ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΡΧ 5 - Νο 70

Εποχή Αγάπη

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΛΟΥΜΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

5 4.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ■ ΤΕΥΧΟΣ 30, ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1939 ■ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἡ γλυκειὰ κι' ἀηδονόλαλη στὰρ ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ ἐκρίθη ἡ καταλληλότερη ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Θησαυροῦ» γιὰ νὰ εὐχηθῇ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας μας τὰ «Χρόνια Πολλά».

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΑΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 τεμ.
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

Καλαμιάς

Τοῦ συνεργάτου μας ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Εἶνε ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους, ὅπως ὁ Φεβρουάριος εἶνε ὁ δεύτερος, ὁ Μάρτιος ὁ τρίτος, ὁ Ὀκτώβριος ὁ πέμπτος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Εἰς τὰς 27 τοῦ μηνὸς συγκλονιστικὰ γεγονότα συνταράσσουν τὸν κόσμον καὶ συντελοῦν εἰς τὴν ἄμεσον καταβίβασιν ἀπὸ τῆς πολωνικῆς σκηνῆς τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Μπαμπᾶ «Ὁ Μελᾶς ἐκπαιδεύεται». Ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀνακούφισις γίνεται αἰσθητὴ εἰς τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ συγκροτήματα καὶ ἰδίως εἰς ὅσα διευθύνονται ἀκαδημαϊκῶς ἀπὸ τὸν διαφημιστὴν κ. Γρ. Ξενόπουλον. Ἡ γυναικεία μόδα διέρχεται κρισίμους στιγμάς. Αὐτό, τοὐλάχιστον, ἀποδεικνύουν τὰ φιγουρίνια τοῦ Οἴκου Λελόγκ, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιβάλλεται ἐφ' ἑξῆς ἡ χρησιμοποίησις τῶν κάτωθι ἀντικειμένων ὡς γυναικείων καπέλλων: ἠλεκτρικὴ σκοῦπα διὰ τὰς κυρίας καὶ κοφίνι τῆς μπουγάδας διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 28, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἐν προκειμένῳ. Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ διάσημος καθηγητὴς Πικάρ, ἐπιχειρεῖ τὴν γνωστὴν κατάδυσίν του εἰς τοὺς βυθοὺς τῶν θαλασσῶν καί, τελικῶς, ἀνακαλύπτει τὴν στρατόσφαιραν. Ὁ συρρεαλιστὴς κ. Ἐγγονόπουλος ἐκδίδει τὸ δεύτερον βιβλίον του, τὸ ὁποῖον περιέχει ὀκτὼ μόνον ποιήματα ἀλλὰ ἑλεεινά. Ἀγγέλλονται μεγάλαι διεθνεῖς ζυμώσεις ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ ἀρτοποιῶν. Τὰ τελευταῖα φιγουρίνια τοῦ Οἴκου Πατού, ἐπιβάλλουν ὡς γυναικεῖα καπέλλα τὰ ἑξῆς εἴδη: Ἀλεξικέραυνον διὰ τὰς κυρίας καὶ ρὸλ - τὸπ διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Εἶνε ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἔτους καὶ ὡς ἐκ τούτου πίπτουν βροχαὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ βόρεια διαμερίσματα τῆς Νοτιοανατολικῆς Βολιβίας. Τὴν 10ην τοῦ μηνὸς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς «τοῦ μάρτυρος Κορδάτου καὶ τῷ σὺν αὐτῷ» ἀνεστέλλονται δι' ἓν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπῦρος Μελᾶς διαπιστώνει ὅτι μετὰ τὴν ἀναβίβασιν τοῦ «Μπαμπᾶ» του εἰς τὴν Βαρσοβίαν, ἡ πολωνικὴ ἀνεξαρτησία οὐσιαστικῶς κατηργήθη. Τὰ γυνόσκουπα διὰ τὰς κυρίας καὶ ταβανόβουρτσα διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἐξαιρετικῶς, κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τὴν νύκτα, ἡ σελήνη τὴν ἡμέραν καὶ τἀνάπαλιν. Τὴν 1ην Ἀπριλίου ὁ κ. Ξενόπουλος ἀποκηρύσσει τὸν κ. Καραβασίλην, ὁ κ. Ἐγγονόπουλος τὸν συρρεαλισμὸν καὶ ὁ κ. Μελᾶς τοὺς Πολωνοὺς καὶ τὸ θέατρόν των ἐν γένει. Τὴν 7ην τοῦ μηνὸς ἑορτάζεται εἰς ταὺς στρατώνας ἡ ἑορτὴ τοῦ μάρτυρος Καλλιοπίου. Τὰ τελευταῖα φιγουρίνια παρουσιάζουν τὰ ἑξῆς μοντέλλα γυναικείων καπέλλων: Σαὶζ - λόγκ διὰ τὰς κυρίας καὶ ἀντίσκηνον διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΜΑΪΟΣ

Ὁ μὴν τῶν αἰωνίων καὶ τῶν ὀνείων ἐρώτων καθὼς καὶ τοῦ ἀλησμονήτου Γάλλου συγγραφέως Γεωργίου Ὀνέ. Τὴν 5ην τοῦ μηνός, ἑορτὴ τῆς μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης, ἑορτάζουν οἱ Ἱσπανοί, οἱ Ἰάπωνες, οἱ Κινέζοι καὶ αἱ παντὸς εἴδους περιστεραί. Ὁ κ. Μελᾶς λαμβάνει πρόσκλησιν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ὅπως ἐμφανίσῃ εἰς τὴν Τεχεράνην τὸν «Μπαμπά» του. Ἐπεμβάσει τῶν ψυχραιμοτέρων τὸ ἀπονενοημένον τοῦτο διάβημα, ἀποσοβεῖται, τοῦ κ. Μελᾶ σωζομένου ἀπὸ πλείστας ὅσας δυσαρέστους ἐκπλήξεις. Τὰ γυναικεῖα καπέλλα τοῦ μηνός: Φαράσι διὰ τὰς κυρίας καὶ ἀσανσὲρ διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὁ ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ αἱ ἀκτῖνες του εἰς τὰς ὠμοπλάτας τῶν ἀτθίδων. Οἱ κ.κ. Μαμάκης καὶ Γιοκαρίνης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τελοῦν Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς «Σταχτοπούτας». Τὴν 16ην Ἰουνίου, ἑορτὴ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος, ἑορτάζουν οἱ Ἕλληνες λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι. Τὰ γυναικεῖα καπέλλα τοῦ μηνός: Γιὰτ γιὰ τὰς κυρίας καὶ μαοῦναι διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἐνσκήπτουν τὰ κυνικὰ καύματα καὶ διὰ λόγους προνοίας ἀπομονοῦται ὁ κ. Ἐγγονόπουλος. Ὁ κ. Σκίπης ὑποβάλλει αἴτησιν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ζητῶν ἐπιμόνως νὰ ἀποθάνῃ εἰς τῶν κ.κ. Ἀκαδημαϊκῶν διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του. Ὁ κ. Δημ. Ἰωαννόπουλος ἀναβιβάζει εἰς κεντρικὸν θέατρον τὴν νέαν του τραγῳδίαν: «Τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης ὀρθογωνίου τριγώνου, ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τοῦ τετραγώνου τῶν δύο καθέτων αὐτοῦ πλευρῶν». Τὰ τελευταῖα μοντέλλα γυναικείων καπέλλων: Κόττερα διὰ τὰς κυρίας καὶ ἀντιτορπιλλικὰ ἀνοικτῆς θαλάσσης διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Τὴν 4ην τοῦ μηνός, ἑορτὴν τῆς Σαλώμης, ὁ κ. Μακέδος ζητεῖ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τῶν κ.κ. Μαμάκη—Γιοκαρίνη. Τελικῶς ὅμως, διαπιστοῦται ὅτι οἱ ἀνωτέρω στεροῦνται τοιαύτης καὶ ὁ κ. Μελᾶς δράττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀναβιβάσῃ τὸν «Ἰούδαν» του εἰς κεντρικὸν θέατρον τῆς Ἱερουσαλὴμ, διαιωνιζομένης οὕτω τῆς διαμάχης Ἑβραίων καὶ Ἀράβων εἰς τὴν Παλαιστίνην. Τὰ καπέλλα τοῦ μηνός: Τράτα διὰ τὰς κυρίας καὶ παραγάδι διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἄρχονται αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις εἰς τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα καὶ οἱ ἐξετάζοντες καθηγηταὶ μεταβάλλονται αὐτομάτως εἰς ἁλιεῖς μαργαριτῶν, διδομένης οὕτω τῆς εὐκαιρίας εἰς τὸν κ. Δημήτριον Μπόγρην νὰ δημοσιεύσῃ ἄρθρον περὶ προστασίας τῆς ἁλιείας, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναπτύσσει τὰ αἴτια τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Ὁ κ. Μιχαὴλ Ροδᾶς ἀποπειρᾶται ν' ἀναβιβάσῃ νύκτωρ τὴν «Ὀργὴν τοῦ δάσους», ἀλλὰ γίνεται ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν κ. Θ. Συναδινὸν καὶ ὑποχωρεῖ ἀτάκτως. Τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῶν γυναικείων καπέλλων: Πύργοι διὰ τὰς κυρίας καὶ φρούρια διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἐν δημοσίᾳ συγκεντρώσει τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἀπορρίπτεται ἀσυζητητεὶ αἴτησις εἰσόδου εἰς τὸ Ἵδρυμα τοῦ κ. Ἐγγονοπούλου. Ἀντιθέτως, ἀποῤῥίπτεται νέα πρότασις τοῦ κ. Σωτήρη Σκίπη. Ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, ἐξαντλήσας τὴν περιγραφὴν καὶ τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας ἀναγγέλλει εἰς ἀπογευματινὴν ἐφημερίδα νέον ἀνάγνωσμα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐννέα μῆνες εἰς τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου». Τὰ καπέλλα τοῦ μηνός: «Κουὴν Μαίρη» διὰ τὰς κυρίας καὶ «Νορμανδία» διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Εἶνε ὁ προτελευταῖος μὴν τοῦ ἔτους καὶ τοῦτο ἀκριβῶς δίδει εὐκαιρίαν εἰς τὸν κ. Δημήτριον Μπόγρην νὰ συγγράψῃ ἄρθρον ἐναντίον τῶν κριτικῶν, ἀναπτύσσων τὰς γνώμας του περὶ τῶν κωδώνων τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὴν 13ην τοῦ μηνὸς ἀναβιβάζεται δι' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς κεντρικὸν θέατρον, μία ἐπιθεώρησις νέας τεχνοτροπίας. Κατόπιν τούτου οἱ κ.κ. Μαμάκης—Γιοκαρίνης ἐξασφαλίζουν ὁριστικῶς τὸ ρεκὸρ τῶν ἐλαχίστων παραστάσεων μιᾶς ἐπιθεωρήσεως. Τὰ καπέλλα τοῦ μηνός: Λόφοι διὰ τὰς κυρίας καὶ ὁροσειραὶ διὰ τὰς δεσποινίδας.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Εἶνε ὁ ἔσχατος μὴν τοῦ ἔτους, ὅπως ὁ κ. Μαμάκης ὁ ἔσχατος τῶν Ἑλλήνων ἐπιθεωρησιογράφων. Λόγῳ τοῦ ψύχους διατάσσεται ἡ αὐστηρὰ ἀπομόνωσις τῶν κ.κ. Ν. Λάσκαρη, Γ. Πώπ, Δ. Γιαννουκάκη καὶ τινων ἄλλων. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Χριστουγέννων ὁ κ. Δημήτρης Μπόγρης δημοσιεύει ἄθροον «περὶ φάρων καὶ φανῶν». Ὁ κ. Ροδᾶς ἀποπειρᾶται καὶ πάλιν ν' ἀναβιβάσῃ κρυφίως τὴν «Ὀργὴν τοῦ δάσους», ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀναχαιτίζεται, ἐπεμβάσει τῶν ψυχραιμοτέρων. Τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῶν γυναικείων καπέλλω Ἀλσύλλια διὰ τὰς κυρίας καὶ δάση διὰ τὰς δεσποινίδας.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ἀρχιμηνιὰ κι' Ἀρχιχρονιὰ

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καλός μας (χρόνος!...
εὐχὲς ἂς ἀνταλλάξωμε κι' ἂς ποῦμε ὁμοφώνως,
νὰ πάῃ στὸν ἀγύριστο ἐκεῖνο τὸ φρικτὸ·
τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ὀκτώ,
κι' ἂς ἀφιχθῇ μὲ σχέδια φιλάνθρωπα, γενναῖα,
τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ἐννέα!...

★

Ἀρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιά!...Ὁ κόσμος χαρτοπαίζει
γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς μειλίχιοι, μετὰ χαρᾶς ἀφθόνου,
στῆς πόκας ἂς καθήσωμε τὸ πράσινο τραπέζι,

κι' ἂς μείνωμε ἀδέκαροι γιὰ... τὸ καλὸ τοῦ χρόνου!..
Ἂς δοῦμε τὴν χασοῦρα μας μὲ φρόνημα γενναῖον,
καὶ ἂς δοξολογήσωμεν τὸ ἔτος μας τὸ νέον!...

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά!... Καινούργια φθάνουν (κλέη!....
Ἂς ξεχαστοῦν τὰ πείσματα, τὰ μίση καὶ οἱ δόλοι,
ἂς γίνωμε ἀτρόμητοι, ἀνδρεῖοι θαρραλέοι,
κι' ἂς ἀσπασθοῦμε πρόθυμα τὶς πεθερές μας ὅλοι!..
Πλὴν, ὅμως, ἂς ἐλπίσωμε σαφῶς κι' ἀνυπερθέτως·
πὼς δὲν θὰ ζοῦνε, βέβαια, τὸ προσεχὲς τὸ ἔτος!...

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά... Ἀγάλλετε ὁ κόσμος,
ἀλλὰ συμπεριφέρεται ὀλίγον τι ἀκόσμως,
διότι, ἐμφορούμενος ὑπὸ κακοῦ σκοποῦ
κι' ἀκολουθῶν ἓν πρόγραμμα κακίαν ἀποπνέον,
τὰ πολλαπλᾶ τὰ χρέη του τὰ σβύνει τοῦ λοιποῦ,
κακῶς προφασιζόμενος τὸ ἔτος μας τὸ νέον,
καὶ δικαιολογούμενος πασιφανῶς χαζὰ
λέει πὼς θὰ τοῦ φέρουνε τὰ χρέη γρουσουζὰ

ἂν πάρῃ τὴν ἀπόφασι κι' ἂν ἴσως τὸ θελήσῃ,
κι' ἔτσι Πρωτοχρονιάτικα τὰ χρέη ἐξοφλήσῃ!...
Κι' ὁ πιστωτὴς τὰ λόγια του τ' ἀκούει κάπως τρέ- (μων,
γιατὶ δὲν εἶναι, βέβαια, καθόλου δεισιδαίμων!...
Πλὴν, ὅμως, οἱ ἀμέτρητοι, πραγματικῶς χρεῶσται,
ἐλπίζουν ἀναιδέστατα πὼς θἄβρουν τρόπον, ὥστε,
τὰ πάντα μετερχόμενοι, νὰ κάνουν χρέη νέα,
τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ἑνέα!...

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά!... Χαρῆτε, συμπολῖται,
κι' ἑτοιμαστῆτε σχόλια νὰ κάνετε εὐτράπελα,
ἐφ' ὅσον τὶς γυναῖκες μας σὲ λίγο θὰ τὶς δῆτε,
νὰ βάζουν στὸ κεφάλι τους καινούργια παληοκά- (πελλα,
ὡς ἀπαιτεῖ, τοὐλάχιστον, ἡ μόδα τους ἡ νέα,
τοῦ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ἐννέα!...

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καλός μας (χρόνος!...
Τὸ νέον ἔτος ἔφτασε μὲ θόρυβο κι' ἀντάρα,
ἀλλὰ τὸ προηγούμενον — τί θλῖψις καὶ τί πόνος! —
ἀλλοίμονο!, δὲν ἄφησε στὶς τσέπες μας πεντάρα!...
Πλὴν, ὅμως, ἂς μὴ δίνωμε στὸ παρελθὸν ἀξία,
ἐφ' ὅσον ἂν σκεπτώμαστε μὲ αἰσιοδοξία,
περιουσία, σίγουρα, θὰ κάνωμε γενναία,

τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ἐννέα!...

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά!... Ἑλλήνων παῖδες, ἴτε·
κι' ἀκάθεκτοι στὸν ἔρωτα ταχέως προχωρεῖτε·
καὶ θέσατε ὡς πρόγραμμα καὶ κύριον καὶ πρῶτον,
δημιουργίαν εὔκολον κοινωφελῶν ἐρώτων!...
Ἀφῆστε τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς ρωμαντισμούς,
ποτὲ μὴν κυνηγήσετε πτωχὴν τινὰ μὲ πίκα,
κι' αὐτοστιγμεὶ ὁρίσατε, χωρὶς ἐνδοιασμούς,
ὡς τὸν σκοπὸν τοῦ βίου σας τὴν προῖκα, ναί! τὴν (προῖκα!...
Κι' ἂν εἴσαστε ἀνάξια, δυστυχισμένα ὄντα·
κι' ἂν ἴσως τ' ἀπαιτούμενα δὲν ἔχετε προσόντα,
κι' ἂν εἴσαστε ρεζίληδες καὶ ναυαγοὶ ἐν γένει,
χωρὶς καμμιὰν ἀντίρρησιν, φροντίστε παντὶ σθένει
νὰ μπλέξετε στὰ δίχτυα σας καμμιὰ πλουσία νέα,
τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ἐννέα!...

★

Ἀρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιά!... Καλῶς τὸ νέον ἔτος!...
Χαρῆτε, ἀλαλάξατε, ἀλλὰ ἐπιπροσθέτως,
αὐτοστιγμεὶ πηγαίνετε — ἰδοὺ ὡραία σκέψις! —

τὶς τυπικὲς νὰ κάνετε στοὺς φίλους ἐπισκέψεις,
γιατὶ δὲν ἀποκλείεται στὰ σπίτια ποὺ θὰ πᾶτε,
νὰ σᾶς προτείνουν πρόθυμα νὰ κάτσετε νὰ φᾶτε!...
Δεχθῆτε τότε πάραυτα τὴν πρότασι δειλά,
κι' ἀφοῦ, βεβαίως, πρότερον, χορτάσετε γενναῖα,
θὰ τὸ ἀναγνωρίσετε πὼς ἄρχισε καλά,
τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ἐννέα

★

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καλός μας (χρόνος!...
Εὐχὲς ἂς ἀνταλλάξωμε κι' ἂς ποῦμε ὁμοφώνως
ἂς πάῃ στὸν ἀγύριστο ἐκεῖνο τὸ φρικτό,
τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ὀκτώ,
κι' ἂς γίνῃ σὰν Καρνάβαλος ἡ κάθε Ἀθηναία
τὸ χίλια ἐννιακόσια τριάκοντα ἐννέα!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΪΣ

Δυὸ σοφὲς γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου

Λίγα χρόνια μόλις εἶχε ἐδραιωθῆ ἀντὶ τῆς Ρώμης πρωτεύουσα τοῦ μεγάλου Κράτους τοῦ Κόσμου ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶδὲν ἄργησε νὰ πάρῃ ἡ Αὐτοκρατορία τὸν καθαρώτατα Ἑλληνικὸ χαρακτῆρα της.

Κληρονόμος τοῦ Στέμματος τοῦ Ἀρκαδίου ἦταν ὁ μικρὸς (ὀχτὼ χρονῶν) γυιὸς του Θεοδόσιος ὁ β΄, κι' ὅλοι πίστεψαν ὅτι τὸ κῦρος τοῦ θρόνου θὰ ξέπεφτε στὰ παιδιάστικα χέρια του. Κι' ὅτι ἴσως μαζύ του δλη ἡ ὀργάνωσις τοῦ ἀπεράντου βασιλείου θὰ παρέλυε, καὶ νούργια καθὼς ἦταν καὶ ἀπειλουμένη ἀπὸ ἀμέτρητα πλήθη ἐσωτερικῶν κι' ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν.

Βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ μετὰ τὸ ἔτος 400 μ. Χ.

Ὁ νεαρὸς διάδοχος, ἑκτὸς κι' ἀπὸ τὸ βρεφικὸ τῆς ἡλικίας του, ἦταν φύσει καλὸς κι' ἀσήμαντος ἄνθρωπος. Μόνο δικό του πρόσωπο στὴ γῆ τοῦμενε ἡ ἀδελφή του ἡ Πουλχερία, ἕνα κορίτσι καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια μεγαλείτερο ἀπ' αὐτόν. Ἀλλά, τί φωτιὰ ἔκρυβε μέσα στὴν ψυχή του αὐτὸ τὸ θηλυκό! Τί δαιμόνιο στὸ γυναικεῖο της μυαλό! Κανεὶς δὲν τὸ περίμενε. Ἀντὶ νὰ παραδοθῆ στοὺς διαφόρους πονηροὺς εὐνούχους, τοὺς μικροσυμφεροντολόγους δολοπλόκους κόλακες τῆς Αὐλῆς ποὺ παραμόνευαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ἀδυναμία τῶν δύο παιδιῶν, ἡ Πουλχερία ἀνέλαβε τὴν κηδεμονία τοῦ Θεοδοσίου μονάχη της κι' ἄρχισε νὰ κυβερνᾷ. Ἐκάλεσε ἕναν-ἕνα ἀπὸ τοὺς τιτλούχους τῆς διοικήσεως καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοὺς εἶπε λιγόλογα καὶ αὐστηρὰ ὅτι ἐννοεῖ νὰ τιμήσῃ τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της. Οἱ ἰσχυροὶ τάχασαν μπροστὰ στὴ θεληματικότητα καὶ τὸ θάρρος της. Δὲν ἤξεραν τὴ μεγάλη μυστικὴ πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀντλοῦσε τόσο ἠθικὸ καὶ τόση αὐτοπεποίθησι ἡ μικροκαμωμένη πριγκήπισσα: Διάβαζε τὰ συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων κλασσικῶν! Καμμιὰ ἐλαφρότης, ἀπολαύσεις, μεγαλεῖα, στολίδια, ἔρωτες, δὲν τὴν συγκινοῦσαν, ἐνῷ τἄχε ὅλα στὰ χέρια της. Ἦταν ἀπορροφημένη ὁλοκληρωτικὰ στὰ ὑψηλὰ νοήματα τῆς θείας ἀρχαιότητος. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ κίνητρο ἔκανε θαύματα.

. . . . . .

Ἡ κατάστασις ὅμως αὐτὴ εἶχε πάντα τὴν ἔννοια μιᾶς προσωρινότητος, γιατὶ στὸ μεταξὺ ὁ Θεοδόσιος μεγάλωνε. Καὶ μιὰν ὥρα θἀπαιρνε τὴν Ἐξουσία ὁ ἴδιος. Οἱ ἐπιτήδειοι θὰ τὸν περικύκλωναν. Θὰ τοῦδίναν καὶ καμμιὰ γυναῖκα καὶ τότε τὰ δημόσια πράγματα θὰ πήγαιναν κατὰ διαβόλου, χωρὶς τὴ δική της ἐπιρροή.

Ἀπάνω στὴν ἀμηχανία της ἡ σοφὴ Πουλχερία βρῆκε στὴν τύχη μιὰ πρώτης τάξεως διέξοδο.

Ἀνάμεσα στὸν ποικίλο κόσμο τῶν ὑπηκόων ποὺ δεχότανε καθεμέρα στ' ὀλάνοιχτο παλάτι της, γιὰ ν' ἀκούῃ παράπονα καὶ νὰ λύῃ διαφορές, τῆς ἦρθε καὶ μιὰ ἐντελῶς ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψι. Μιὰ κοπέλλα Ἑλληνίς, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα εἰδωλολάτρισσα μάλιστα, ἀνήγγειλαν στὴν ὑψηλότητά της ὅτι ζητοῦσε νὰ παρουσιασθῆ γιὰ ἰδιωτική της ὑπόθεσι. Ἡ ἄγνωστη νέα ποὺ εἶχε ταξιδέψει ἐπίτηδες ἀπὸ τόσο μακρυὰ καὶ παρακαλοῦσε μὲ τόση ἐπιμονὴ νὰ γίνῃ δεκτὴ λεγόταν Ἀθηναῖς, ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα, κόρη ἑνὸς διασήμου φιλοσόφου, τοῦ Λεοντίου καὶ γύρευε δικαιοσύνη ἀπὸ τὴ βασίλισσα, γιατὶ τὰ δύο ἀρσενικὰ ἀδέρφια της τὴν εἶχαν ἀφήσει στὸ δρόμο, τρώγοντάς της τὸ μερίδιο τῆς κληρονομίας της. Ἡ ἡγεμονεύουσα δεσποινὶς τὴν διέκρινε στὸ βάθος μιᾶς αἰθούσης ποὺ στεκόταν ὄρθια, πίσω ἀπὸ οὐρὰ ἄλλων λογῆς-λογῆς μορφῶν καὶ πρόσμενε σειρά. Κ' ἔσκυψε νὰ τὴν κυττάξῃ καλλίτερα. Τόση ἐντύπωσι τῆς ἔκανε. Πρῶτο μπόϊ, μαλλιὰ χρυσαφένια, βοστρυχωτά, μάτια μεγάλα καὶ φωτεινὰ σὰν προβολεῖς.

—Ἔτσι εἶνε καὶ τ' ἀγάλματα τοῦ τόπου της!—συλλογίσθηκε ἡ βασίλισσα.

Ἡ Ἀθηναῖς ἔφθασε στὸ θρόνο κάποτε καὶ ὑποκλίθηκε σεμνά, κοκκίνισε μάλιστα, ὁλωσδιόλου ἀπροσποίητα:

—Ἡ περιουσία μας ἦταν μεγάλη — εἶπε. Καὶ ὅμως ἐγώ, τὰ τελευταῖα ἀπὸ τὰ λίγα χρήματα ποὺ μοῦμειναν τὰ ξώδεψα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ.

—Δὲν ἄφησε διαθήκη ὁ πατέρας σου ; ρώτησε ἡ Πουλχερία.

—Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς σ' αὐτὴ ἔγραφε ὅτι γιὰ μένα ἀφήνει μόνο ἑκατὸ χρυσὰ φλωριά, γιατὶ τάχα δὲν ἔχω ἀνάγκη, ἀφοῦ θὰ φροντίσῃ γιὰ μένα ἡ τύχη μου! Ἔτσι ἔγραφε ὁ πατέρας μου. Δὲν εἶνε ἄδικο τ' ἀδέρφια νὰ κολυμποῦν στὰ πλούτη κι' ἐγὼ νὰ καταδικαστῶ νὰ μείνω τόσο φτωχὴ κι' ἔρημη;

Ἡ Πουλχερία τῆς ἔπιασε κουβέντα γιὰ τὸν Παρθενῶνα καὶ γιὰ τὸν Πλάτωνα. Ἡ Ἀθηναῖς ἀνοίχτηκε περισσότερο καὶ ἡ Πουλχερία γοητεύτηκε.

—Μὲ τὴν ὀμορφιά σου καὶ μὲ τὴ μόρφωσί σου, κορίτσι μου, ὁμολογῶ κι' ἐγὼ πὼς ὁ μακαρίτης ὁ Λεόντιος, ὁ πατέρας σου, δὲν σκέφτηκε ἄσχημα, κι' ἀποδεικνύεται στ' ἀληθινὰ σοφὸς ἄξιος τῆς φήμης του! Ἐσὺ ἔχεις θησαυρό!

Ὁ Θεοδόσιος, ποὺ εἶχε πεινάσει — γιατὶ ἦταν μεσημέρι — διέκοψε τὴ καθημερινὴ δουλειά του (ὁ αὐτοκράτωρ αὐτὸς ἔμεινε στὴν Ἱστορία μὲ τὸ παρατσοῦκλι «καλλιγράφος» γιατὶ ἀντέγραφε μ' ἔξοχη στρογγυλότητα γραφικοῦ χαρακτῆρος τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων) κι' ἔτρεξε νὰ ἰδῆ ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία ποῦκανε τὴν ἀδερφή του ἐκείνη τὴν ἡμέρα ν' ἀργῆ στὶς ἀκροάσεις τόσο πολύ. Πρὶν μπῆ στὴ μεγάλη αἴθουσα στάθηκε κ' ἐσήκωσε δειλὰ τὸ πολύπτυχο βυσσινὶ παραπέτασμα μὴ θέλοντας νὰ φανερωθῆ. Καθὼς εἶδε τὴν ἐξαίσια καλλονὴ τῆς ξένης γυναίκας ἔμεινε ἐκστατικὸς ἀπὸ θαυμασμό. Ἡ Πουλχερία μὲ μιὰ ματιὰ τὸν εἶδε καὶ κατάλαβε. Μιὰ καταπληκτικὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἐνῷ ἡ Ἀθηναῖς, κρεμῶταν ἀπὸ τὰ χείλη της γιὰ μιὰ ἀπάντησι στὸ σοβαρό της ζήτημα, τῆς λέει μὲ οἰκειότητα ἀπίστευτη στὰ φοβερὰ αὐλικὰ ἔθιμα τοῦ καιροῦ:

— Κάθησε στὸ τραπέζι μας σήμερα; Δὲν θὰ εἶμαστε παρὰ ὁ Αὐτοκράτωρ κι' ἐγώ!

★

... Ὅταν ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ νεαροῦ Θεοδοσίου μὲ τὴν ὡραία κόρη τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Βυζάντιο ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τρελλάθηκε ἀπὸ χαρά!

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦταν αὐθόρμητος καὶ μεγάλος γιατὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἔπαιρνε γυναῖκα του μιὰ ἁπλῆ κόρη τοῦ Λαοῦ. Ξεχωριστὰ πανηγύρισε ἡ λεγομένη κυρίως Ἑλλάς, δηλαδή, ἡ Ρούμελη, ὁ Μωριᾶς καὶ τὰ νησιὰ ποὺ ἔτσι ἔμπαιναν μέσα στὴν οὐσία τοῦ βασιλείου. Κι' ἀπὸ παντοῦ ἄλλοῦ πιὸ μεγάλη ἦταν ἡ ἀγαλλίασις στὴν καταχωνιασμένη Ἀθήνα, ὅπου θριάμβευε ἡ ταπεινὴ προσπάθεις τῆς ἀρχαίας πανένδοξης πόλεως νὰ κρατήσῃ ψηλὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας της καταγωγῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ κατατομὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία θριάμβευαν ἄλλη μιὰ φορά.

Ἡ νέα αὐτοκρατειρα βαφτίστηκε. Τὴν ἔβγαλαν Αἰλία Εὐδοκία, ὄνομα Χριστιανικό. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀττικῆς εὐλόγησε τὴν κολυμπήθρα της. Καὶ ὁ ξακουσμένος μάγιστρος τοῦ παλατιοῦ, ὁ Παυλῖνος (ἀσύγκριτη ἀνδρικὴ ὀμορφιά) τιμήθηκε ὡς παράνυμφος. Ἡ Πουλχερία γιωρταζε κι' αὐτὴ τὴν εὐτυχία της. Ἀπένειμε τὸν τίτλο Αὐγούστα στὴ νύφη της. Καὶ μαζὶ της θὰ διηύθυνε στὸ ἐξῆς τὴν Αὐτοκρατορία, χωρὶς ἀνησυχίες καὶ περισπασμούς. Ὡς πρὸς τὸ Θεοδόσιο, αὐτὸς ἐμακάριζε τὸν καλὸ Θεὸ ὅτι τοῦστειλε μιὰ τέτοια σπάνια ὕπαρξι στὸ πλευρό του καὶ τὴν κύτταζε στὰ μάτια νὰ προλαβαίνῃ κάθε της θέλησι. Οἱ δυὸ σοφὲς γυναῖκες ἐπῆραν μὲ ζῆλο τὶς κρατικὲς φροντίδες, κι' ὁ Αὐτοκράτωρ περνοῦσε τὶς ὧρες του μὲ τὶς προσεχτικὲς ἀντιγραφές του, ὑπογράφοντας, δίχως ὅμως νὰ τὰ διαβάζῃ κἀν, καὶ τὰ αὐτοκρατορικὰ διατάγματα ποὺ τοῦ πήγαινε ἡ ἀδερφή του πολλὲς φορὲς στὸ κρεββάτι του.

Τόσο μάλιστα διασκεδαστικὰ περνοῦσαν, ὥστε μιὰ μέρα ἡ Πουλχερία συνεννοημένη μὲ τὴν Αὐτοκράτειρα, γιὰ νὰ γελάσουν μὲ τὸ Θεοδόσιο, τοῦ πῆγε ἕνα νόμο, κι' ἀφοῦ αὐτὸς τὸν ὑπέγραψε, τὸν πῆρε ἐκείνη στὰ χέρια της καὶ μπροστὰ στὴν ἑστεμμένη νύφη της τοῦ τὸν διάβασε:

«Ἐγὼ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Θεοδόσιος ὁ β' πωλῶ... τὴν σύζυγόν μου Αὐγούσταν Αἰλίαν Εὐδοκίαν»! κ.λ.π.

. . . . . .

Ἔτσι ὡραῖα ἐπήγαιναν τὰ πράγματα· τὸ Κράτος προώδευε κι' ὁ πληθυσμὸς εὐδαιμονοῦσε, ὅταν ξάφνου μπῆκε στὴ μέση ὁ πειρασμός.

Ἡ μοῖρα τοὺς φθόνησε κ' ἦρθε νὰ χαλάσῃ τὴν ἁρμονία τοῦ παλατιοῦ.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔλειψε ἐκδρομὴ στὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ἐφρόντισε γιὰ τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ μὲ ζέσι θερμότερη κι' ἀπὸ τῆς Ἁγίας Ἑλένης ποὺ βρῆκε τὸ Σταυρό. Γυρίζοντας ὅμως ἀπὸ τὸ ταξίδι της βρῆκε ἀλλαγμένη τὴν ἔκφρασι στ' ἀγαπημένα της πρόσωπα. Ἡ Πουλχερία δὲν συμφωνοῦσε μαζί της σὲ τίποτα, ἀλλὰ κι' ὁ σύζυγός της τὴν ἔβλεπε κατχύποπτα. Στὴν ἀρχὴ νόμισε ἡ Ἀθηναῖς ὅτι εἶχε κακοφανῆ στὸν Αὐτοκράτορα καὶ στὴν ἀδερφή της τὸ ὅτι εἶχε φέρει στὴν Πόλι τ' ἀδέρφια της καὶ τοὺς εἶχε δώσει ἀξιώματα. Ἀλλά, τὰ αἴτια ἦσαν βαθύτερα. Σπιοῦνοι εἶχαν καταγγείλει τὴν Ἑλληνίδα βασίλισσα ὅτι δὲν ἀνεχότανε τὴν Πουλχερία καὶ ὅτι ἀκόμα σκόπευε νὰ ξεκάμῃ μὲ συνωμοσία καὶ τὸν ἰδιο τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ θρόνο μόνη της μοιράζοντας τὸ Στέμμα μὲ κάποιον ποὺ ἀγαποῦσε μυστικά!

Λίγο πρίν, ἡ Ἀθηναῖς μὲ τὴν Πουλχερία εἶχαν κάμει κάτι μεγάλο ποὺ καθένας φανταζότανε ὅτι τὶς εἶχε συνδέσει γιὰ πάντα. Θεσμοθέτησαν μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Θεοδοσίου ὅτι ἐπίσημη γλῶσσα στὸ Βυζάντιο θὰ εἶνε στὸ ἑξῆς ἡ Ἑλληνική. Κ' ἔφτιαξαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴ σφραγῖδα τῆς Αὐτοκρατορίας, μιὰ σφραγῖδα τόσο γερὴ ποὺ κράτησε χίλια χρόνια ἀκριβῶς ἔκτοτε.

Ἀλλ' ἡ κλωστὴ τοῦ δεσμοῦ εἶχε κοπῆ!

Καὶ δὲν χρειάστηκε μακροχρόνιο διάστημα νὰ ξεσπάσῃ τὸ σκάνδαλο.

Κάποιος ἀγρότης παρουσιασθεὶς στὸν Αὐτοκράτορα τοῦ πρόσφερε ἕνα μῆλο, ἐξαιρετικὰ μεγάλο καὶ κόκκινο, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τί βγάνει τὸ περιβόλι του. Ὁ Θεοδόσιος φώναξε τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς τὸδωσε. Αὐτὰ τὸ πρωΐ. Τ' ἀπόγευμα ὁ βασιλιᾶς εἶχε συνεργασία μὲ τὸν Παυλῖνο, τὸν ἰδιαίτερο μυστικοσύμβουλο καὶ φίλο του. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί του, ὅταν ὁ Παυλῖνος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τοῦδωσε τὸ ἴδιο μῆλο, λέγοντάς του:

— Ἰδὲς, Μεγαλειότατε, τί σπουδαῖα φροῦτα βγαίνουν στὰ χώματα τῆς κυριαρχίας Σου! Αὐτὸ τὸ μῆλο μοῦ χάρισε τὸ μεσημέρι σήμερα κάποιος καὶ σκέφτηκα ὅτι εἶνε τόσο ὡραῖο ποὺ ἄξιζε νὰ τὸ φᾷς μόνον Σύ!

Ὁ Θεοδόσιος προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του. Ἀπὸ καιρὸ τοῦχαν σφυρίξει στ' αὐτὶ ὅτι ἡ Αὐγούστα νοστιμευότανε τὸ μάγιστρο γιὰ τὴν ὠμορφιά του καὶ ὅτι μάλιστα σχεδίαζε μαζὶ μ' αὐτὸν τὸ ἔγκλημα. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ πάρῃ ποτὲ τὴν καταγγελία στὰ σοβαρὰ καὶ διασκέδαζε τὶς ὑποψίες του! Ἀλλά, τώρα; Τὸ μῆλο ἐκεῖνο ἔλεγε τόσα πολλά. Τὸ κράτησε. Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Παυλῖνος, ὁ Θεοδόσιος φώναξε τὴν Πουλχερία καὶ τῆς εἶπε τὰ διατρέξαντα. Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι μελαγχολικά:

—Ἀδερφούλη μου, μὴ λυπᾶσαι ὅσο κι' ἄν εἶναι σκληρό. Ξέρω πὼς ἡ Αὐγούστα συναντᾶται ἐρωτικὰ μὲ τὸ σύμβουλο!

Ὁ Θεοδόσιος ποτιμοῦσε γίλιες φορὲς νὰ ἦταν ψέματα. Φώναξε τὴν Αὐτοκράτειρα:

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 65')

Ἡ πρώτη καὶ γερὴ (ἀντοχῆς χιλίων ἐτῶν) Ἑλληνικὴ σφραγῖδα τοῦ Βυζαντίου

Τὰ Κορίτσια

Εὔθυμο διήγημα ὑπὸ Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια εἶχαν σχέσεις καὶ ὅμως ἐκεῖνος ποτὲ δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ἀποφασιστικὰ γιὰ γάμο. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε πῆ: Τὴν τάδε ἡμέρα, ἢ τὸν τάδε μῆνα ἢ ἔστω καὶ τὸν τάδε χρόνο θὰ σὲ πάρω. Πάντα μιλοῦσε ἀόριστα. Καὶ ἄφηνε νὰ περνάῃ ἔτσι ὁ καιρός. Στὰ σημερινὰ χρόνια ὅμως, ὅπως καὶ στὰ περασμένα, ἕνα κορίτσι ἀγαπάει τρελλὰ καὶ μέχρι τάφου ἕναν νέο, ὅταν τοῦ ὑποσχεθῆ γάμο. Ὅταν ἐκεῖνος ὅμως μασσάῃ τὰ λόγια του μὲ τρόπο, τότε τὸ αἴσθημα πάει περίπατο καὶ ψάχνει νὰ βρῆ ἄλλοῦ καταφύγιο, σὲ ἔδαφος πιὸ κατάλληλο γιὰ τὴ μεγάλη ἰδέα.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ μὲ τὴν Κούλα. Δυὸ χρόνια ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν Πίπη. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς διετίας ὅμως, δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ χαρίσῃ μέρος τῆς καρδιᾶς της καὶ σὲ μερικοὺς ἄλλους νέους ποὺ τὴν περιτριγύριζαν.

Ἴσως νὰ φώτιζε ὁ Θεὸς κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς νέους ν' ἀποπειραθῆ τὸ σάλτο μορτάλε. Ἀλλὰ κανένας δὲν βρέθηκε. Ὅλοι, ὅταν ἡ Κούλα ἔφερνε, μὲ ἀρκετὴν ἐπιτηδειότητα τὸ λόγο γύρω στὸ γάμο, ἐφρόντιζαν νὰ διακόψουν σκληρὰ τὸ εἰδύλλιο.

Μὲ τὸν Πίπη ὅμως δὲν ἔγινε τὸ ἴδιο. Ἐκεῖνος ὁ καϋμένος εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Ἐρωτας σοβαρὸς καὶ ἀγιάτρευτος. Ἀλλὰ ὁ γάμος τὸν ἐτρόμαζε.

—Ἄσε νὰ περάσῃ λίγος καιρός, Κούλα μου, καὶ θὰ ἰδοῦμε. Δὲν μᾶς πήρανε δὰ καὶ τὰ χρόνια!...

Ἡ Κούλα ὅμως ἀνυπομονοῦσε. Καί, πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν Κούλα, ἀνυπομονοῦσαν οἱ γονεῖς της, ποὺ κάθε λίγο καὶ λιγάκι τῆς ἔλεγαν:

—Ἀκόμα τίποτα;

—Ξέρω 'γώ, καλὲ μαμά... Θέλει τὸ παιδί, ἀλλὰ ἀργότερα.

—Τί θὰ πῆ ἀργότερα, παρατηροῦσε ἡ μαμά. Ὥς τότε μπορεῖ νὰ τοῦ περάσῃ. Τώρα χρειάζεται, ποὺ εἶναι καιρός. Στὴ βράσι κολλάει τὸ σίδερο. Ἐγὼ τὸν μπαμπᾶ σου τὸν κατάφερα σὲ μιὰ βδομάδα μέσα!

Ὅπως βλέπετε, οἱ γονεῖς διατελοῦσαν ἐν γνώσει τοῦ αἰσθήματος, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν ἤξερε ὁ Πίπης. Ἐκεῖνος ἐνόμιζε ὅτι ὁ ἔρως του ἦταν μυστικός. Ἡ Κούλα τούλάχι στον ἔτσι τοῦ ἔλεγε.

—Νὰ μᾶς δῆ καμμιὰ ὥρα ὁ μπαμπᾶς... Θὰ μὲ σκοτώσῃ! Δὲν ξέρεις τί αὐστηρὸς ποὺ εἶναι!...

Αὐτὲς τὶς λέξεις τὶς ἐπανελάμβανε συχνὰ ἡ Κούλα. Ἔτσι ἔδινε στὸν ἔρωτά τους τὴ μορφὴ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, ποὺ τόσο μεθοῦσε τὸν Πίπη.

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε μὲ τὶς διαρκεῖς ἀναβολές. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ δυσανασχετοῦσαν.

— Ἐδῶ χρειάζεται κάποιο κόλπο!, εἶπε ἕνα βράδυ ἐπὶ τέλους ἡ μαμά... Ἀλλοιῶς μοῦ φαίνεται θὰ χάσωμε τὴν ὑπόθεσι.

Ὅλοι βρέθηκαν σύμφωνοι.

★

Στὸ ἑπόμενο ραντεβοῦ ἡ Κούλα ἐπῆγε θλιμμένη. Τὰ μάτια της ἦσαν βουρκωμένα, καὶ μιὰ μελαγχολία ζωγραφιζόταν στὸ χαρά του... Καὶ ὄχι μόνο αὐτό.

—Ἀλλά; Εἶναι κι' ἄλλο;

—Βέβαια. Αὐτὸς ὁ γέρος εἶναι ἐγκατεστημένος στὴν Αἴγυπτο. Καὶ ὅταν θὰ μὲ παντρευτῆ θὰ μὲ πάρῃ μαζί του...

(Ἔτσι τοῦκοβε κάθε ὑστερόβουλη ἐλπίδα ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ σχέσεις μετὰ τὸ γάμο τους).

Ὁ Πίπης ἔπεσε σὲ συλλογή.

—Ἂν μ' ἀγαπᾶς ὅπως λὲς — ἐξακολούθησε ἀμέσως ἐκείνη — γλύτωσέ με ἀπ' αὐτὴ τὴν καταδίκη. Ἂν πάρω αὐτὸ τὸν γέρο, θὰ μαραζώσω, θὰ πεθάνω, ἂν δὲν αὐτοκτονήσω πρίν...

Τὰ κλάματα δυναμώσατε μιὰ θέσι, ἀλλὰ μπροστὰ στὰ πλούτη ἐκεινοῦ...

—Ὥστε;

—Τὸ μόνο ποὺ σοῦ μένει νὰ κάνῃς, ἂν μ' ἀγαπᾶς, εἶνε νὰ μὲ ἀπαγάγῃς!

—Καλὰ λές..., ψιθύρισε ὁ Πίπης. Αὐτὸ δὲν τῶχα σκεφθῆ. Ἡ ἀπαγωγὴ ἐπιβάλλεται... Καὶ θὰ γίνῃ... Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ καταδικασθῆς νὰ ζῆς μ' ἕναν γέρο ποὺ θὰ τὸν συχαίνεσαι. Αὔριο τὸ βράδυ κιόλας... Στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, θὰρθω μὲ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ θὰ σταθῶ στὴ γωνία. Θὰ σοῦ σφυρίξω τρεῖς φορὲς συνθηματικά. Ἐσὺ θὰ περιμένῃς καὶ μόλις ἀκούσῃς τὸ σφύριγμα, θὰρθῆς κοντά μου. Τ' ἄλλα θὰ τὰ κανονίσω ἐγώ. Θὰ πάρω καὶ τὸ φίλο μου τὸν Πέτρο νὰ μὲ βοηθήσῃ... Χωρὶς ἄλλο νὰ μὲ περιμένῃς...

Ὅταν, ἀργότερα, ἡ Κούλα γύρισε στὸ σπίτι της, πετοῦσε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό.

Τὸ κόλπο εἶχε πετύχει.

—Αὔριο, μαμά· θὰ γίνῃ ἡ ἀπαγωγή...

—Μπράβο, κορίτσι μου! φώναξε ὁ γέρος, ὁ ὁποῖος ἦταν διπλᾶ εὐχαριστημένος. Πρῶτα γιατὶ ἔβγαζε ἀπὸ πάνω του ἕνα βάρος καὶ δεύτερο γιατὶ γλύτωνε ἔτσι καὶ τὴν προῖκα, ποὺ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ ἂν τὰ πράγματα τραβοῦσαν τὸν κανονικό τους δρόμο.

—Τὸ κόλπο τοῦ πλούσιου γέρου εἶναι πρώτης τάξεως, εἶπε κι' ἡ μαμά.

★

Ἡ ὥρα πλησιάζει δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Στὸ σπίτι τῆς Κούλας ἀγρυπνοῦν ὅλοι: Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμά, ὁ μικρὸς ἀδελφὸς καὶ ἡ Κούλα, ποὺ εἶναι ἕτοιμη γιὰ τὴν ἀπαγωγή. Ἔχει γεμίσει κι' ἕνα βαλιτσάκι μὲ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ ἕνα μικρὸ ἐντὸς τῆς πόλεως ἴσως, ταξιδάκι. Τὸ φῶς, γιὰ λόγους προφυλάξεως, εἶναι πολὺ χαμηλωμένο. Σχεδὸν σβυστό

—Κοντεύει ἡ ὥρα, ψιθύρισε ἡ μαμά. Δὲν θὲς νὰ μετάνοιωσε;

—Μὴν κακομελετᾶς, καλὲ μαμά. Δὲν μετανοιώνει. Τὸν ἐρῶ καλὰ ἐγώ. Νὰ τὸν ἔβλεπες πῶς ἔκανε ὅταν τῶμαθε. Τόνε λυπᾶμαι τὸν καϋμένο..

Ἔβαλαν ὅλοι τὰ γέλια.

Στὶς δυὸ ἀκριβῶς μαθηματικὴ ἀκρίβεια — ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἐσταμάτησε στὴ γωνία: Ἀπελύθησαν τὰ τρία συνθηματικὰ σφυρίγματα. Οἱ «ἀπαγωγεῖς» εἶχαν φθάσει.

Ἡ Κούλα σηκώθηκε.

—Μαμὰ, εἶπε, ἦρθε ὁ Πίπης. Τώρα φεύγω γιὰ τὴν ἀπαγωγή. Γειά σας.

Φιλήθηκαν.

— Καλορρίζικα, παιδί μου, εὐχήθηκε συγκινημένη ἡ μαμά.

—Καί, ὅπως εἴπαμε, ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς. Σέ τρεῖς μέρες θὰ μοῦ τὸν στείλῃς γιὰ νὰ τὰ κακονίσωμε.

—Ἔννοια σου, μπαμπᾶ!

Πῆρε ἡ Κούλα τὸ βαλιτσάκι της καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα:

—Θέλεις νὰ σοῦ φέξω, παιδάκι μου; εἶπε ἡ μαμὰ σηκώνοντας τὴ λάμπα.

—Τί λές, καλὲ μαμά. Θὲς νὰ πάρῃ χαμπάρι τίποτα; Ξεχνᾶτε ὅτι ἐσεῖς κοιμώσατε τώρα κι' ἐγὼ φεύγω κρυφά;

Κατέβηκε τὶς σκάλες σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τὴν ...ἀκούσουν, ἄνοιξε μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ τὴν ἐξώπορτα καὶ βγῆκε ἔξω. Ὁ Πίπης ποὺ περίμενε, τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του.

—Κούλα μου! ψιθύρισε. Ἀπόψε θὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Σὲ ἐλευθερώνω.

—Ἴσα.. Κάντε γρήγορα!. τοὺς φώναξε ὁ φίλος τοῦ Πίπη, ὁ Πέτρος, νὰ μὴ μᾶς πάρουν εἴδησι καὶ μᾶς χαλάσουνε τὴ δουλειά. Αὐτὰ τὰ πράματα θέλουνε ταχύτητα...

Μπῆκαν ὅλοι στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως μὲ μεγάλη ταχύτητα, ἐνῷ ἀπάνω στὸ σπίτι, οἱ γονεῖς τῆς ἀπαχθείσης, κρυφοκυττοῦσαν ἀπὸ τὶς γρίλλες καὶ ἀπολάμβαναν τὸ θέαμα.

★

Σὲ τρεῖς μέρες ἀκριβῶς ὁ Πίπης, σοβαρός, ντυμένος μὲ τὰ σκοῦρα του ροῦχα, παρουσιαζόταν στὸν πατέρα τῆς Κούλας.

—Σπυρίδων Κύζης..., ἐδήλωσε μὲ σοβαρότητα. Κύριέ μου, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰ εἴδησι: Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, λείπει ἡ κόρη σας, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα!, εἶπε μὲ αὐστηρότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ προσποιητὴ θλῖψι ὁ μπαμπᾶς. Σεῖς ποιὸς εἶσθε;

—Εἶμαι ὁ ἄντρας της!

—Πῶς ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς χτυπῶντας τὴ γροθιὰ του στὸ τραπέζι ἀπὸ τὸ θυμό. Εἶσαι ὁ ἄντρας της;

— Μάλιστα!, ἐπανέλαβε ὁ Πίπης. Κύριέ μου, τὴν κόρη σας τὴν γαποῦσα δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Καὶ τώρα τελευταῖα μοῦ εἶπε πῶς θέλατε νὰ τὴν παντρέψετε μ' ἕναν πλούσιο γέρο.

—Αὐτὸ εἶναι... ἀλήθεια!

—Ναί, μὰ θὰ ἐκάνατε ἕνα ἔγκλημα, κύριέ μου. Ἕνα νέο κορίτσι δὲν τὸ δίνουν ἔτσι ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ, σ' ἕναν γέρο...

—Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μιλᾶτε ἔτσι. Ὁ γέρος εἶναι πολὺ πλούσιος. Καὶ ἄμα κανεὶς εἶναι πλούσιος...

—Μὲ συγχωρεῖτε. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρατηρήσω πὼς δὲν ἔχετε καθόλου δίκηο. Μιὰ νέα κοπέλλα, δὲν ἔχει κυρίως ἀνάγκη ἀπὸ πλούτη, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη.

—Καὶ ὁ γέρος θὰ τὴν ἀγαποῦσε.

—Χά.. χά... Γεροντικὸς ἔρως... Τέλος πάντων κύριέ μου, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, ἐπειδὴ ἐγνώριζα πὼς δὲν θὰ μοῦ δίνατε τὴ συγκατάθεσί σας, ἀπήγαγα τὸν κόρη σας πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ τὴν ἔκαμα νομίμως γυναῖκα μου. Τὴν παντρεύτηκα.

—Ἔχετε τὸ στεφανοχάρτι ἀπάνω σας; ρώτησε, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ αὐστηρὸ κι' ἐπίσημο ὕφος του ὁ πατέρας.

Ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ.

—Ὁρίστε! εἶπε ὁ Πίπης, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα διπλωμένο χαρτὶ καὶ δίνοντάς το στὸν πατέρα. Τώρα ἡ κόρη σας μοῦ ἀνήκει. Εἶναι γυναῖκα μου. Ὀνομάζεται πλέον Κούλα Κύζη.

Ὁ μπαμπᾶς πῆρε τὸ χαρτὶ στὰ χέρια του, τὸ ἄνοιξε, τὸ διάβασε καὶ... ἠσύχασε. Ἔπειτα εἶπε, θυμωμένος πάλι.

—Αὐτὸ ποὺ ἐκάνατε κύριε δὲν ἦταν καθόλου σωστό. Δὲν ἁρπάζουν ἔτσι τὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, ἐγὼ μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς ἤθελα γιὰ γαμπρὸ μου. Καὶ εἶμαι ἐκτεθειμένος καὶ στὸν Αἰγύπτιο ἔμπορο, ἕνα θαυμάσιο ἄνθρωπο. Ἐγίνατε αἰτία, κύριε, νὰ χάσῃ ἡ κόρη μου μιὰ τύχη ἀπὸ τὶς σπάνιες.

—Θὰ ἰδῶ ἐγὼ τὸν ἔμπορο αὐτὸ καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσω.

—Δὲν θὰ ἰδῆτε κανένα! Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω! Αὐτὸ ἔλειπε νὰ παρουσιασθῆτε καὶ μπροστά του. Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ καὶ θὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην... Λοιπὸν νέε μου· τώρα ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶς τόσο πολὺ τὴν κόρη μου χαλάλι σου.

Ὁ Πίπης, ἔχει ἀκόμη τὴν ἰδέα ὅτι πῆρε τὴ γυναῖκα του μὲ τὸ σπαθί του. Καὶ καμαρώνει, ὅταν τὸν δείχνουν καὶ κρυφολένε οἱ ἄλλοι:

—Βλέπεις τί ταιριασμένο ζευγάρι; Τὴ γυναῖκα του τὴν ἔχει ἀπαγάγει! Τὴ γλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς γέρου ποὺ ἤθελαν οἱ γονεῖς της νὰ τὴν δώσουνε...

Ὅποιος πῇ πὼς ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ζήτημα αὐταπάτης, ἀξίζει νὰ ὑποστῆ ἕνα τέτοιο γάμο γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἰδέα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

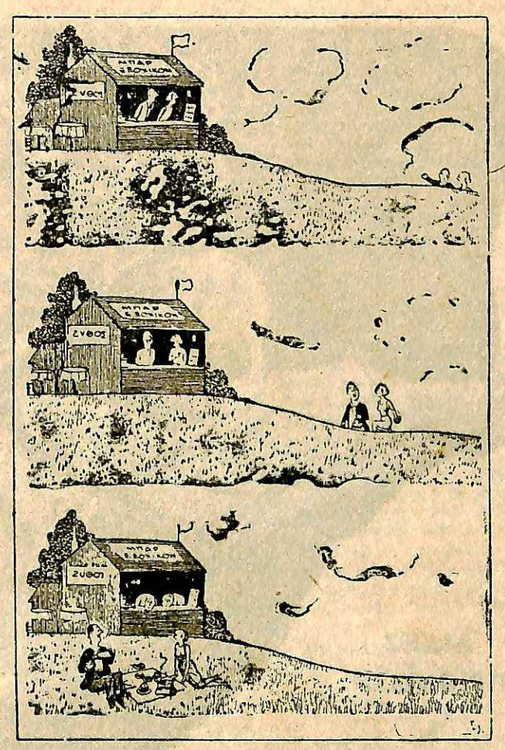

Ἔρχονται πελάτες στὸ μαγαζί..

—Πολὺ ὡραῖα, μπαμπᾶ, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πῆς στὴ μαμὰ νὰ μὴ μὲ βάλῃ νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἀπὸ τὶς ὀκτώ!

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Πρωτοχρονιάτικο διήγημα τῆς

ΛΙΛΗΣ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Εξω φρεχεῖ. Τὸ νερὸ κατρακυλᾶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια ἐπάνω στὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα, μ' ἕναν τέτοιο κρότο, ποὺ δὲν ἀφήνει ν' ἀκουστῇ πιὰ τίποτ ἄλλο.

Καὶ τί ν' ἀκουστῇ; Ἡ σιωπή; Ἢ ἡ θύελλα δεκαπέντε ἐτῶν ποὺ ἦρθε νὰ ξεσπάσῃ μουγγὴ μέσα σὲ δυὸ ἀνθρώπινες ψυχές;

Ἐκείνη, μὲ γκριζωπὰ μαλλιά, μιὰ γυναῖκα καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων, πλέκει μιὰ φανέλλα κοντὰ στὸ τζάκι. Ποῦ καὶ ποῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά της, καὶ μὲ τὴν πυροστιὰ ἀνασαλεύει τὰ κούτσουρα ἢ παραμερίζει τὶς στάχτες. Ποῦ καὶ ποῦ ρίχνει μιὰ πλάγια ματιὰ καὶ σ' ἕναν κύριο ποὺ κάθεται δίπλα της, μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Ἐκεῖνος, φαίνεται νἆναι μεγαλύτερός της στὰ χρόνια. Εἶναι ἀπασχολημένος μὲ τὸ γράψιμο. Τακτοποιεῖ κάτι χαρτιά, κάνει λογαριασμούς, γράφει, γράφει διαρκῶς, δίχως νὰ σηκώσῃ ὥρα πολλὴ τώρα τὰ μάτια του, ἐνῷ ἐκείνη κοντεύει ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φανέλλα ποὺ πλέκει.

Περίεργη Πρωτοχρονιὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι!

Ξαφνικὰ ἀκούγεται μιὰ ἀχνὴ φωνή:

Ἀλέξη, μοῦ φαίνεται, πὼς δὲ βλέπεις καλὰ μ' αὐτὸ τὸ φῶς, ν' ἀνάψω καὶ τὸ μεγάλο;

— Μπᾶ, ὄχι, εὐχαριστῶ, Μαργαρίτα..., τελείωσα.

Συνέχισε τὸ γράψιμό του, ἐνῷ ἐκείνη συνέχισε τὸ πλέξιμό της.

Τέλος, ἐκεῖνος σηκώθηκε. Ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὰ χαρτιὰ καὶ ἦρθε νὰ καθήσῃ δίπλα της, στὴν ἄλλη πολυθρόνα ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ τζάκι. Ἄπλωσε τὰ χεριά του νὰ τὰ ζεστάνῃ καὶ εἶπε:

— Ἔ, λοιπόν, Μαργαρίτα, αὔριο χωρίζομε. Ὁ χωρισμός μας δὲν θὰ εἶναι διασκεδαστικὸς μ' ἕναν τέτοιο καιρό... Ἀκοῦς πῶς βρέχει;

— Φοβοῦμαι μὴ σοῦ χαλάσῃ τὸ ταξίδι, Ἀλέξη, τοῦ ἀπήντησε ἡ γυναῖκα του. Ἴσως νὰ θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα ποὺ παντρευτήκαμε. Ἦταν παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς... σὰν καὶ σήμερα... Ἔβρεχε καὶ τότε... Μὲ τὸ τουλοῦμι τῶρριχνε τὸ νερό... Δὲν μᾶς ἔφερε γοῦρι ἡ βροχὴ ἐκείνη...

— Πράγματι, Μαργαρίτα. Θυμᾶσαι... Μᾶς συμβούλευαν κι' οἱ φίλοι μας... πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευθοῦμε...

— Ἀλήθεια...

— Ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀκούσωμε, Μαργαρίτα.

Ἐκείνη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Κι' ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἀκούσαμε, Ἀλέξη, ἐχάσαμε δεκαπέντε χρόνια ζωῆς... Τί κρῖμα. Ἡ ζωὴ εἶναι σύντομη καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται πιὰ νὰ τὴν σπαταλοῦμε. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ζήσωμε ἀκόμα εἴκοσι χρόνια. Μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια μποροῦμε νὰ κάνωμε πολλὰ καλὰ πράγματα.

— Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως εἶναι, Μαργαρίτα, ὅτι ποτέ μας δὲν τὸ σκεφθήκαμε αὐτό. Ἂς γίνωμε εἰλικρινεῖς καὶ πές μου: Θυμᾶσαι μιὰ μέρα εὐχάριστη μὲ τὴ συντροφιά μου;

Ἡ Μαργαρίτα σταμάτησε μιὰ στιγμὴ τὸ πλέξιμο, ἔσιαξε τὴ φωτιὰ καὶ ἀπήντησε:

— Γιὰ νἆμαι εἰλικρινής, Ἀλέξη, σοῦ λέω ὅτι ἀνάμεσά μας ὑπῆρχε πάντοτε μιὰ ἄβυσσος. Ἐγὼ βγῆκα ἀπὸ ἕνα περιβάλλον πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό σου. Ὁ καθένας μας εἶχε τὸν δικό του τρόπο ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰ πράγματα! Ἐγώ, Ἀλέξη, γεννήθηκα σὲ ἀριστοκρατικὸ σπίτι... μὴ πρὸς κακοφανισμό σου, ἀλλά...

— Ὤ, πόσες φορὲς μοῦ τὸ εἶπες αὐτό, Μαργαρίτα... Ποῦ γεννήθηκες... ἀπὸ ποῦ κατάγεσαι... Ὅλα τ' ἄλλα μποροῦσες νὰ τὰ λησμονήσῃς, ὄχι ὅμως καὶ τὸ γενεαλογικό σου δέντρο. Διαρκῶς μοῦ θυμίζεις ὅτι ὁ πατέρας σου καταγόταν ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία τοῦ Φαναριοῦ, ὅτι ἦταν ἐφοπλιστής, καπετάνιος, πλούσιος, μὲ κάστρα, μὲ φλουριά, μὲ φαρφουρένια καὶ χρυσαφένια πράγματα... Ἂς τ' ἀφήσωμε τώρα ὅλ' αὐτά, Μαργαρίτα. Ὁ καθένας βγῆκε ἀπὸ ἕνα σπίτι... Στὸ δρόμο βέβαια δὲν γεννήθηκε!... Ἄλλος σὲ φτωχό, ἄλλος σὲ πλούσιο...

Σώπασε. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸ ρολόϊ. Τὸ κούρδισε καὶ τὸ κανόνισε μὲ τὴν ὥρα τοῦ ρολογιοῦ ποὺ κρεμῶταν στὸν τοῖχο. Ἔπειτα εἶπε:

— Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, Μαργαρίτα... ὅτι τὰ κανόνισα ὅλα. Τὸ ἴδιο, ὅπως θὰ ἔκανα ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνω. Ἡ περιουσία σου, ἢ προῖκα σου ἔχει μείνει ἄθικτη. Δὲν χρωστοῦμε τίποτα... Τοὐναντίον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ εἰσόδημα καὶ τὴ σύνταξι, μᾶς χρωστοῦν καὶ μερικὰ γραμμάτια. Τὰ τακτοποίησα ὅλα στ' ὄνομά σου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σύνταξι ποὺ κράτησα γιὰ μένα...

Ἡ Μαργαρίτα, ταραγμένη, ἀνακουνήθηκε στην πολυθρόνα της καὶ εἶπε:

— Τί περίεργη Πρωτοχρονιὰ θὰ περάσω αὔριο δίχως ἐσένα, Ἀλέξη!...

— Ἴσως... Πάντως, ὅλα εἶνε μιὰ συνήθεια, Μαργαρίτα. Λοιπόν, θὰ φύγω μὲ τὸ πρῶτο πρωϊνὸ τραῖνο.

— Ναί, νά, τελείωσα καὶ τὴ φανέλλα σου. Κάνει τόσο κρύο!... Θὰ τὴ φορέσῃς, γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃς, γιὰ νὰ ζεσταίνεσαι, Ἀλέξη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαργαρίτα. Ὁμολογῶ ὅτι χρωστῶ κάποιαν εὐγνωμοσύνη σὲ σένα γιὰ τὰ δεκαπέντε αὐτὰ χρόνια ποὺ περάσαμε μαζί... Λυπᾶμαι πολύ... Ἀλλὰ πρὶν πάρωμε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, τὸ συλλογιστήκαμε καλά... Τί νὰ γίνῃ; Πήραμε πιὰ τὴν ἀπόφασι... Τ' ἀποφασίσαμε...

— Ναί, Ἀλέξη, ἀφοῦ τ' ἀποφασίσαμε... Μήπως θὰ πρέπει ν' ἀλληλογραφοῦμε; Νὰ δίνῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο νέα του;

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, Μαργαρίτα, εἶπε ἐκεῖνος κυττάζοντας μ' εὐχαρίστησι τὴ φανέλλα. Ἀπὸ αὔριο, στὴν πραγματικότητα, παύει πιὰ νὰ ζῇ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ὥστε τὸ τί θὰ συμβαίνῃ σὲ μένα, δὲν θέχῃ κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ σένα, οὔτε γιὰ μένα τὸ τί γίνεσαι ἐσύ.

Ἐκείνη τώρα εἶχε βγάλει τὰ γυαλιά της. Τὸν ἐκύτταζε μ' ἕνα βλέμμα φιλικό. Ἐκύτταζε τὸ πρόσωπό του... τὸ πρόσωπο αὐτὸ ποὺ ἀντανακλοῦσε τὴν τρυφερότητα γι' αὐτήν. Ἐκύτταζε τὸ μέτωπό του... τὸ μέτωπο αὐτὸ ποὺ τὸ χέρι της σὲ στιγμὲς πυρετοῦ εἶχε χαϊδέψει. Ἐκύτταζε τὰ μαλλιά του, ποὺ ἦταν τώρα γκρίζα, μὰ ποὺ μιὰ φορὰ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ἦταν ξανθά. Παρ' ὅλο ποὺ γκριζάριζαν, ἦσαν πάντοτε κατσαρά. Καὶ θυμήθηκε τὸν μικρὸ αὐτὸν σωφὲρ ποὺ πρωτογνώρισε στὸ σπίτι τους, ποὺ τὸν ἀγάπησε πολύ, ἀμέσως μόλις τὸν πῆραν γιὰ νὰ ὁδηγῇ τὸ αὐτοκίνητό τους, καὶ τοῦ χάρισε τὴν καρδιά της τὸν ἑαυτό της.

Τὸ βλέμμα της ἦταν τώρα τρυφερὸ ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις.

Ὁ πατέρας της θύμωσε, τὴν ἀποκλήρωσε. Ὑπέφεραν πολύ. Ἐκείνη ὑπέφερε ἀπὸ τὴ φτώχεια, ὑπέφερε κι' ἀπὸ τοὺς τρόπους του. Ἄλλο ἦταν τὸ περιβάλλον τὸ δικό της. Ἦταν ὅμως ἀργά. Ὑπέφερε καὶ ἤθερε γιατὶ ὑπέφερε: Ἐξ αἰτίας του! Τί μποροῦσε ὅμως νὰ κάμῃ; Κι' ἄρχισε μιὰ συμβατικὴ ζωή. Ἤξεραν νὰ μιλοῦν δίχως νὰ θυμώνουν. Παραδέχτηκαν τὸ σφάλμα τους. Ἦταν πιὰ ἀργά. Ἦρθε κι' ἕνα παιδὶ στὴ μέση. Ἔ, αὐτὸ διευκόλυνε τὴν κατάστασι. Ἐκείνη βρῆκε μιὰν ἀπασχόλησι, δίχως νὰ παραμελῇ βέβαια τὸ σπίτι, οὔτε τὸ σεβασμὸ στὸν ἄνδρα, ποὺ ὑποσχέθηκε μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅτι θὰ κρατήσῃ.

Ὁ πατέρας της πέθανε στ' ἀναμεταξὺ καὶ δὲν τὴν ξέχασε στὴ διαθήκη του, τῆς ἄφησε ὅλη τὴν προῖκα ποὺ τῆς εἶχε ἀφαιρέσει. Ὁ Ἀλέξης συνεισέφερε μιὰ σύνταξι. Κι' ἔτσι ἄρχισε μιὰ καινούργια ζωή. Μιὰ ζωὴ ἀδιαφορίας, παρ' ὅλη τὴν ἀποκατάστασι καὶ τὰ εἰσοδήματα ποὺ εἶχαν. Τέλος, μιὰ μέρα, πέθανε τὸ παιδί. Ἐκείνη εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι γι' αὐτὸ ἔφταιξε ὁ πατέρας του, ποὺ δὲν ἐφρόντισε νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸ γιατρό. Ἐκεῖνος τὸ ἀπέδωσε στὸν ἐγωϊσμό της, ποὺ δὲν τὸν εἰδοποίησε ἐγκαίρως ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν ἄρρωστο. Κι' ἀπὸ τότε διαρκῶς ὅταν τύχαινε ν' ἀνοίξουν κουβέντα, συμφωνοῦσαν ὅτι θἄπρεπε νὰ χωρίσουν.

Αὐτὴ ἡ συμφωνία γινόταν κάθε φορὰ ποὺ ἡ Μαργαρίτα ἄρχιζε νὰ θυμᾶται τὴν καταγωγή της. Ἀλλὰ διαρκῶς τὸ ἀνέβαλλαν. Ἐπὶ τέλους, πώρα πιὰ τὸ εἶχαν ἀποφασίσει, ὁριστικά. Θὰ χώριζαν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι, ποὺ ἔζησαν δεκαπέντε χρόνια μαζὶ καὶ ποὺ δὲν κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ συνεννοηθοῦν.

Ἀνάμεσα σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις ἡ Μαργαρίτα, κυττάζοντας τώρα τὰ μάτια του, τὸ μέτωπό του, τὰ μαλλιά του, θυμήθηκε ὅλες τὶς στιγμές, κι' αὐτὲς ἀκόμα τὶς στιγμὲς τῆς συζυγικῆς ζωῆς, τῆς τρυφερότητος...

Καὶ τὰ χείλη της ψιθύρισαν:

— Ὑπῆρξαν στιγμές, Ἀλέξη, ποὺ σὲ ἀγάπησα πολύ. Πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς αὐτὸ καὶ νὰ τὸ θυμᾶσαι ὅταν θὰ βρίσκεσαι μακρυά.

Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βλέφαρά της κατρακύλισε ἕνα δάκρυ, μπρὸς στὴν ὑστάτη αὐτὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἐκεῖνος τὸ εἶδε. Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τὰ ἔσφιξε καὶ τῆς εἶπε νὰ κάνῃ κουράγιο.

Ἀλλὰ τὰ λόγια του τρεμούλιαζαν ἀνάμεσα στὰ χείλη του καὶ ἡ συγκίνησις ἐτάραξε τὸ πρόσωπό του.

Τότε σταμάτησαν πιὰ νὰ μιλοῦν καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα δὲν ἐπρόφεραν λέξι.

Τέλος ἐκείνη εἶπε:

— Ἔχομε καὶ κάτι μικροπράγματα νὰ μοιράσωμε, Ἀλέξη, νὰ τἄ φέρω, νὰ τά...

— Ναί, ναί, ἀλλὰ ἔχομε καιρό... Αὔριο εἶναι Πρωτοχρονιά... Θἄφτιάξες, φαντάζομαι, ὅπως πάντα, τὴ βασιλόπηττα...

— Ἐπῆρα καὶ μιὰ μπουκάλα σαμπάνια, σ' ἀρέσει πολύ, τὸ ξέρω...

Ἔξω ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει... Μιὰ γαλήνη εἶχε πέσει ἀνάμεσά τους, ἀνάμεσα σ' ὅλη τὴ φύσι.

Μηχανικά, ὁ Ἀλέξης ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου: Δώδεκα παρὰ τέταρτο.

— Νὰ φέρω τὰ ποτήρια, Μαργαρίτα; Τὰ κρουσταλλένια, ἐκεῖνα ποὺ σ' ἀγόρασα ἀπὸ τὴν ἔκθεσι...

— Ὄχι, ἐφρόντισα ἐγώ, Ἀλέξη.

Ἡ Μαργαρίτα σηκώθηκε. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο.

— Ξαστέρωσε... Τ' ἀστέρια βγῆκαν... Κύτταξε φῶτα ποὺ ἔχει ἡ πλατεῖα;

— Γιορτάζουν τὸ ρεβεγιόν...

Ἡ Μαργαρίτα ἔκλεισε τὸ παράθυρο. Ἄναψε ὅλα τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ πῆρε τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὸ χέρι.

Μπήκανε στὴν τραπεζαρία.

Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ἡ βασιλόπηττα, διάφορα φαγητά, ἡ σαμπάνια στὴ μέση καὶ τὰ δυὸ κρυστάλλινα ποτήρια. Καὶ φῶς, πολὺ φῶς, ἄπλετο φῶς.

Ξαφνικὰ τὸ ρολόϊ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μεσάνυχτα. Τὰ φῶτα ἔσβυσαν. Κι' ὅταν ξανάναψαν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ἡ Μαργαρίτα βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀλέξη. Τὰ μάτια της ἦσαν βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ φιλήθηκαν.

— Ν' ἀναβάλωμε, Μαργαρίτα;

— Ὄχι, ψιθύρισε ἐκείνη. Δὲν θὰ χωρίσωμε πιὰ ποτέ, Ἀλέξη. Δὲν θὰ σοῦ μιλήσω πιὰ ποτὲ γιὰ τὴ γενιά μου. Εἶναι δύσκολο, πολὺ δύσκολο, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων συνήθειες. Δὲν ξεχνιοῦνται εὔκολα. Προτιμῶ νὰ ξεχάσω τὴ γενιά μου.

Ὁ Ἀλέξης ἄρπαξε τὴ μπουκάλα τὴ σαμπάνια. Ὁ φελὸς ἐπήδησε μὲ κρότο ψηλὰ στὸ ταβάνι. Τὰ ποτήρια γέμισαν. Τσούγκρισαν.

Ἔφεραν τὰ ποτήρια στὰ χείλη.

— Καὶ τοῦ χρόνου, Μαργαρίτα.

— Πάντα ἑνωμένοι, Ἀλέξη!

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

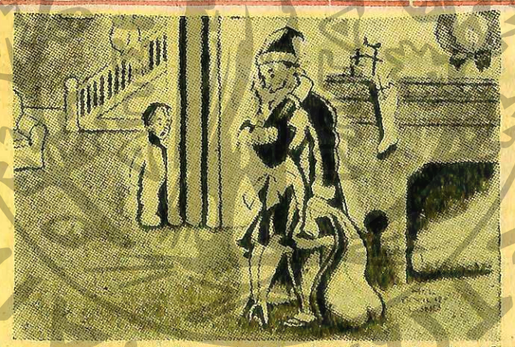

Ὁ μικρός: — Ἀ, ὄ! Γιὰ νὰ φυλάῃ τὴν ὑπηρέτρια, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ὁ μπαμπᾶς μασκαρεμένος σὲ Ἅη-Βασίλη.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ
Ραλλοῦ ἡ ἄπιστη ἀρχωνλοπωλα

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. Ὅταν τέλειωσε ἡ θάπτισι τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Σουζάννα σκέφθηκε πῶς ἀρκετά πιά εἶχε βαστάξει ἡ περιπέτεια καὶ πῶς ἦταν καιρὸς νὰ φύγουν γιὰ τὸ Ναύπλιο. Τὸ εἶπε τῆς Ραλλοῦς, κι' ἡ μικρὴ δὲν ἔφερε ἀντίρρησι.

2ον

—Κύριε Θεοχάρη! εἶπε ἡ Γαλλίδα τότε, στὸν Κώστα. Πρὶν ἀποχωριστοῦμε, νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε γιὰ ὅλες σας τὶς ἐκδουλεύσεις. Ἂν ἔχετε καμμιὰ παραγγελία γιὰ τὸν κ. Ἀντωνόπουλο...

—Ν' ἀποχωριστοῦμε! τὴν ἔκοψε ὁ νέος, σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε. Μὲ διώχνετε λοιπόν;

—Τί; Θέλετε νὰ μᾶς συνοδεύσετε εἰς τὸ Ναύπλιο; Κι' ἡ σταφίδα σας στὴν Κόρινθο;

—Ἴσα - ἴσα, καλὸ θὰ τῆς κάνῃ, νὰ ξεραθῇ λιγάκι, ὥσπου νάρθῶ στὸ Ναύπλιο νὰ σφίξω τὸ χέρι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἐξαδέλφου.

Ἡ δεσποινὶς Ραμὼ τὸν κύτταξε μὲ τὰ ζωηρὰ, ἔξυπνα μάτια της καλά, καὶ δὲν εἶπε λέξι. Ἔπειτα κύτταξε κλεφτὰ καὶ τὴ μαθήτριά της.

Δὲν εἶχε λάβει μέρος στὴ συζήτησι ἡ Ραλλοῦ. Μὰ ἡ χαρὰ ποὺ λαμπε ἀνυπόκριτη στὸ πρόσωπό της τώρα, ἔδειχνε φανερά, ὅτι παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴ συζήτησι.

Μ' ἐπιφωνήματα χαρᾶς τοὺς δέχθηκε ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου στὸ Ναύπλιο. Ζάλισε μὲ τὶς φωνές της τὶς ὑπηρέτριες, γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν ὅλα γρήγορα, νὰ φιλοξενήσουν ἀνάλογα τοὺς ἀναπάντεχους μὰ ἐκλεκτοὺς ξένους της.

Ἦταν μιὰ παχουλὴ σαραντάρα, ποὺ φημιζόταν ὡς ἡ πιὸ ὄμορφη γυναῖκα τοῦ Ναυπλίου. Ὁ ἄνδρας της, ὁ ξάδελφος τοῦ Κώστα Θεοχάρη, ἦταν λίγα χρόνια μεάπλὸς κι' εὐγενής.

Σκοτισμένες ἀπὸ τὴν κούρασι, κλείστηκαν στὸ δωμάτιο ποὺ τοὺς εἶχε παραχωρήσῃ ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου, οἱ δυὸ κοπέλλες. Μὰ ἐνῶ ἡ Ραλλοῦ κοιμήθηκε ἀβγολε ἀπὸ τὸ βαλιτσάκι της χαρτὶ καὶ μολύβι, κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ ἕνα γράμμα:

Κύριον Μανόλη Βουγᾶ. Κων)πολιν.

Κύριε,

Πιστὴ στὴν ὑπόσχεσι ποὺ σᾶς ἔδωσα, σᾶς κρατῶ ἐνήμερο πῶς περάσαμε τὸν καιρό μας στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σας. Ἀλλά, πρὶν σᾶς διεγηθῶ τίποτε, ἡ σφραγῖδα τοῦ φακέλλου, σᾶς μαρτύρησε κιόλας πῶς βρισκόμαστε στὸ Ναύπλιο. Θὰ θυμόσετε γι' αὐτό; Ναί, ἡ ὄχι; Πάντως, τὸ πρᾶγμα δὲ διορθώνεται πιά. Ἔγινε.

»Ἀλλὰ ἐσεῖς φταῖτε γι' αὐτό. Δὲν ἔπρεπε νὰ διαλέξετε γιὰ τὴν κόρη σας μιὰ παιδαγωγὸ τόσο ρυσκίνδυνη. Ἡ Κόρινθος μᾶς φάνηκε ἀπελπιστικὰ πληκτική ὅταν φύγατε. Ἀποφασίσαμε νἄλθωμε στὸ Ναύπλιο, νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν κυρία Ἀντωνοπούλου. Στὸ δρόμο ὅμως συναντήσαμε ἕνα ληστή. Μιλᾶ γαλλικά, καὶ δεχθήκαμε νὰ μᾶς συνοδεύσῃ. Πάντως τὸ νομα τοῦ ἀρχιληστοῦ αὐτοῦ δὲν εἶνε Τασούλης. Ὀνομάζεται Κώστας Θεοχάρης,

"Ἕνα ἀνάγνωσμα ἔρωτος, αὐτοθυσίας καὶ ἡρωϊσμῶν

Κατὰ διασκευὴν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

εἶνε γυιὸς βουλευτοῦ, κι' ἔχει καλοὺς τρόπους.

»Ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία ποὺ σᾶς γράφω κρυφὰ ἀπὸ τὴν κόρη σας. Ἐπειδὴ εἴσαστε ἄνδρας μὲ πεῖρα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ρωμαντικός, σᾶς λέω μὲ δυὸ λόγια: "Ἂν δὲν θέλετε νὰ γίνῃ ἡ Ραλλοῦ σύζυγος ἑνὸς ληστοῦ, γράψετέ μου ἀμέσως νὰ γυρίσουμε στὴν Κόρινθο, ἀλλοιῶς ἐτοιμασθῆτε νὰ δεχθῆτε κάποια πρότασι γάμου γιὰ τὴν κόρη σας. Ἀπαντῆστε μου ἀμέσως, πρὶν ἔλθῃ ἡ καταστροφή.

Σουζάννα Ραμώ».

★

Σὰν παραμῦθι πέρασαν οἱ πρῶτες μέρες στὸ Ναύπλιο. Ὁ Ἀντωνόπουλος δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς εὐχάριστους ξένους του. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος, τώρα στὸ τέλος τοῦ Αὐγούστου, κι' οἱ ὧρες περνοῦσαν σὰν ὄνειρο.

Γιὰ τὴ ζωηρὴ φύσι ὅμως τῆς Σουζάννας Ραμώ, ἡ ἀπόλυτη αὐτὴ ἡσυχία δὲν ἦταν ἡ εὐτυχία. Εἶχε μέσα της καὶ κάποια ἀνησυχία γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασι. Τί θἄλεγε ὁ Βουγᾶς; Πῶς θὰ τοῦ φαινόταν τὸ εἰβύλλιο τοῦ Κώστα καὶ τῆς Ραλλοῦς; Κι' ἡ δική της ἀνοχή; Ἡ εὐθύνη αὐτὴ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἔτσι, ἕνα μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι ἑτοιμάζονταν ν' ἀναπαυθοῦν, πρότεινε:

—Ποιὸς ἔοχεται μαζί μου ν' ἀνεβοῦμε στὸ Παλαμήδι;

—Τέτοια ὥρα! φώναξε ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου. Κάνει ζέστη πολλή.

—Ἀκριβῶς ἐπειδὴ κάνει πολλὴ ζέστη δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ἡσυχία.

—Τότε, εἶπε εἰρωνικὰ ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου, φαντάζομαι πῶς ὁ κ. Θεοχάρης κι'ὁ ἄνδρας μου, θὰ μαλλώσουν γιὰ τὴν εὐχαρίστησι ποιὸς θὰ σᾶς συνοδεύσῃ.

Ἡ Σουζάννα γέλασε μὲ τὴν καρδιά της ὅταν εἶδε τὸν τρόμο ζωγραφισμένο στὴ μορφὴ καὶ τοῦ λοχαγοῦ καὶ τοῦ νέου.

—Δὲν πειράζει! φώναξε γελῶντας, ἐτσι τὸ εἶπα. Δὲν χρειάζομαι συνοδεία, θὰ πάω μόνη μου.

Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Κώστα. Αὐτὴ τὴν εὐκαιρία τὴ γύρευε μέρες τώρα. Νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴ Ραλλοῦ. Ἀλλά, ἡ δασκάλα δὲν τὴν ἄφηνε βῆμα. Καὶ νά, ποὺ τώρα, θἄφευγε, γιὰ δυὸ-τρεῖς ὧρες τοὐλάχιστον. Προσπάθησε νὰ μὴ δείξῃ τὴ χαρά του, γιὰ νὰ μὴ κινήσῃ ὑποψίες. Παρακολουθοῦσε μὲ ἀνυπομονησία, τί θἄκανε ἡ Ραλλοῦ, τώρα ποὺ ἔμεινε μόνη. Μὲ μεγάλη του ἀπογοήτευσι, ὅμως, ἄκουσε τὴν κυρία Ἀντωνοπούλου νὰ τῆς λέῃ:

—Ἔλα, Ραλλοῦ, πᾶμε στὸ σαλονάκι, νὰ ξεπλωθοῦμε στὰ ντιβάνια. Ἐκεῖ κάνει πιὸ πολλὴ δροσιά.

Μάταια ζήτησε μιὰ ματιὰ τῆς κοπέλλας ὁ νέος. Μὲ κατεβασμένα μάτια πέρασε μπροστά του, κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες.

Ἀναστέναξε ὁ Κώστας, καὶ τράβηξε στὸν κῆπο. Ἐκεῖ, ξαπλωμένος σ' ἕνα μαρμαρένιο πάγκο, ἄρχισε νὰ συλλογιέται.

—Τί τάχα σκέπτεται ἡ Ραλλοῦ γι' αὐτόν: Ἡ κοπελλίτσα αὐτή, μὲ τὸ γλυκὸ, παιδιάτικο προσωπάκι, καὶ τὸ χαμόγελο γεμάτο ὑπόσχεσι κι' ἐλπίδα. ξέρει τί θὰ πῇ ἀγάπη; Ἂν μοναχὰ διασκεδάζῃ μὲ μιὰ ἀνώδυνη περιπέτεια;

Κι' ὅμως, ἡ περιπέτεια αὐτή, ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ἔπαιρνε μιὰ γιγάντια θέσι στὴν καρδιά του. Κάθε ἄλλη σκέψι ἔσβυνε μέσα του. Τὸ συμφέρον, τὸ καθῆκον, τοῦ φαίνονταν πράγματα μακρυνά. Τὸν εἶχε στείλει ὁ πατέρας του νὰ τρυγήσῃ τὴ σταφίδα. Περιουσία ὁλόκληρη κινδύνευε. Ἡ ὀργὴ τοῦ πατέρα τὸν ἀπειλοῦσε. Κι' αὐτός, καθόταν στὸ Ναύπλιο, κι' ἡ μόνη του ἐλπίδα ἦταν ν' ἁρπάξῃ μιὰ ματιὰ τῆς μικρῆς αὐτῆς κοπελλίτσας.

Ἔπρεπε νἄνε τολμηρός... Τὰ μάτια του κλείνουν ἀπὸ τὴ σκέψι...

Καὶ νά, βλέπει τοὺς πόθους του νὰ γίνονται ἀλήθεια. Τολμηρὰ μπαίνει στὸ σαλονάκι... Ἡ Ραλλοῦ εἶνε μόνη, ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι... Αὐτὸς γονατίζει καὶ τῆς ψιθυρίζει:

—Σὲ λατρεύω.

Κι' αὐτὴ σκύβει, καὶ τὰ κερασένια της χείλη βρίσκονται κοντὰ στὰ δικά του. Θέλει νὰ τὰ φιλήσῃ... μὰ ξυπνάει...

Ἀναστενάζει. Τέτοια εὐτυχία! Μόνο τὰ ὄνειρα μποροῦν νὰ τὴν δώσουν.

Κι' ὅμως... ὄχι... δὲν εἶνε πιὰ ὄνειρο... Ἕνα θαλασσὶ φουστάνι, ἀνάλαφρο... ἕνα προσωπάκι χλομό, φιλντισένιο... δυὸ μάτια ὑγρά... δὲν εἶνε ὄνειρο... ἡ Ραλλοῦ, στὰ νύχια... προχωρεῖ στὸν κῆπο καὶ κυττάζει γύρω σὰ νὰ γυρεύῃ κάτι.

Μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται ὁ νέος κοντά της. Βγάζει αὐτὴ μιὰ σιγανὴ φωνή, καὶ τοῦ λέει:

—Μὲ τρομάξατε...

—Ὦ, μὲ συγχωρεῖτε... λέει ὁ Κώστας ταραγμένος. Ἀλλὰ χάρηκα τόσο ποὺ σᾶς εἶδα...

—Ξέρετε ποῦ εἶνε ἡ βρύσι; Δίψασα... ψιθυρίζει ἡ κοπέλλα.

—Ἐδῶ, πίσω ἀπὸ τὸ κιόσκι, ἔχει ἕνα νερὸ—κρύσταλλο. Θέλετε νὰ σᾶς φέρω;

—Ὄχι, πᾶμε μαζί.

Προχώρησαν πατώντας ἐλαφρά, γιὰ νὰ μὴ τρίζουν τὰ χαλίκια. Κελαριστὸ κυλοῦσε τὸ νεράκι ἀπάνω στὰ βότσαλλα.

—Πῶς θὰ πιῆτε; ρώτησε ὁ Κώστας. Νὰ σᾶς φέρω ποτήρι;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Ραλλοῦ, ὑπάρχει ἕνα ἁπλὸ μέσον.

Καὶ σκίβοντας, ἄρχισε νὰ πίνῃ μέσα ἀπὸ τὶς παλάμες της τὸ καθαρὸ νεράκι.

Ἔπειτα, γελῶντας σὰν παιδί, εἶπε:

—Εἶνε ζέστη ἀνυπόφορη. Ἡ δεσποινὶς Ραμώ, σκληραγωγεῖται στὴν ἐκδρομή.

—Ἦταν ἡ καλύτερη ἰδέα ποὺ μποροῦσε νἄχῃ! φώναξε ὁ νέος, καὶ τὰ μάτια του παιχνίδισαν.

—Γιατί; ἔκανε ἀθῶα ἡ Ραλλοῦ.

—Νά... ἐπειδὴ μᾶς ἔδωσε αὐτὴ τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ μείνωμε μόνοι γιὰ λίγο.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ βελουδένια μάγουλα τῆς μικρῆς.

—Πρέπει νὰ πηγαίνω... ψιθύρισε. Ἂν ξυπνήσῃ ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου, θ' ἀνησυχήσῃ ποὺ δὲ θὰ μὲ ἰδῇ κοντά της.

Δειλά, ἀκούμπησε ὁ Κώστας τὸ χέρι του στὸ γυμνὸ μπράτσο τῆς κοπέλλας.

—Μὴ βιάζεστε νὰ πᾶτε μέσα, ἔκαμε παρακλητικά.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὑγρά, τρυφερά, καρφώθηκαν ἀπάνω του τὰ μαῦρα μάτια τῆς Ραλλοῦς. Ἔπειτα τὰ χαμήλωσε, καὶ ψιθύρισε:

—Λίγο, μπορῶ νὰ μείνω...

Σὰ νὰ τοῦ εἶχε χαρίσῃ βασίλειο, μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔνοιωσε ὁ νέος τὴν καρδιά του νὰ πηδᾷ τρελλά. Τοῦ ἦλθε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ λυγερὸ κορμάκι αὐτό, νὰ ρουφήξῃ ἡδονικὰ τὰ παιδιάτικα χείλη, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσαν ἔτσι γλυκά.

Μὰ συγκρατήθηκε. Τόλμησε μοναχὰ νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τραβῶντας τὴν στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, νὰ τῆς πῇ:

—Θέλετε νὰ κόψουμε σταφύλια; Εἶνε γεμάτη ἡ κληματαριά.

—Ἀλήθεια; φώναξε μὲ παιδιάτικη χαρὰ ἡ κοπέλλα.

—Νά, κυττάχτε! Θέλετε ν' ἀνεβῶ νὰ σᾶς κόψω;

—Ὄχι, ἐγὼ θ' ἀνεβῶ! ἔκανε χαρούμενη ἡ Ραλλοῦ. Νά, βλέπω μιὰ ὡραῖα διπλὴ σκάλα... Κρατῆστε την ν' ἀνεβῶ.

Σκαρφάλωσε σβέλτα τὰ λίγα σκαλοπάτια. Ἔκοψε μιὰ ρῶγα, τὴν ἔβαλε στὸ στόμα της, καὶ φώναξε:

—Μέλι!

Ἔπειτα, γελῶντας τσαχπίνικα:

—Δὲ ζηλεύετε καὶ σεῖς; ἔκανε.

—Ζηλεύω τόσο, ἀποκρίθηκε ὁ Κώστας, ποὺ μοῦρχεται ν' ἀνεβῶ κι' ἐγὼ στὴ σκάλα...

—Ὄχι! ξεφώνισε τρομαγμένη ἡ Ραλλοῦ. Δὲ μᾶς βαστάει καὶ τοὺς δυὸ μαζί. Ἔπειτα, πρέπει νὰ τὴν κρατάτε τὴ σκάλα. Ἂν τὴν ἀφήσετε, θὰ πέσω.

—Αὐτὸ εἶνε ἐγωϊστικό! ἔκανε ὁ νέος, μουτρωμένος τάχα.

—Ἔννοια σας! θὰ κόψω ἕνα ὡραῖο τσαμπὶ καὶ γιὰ σᾶς.

—Μὰ ἄλλη χάρη ἔχει ἀπὸ τὸ κλῆμα.

—Τότε, ὅταν κατεβῶ ἐγώ, ν' ἀνεβῆτε ἐσεῖς νὰ κόψετε μοναχός σας.

—Ἐγὼ βρῆκα μιὰ λύσι πιὸ ἁπλῆ. Νὰ μοῦ δίνετε κι' ἐμένα μερικὲς ρῶγες.

—Εὐχαρίστως! ἔκανε ἡ κοπελλίτσα πρόθυμη, καὶ κόβοντας τὴν πιὸ μεγάλη ρῶγα, τὴν προσέφερε στὸ συνοδό της.

Ἄξαφνα, τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της. Ἀντὶ νὰ πιάσῃ μὲ τὰ δάκτυλά του τὴ ρῶγα ποὺ τοῦ πρόσφερε, ὁ Κώστας πρόβαλε τὰ χείλη του. Τρομαγμένη τράβηξε τὸ χέρι της ἡ μικρή.

—Ἀ! αὐτὸ δὲν εἶνε στὴ συμφωνία! φώναξε κατακόκκινη.

—Ποιὰ συμφωνία; ἔκανε ὁ Κώστας, μὲ ἀπορία τάχα. Κι' ἔπειτα, χαϊδευτικά, παρακλητικά:

—Ἐλᾶτε τώρα, μὴν εἴσασστε κακιά. Ἂν ξέρατε τί γλύκα ἔχει τὸ σταφύλι ἔτσι κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τόμορφο χεράκι σας...

Δίστασε ἡ Ραλλοῦ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, ἀργὰ - ἀργά, ἔκοψε ἄλλη μιὰ ρῶγα, καὶ τοῦ τὴν πρόσφερε στὸ στόμα.

Μετὰ κάμποση ὥρα, τὸ χεράκι της, δὲ δίσταζε πιὰ καθόλου. Θαραλέα, εὕρισκε τὰ χείλη τοῦ παλληκαριοῦ. Κι' ὅταν, καθὼς ἄρπαζε τὸ σταφύλι ὁ νέος, πρόφθαινε καὶ τῆς φιλοῦσε τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων, ξεκαρδιζόταν ἡ κοπέλλα στὰ γέλια. Κι' ὅταν ἀκόμα, ἀντὶ νὰ τῆς φιλᾷ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων, τὰ δροσερά του χείλη ἀκουμποῦσαν στὸ μελαχροινό της μπράτσο, ἔνοιωθε ἡ Ραλλοῦ ἕνα ἀνατριχίασμα, ἀλλὰ δὲν θύμωνε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, παρ' ὀλίγο νὰ ξεφωνίσῃ. Αἰσθάνθηκε δυὸ χέρια δυνατὰ νὰ τὴν ἀνασηκώνουν. Ἡ σκάλα ἔφυγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, καὶ βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κώστα. Ἡ φωνὴ πνίγηκε στὰ χείλη της ἀπὸ τὰ φιλιά του. Στὴν ἀρχὴ ἀντιστάθηκε λίγο ἡ κοπέλλα, ἔπειτα, ἔκλεισε τὰ μάτια, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της μάντεψε τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης. Τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ βυθίζονταν στὰ δικά της, γεμάτα ἀγάπη καὶ χάδι. Κι' αὐτὴ ἔνοιωθε πῶς εἶνε μικρὴ - μικρή, κι' εὐτυχισμένη μέσα στὴ δυνατὴ ἐκείνη ἀγκαλιά.

—Σ' ἀγαπῶ! ψιθύριζε ὁ Κώστας σὰ μεθυσμένος. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ κάρφωσες τὰ μάτια σου τρομαγμένα στὸν «ἀρχηληστὴ» στὸ δρόμο τῆς Κορίνθου. Ἐσύ, ... ἀγαπᾶς καθόλου;

Δίστασε ἡ Ραλλοῦ, ἡ ντροπὴ τῆς ἔβεσε τὴ γλῶσσα γιὰ μιὰ στιγμή. Στὸ τέλος, ὅμως, γέρνοντας τὸ μελαχροινό, μι-

—Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὸν κουμπάρο σου, ξεφώνισε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες.

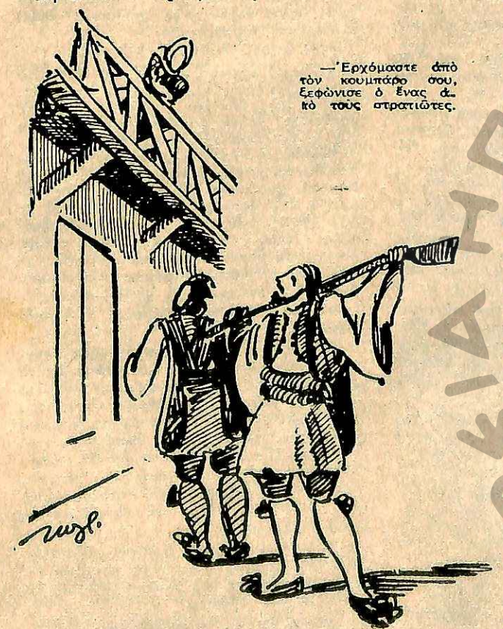

κρὸ τῆς κεφαλάκι, στὸν ὦμο του, ψιθύρισε στὸ αὐτί του, μόλις:

—Σ' ἀγαπῶ! Μὰ ἄφησέ με... μπορεῖ νἀρθῇ κανείς...

Τὴν ἄφησε, σὰ μεθυσμένος, κι' αὐτή, ἀνέβηκε πάλι στὴ σκάλα, μηχανικά, κι' ἄρχισε τὸ ἴδιο παιχνίδι μὲ τὰ σταφύλια.

Ἀφαιρέθηκαν τόσο κι' οἱ δυό, ποὺ δὲν ἄκουσαν τὰ βήματα τῆς δεσποινίδος Ραμώ, στὰ χαλίκια, οὔτε καὶ τὴν εἶδαν κάμποση ὥρα, ποὺ στεκόταν, μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της ἀνάστατα καὶ τὸ πρόσωπο ἡλιοκαμένο ἀπὸ τὴν ἐκδρομή, καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε σὰν κεραυνοχτυπημένη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ἡ φωνή της τοὺς ξύπνησε.

—Τί κάνετε ἐσεῖς αὐτού; εἶπε σιγά, αὐστηρά.

Οἱ δυὸ νέοι γύρισαν τρομαγμένοι. Μὰ ἐνῷ ὁ Κώστας τὴν κύτταζε σίγουρος, γελαστός, ἡ Ραλλοῦ ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὰ νἄνε κάνει ἔγκλημα.

Περίμενε πῶς θἄβαζε τὶς φωνὲς ἡ Σουζάννα, καὶ πῶς ὅλο τὸ σπίτι θὰ μάθαινε τὸ ἁμάρτημά της.

Μὰ ὁ Κώστας, ἀποκρίθηκε, γρήγορα, ἤρεμα:

—Τρῶμε σταφύλια, καθὼς βλέπετε.

Δάγκωσε τὰ χείλη της ἡ Γαλλίδα, δίστασε μιὰ στιγμή, καὶ στὸ τέλος, ἁπλᾶ τάχα κι' αὐτή, εἶπε δυνατά:

—Ἐλᾶτε λοιπὸν μέσα, νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἐκδρομή μου.

Ἔνοιωσε ἡ Ραλλοῦ μιὰ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη κι' ἀγάπη γιὰ τὴ μεγάλη της φίλη, ποὺ μὲ τὸν τρόπο της αὐτόν, τὴν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι.

Πῆγαν μαζί της μέσα στὸ σπίτι. Κι' ἡ Σουζάννα ἄρχισε νὰ διηγῆται μὲ κέφι τὶς περιπέτειές της στὴ μεσημεριάτικη ἐκδρομή.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου ἔβγαζαν κάθε τόσο ἔκπληκτα ἐπιφωνήματα. Μὰ ὁ Κώστας κι' ἡ Ραλλοῦ, ἂν καὶ φαινομενικὰ ἄκουγαν προσεκτικά, ἀποροῦσαν κάθε τόσο μὲ αὐτὰ τὰ ἐπιφωνήματα, γιατὶ δὲν καταλάβαιναν λέξι ἀπὸ τὴ διήγησι τῆς δεσποινίδος Ραμώ. Ἦταν πολὺ ἀπησχολημένοι, νὰ βρίσκουν εὐκαιρίες να κυττάζονται κρυφά.

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἐνῷ ἡ Ραλλοῦ περίμενε φυσικὰ νὰ ἰδῇ τὸν Κώστα χαρούμενο καὶ γελαστό, παραξενεύτηκε παρατηρώντας κάποια ἀνησυχία, κάποια ἔννοια στὴ ματιά του.

Δὲν βρῆκε ὅμως τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ρωτήσῃ, γιατὶ ἡ Σουζάννα, χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴν πρόθεσί της, κατώρθωνε νὰ μὴ τὴν ἀφήνῃ οὔτε βῆμα μοναχή της.

Καὶ νὰ τὸν ρωτοῦσε ὅμως, ὁ Κώστας δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ τῆς μαρτυρήσῃ τὴν αἰτία τῆς μελαγχολίας του. Ἕνα γράμμα, ποὺ τὸ εἶχε κρυμμένο στὴν τσέπη του, τὸν ἔκαιγε, τοῦ δηλητηρίαζε τὴν καινούργια του εὐτυχία.

Εἶχε ἔλθῃ πρωΐ - πρωΐ, κι' ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὸν πατέρα του.

«Παιδί μου, τοὔγραφε ὁ νέρο - Θεοχάρης. Δὲν ξέρω σὲ τί ν' ἀποδώσω τὴ σιωπή σου, κι' ἀνησυχῶ. Ἐγὼ σ' ἐστείλα, σὰ μοναχογυιό μου, μ' ἐμπιστοσύνη, νὰ πᾷς στὴν Κόρινθο καὶ νὰ φροντίσῃς γιὰ τὸ τρύγισμα τῆς σταφίδας. Ἐσὺ τί ἔκανες τόσες μέρες; Καθὼς πληροφοροῦμαι, ἡ σταφίδα εἶνε ἀτούγητη ἀκόμα. Ἀτρύγητη μ' αὐτὸ τὸν ἥλιο! Τὸ ξέρεις ὅτι ὅταν ξεραθῇ στὸ κλῆμα, πάει χαμένη. Ὁλόκληρη περιουσία σοῦ ἐμπιστεύθηκα στὰ χέρια σου, κι' ἐσὺ πῶς φέρθηκες; Κάνεις ἐκδρομές, καθὼς μαθαίνω. Δὲν εἶσαι πιὰ παιδί. Εἶσαι εἰκοσιπέντε χρόνων παλληκάρι. Ἔπρεπε νἄχῃς συναισθησι τῆς εὐθύνης σου.

»Σὲ παρακαλῶ, μόλις λάβῃς τὴν ἐπιστολή μου, ὅπου καὶ ἂν βρίσκεσαι, νὰ

σπεύσης νὰ πᾶς στὴν Κόρινθο, καὶ νὰ φροντίσης γι' αὐτὴ τὴν ἐργασία. Δὲν δέχομαι καμμιὰ ἀναβολή, καὶ καμμιὰ δικαιολογία...»

Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς πατέρες ποὺ φοβερίζουν μὲ λόγια μονάχα, ὁ γέρο - Θεοχάρης. Τὸ ἤξερε καλά, ὁ Κώστας, πὼς ὁ θυμός του ἦταν τρομερός, γι' αὐτὸ ἔνοιωθε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

Ὡστόσο, μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ναύπλιο , ὅσο ἔνοιωθε αὐτοῦ τὴ Ραλλοῦ. Ἔνοιωθε τέτοια ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ τὴ γλυκειά, μικρὴ κοπελλίτσα, ποὺ θὰ μποροῦσε ν'ἀψηφήσῃ τὸ μεγαλύτερο ἐχθρό, ὄχι τὴν ὀργὴ ἑνὸς πατέρα. Τὸ μόνο καλὸ θὰ ἦταν, ἂν ἔβρισκε εὐκαιρία νὰ τῆς διηγηθῇ τὴ στενοχώρια του, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ ἂν ἤθελε κι' αὐτή, νὰ γυρίσουν ὅλοι μαζὶ στὴν Κόρινθο.

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε τ' ἀπόγευμα. ἐκεῖ ποὺ εἶχε πιὰ ἀπελπιστῆ.

Μόλις σηκώθηκαν ἀπὸ τὴν μεσημεριανὴ ἀνάπαυσι, ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου, ἔβγαλε κάτι θαυμάσια παλιὰ ἐργόχειρα, κι' ἄρχισε νὰ τὰ δείχνῃ στὴ Σουζάννα. Αὐτή, ἐνθουσιάστηκε τόσο πολύ, κι' ἐφαιρέθη-τὴ μαθήτριά της, ποὺ σ' ἕνα νόημα τοῦ Κώστα, ἔφυγε στὰ γύχια ἀπὸ τὸ δωμάτιο, καὶ τράβηξε στὸ βάθος τοῦ κήπου, κοντὰ στὴ βρύση πάλι.

—Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα, μόλις βρέθηκαν μόνοι. Ἀπὸ τὸ πρωῒ σὲ βλέπω στενοχωρημένον.

—Διάβασε! ἀποκρίθηκε ὁ Κώστας, δίνοντάς της τὸ γράμμα.

Διάβασε ἡ Ραλλοῦ, καὶ χαμογέλασε.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο δυστύχημα; ἔκανε ταχτίνικα, πειρακτικά. Καὶ ἀνησυχῶ τὴ ματιά.

—Λίγο τῶχεις; ἀποκρίθηκε ὁ Κώστας μὲ παράπονο. Δὲ μ' ἀγαπᾶς! Ἂν μ' ἀγαποῦσες θὰ σοῦ φαινόταν ἀληθινὸ δυστύχημα νὰ χωριστοῦμε.

—Μὰ γιὰ δυὸ - τρεῖς μέρες. Δὲν πρόκειται νὰ μείνουμε ἐδῶ κι' ἐμεῖς κανένα χρόνο.

—Καὶ σοῦ φαίνονται λίγες δυὸ - τρεῖς μέρες;

Χαμογέλασε ἡ κοπέλλα, καὶ κοκκίνισε ὥς τ' αὐτιὰ ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Μ' ἕνα φιλὶ τῆς ἔσβυσε τὸ χαμόγελό της ὁ νέος.

—Πρόσεξε, γιὰ τὸ Θεό! ξεφώνισε ἡ Ραλλοῦ πνιχτά. Ἡ δεσποινὶς Ραμώ, μὲ φυλάει ἀπὸ τὸ πρωῒ. "Οπου καὶ νάνε, θ' ἀνακαλύψῃ πὼς τῆς τῶσκασα, καὶ θἀρθῇ νὰ μὲ βρῇ.

—Σουζάνα! ἔκανε ὁ Κώστας γρήγορα, παρακλητικά. Πρέπει νὰ φύγω ἀπόψε, χωρὶς ἄλλο. Ἀλλὰ θέλω νὰ φύγῃς κι' ἐσύ, νὰ ταξιδέψουμε μαζὶ γιὰ τὴν Κόρινθο.

—Καὶ πὼς θὰ πείσω τὴ Σουζάννα; Θὰ τὸ καταλάβῃ.

—Πρέπει νὰ προτείνῃς ἐσὺ νὰ φύγετε ἀπόψε, νὰ δεχθῇ, κι' ἔπειτα νὰ πῶ κι' ἐγὼ νὰ φύγω. Μὰ τὴ δυὸ - τρεῖς μέρες.

—Κελά... ἔκανε ἡ Ραλλοῦ διστακτικά. Ἡ ἀναβολή σου ἐδῶ, ψιθύρισε ὁ Κώστας τρυφερά. Περνοῦμε τόσο ὄμορφες μέρες, σὰν παραμύθι. Ἀλλά, ὁ πατέρας μου δὲν δέχεται ἀντιρρήσεις...

—Ἔχω ἀκούσει γιὰ τὸν βουλευτὴ Θεοχάρη. ἔκανε ἡ Ραλλοῦ σκεπτική. Λένε πὼς εἶναι παλληκάρι ἀπὸ τὰ λίγα, στὸν καιρό του.

—Κι' ἀδάμαστος χαρακτῆρας. Ξέρεις ὅτι ἔχασε τὸ ἕνα του χέρι στὸν πόλεμο;

—Ναί... ἔχω ἀκούσει πὼς τὸ ἕνα του χέρι εἶνε κομμένο.

—Καὶ ξέρεις τὸ περιστατικό;

—Ὄχι.

—Θὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ γιὰ νὰ καταλάβῃς τί εἴδους ἄνθρωπος εἶνε, κι' ἂν ἔχω δίκηο νὰ συλλογίζουμε τὸ θυμό του.

Στὴ μεταπολίτευσι, ὅταν ἐκθρονίστηκε ὁ Ὄθων, ὁ πατέρας μου διηύθυνε ἕνα σῶμα ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες. Συγκρούστηκε μὲ τὸ στρατό, καὶ μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ μπράτσο. Ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀποσυρθῇ στὰ βουνά. Ἀλλὰ ἐκεῖ, οὔτε γιατρὸ εἶχε, οὔτε φάρμακα. Ἡ πληγὴ ἄρχισε ν' ἀφορμίζῃ, κινδύνευε νὰ πάθῃ γάγγραινα.

Τότε διέταξε τοὺς ἄντρες ν' ἀνάψουν φωτιά, καὶ νὰ λυώσουν ρετσίνα σ' ἕνα τσουκάλι. Αὐτοί, ὑπήκουσαν, χωρὶς νὰ ξέρουν τί σκέπτεται νὰ κάνῃ. Ὅταν εἶδε τὴ ρετσίνα ἀχνιστή, ὁ πατέρας μου, ἀκούμπησε τὸ πληγωμένο του χέρι σ' ἕνα κορμὸ δένδρου, καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τὸ γερό, ἄρπαξε τὸ σπαθί του, καὶ τὸ κατέβασε ὁρμητικά. Ἀπάνω στὸ πληγωμένο χέρι—ἀπάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα. Τὸ χέρι κόπηκε, τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ ποτάμι ἀπὸ τὶς ἀρτηρίες. Οἱ ἄντρες κύτταζαν χλωμοὶ ἀπὸ τὴ φρίκη. Μὲ σφιγμένα δόντια, μ' ἀγριεμένα μάτια, ὁ πατέρας μου τότε, βύθισε τὸ ἀκρωτηριασμένο χέρι του στὴ βραστὴ ρετσίνα... Ὅταν νόμισε πὼς σταμάτησε ὁριστικὰ ἡ αἱμορραγία, διέταξε τοὺς ἄντρες νὰ προχωρήσουν.

Χλωμὴ ἀπὸ πρόμο, ἄκουγε τὴ φοβερὴ διήγησί του ἡ Ραλλοῦ. Στὸ τέλος, αὐθόρμητα, χώθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου, ψιθυρίζοντας:

—Φοβᾶμαι!

—Τί φοβᾶσαι; ἔκανε ὁ Κώστας, ταραγμένος κι' αὐτός.

—Τὸν πατέρα σου! ψιθύρισε ἡ Ραλλοῦ.

—Γιὰ σένα, ἢ γιὰ μένα;

— Καὶ γιὰ σένα, καὶ γιὰ μένα. Πάντως πρέπει νὰ πᾶς στὴν Κόρινθο, δὲν χωρεῖ ἀναβολή. Ἔλα.

Τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ μπῆκαν σὰν τοὺς κλέφτες πάλι στὸ σαλόνι. Ἡ δεσποινὶς Ραμώ, εὐτυχῶς, ἦταν ἀκόμα σκυμμένη στὰ ἐργόχειρα.

—Σουζάννα, εἶπε ἡ Ραλλοῦ, κοκκινίζοντας ἀνεπαίσθητα. Προτείνω νὰ φύγουμε ἀπόψε, μόλις σουρουπώσῃ, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε τὴ ξέστη στὸ ταξίδι.

—Νὰ φύγουμε ἀμέσως; Πῶς σοῦ ἦλθε αὐτὴ ἡ ἔμπνευσις; ρώτησε ἡ δασκάλα μὲ ἀπορία.

—Νά... δὲ λάβαμε τόσες μέρες γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα. Σίγουρα θὰ μᾶς ἔγραψε, ἀλλὰ τὰ γράμματά του θὰ εἶνε στὴν Κόρινθο. Ἀνυπομονῶ νὰ τὰ διαβάσω.

Δίστασε μιὰ στιγμὴ ἡ Γαλλίδα καὶ τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της. Στὸ τέλος, δίχως νὰ κυττάξῃ τὴ μηθήτριά της, ψιθύρισε:

—Αὐτὸ εἶνε σωστό! "Ας πηγαίνουμε.

—Θὰ φύγετε; ξεφώνισε ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου. Μὰ γιατί;

—Ἀρκετὰ ἀπολαύσαμε τὴν εὐγενική σας φιλοξενία, ἐπέμεινε ἡ Σουζάννα. Εἶνε καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὴν Κόρινθο, ἔχει δίκηο ἡ Ραλλοῦ. Ἔπειτα, μὴ ξεχνᾶτε πὼς ἤλθαμε χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ κυρίου Βουγᾶ.

Παραξενεύτηκε ἡ Ραλλοῦ, γι' αὐτὴ τὴν προθυμία τῆς δασκάλας της, νὰ φύγουν ἀμέσως. Δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τοὺς λόγους ποὺ καναν καὶ τὴ δεσποινίδα Ραμὼ ν' ἀνυπομονῇ νὰ ἰδῇ τὰ γράμματα τοῦ κυρίου Βουγᾶ.

Ὅταν ἔπαυσαν οἱ διαμαρτυρίες τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Ἀντωνοπούλου, πέταξε ὁ Κώστας. ἀδιάφορα τάχα:

—Τότε, θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας καὶ θὰ φύγω κι' ἐγώ.

—Κι' ἐσύ! φώναξε ὁ κ. Ἀντωνόπουλος ἀπογοητευμένος.

—Μὴ ξεχνᾶς, ἀγαπητέ μου ξάδελφε, ἀποκρίθηκε γελαστὸς ὁ Κώστας, πὼς ἦλθα γιὰ νὰ συνοδεύσω μόνο τὶς δεσποινίδες. Καὶ πὼς ὁ πατέρας μου μ' ἔστειλε στὴν Κόρινθο γιὰ νὰ τρυγήσω τὴ σταφίδα.

—Ἀκόμα ἀτρύγητη τὴν ἔχεις; ἔκανε μ' ἔκπληξι ὁ λοχαγός. Πάει, καταστράφηκε, μὲ τέτοιον ἥλιο.

—Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ φύγω.

Πονηρά, γελαστά, κυττάχτηκαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, κι' ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν μὲ χαρούμενη βιάσι τὰ πράγματά τους γιὸ τὸ ταξίδι.

★

Ὅταν ἴππευσε στὸ ὡραῖο λευκό της ἄλογο ἡ Ραλλοῦ, γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς φάνηκε πὼς τὸ ἄλογο εἶχε φτερά, καὶ πὼς πετοῦσε, γιὰ νὰ τὴν φέρῃ σὲ κάποια χώρα μυθική, ὅπου τὴν καρτεροῦσε ἡ εὐτυχία.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ Χαρβάτι, εἶχε πιὰ νυχτώσει, κι' ὁ Κορομηλᾶς, ὁ κουμπάρος τοῦ Θεοχάρη, τοὺς πρότεινε μὲ χαρὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ.

Δέχτηκαν πρόθυμα, γιατὶ τὰ σύννεφα μαζεύονταν, κι' ἔδειχναν πὼς θἄπιανε μπόρα. Κι' ἀλήθεια, μόλις εἶχαν προφθάσει νὰ φᾶνε, ἔπιασε μπόρα δυνατή.

Καθισμένοι πλάϊ πλάϊ στὸ χωριάτικο δωμάτιο ὁ Κώστας κι' ἡ Ραλλοῦ, κρυφοκυττάζονταν, καὶ ὅταν ἔβρισκαν τὴν εὐκαιρία. ἔσφιγγαν κλεφτὰ τὰ δάχτυλά τους πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῆς δεσποινίδος Ραμώ.

—Εἶνε ὅπως στὶς Μυκῆνες! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Κώστας, καρφώνοντας τὴ ματιά του στὴ Ραλλοῦ.

—Αὐτὸ συλλογιζόμουν κι' ἐγώ! ψιθύρισε ἡ μικρή, καὶ κατάλαβαν κ' οἱ δυὸ πὼς ἡ σκέψι τους εἶχε πάει, στὴν ἐκδρομή τους στὰ ἐρείπια, τότε, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ βρέθηκαν ἔτσι κοντὰ κοντά, κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα τοῦ Κώστα.

Χαμογέλασαν ἀνεπαίσθητα, καὶ τὸ μούγκρισμα τῆς θύελλας, οἱ ἀστραπές, κι' οἱ βροντές, τοὺς φάνηκαν ἡ πιὸ χαρούμενη ἁρμονία.

Τὸ πρωῒ, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ ξεκινήσουν, εἶδαν τοὺς χωρικοὺς μαζεμένους καὶ ταραγμένους.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Κώστας.

—Φόνος! ἀποκρίθηκαν οἱ χωριάτες.Στὸ γειτονικὸ χωριό. Ὁ λήσταρχος Τασούλης, Νόμισε πὼς κάποιος χωριάτης τὸν εἶχε προδώσει. Πήγε λοιπὸν σιγὰ - σιγὰ τὴ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ κοιμῶνταν ὅλοι, τὸν συνέλαβε, τὸν ἐφίμωσε, καὶ τὸν μετέφερε στὸ βουνό, χωρὶς νὰ πάρῃ εἴδησι κανένας. Σήμερα, χαράματα, ἕνας βοσκὸς εἶδε μιὰ φωτιὰ στὸ βουνό, ζύγωσε, καὶ τί νὰ ἰδῇ! Ἕνας ἄνθρωπος καιγόταν σὰν λαμπάδα. Ἦταν δεμένος σ' ἕνα ἔλατο, καὶ τὰ ροῦχα του ἦταν μουσκεμένα στὸ λάδι.

Τὰ δυὸ κορίτσια κυττάχτηκαν μὲ τρόμο.

—Φοβᾶμαι! ψιθύρισε ἡ Ραλλοῦ.

—Θἀρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας! εἶπε πρόθυμος ὁ Κορομηλᾶς.

Καὶ πραγματικά, ὁ ἀναπάντεχος κουμπάρος τοῦ Κώστα, τοὺς συνώδευσε ὥς τὸ Δερβενάκι. Ἐκεῖ τοὺς ἄφησε, γιατὶ οἱ δυὸ στρατιῶτες, ὁ Δημήτρης κι' ὁ Νικόλας, ἀνέλαβαν αὐτὴ τὴν τιμητικὴ συνοδεία ὥς τὰ περίχωρα τῆς Κορίνθου.

Ὅταν ζύγωσαν στὴν Κόρινθο, εἶδαν τοὺς χωρικοὺς, ἀπελπισμένους, νὰ προσπαθοῦν νὰ μαζέψουν τὴ σταφίδα τους, ποὺ εἶχε γίνει χάλια ἀπὸ τὴν ὁρμητικὴ νυχτερινὴ βροχή.

—Βλέπετε; εἶπε ὁ Κώστας γελαστός. Ἤμουν τυχερός. Ἂν εἶχα τρυγήσῃ κι' ἐγώ, θὰ πήγαινε ὅλη χαμένη. Μὲ τὴν ὀργοπορία μου σώθηκε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο

Στοιχεῖα καὶ φαντάσματα

Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ παλαιότερο στοιχειὸ ποὺ...συναντοῦμε στὶς πολιτεῖες ποὺ πέρασαν οἱ Βενετσιάνοι.-Τὸ «Φραγκάκι» ποὺ φυλάσσει τὸν «κρυμμένο θησαυρό»

Ἕνα συνταρακτικὸ ρεπορτάζ τοῦ συνεργάτου μας ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Πρὸς τοὺς αναγνῶστες μου,

Δὲν θὰ ἔγραφα ποτὲ, τὰ κομμάτια ποὺ θὰ διαβάσετε στὸ «Θησαυρὸ», γιὰ τὰ «Στοιχειὰ καὶ τὰ Φαντάσματα», ἂν τὰ χρόνια τώρα, ποὺ γυρίζω τὴν Ἑλλάδα, σὲ δημοσιογραφικὲς ἀποστολὲς, δὲν εἶχα ἀκούσει τὶς ἱστορίες αὐτὲς, ἀπὸ πρόσωπα, ποὺ μπορεῖ νὰ φαινότανε, πὼς δὲν πίστευαν σ' αὐτὲς κι' ὅμως τάπιανε ἀνατριχίλα, ὅταν μοῦ τὶς διηγότανε.

Ἀκόμη δὲν θὰ τἄγραφα — καὶ κυρίως γι' αὐτὸ — ἂν παρὰ τὸ ὅτι ἔχουν πάντοτε ἐπικαιρότητα καὶ διαβάζονται πολύ, δὲν θὰ πίστευα, ὅτι ἀποτελοῦν τμῆμα τοῦ πλούσιου λαογραφικοῦ ὑλικοῦ μας, ποὺ χάνεται κάθε τόσο, μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, παρὰ τὴν ἐργασία ποὺ γίνεται τελευταία, ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία καὶ τὶς τοπικὲς λαογραφικὲς Ἑταιρεῖες.

Ὅσοι λοιπὸν θὰ τὰ διαβάσετε, ἔχοντας ὑπ' ὄψει σας, ὅτι δὲν θὰ παρακολουθήσετε τῆς δικῆς μου φαντασίας, ποὺ εἶναι ἄλλωστε τόσο πτωχή, κατασκευάσματα, σᾶς παραδίδω ἕνα ρεπορτάζ, ὅπως ἐκεῖνο, ποὺ κάνουμε τακτικά, ἐμεῖς οἱ δημοσιογράφοι, μὲ τὴν διαφορὰ, ὅτι αὐτὸ τὸ ρεπορτάζ, χρειάστηκαν χρόνια γιὰ νὰ γίνῃ — ἴσως δέκα πέντε κι' ἀπάνω — γιατὶ δὲν εἶναι εὔκολο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἔχῃ κανένας μέσα σὲ λίγο καιρό. Φαντάσματα δὲν βλέπει ὁ καθένας, μήτε τὶς ἱστορίες των ὅσοι τὶς ἄκουσαν, τὶς ξέρουν καλά.

Γιὰ νὰ δώσω μάλιστα, μιὰ ἀκόμη πιστότερη ἐκδήλωσι, σ' ὅ,τι θὰ διαβάσετε στὰ κομμάτια αὐτοῦ τοῦ ρεπορτάζ, θὰ σᾶς ὁμολογήσω χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος. ὅτι τὸ σημερινὸ κομμάτι, ἡ σημερινὴ ἱστορία ποὺ θὰ διαβάσετε παρακάτω, συνέβη σὲ μένα τὸν ἴδιο. Τὸ φάντασμα ποὺ θὰ σᾶς... παρουσιάσω δὲν τὸ εἶδα, ἀλλὰ τὸ... ἄκουσα, στὸν τόπο ποὺ γεννήθηκα, στὸ Ρέθυμνο τῆς Κρήτης καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν παλαιοτέρων συμπολιτῶν μου—σοβαρώτατα πρόσωπα — ἂν ἐρωτηθοῦν, μποροῦν νὰ τὸ βεβαιώσουν.

ΤΟ ΦΡΑΓΚΑΚΙ

Μόλις κατάλαβα τὸν κόσμο, μοῦκα. με ἐντύπωσι, κάτι :

Κάθε βράδυ, ἄκουγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, καθαρά, καθαρώτατα, ἕνα πελάφριο χουδόχερο, σὰν ἐκεῖνα ποὺ τὶς παλιὲς ἐποχες, εἶχαν οἱ Ἀρμένηδες καφεκόπται κι' ἐκοπάνιζαν τὸν καφέ, στὰ πελώρια πέτρινα γουδιά των, νὰ πέφτῃ, κάνοντας τὸν ἴδιο κρότο :

—Ντούκ-ντούκ... Ντάκ-ντάκ... ντοὺκ -ντούκ.

Φοβόμουνα στὸ ἄκουσμα τῶν ρυθμικῶν αὐτῶν κτύπων κι' ἐρωτοῦσα τὴ μητέρα μου :

— Γιὰ πέστε μου, ποῦ κοπανίζουν καφέ;...

— Ἐδῶ κοντά, παιδί μου...

Καὶ βλέποντάς με, ἀνήσυχο, συνέχιζε :

— Μήπως φοβᾶσαι;... Κρῖμα νᾶσαι καὶ Κρητικός!...

Αὐτὸ τὸ θύμημα μ' ἔκανε, νὰ προσπαθῶ νὰ δώσω τὴν ἀνησυχία, μά — μεταξύ μας — δὲν τὰ κατάφερνα.

Γιατί; Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα. Μὰ μέσα μου, κυριαρχοῦσε ἡ σκέψι, ὅτι οἱ κρότοι αὐτοί, τὸ ρυθμικὸ αὐτὸ καφεκοπάνισμά, δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν φυσικό...

★

Μεγάλωνα. Καὶ τὸ κοπάνισμα, στὸ ἀόρατο αὐτὸ χαβάνι τοῦ καφέ, δὲν ἔπαυε. Τρία βράδυα τὴν ἑβδομάδα, πολλὲς φορὲς κάθε βράδυ, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, δόστου καὶ μ' ἀνησυχοῦσε, τὸ ντούκ-ντούκ-ντούκ. Μὰ τὸ εἶχα κάπως συνηθίσει καὶ δὲν ἔνοιωθα τὸν τρόμο, ποὺ μὲ τάραζε, σύγκι ...α, ἄλλοτε.

Ἕνα βράδυ ὅμως δὲν βάσταξα.

Ὅπως καθόμουνα, μόνος, μὲ τὸν πατέρα μου, στὴν τραπεζαρία, ἀπ' ὅπου ἀκουγόντανε περισσότερο καὶ βροντερώτερα οἱ κτύποι τοῦ γουδόχερου — ποὺ τὸ φανταζόμουν πελώριο — ρώτησα τὸν πατέρα μου :

— Τί κοπανοῦνε στὸ διπλανὸ σπίτι;

— Καφέ!...

Ἡ ἀπάντησι ἦταν τέτοια, ποὺ ἐδήλωνε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσω. Μὰ κάτι μισόλογα ποὺ εἶχα ἀκούσει, γιὰ ἕνα στοιχειὸ ποὔβγαινε καὶ φύλαγε «τὰ φλουριὰ τῶν Βενετσιάνων», ἡ περιέργεια, μοῦδωσαν θάρρος.

— Πατέρα, εἶπα, δὲν εἶμαι πιὰ μικρός, γιὰ νὰ μοῦ κρύβετε τὴν ἀφορμή... Στὸ «Ἀηλιώτικο» βγαίνει τὸ «Φραγκάκι» κι' αὐτὸ κάνει τοὺς χτύπους π' ἀκοῦμε...

— Ποιὸς σοῦ τῶπε; — εἶπε ταραγμένος ὁ πατέρας μου.

— Ἡ Ἀθηνᾶ...

Τὸν εἶδα ποὺ θύμωσε πολύ, μὲ τὴν κακομοῖρα τὴν πρώτη ὑπηρέτριά μας, ποὺ μ' εἶχε μεγαλώσει, ἀπὸ βρέφος καὶ τὴν ἀγαποῦσα σὰν μάνα. Καὶ μετάνοιωσα, γιατὶ μοῦφυγε τ' ὄνομά της. Γιὰ νὰ τὴ σώσω μάλιστα, ἀπὸ τὴν κατσάδα, πρόσθεσα :

— Μὰ τὸ λὲν καὶ στὴ γειτονιά. Ἡ κυρά-Εἰρήνη, ἡ ἐπιστάτισσα τ' Ἀηλιώτικου, ἔλεγε στὴν μητέρα, πὼς τὴν ἔδειρε τὸ Φραγκάκι, γιατὶ εἶπε πὼς τὸ εἶδε καὶ τῆς εἶπε, πὼς τὰ φλουριὰ θὰ τὰ πάρῃ ἡ κόρη τῆς Ἀργυρῶς. Μάλιστα τῆς ἔλεγε — πρόσθεσα — ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ Ἀργυρὲς νὰ εἶναι ; Ἡ μαμὰ ἢ ἡ κόρη τῆς κυρά-Εἰρήνης, ποὺ τὴν λένε κι' αὐτὴ Ἀργυρώ;

— Βλέπω πὼς ξέρεις περισσότερα ἀπὸ μένα, γυιέ μου, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου... Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ εἶν' ἀνοησίες... Μήτε Φραγκάκια μήτε Ἐγγλεζάκια ὑπάρχουν... Ἀνοησίες...

— Καὶ οἱ κτύποι;

Ὁ πατέρας μου, δὲν μποροῦσε νὰ διαψεύσῃ, ὅτι δὲν ἀκουγόντανε καὶ κτύποι, γιατὶ κείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, τὰ κτυπήματα στὸ χαβάνι, χαλοῦσαν τὸν κόσμο, συντομώτερα μάλιστα. Ἀκριβῶς ὅπως κάποτε δυὸ καφεκόπται εἰργάζοντο μαζί, μὲ δυὸ πελώρια γουδόχερα καὶ τὸ ἕνα ἀνέβαινε, ὅταν κατέβαινε τὸ ἄλλο, ὥστε οἱ κρότοι ν' ἀκούωνται, ἀλληλοδιαδόχως.

Ὁ πατέρας μου ὅμως, γιὰ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ, μὴ μπορῶντας νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς κρότους, σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του, ἀφήνοντάς με μόνο.

★

Πάσχισα νὰ μάθω περισσότερα, ἀλλ' εἶχε φαίνεται κάμει παρατηρήσεις ὁ πατέρας μου καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἡ ἡλικία μου, ὅμως, προχωροῦσε καὶ τὰ μυστικὰ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ μὴ μοῦ τὰ λέν.

Ἡ ἴδια ἡ κυρά-Εἰρήνη, μοῦ εἶπε γιὰ

τὸ «Στοιχειό».

— Τώρα πιά, εἶσαι μεγάλος, κανακάρη μου καὶ μπορῶ νὰ σοῦ ξιστορήσω τὸ τί γίνεται στὸ σπίτι. Κάθουμαι δεκαπέντε χρόνια ὅταν ζοῦσε ὁ ἄντρας μου μαζὶ καὶ τώρα μόνη καὶ μοναχή μου, ἐκτὸς ὅταν ἔρχωνται οἱ καλογέροι ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τοῦ Προφήτ' Ἠλία, γιατὶ τῆς Χάρης ἦταν τὸ σπίτι. Τότες ἔχω μιὰ συντροφιά. Τὸν ἄλλο καιρό, ζωμένω στὸ μοναστηρικό, ἔρημη, γιατὶ ἡ 'Αργυρώμου, ξέρεις το δά, πὼς τὴν βαστᾶ (τὴν ἔχει γυναῖκα) ὁ Γιάννης τὸ Ροδάκι ἀπὸ τὰ Ρούστικα καὶ κάθουνται στὸ χωριό.

★

— Καὶ τῶδες τὸ Φραγκάκι κυρά-Εἰρήνη;

— Βιαστικὸς εἶσαι κοπελλιάρη μου. Κάτσε κι' ἔχε ὑπομονὴ νὰ σοῦ τὰ πῶ μὲ τὴν σειρά τους.

Καὶ ἡ κυρά-Εἰρήνη, μοῦ ἀφηγήθηκε ὅτι δέκα πέντε χρόνια, ἕνα βράδυ, δὲν ἡσύχασε. Κάθε ποὺ θὰ βράδυαζε, ἄρχιζε τὸ κοπανητό. Καὶ δός του τρεχάλες στὸ σπίτι ἀπάνω, σὰν νἄτρεχε καβαλλάρης... Ὁ φόβος της ἦταν μεγάλος, κι' ἔλεγε στὸν ἄντρα της νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε στὸ χωριό. Μὰ πάλι, λόγιαζαν πὼς εἶχαν σπίτι τζάμπα. Ἔπαιρναν κι' ἕνα μισθὸ μικρό, μὰ καλὸ γι' αὐτούς. Κι' ἀκόμη πὼς κάθε ποὺ ἐρχότανε οἱ καλογέροι, γιὰ ἄφηναν. Κι' ἔτσι ἔμειναν. Καὶ σιγὰ-σιγὰ συνήθισαν τοὺς κτύπους τοῦ χαβανιοῦ καὶ τὰ τρεχάματα τοῦ καβαλλάρη στὶς κάμαρες.

— Μὰ τὸ Φραγκάκι. Τὸ εἶδες; ἐπέμεινα.

Ἡ κυρά-Εἰρήνη, μοῦ εἶπε καὶ γιὰ τὸ Φραγκάκι. Ὅταν ξεθάρρεψε ἀπὸ τοὺς κτύπους καὶ τὸ σώθρηνο, τὴν ἔπρωγε ἡ περιέργεια. Τί εἶν' αὐτό, ποὺ κάνει αὐτὴ τὴν φασαρία; Καὶ ρώτησε τὴν κυρά-Μαργαρώ, μιὰ γρηᾶ—φούχταλο, ποὺ ἤξερε γιὰ ὅλα τὰ φαντάσματα καὶ τὰ στοιχειὰ τοῦ τόπου.

Ἡ γρηᾶ λοιπόν, τῆς εἶπε, ὅτι κεῖνα ποὺ γίνονταν στὸ Μοναστηριακό, τὰ κάνει τὸ στοιχειό του. Τ' Ἀηλιώτικο, εἶναι στοιχειωμένο, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν Βενετσιάνων, Ἕνας ἄρχοντας, ποὺ τὸ εἶχε κτίσει, ἔκρυψε τὸ θησαυρό του στὸ ὑπόγεια βαθειὰ κι' ἔσφαξε ἕνα δοῦλο του φράγκο. Αὐτὸς ἔγινε τὸ στοιχειὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὁ φύλακας τοῦ θησαυροῦ, ὡς ποὺ νὰ τὸν ἔβγαζε ὁ ἴδιος ἢ τὰ παιδιά του ἢ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν του. Ἂν ἄλλος πήγαινε νὰ τὸν ξεθάψῃ, θὰ τὸν ἔπνιγε. Αὐτὸ τὸ στοιχειό, εἶχε τὴν ὑποχρέωσι, νὰ φυλάῃ χίλια χρόνια τὰ φλουριά. Ἂν ὡς τότε, δὲν θ' ἀρχότανε κανεὶς ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἔθαψε, νὰ τὸν πάρῃ, τὸ «Φραγκάκι» — ὑποκοριστικὸ τοῦ Φράγκος κατὰ τὴν κρητικὴ ὀνοματολογία — εἶχε λεκαὶ νὰ λυθῇ τῆς ὑποχρεώσεως ποὺ εἶχε ἀναλάβει καὶ τὸν ὅρκον ποὺ ἔδωσε, πρὶν νὰ σφαγῇ καὶ νὰ πάῃ νὰ ἡσυχάσῃ στὸν Παράδεισο.

★

— Καὶ τὸ εἶδες κυρά-Εἰρήνη, τὸ Φραγκάκι καμμιὰ φορά; — τὴν ξαναρώτησα.

Ἡ γρηᾶ μ' ἀπάντησε τώρα:

— Πολλὲς φορές...

— Καὶ πῶς εἶναι;

— Σὰν ἕνα παιδι, ὡμορφο, μὲ φράγκικα. Φορεῖ καδένες καὶ δαχτυλίδια ὁλόχρυσα... Μὰ θυμώνει μὲ τὸ πρῶτο.

— Καὶ θύμωσε μαζί σου;

Ἡ κυρά-Εἰρήνη, μοῦ ἱστόρησε τότε, πὼς γίνηκε νὰ τὸ ἰδῇ.

Ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ, εἶχε μείνει τρεῖς ἡμέρες στὴν πολιτεία. Τὴν τέταρτη, ἀξημέρωτα, σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τοῦ ἑτοίμασε ἐκείνη τὸν καφὲ καὶ ὁ ὑπηρέτης του τὸ μουλάρι. Καβαλλίκεψε, χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Στὸ μεταξὺ ξημέρωσε. Νὰ ξανακοιμηθῇ, ἦταν ἀργὰ πιά. Κι' ἐπῆγε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ δωμάτιο τοῦ ἡγουμένου. Πρῶτα πλησίασε στὸ κρεββάτι, νὰ τὸ διορθώσῃ. Μὰ ὅπως σήκωσε τὰ μαξηλάρια, εἶδε ἀπὲ κάτω, λογιῶν-λογιῶν παράδες. Λίρες χρυσές. Ναπολεόνια. Φλουριά. Μετζήτια — ἕνα θησαυρό. Νόμιζε, ὅτι τὰ εἶχε ξεχάσει ὁ ἡγούμενος κι' ἔτρεξε στὸν ἄντρα της — ζοῦσε ἀκόμα.

— Στάσου Ρηνιώ — τὴν διέταξε.

Στάθηκε ἀποσβολωμένη. Κατάλαβε, πὼς δεν ἦταν ἀνθρώπου χέρι, ποὺ τὴν κρατοῦσε. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ καὶ ἄχνα. Τῆς εἶχε κοπῆ ἡ μιλιά.

— Μὴν πῆς μήτε τοῦ Θεοῦ, πὼς ηὗρες τὰ φλουριά — ἄκουσε τὴν ἴδια φωνή. Δὲν εἶναι τοῦ παπᾶ. Ἐγὼ τἄβαλα γιὰ σένα. Γιὰ τὴν κόρη σου, στὸ μαξηλάρι του, ἀπὸ κάτω...

Ἄκουσε τὰ γόνατά της νὰ λύνωνται ἀπὸ φόβο καὶ χαρά. Ἡ μιλιά της, τῆς ξαναῆρθε.

— Καὶ ποῦ θὰ πῶ, πὼς τὰ ηὗρα; — ρώτησε σιγά...

— Ἂν κάμῃς τέτοιο πρᾶμα, θὰ σὲ κάνω μαύρη στὸ ξύλο. Καὶ τὸ χρυσάφι θὰ γίνῃ κάρβουνο... Τ' ἀκοῦς;... Ἂν κλείσῃς τὸ στόμα σου, θὰ σὲ ντύσω στὸ χρυσάφι...

Κι' ἔνοιωσε τὸ χέρι ποὺ τὴν κρατοῦσε νὰ τὴν ἀφήνῃ σιγά-σιγά, ὡς ποῦ κατάλαβε, πὼς ἦταν πιὰ ἐλεύθερη.

★

Γύρισε τότες, πῆρε τὸ θησαυρό, ἄνοιξε μιὰ πετσέτα, τὸν ἔβαλε μέσα καὶ τὸν ἔκρυψε σὲ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου. Ὕστερα ἐπῆρε καὶ πηλὸ καὶ τὴν ἔκλεισε.

— Μὰ ἡ γυναῖκα, παιδί μου — συνέχισε τώρα — μοιάζει μὲ τὴ θάλασσα καὶ τὸν ἀέρα. Μήτε ὁ νοῦς της ἡσυχάζει, μήτε τὸ στόμα της κλεῖ ποτές. Μακάρι νὰ ξέρῃ πὼς παίζει τὴν κεφαλή της. Ἐτὰ κι' ἐγώ, ἔνοιωθα τὴ γλῶσσα μου, νὰ μὲ τρώῃ καὶ τὸ εἶπα τ' ἄντρα μου...

Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὰ παρακάτω. μὲ λεπτομέρειες ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ ἄντρας της, ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ κείνους ποὺ παραβαίνουν τὶς διατάξεις τῶν στοιχειῶν, τὴν ἔβρισε, γιατὶ δὲν φύλαξε τὸ μυστικό. Ἦταν βέβαιος πὼς τὸ χρυσάφι, ἔγινε κάρβουνο. Καὶ πραγματικά, ὅπως εἶδαν, ὅταν πῆγαν κι' ἀνοιξαν τὴν τρύπα, στὴν πετσέτα τώρα, μόνο κάρβουνα βρῆκαν.

Ἡ δεύτερη ἀπειλή, πραγματοποιήθηκε τὸ ἴδιο βράδυ. Πρὶν νὰ γυρίσῃ ὁ Μανωλιὸς σπίτι, γιατὶ καθυστέρησε στὴν ταβέρνα, ἄκουσε σὰν νὰ χαλοῦσε τὸ σπίτι καὶ ζαφνικὰ εἶδε μπροστά-της, γιὰ πρώτη φορά, τὸ Φραγκάκι, ποὺ ἦταν ὅπως μοῦ τὸ περιέγραψε στὴν ἀρχή. Δὲν πρόφταστε, ἀπὸ τὸν φόβο της, παρὰ νὰ κρύψῃ τὰ μοῦρα της, στὰ χέρια της. Κι' ἔφαε, παρὰ μιὰ τεσσαράκοντα. Μελάνιασε τὸ κορμί της ἀπὸ τὸ ξύλο.

★

Ὅλες αὐτὲς οἱ πληροφορίες καὶ ἄλλες, ποὺ μοῦ ἔδινε τακτικὰ μαζὶ μὲ τὴ γενικὴ φήμη, ἡ κυρά-Εἰρήνη, γιὰ τὸ Φραγκάκι, μ' ἔκαμε νὰ ζητήσω νὰ μὲ φιλοξενήσῃ ἕνα βράδυ στὸ Ἀηλιώτικο.

Μὰ τὴν παραμονή, χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ τοὺς κρότους. Δὲν ἦσαν πιὰ αὐτὰ γουδόχερα πελώρια, π' ἀκούοντο ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ποὺ συνόρευε μὲ τὸ στοιχειωμένο μοναστηριακὸ σπίτι, νὰ πέφτουν σὲ γουδί. Κρότοι κανονιῶν, ποὔπεφταν δυὸ μέτρα μακρυά, δὲν θὰ ἦσαν δυνατώτεροι.

Καὶ τὸ πρωὶ ἡ κυρά-Εἰρήνη, ἦρθε μελανιασμένη:

— Κύτταξέ με, μοῦ εἶπε. Μαύρη μ' ἔκαμε τὸ Φραγκάκι. Δὲν θέλει νἀρθῇς στὸ σπίτι. Μοῦ τῶπε δέκα φορὲς τὴν νύκτα καὶ μὲ φοβέριζε.

— Γιατί;

— Δὲν ξέρω παιδί μου. Μὰ ἐγὼ δὲι ἀποφασίζω νὰ σὲ πάρω... Ἄφησε νὰ περάσῃ λίγος καιρός...

★

Ἀλλὰ σὲ λίγο καιρό, εἶχα φύγει ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκα καὶ ξέχασα καὶ τὸ «Φραγκάκι».

Σ' ἕνα ταξίδι μου, ὅμως, τὸ θυμήθηκα:

— Τί γίνεται τὸ «Φραγκάκι»; — ρώτησα.

— Τὰ ἴδια... Κτυπᾶ σὰν καὶ πρῶτα. Μόνο ὁ θησαυρὸς ποὺ δὲν βρέθηκε ἀκόμα, μοῦ εἶπαν.

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ στοιχειωμένο γιοφύρι τῆς Κυρᾶς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

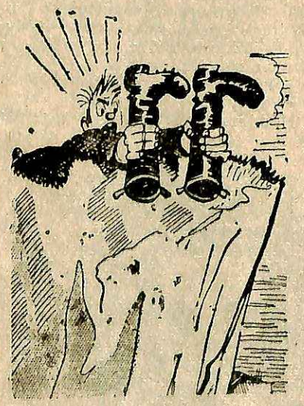

—Βαγγέλη! Δὲν ἀντέχω πιά... Θὰ σ' ἀφήσω νὰ πέσῃς!

ΕΥΤΥΧΙΕΣ

Ἀριστείδη καὶ Ἀτυχοῦ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

Τὴν βραδυὰ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἐπρόκειτο νὰ τὴν περάσῃ ὁ Ἀριστείδης στὰ πεθερικά του. Ἀπὸ νωρὶς τῆς παραμονῆς, ὁ πεθερός του ἔστειλε τὴν ὑπηρέτρια κι' ἐκαλοῦσε τὸ ζεῦγος νὰ κόψουν τὴν πήττα. Ὁ Ἀριστείδης, εἶνε ἀλήθεια, κατ' ἀρχὴν δὲν ἤθελε νὰ πάῃ, καὶ ἐξέφρασε τὴν γνώμην στὴν γυναῖκα του ὅτι προτιμότερο θὰ ἦταν νὰ ἔμεναν στὸ σπίτι.

—Γιατί; ἐρώτησε ἡ Λουλοῦ.

—Ἔ, δὲν τὰ ξέρεις:

—Τί συμβαίνει;

—Τί νὰ συμβαίνῃ; Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ πάθω κανένα ρεζιλίκι καὶ νὰ βλαστημάω τὸν καινούργιο χρόνο προτοῦ ἀκόμα μπῇ καλὰ-καλά. Τί τὶς θέλομε τὶς κακοτοπιές; Περιμένεις νὰ κερδίσω στὰ χαρτιά;

—Ὄχι, βέβαια.

—Τότε, λοιπόν;

—Μὴν πάρῃς χρήματα μαζί σου.

—Νὰ ἐξασφαλίσω, δηλαδή, ἐκ τῶν προτέρων τὸ ρεζιλίκι. Νὰ πάρω μαζί μου ἕνα ἑκατοστάριακο; Νὰ τὸ χάσω στὲν πρῶτο γῦρο καὶ νὰ βγῶ ταπὶ προ τοῦ ἀ χίσῃ τὸ παιγνίδι; Ὡραία διασκέδασις!...

Ἡ γυναῖκα του ὅλ·ως ἐπέμενε. Τέτοια βραδυά, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μείνουνε στὸ σπίτι σὰν τοὺς κούκους καὶ νὰ κυττᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Σωστά!

—Λοιπόν, θὰ πᾶμε...

—Χωρὶς λεφτά.

—Πάρε μαζί σου ἑκατὸ δραχμὲς νὰ παίξῃς γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου,

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὸ βράδυ τὸ ζεῦγος Ἀτυχῆ ἐπῆγε στὰ πεθερικά του, ὅπου καὶ ἐγευμάτισε μέσα σὲ πανηγυρικὴν ἀτμόσφαιραν οἰκογενειακῆς ἐγκαρδιότητος. Ἀργότερα, μετὰ τὶς δέκα, ἦλθαν καὶ ἄλλοι καλεσμένοι γιὰ τὰ χαρτιά. Ἦσαν κάτι κύριοι πολὺ σοβαροὶ καὶ κάτι κυρίες σοβαρώτεροι. Πρώτη φορὰ τοὺς ἔβλεπε ὁ Ἀριστείδης. Ἔγιναν οἱ συστάσεις. Ὁ πεθερὸς ἐπρότεινε νὰ κοπῇ πρῶτα ἡ πήττα γιὰ νὰ μὴ διακοπῇ τὸ παιχνίδι, ποὺ θ' ἄρχιζε σὲ λιγάκι. Σύμφωνοι ἔμειναν ὅλοι.

Ἐκομίσθη λοιπὸν ἡ πήττα κι' ἐτοποθετήθη ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ὁλόγυρα ἐκάθησε ἡ οἰκογένεια μαζὶ μὲ τοὺς καλεσμένους. Ἡ πεθερὰ τοῦ Ἀτυχῆ ἐπῆρε τὸ μαχαῖρι καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ.

Ἔκοψε πρῶτα γιὰ τὸν Ἄη Βασίλη. Ὕστερα γιὰ τὴν Παναγίτσα. Ὕστερα γιὰ τὰ εἰκονίσματα. Ὕστερα γιὰ τὸ σπίτι. Ὕστερα γιὰ τὸ γραφεῖο. Ὕστερα γιὰ τὸν ἄντρα της. Ὕστερα γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ὕστερα γιὰ τὴν Λουλοῦ. Ὕστερα γιὰ τὴν μικρή της κόρη. Ὕστερα γιὰ τὸν κ. Μαρδόπουλο. Ὕστερα γιὰ τὸν Μουρτζόπουλο. Ὕστερα γιὰ τὴν κ. Μουρτζοπούλου.

—Ἐπήρατε ὅλοι;

—Ἐπήραμε, ἀπήντησαν ὅλοι.

—Μήπως ἐξέχασα κανένα;

Ὁ Ἀτυχὴς δὲν εἶχε πάρει. Τὸν εἶχε ξεχάσει φεῦ! ἡ πεθερά του. Κατακόκκινος ἔγινε ἀπὸ τὴν φούρκα του, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔφερεν σὲ λογαριασμὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἐξερόβηξε λοιπὸν, ἀγριοκύτταξε τὴν πεθερά του, ἐξέροκα τάπιε καὶ ἐσιώπησε. Ἐπροτίμησε νὰ μὴν πάρῃ πήττα παρὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν γενικὴ προσοχὴ μὲ τρόπον τόσο ἀξιοθρήνητο. Δυστυχῶς ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ ἡ πεθερά του τὸν θυμήθηκε. Ὀξύτατη φωνὴ ἔφτασε στὰ αὐτιά του, ποὺ τὸν διέκοψε τοὺς πικρούς του διαλογισμούς:

—Ἀριστειδάκη!

—Παρακαλῶ;

—Σοῦ ἔδωκα ἐσένα;

—Ὄχι, ἔκανε κατακόκκινος ὡς παντζάρι ὁ Ἀτυχής. Ἐπῆρε ὁ Ἄη Βασίλης, ὁ Χριστός, ἡ Παναγιά, οἱ εἰκόνες τὸ γραφεῖο! Ποῦ νὰ μείνῃ καὶ γιὰ μέ να τίποτε!

Κῦμα γελώτων ὑπεδέχθη τὴν δήλωσιν αὐτὴν τοῦ Ἀτυχῆ ἂν καὶ δὲν ἐλεγόταν ὡς ἀστεῖον ἀλλὰ ὡς δριμυτάτη διαμαρτυρία. Ἡ οἰκοδέσποινα τοῦ ζήτησε «μιλ παρντὸν» γιὰ τὴν παραλειψίν της καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κομμάτι του. Ἄνοιξαν, τέλος, ὅλοι τὰ κομμάτια τους, ἀλλὰ ὅλοι τὰ ἄφηναν μὲ ἀπογοήτευσιν. Τὸ νόμισμα —μιὰ χρυσῆ λίρα— δὲν εὑρισκόταν πουθενά. Ἀνησυχη ἡ οἰκοδέσποινα ἐρώτησε:

—Τ' ἀνοίξατε ὅλοι;

—Τ' ἀνοίξαμε, εἶπαν ὅλοι ἐν χορῷ.

—Μήπως τὸ ξέχασε κανείς;

Ὁ Ἀριστείδης δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ κομμάτι του. Ἐθεώρησε ἐντελῶς περιττὴ αὐτὴ τὴν διαδικασία ἀφοῦ ἀπεκλείετο χίλια τοῖς ἑκατὸ καὶ εὐνοήθη ἀπὸ τὴν τύχη. Ἀλλωστε ὁ θυμός του δὲν τοῦ εἶχε περάσει κι' ἐξακολουθοῦσε, κόκκινος πάντα ὡς τ' αὐτιά, νὰ κάνῃ βόλτες μέσα στὸ σαλόνι καὶ νὰ στραβοκυττᾷ τὴν πεθερά του. Ξαφνικὰ ὅμως ἐκείνη ἐγύρισε σ' αὐτόν

—Ἀριστειδάκη!

—Παρακαλῶ;

—Τὴν ἀνοίξες τὴν πήττα σου;

Τὰ βλέμματα ὅλων ἐγύρισαν στὸν Ἀτυχῆ. Καὶ ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν τὴν εἶχε ἀνοίξει, νέα κύματα γελώτων ἐγέμισαν τὴν σάλα. Ἡ Λουλοῦ εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν μὲ τοὺς τρόπους τοῦ συζύγου της, ποὺ ἐκινδύνευε πάλι νὰ γίνῃ νούμερο, τέτοια βραδυά, μέσα στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, μπροστὰ σὲ ξένους ἀνθρώπους. Ὁ Ἀτυχὴς ἐν τῷ μεταξὺ ἔψαχνε τὴν πήττα μουρμουρίζοντας:

—Δὲν τὄχω γὼ!

—Μὰ ψάξτε.

—Ἀδύνατον, σᾶς λέω!

—Μὰ πῶς τὸ ξέρετε;

—Ξέρω ἐγὼ τί σᾶς λέω!

Ἀλλὰ μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν ἄστραψαν τὰ μάτια τοῦ Ἀτυχῆ. Τὰ δάχτυλά του συνήντησαν κάτι σκληρό. Ἔγινε νευρικός. Ἐξαλλος σχεδόν, ἀντίκρυσε τὸ χρυσὸ νόμισμα μέσα εἰς τὴν πήττα του, τὸ ἄρπαξε κι' ἐπέταξε τὴν πήττα, τὰ κομματάκια τῆς ὁποίας ἐξεσφενδονίσθησαν μέσα στὸ καρὲ τῆς κυρίας Μαρδοπούλου.

—Τὸ βρῆκα!

—Μπράβοοο!

—Σ' ἐμένα ἔπεσε!

—Καὶ τοῦ χρόνουου!

—Πρώτη φορὰ μοῦ συμβαίνει αὐτόοο!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐδημιουργήθη πρωτοφανὴς κατάστασις μέσα στὴν σάλα. Ἡ κυρία Μαρδοπούλου, ἔξω φρενῶν, προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ τὰ ψίχουλα τῆς πήττας ποὺ εἶχαν εἰσδύσει βαθειὰ στὰ καρὲ της μουρμουρίζοντας «δὲν εἶνε κατάστασις αὐτή». Ἡ Λουλοῦ παρακολουθοῦσε ταραγμένη τὸν ἄντρα της ποὺ ἐκρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν λίρα καὶ ἐχοροπηδοῦσε, φωνάζοντας:

— Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκα πρώτη φορὰ μοῦ πέφτει τὸ νόμισμα. Εἶνε πρωτοφανέεες! Κάποιο λάθος θὰ γινε!

Ἡ πεθερά του τοῦ ἔκανε νοήματα.

—Μὰ ὄχι, Ἀριστείδη!

—Ἀδύνατοοον! ἐπέμεινε ὁ Ἀριστείδης. Δὲν μπορεῖ, Κάποιο λάθος ἔγινε!

Ὁ πεθερός του τὸν ἐτραβοῦσε ἀπ' τὸ σακκάκι.

—Ἀριστείδη!...

Ὁ Ἀριστείδης ὅμως ἦταν ἔξαλλος.

—Τί νὰ τραβᾶς ἀπ' τὸ σακκάκι; Λάθος ἔγινε, λάθος! Ἐκτὸς ἂν ἡ λίρα εἶνε κάλπικη.

Ἐγέλασαν ὅλοι. Ἐφουρκίσθηκε ὁ πεθερός:

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Ἀριστείδη;

—Κάλπικη εἶνε!

Ἡ Λουλοῦ ἔξαγριωθῆ κι' ἐδάγκωνε τὰ χείλη της:

—Ἔλα, ἄσε τ' ἀστεῖα τώρα!

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ξένους:

—Ξέρετε τί ἀστεῖος ποὺ εἶναι ὁ Ἀριστείδης;

Ὁ Ἀριστείδης ἦταν ἀσυγκράτητος.

—Ἀστεῖος λέει! Ὅλος ὁ κόσμος γελάει μαζί μου! Ἂν τὸ νόμισμα δὲν εἶνε κάλπικο, τότε κάποιο θαῦμα ἔχει συμβῆ. Ἐγύρισε τὸ φύλλο! Ἔσπασε ὁ διάολος τὸ πόδι του. Ἄνοιξε ἡ τύχη μου!

Ἂν σᾶς πῶ ὅτι ἐχρειάσθηκε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἀκριβῶς γιὰ νὰ συνέλθη ὁ Ἀριστείδης, δὲν θὰ εἶνε ὑπερβολή. Εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τὸν καλιαδρουν. Ἐπὶ τέλους κάποτε ὁ Ἀτυχὴς ἡσύχασε, ἔκατσε στὸ τραπέζι γιὰ τὸν μπακαρά, μόνο ποὺ κάθε τόσο ἔβγαζε τὴν λίρα ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, τὴν κύτταζε, χαμογελοῦσε καὶ τὴν ξανάβαζε στὴν τσέπη του γιὰ νὰ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 69)

Πόσο γεράσαμε, Ἀννέτα

Πρωτοχρονιάτικος διάλογος τοῦ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Νύχτα Πρωτοχρονιάτικης παραμονῆς. Στὴ σάλα ἑνὸς πλουσιόσπιτου παίζουν μπακαρᾶ, ἐνῶ στὴν τραπεζαρία, μέσ' στὸ θαμπὸ μισόφωτο ἑνὸς ἀμπαζοὺρ μὼβ-ρὸζ κάθονται μόνοι κοντὰ-κοντὰ Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη. Ἐκεῖνος, γεροντᾶκος συμπαθητικὸς, μὲ κάτασπρα μαλλιά. Ἐκείνη, ρυτιδωμένη, μὲ ἴχνη παληᾶς ὠμορφιᾶς στὸ πρόσωπο. Παρακολουθοῦν κι' οἱ δυὸ τὶς κινήσεις ἑνὸς παληοῦ ἐκκρεμοῦς, ποὺ δείχνει ἐντεκάμισυ περασμένες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κόβει τὴ σιγὴ μ' ἕνα ἐλαφρὸ βήξιμο) Ὠχ! Πάλι αἰσθάνθηκα μιὰ σουβλιὰ στὴ μέση... Καταραμένη ἰσχυαλγία...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται μ' ἐνδιαφέρον, τρέχει κοντά του, τὸν ἀνασηκώνει μὲ φιλόστοργη προσοχὴ καὶ τοῦ τοποθετεῖ ἕνα πουπουλένιο μαξηλαράκι στὰ νεφρά. Ὕστερα τὸν κυττάζει μ'ἕνα βλέμμα γεμᾶτο στοργή): Εἶσαι καλύτερα τώρα;... Πῶς αἰσθάνεσαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Σ' εὐχαριστῶ... Πέρασε... Μὴν τρομάζεις... Δὲν ἦταν τίποτα.. (Ἐκείνη κάθεται πάλι στὴν πολυθρόνα της καὶ μένει σιωπηλή. Ἐκεῖνος κυττάζει τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου ποὺ πλησιάζει σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ μεσάνυχτα) Πρωτοχρονιὰ πάλι... Μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα, μερικὰ βήματα τοῦ λεπτοδείκτη, καὶ θὰ χτυπήσῃ μεσάνυχτα τὸ παληό μας ρολόϊ.. Τὸ θυμᾶσαι τὸ ρολόϊ μας, Ἀνέτα;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ συγκίνησι): Ἂν τὸ θυμᾶμαι....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Γέρασε κι' αὐτὸ σὰν καὶ μᾶς... Μὰ πόσα χρόνια, ἀλήθεια μᾶς ὑπηρετεῖ..

ΕΚΕΙΝΗ (σὰν ἠχώ) : Ναί, πόσα χρόνια...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἦταν οἰκογενειακὸ κειμήλιο. Τὸ εἶχα φέρει μαζί μου ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ὅταν ἦρθα εἴκοσι χρονῶν παιδὶ στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ γραφτῶ στὸ Πανεπιστήμιο. Κάθησα σ' ἐκεῖνο τὸ στενόχωρο ὑπερῶο τῆς Νεαπόλεως, μὲ τοὺς πεσμένους σοφάδες, καὶ γέμισα τὶς γωνιές του βιβλία... Τὸ θυμᾶσαι τὸ ὑπερῶο μου, Ἀνέτα;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πολλὴ συγκίνησι πάντα) : Μοῦ φαίνεται πὼς τῶχω μπρὸς στὰ μάτια μου... Μόλις ἀνοιγες τὴν πόρτα, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἦταν τὸ γραφειάκι... Δεξιὰ τὸ κρεββάτι σου, ἀριστερὰ ὁ νιπτήρας.. Στὸ πάτωμα στρωμένο τὸ κόκκινο χαλάκι, ποὺ ἦταν φαγωμένο στὴ μέση ἀπ' τὴν πολλὴ χρῆσι... Καὶ πάνω ἀπ' τὸ γραφειάκι, κρεμασμένο στὸ τοῖχο, τὸ ρολόϊ —τὸ ρολόϊ μας... Ποὺ καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, τῶχουμε κοντά μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἤμουν νέος τότε, τὸ κεφάλι μου ἦταν γεμᾶτο ἐνθουσιασμούς, γεμᾶτο μεγάλα κι' ὡραῖα ὄνειρα... Εἶχα ξεκινήσει ἀπ' τὴν πατρίδα μου, ἕνα φτωχόπαιδο, ἄγνωστο μέσα στοὺς ἀγνώστους.. Τότε σὲ γνώρισα, θυμᾶσαι ; Ἀνέτα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν θυμᾶμαι... Καθόμουν στὴν ὁδὸ Ἐρεσσοῦ... Ἕνα δειλινὸ καλοκαιριάτικο, βγαίνοντας στὸ ξύλινο μπαλκόνι γιὰ νὰ ποτίσω τὰ γεράνια, σὲ εἶδα νὰ περνᾶς... Ἔδυε ὁ ἥλιος, μακρυά, πρὸς τὴ Σαλαμῖνα, χρυσώνοντας μὲ τὶς στερνές του ἀχτῖνες τὸ ἤρεμο δρομάκι... Πήγαινες βιαστικὸς, μὲ τὸ πλατὺ καπέλλο στὸ χέρι. (Σιγά): Σήκωσες τὰ μάτια σου καὶ μ' εἶδες... Κοκκινίσαμε ἀμέσως κι' οἱ δυό μας.. Ἐγὼ ἀπὸ ντροπή, ἐσὺ ἀπὸ εὐχαριστησι... Ἐγὼ γιατὶ ἄφησα τὰ μάτια μου νὰ μαρτυρήσουν ἐκεῖνο ποὺ πλημμύρισε ξαφνικὰ τὴν ψυχή μου, ἐσὺ γιατὶ μπόρεσες νὰ συναντήσῃς τὴν προδοτικὴ ματιά μου... Μοῦ γέλασες... Σοῦ γέλασα κι' ἐγώ, κι' ὕστερα, ἔτσι, αὐθόρμητα, ξεκαρφωνοντας ἕνα γαρύφαλλο ποὺ χα καρφωμένο στὸ στῆθος, σοῦ τῶριξα καὶ μπῆκα μέσα...

ΕΚΕΙΝΟΣ:... Ξαναπέρασα τὴ νύχτα μὲ κάτι φίλους... Ὁ ἕνας ἔπαιζε κιθάρα... Ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τραγουδούσαμε... Ἡ νύχτα ἦταν ὑπέροχη... Ἡ πλαγιὰ τοῦ Λυκαβηττοῦ ἀσημώνονταν ἀπὸ μιὰν ὁλόγιομη σελήνη.. Οἱ φωνὲς πιγοσβύνανε γεμᾶτες ἀγάπη... Ἡ γρίλλια σου τρεμούλιαζε σὰν παιχνίδισμα ἐρωτευμένου βλεφάρου ποὺ ἄφηνε νὰ γλυστρήσῃ ἕνα δάκρυ εὐτυχίας... Οἱ γρίλλιες ἄφησαν νὰ γλυστρήσουν δυὸ μποῦκλες σου, δυὸ χρυσαφένιες μποῦκλες σου.. Γιατὶ τότε τὰ μαλλιά σου ἦταν χρυσᾶ κι' ὄχι ἄσπρα, δὲν εἶν' ἔτσι, Ἀνέτα;... (Ἐκείνη ἀναστενάζει σιγά). Ὅταν γύρισα τὴ νύχτα στὸ μικρό μου ὑπερῶο, τὸ ρολόϊ ἔδειχνε δυόμισυ, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.. Χτυποῦσε ἤσυχο, ἀτάραχο... Καὶ κοντὰ σὲ κεῖνο, χτυποῦσε κι' ἡ δική μου καρδιά, σὰν τρελλή, ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐτυχία.. Ἀπὸ τότε ἄρχισαν ἡ συναντήσεις μας, σπάνιες στὴν ἀρχή, πυκνότερες ὕστερα.. Ὅλα τὰ ἀληναϊκὰ περίχωραἄκουσαν τοὺς ὅρκους μας, χαράζαμε τὰ ὀνόματά μας σὲ χιλιάδες δένδρα, τὸ βραδυνὸ ἀεράκι πῆρε ἕναν κόσμο ὁλόκληρο φιλιῶν μας... Καὶ τὸ ρολόϊ—τὸ ἴδιο αὐτὸ τὸ ρολογάκι, μοῦ θύμιζε πάντα τὴν ὥρα ποὺ μὲ περίμενες, μὲ ξυπνοῦσε μὲ τὴ βαθειὰ καμπάνα του, μὲ πετοῦσε ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ μ' ἔστελνε κοντά σου...,

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ σιγά) : Ἀγαπημένο ρολογάκι..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὕστερα παντρευτήκαμε... Ἤμουν φτωχός, ἤσουν φτωχή, ἡ καμαρούλα ἀγκάλιασε στοργικὰ τὴν ἀγάπη μας, τὸ ρολόϊ εἶδε προστατευτικὰ τὴν ἕνωσί μας.. Χτυποῦσε πάντα, τὰ λεπτὰ προχωροῦσαν γιὰ νὰ κάνουν τὶς ὧρες, οἱ ὧρες γιὰ νὰ κάνουν τοὺς μῆνες, οἱ μῆνες τὰ χρόνια... Τὸ ρολόϊ —τὸ ἴδιο πάντα ἀγαπημένο ρολόϊ — μᾶς εὕρισκε τὶς Πρωτοχρονιάτικες παραμονὲς σὰν ἀπόψε... Καὶ πάντα κυττάζαμε περιμένοντας νὰ χτυπήσουν μεσάνυχτα. ν' ἀρχίσῃ ὁ καινούργιος χρόνος... Κι' ὕστερα χτυποῦσαν μεσάνυχτα, σβύναμε τὸ φῶς, φιλιόμαστε καὶ καθόμαστε μὲ χαρὰ στὸ τραπέζι μας... Δὲν ἦταν πάντα πλούσια τὰ φαγιά μας... Συχνότερα ρουφοῦσαμε φιλιά, κρασὶ σπανιώτερα καὶ σαμπάνια ποτέ... Ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε εὐτυχισμένοι... Καὶ τώρα πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια, τὸ ρολόϊ χτύπησε τόσες φορὲς ἀπαγγέλλοντας μὲ τὸ χαρούμενο ἦχο του τὴν Πρωτοχρονιά, σβύσαμε τὰ φῶτα τόσες φορές... "Ολα ἀλλάξαν γύρω μας... Ἀλλάξαμε καὶ μεῖς... Ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μας, κάναμε παιδιά, τὰ παιδιά μας ἄλλα παιδιά, τὸ ὑπερῶο μας ἔγινε ἀνάμνησι, ἔσβυσαν τὰ ἄστρα τῆς καρδιᾶς μας — μὰ τὸ ρολόϊ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ χτυπᾷ... Ἔτσι κι' ἀπόψε, σὲ λίγα δευτερόλεπτα, θὰ χτυπήσῃ πάλι, σὰν καμπάνα χαρούμενη ποὺ πανηγυρίζει τὴν ἀνατολὴ τοῦ καινούργιου χρόνου... Νά το... Χτυπάει... (Τὸ παλιὸ ἐκκρεμὲς χτυπάει δώδεκα φορές. Σβύνουν τὰ φῶτα. Ἀπ' τὴν τραπεζαρία ἀκούγονται χαρούμενες φωνές: «Χρόνια πολλά... Μὲ ὑγεία ὁ καινούργιος χρόνος...» Ξαναν ἀβουνε τὰ φῶτα Ἐκεῖνος συνεχίζει πολὺ ἀργά) : Χρόνια πολλλά, Ἀννέτα... Μπᾶ;... Δὲν ἀκοῦς;... (Τὴν κυττάζει). Κοιμήθηκε... Καϋμένη Ἀννέτα... Πόσο γέρασες... Πόσο γέρασαμε...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἄκρη τοῦ πανοκράτορα

Πρωτοχρονιάτικο δραματικὸ διήγημα τῆς συνεργάτιδός μας Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Ἡ μικροῦλα τράβηξε πίσω της την πόρτα τοῦ ὑπογείου, ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ ἀφοῦ ἀνέβηκε τὰ τρία σκαλάκια βγῆκε στὸ πεζοδρόμιο. Στ' ἀριστερό της χέρι βάραιναν δυὸ δέματα προσεκτικὰ διπλωμένα. Τῶνα ἦταν γιὰ ἕνα κατάστημα κεντημάτων καὶ τ' ἄλλο γιὰ μιὰ κυρία νεόνυφη, ποὺ καθόταν στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων

Ἡ μάνα της εἶχε ξενυχτήσει γιὰ νὰ τελειώσῃ τὶς παραγγελίες αὐτὲς πρὶν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιά, γιὰ νὰ μπορέσουν καὶ ἐκεῖνοι νὰ ἑορτάσουν τὸν καινούργιο χρόνο μὲ μιὰ μπουκιὰ κρέας ποὖχαν ξεχάσει πιὰ τὴ γεῦσι του. Ἐπειτα ὁ μπακάλης ὅλο γκρίνιαζε τὶς τελευταῖες μέρες καὶ ἔλεγε πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τοὺς κάνῃ πίστωσι· Κι' εἶχε δίκηο ὁ ἄνθρωπος, δέκα μέρες τώρα ὅλο βερεσὲ ψωνίζαν.

Ἡ μικρὴ ἔστριψε ἀπὸ τὰ στενοσόκακα τοῦ Ψυρῆ καὶ βγῆκε στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Θεέ μου, τί κίνησις! Τί πολυκοσμία! Ὅλοι πηγαινοερχόν τουσαν βιαστικοὶ καὶ πολυάσχολοι ὅλοι τρέχαν σὰν νὰ μὴν εἶχαν οὔτε λεπτὸ καιροῦ νὰ χάσουν. Τὰ μάτια της κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ τὶς βιτρίνες... μὲ θαυμασμὸ μὰ ὄχι καὶ μὲ πόθο. Ἤξερε πὼς δὲν ἦταν γιὰ κείνην οἱ ὄμορφες κοῦκλες ποὺ κοιμῶντουσαν στὸ κρεββατάκι τους, σὰν ἀρχοντοποῦλες ἡ τὰ νυκοκυριὰ μ' ἔπιπλα ποὺ δὲν εἶχαν ἰδῆ στὸ σπιτικό της—ἐκείνη θ' ἀρκῶταν καὶ σὲ μιὰ πάνινη κουκλίτσα μὲ ζωγραφισμένα μάτια ἢ σ' ἕνα μικρὸ φτηνὸ τοπάκι. Μὰ περισσότερο τὴ σκανδαλίζαν τὸ ζαχοροπλαστεῖα. Ἄχ! αὐτὰ τὰ μυρωδατα τσουρέκια πῶς τὴ λύγωναν καὶ τῆς θυμίζανε πόσο λίγο ἦταν γιὰ ἐκείνην ἡ φετούλα τὸ ψωμὶ ποὖχε δειπνήσει χθὲς τὸ βράδυ.

Κι' ὅταν ἔβλεπε σωριασμένους σὲ πυραμίδες χιόνινες τοὺς κουραμπιέδες πῶς ἐνοιωθε τὸ στόμα της νὰ πλημμυρᾷ ὑγρά... Ἐ! ὅταν πληρωνόταν—ποῦ ξέρεις μάλιστα; μπορεῖ νὰ τῆς δίναν καὶ κανένα φιλοδώρημα γιὰ τὸν κόπο της—ἡ μάνα της ἴσως νὰ τῆς ἔπαιρνε κανένα κουραμπιέ.

Ὡς τότε ὅμως... Ἐμπρός! δρόμο! νὰ μὴν ἀργήσῃ καὶ τὴν μαλώσουνε... Κι' ἔπειτα ἂν ἀργοῦσε πολύ, πότε θὰ ψώνιζαν; Μπορεῖ ὥς τότε μὲ τὴ βιάση ποὖχαν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ πλημμύριζαν τὸ δρόμο νὰ μὴν ἀφηναν τίποτε καὶ γι' αὐτούς. Ἐμπρός, λοιπόν, δρόμο...

Μα τί εἶνε παλι δαυτοὶ ποὺ ξεπηδοῦσαν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα, βιαστικοὶ καὶ κακοτράχαλοι, μὲ κυάλια καὶ μηχανὲς κρεμασμένα στὸν ὦμο, μπρὸς στὴν Καπνικαρέα; Ἐπιάναν μάλιστα ὅλο τὸν δρόμο μὲ τ' ἀμάξια τους; Ἄ! περιηγητὲς θᾶταν! Νὰ κι' ἕνας ποὺ με μεγάλες χειρονομίες τοὺς ἔδειχνε τὰ διάφορα μέρη τῆς ἐκκλησιας καὶ τοὺς κουβέντιαζε στὴ γλῶσσα τους. Βέβαια ἦταν παληά... πολὺ παληὰ ἡ Καπνικαρέα. Μὰ καὶ τί κουράγιο νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βλέπῃ παληὰ πράγματα! Θὰ πρέπῃ νἄχῃ πολὺ περισσευούμενο χρῆμα γιὰ νὰ τὸ σκορπᾷ ἔτσι...

Κατέβηκαν τὰ σκαλιὰ καὶ ἡ μικρούλα τοὺς πῆρε ἀπὸ περιέργεια ἀπὸ πίσω.

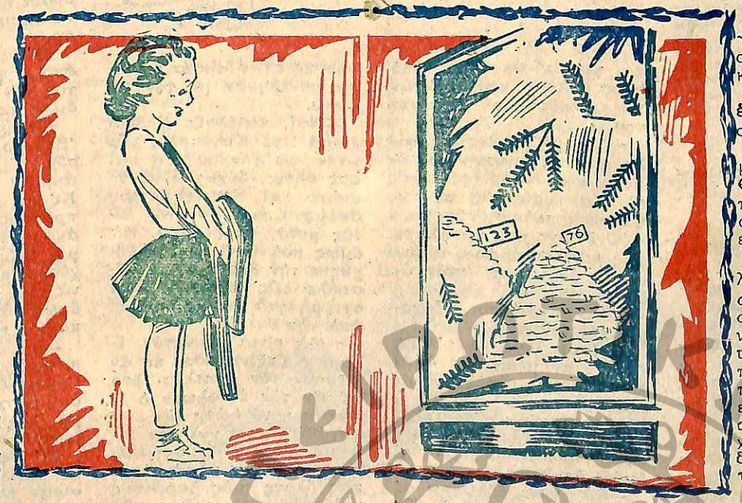

Τέτοια περίεργα καὶ ἀλλόκοτα πλάσματα δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ περιεργασθῇ ἀπὸ κοντά.

Μπρέ! μπρέ! μπῆκαν στὴν ἐκκλησία καὶ δὲν κάναν κὰν τὸν σταυρό τους... οὔτε κερὶ ἀνάψαν. Μὰ τί λοιπόν; Ἑβραῖοι ἦταν ὅλοι τους;

Ἡ μικρὴ πλησίασε τὸ ψηλὸ προσκυνητάρι, σηκώθηκε στὰ δάχτυλά της καὶ προσκύνησε μ' εὐλάβεια. Ἀπὸ συνήθεια ἂν κι' ἤξεραε πὼς ἦταν ἄδεια — ἔβαλε τὸ χέρι στὴ τσεπούλα της.

—Δὲν πειράζει, Παναγίτσα μου, συλλογίσθηκε. Στὸν γυρισμό, ὅταν θἄχω πληρωθῆ καὶ θἄχω λεπτά, ἡ πρώτη δραχμὴ ποὺ θὰ ξοδέψω θᾶναι ἐδῶ... γιὰ νὰ σ' ἀνάψω ἕνα κεράκι, Παναγίτσα μου.

Συλλογίσθηκε ξάφνου πόσο θἄχε ἀργήσει καὶ βγῆκε βιαστικὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά.

Τώρα πιὰ δὲν ἔπρεπε νὰ χαζολογᾷ... Ἐμπρός! Καὶ νὰ σὲ λίγο ἔφτασε στὸ μεγάλο μαγαζὶ μὲ τὶς ὄμορφες βιτρίνες ποὺ κι' ἄλλοτε εἶχε ξαναπάει. Ἔδωσε τὸ δέμα ποὺ ἦταν γιὰ ἐκεῖ καὶ ἡ προϊσταμενη εὐθὺς τ' ἄνοιξε καὶ τὸ ἐξέτασε.

—Ναί... καλὰ εἶνε... ἄφησέ το.

Ἡ μικρὴ κοντοστάθηκε.

—Μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς! τῆς πέταξε ἡ ἄλλη προχωρῶντας νὰ περιποιηθῇ κάτι πελάτισσες.

Νὰ πηγαίνω;

—Καὶ ἡ πληρωμή; εἶπε μὲ ἀπορία ἡ μικρή.

—Θὰ ἔρθῃ νὰ τὸ πάρῃ ἡ κυρία ποὺ τὸ παρήγγειλε καὶ τότε θὰ πληρωθῇς.

—Ἄ!... Νἄρθῶ σὲ μιὰ ὥρα;...

Καμμιὰ ἀπάντησις.

—Πότε νἄρθῶ;

Σιωπὴ πάλι.

—Νἄρθῶ τ' ἀπόγευμα; ξαναρώτησε στενοχωρημένη ἡ μικρή.

—Νἄρθῆς μετὰ τὶς ἑορτές! Τώρα ὁ κόσμος ἔχει δουλειές!

Καλὰ λοιπὸν καὶ μὲ τί θὰ ψώνιζαν ; Θἄπρεπε μήπως νὰ περιμένουν νηστικοὶ ὥς ὅτου οἱ ἄλλοι εὐκαιρήσουν;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἀμίλητη, ἐνῷ τὰ αὐτιά της βουΐζαν σὰν νἄχε φάει κανένα χαστοῦκι. Πρὸς τί ν' ἀντιμιλήσῃ; Ὁ πιὸ ἀδύνατος ἔχει πάντοτε ἄδικο καὶ εἶνε καὶ πάντα ζημιωμένος — αὐτὸ τῶχε διδαχθῆ δι' ἐξόδων της ἀφ' ὅτου ἦταν βρέφος.

Τί καλὰ ὅμως ποὺ ἡ μάνα της πάντα προνοητικὴ, εἶχε ἑτοιμάσει καὶ δεύτερη παραγγελία. Ἔτσι τοὐλάχιστον θἄχαν νὰ πάρουν λίγα λεπτά.

Ἔφτασε καὶ στὸ πλουσιόσπιτο καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Μιὰ παραδουλεύτρα ποὺ καθάριζε τὴν αὐλὴ τὴν ἔστρωσε μπρός, γιατὶ μὲ τὰ παπούτσια της τὰ γεματα λάσπες τῆς λέρωνε τὶς πλάκες ποὺ σφουγγάριζε. Κι' ὅμως πρὶν μπῆ εἶχε προσεκτικὰ σκουπίσει τὰ ποδάρια — μὰ τί τὰ θές; πρέπει κι' οἱ ταπεινοὶ καὶ οἱ ἀδύναμοι νὰ βρίσκουν ἕνα ταπεινότερο καὶ ἀδυνατώτερο νὰ βγάζουν κι' αὐτοὶ τὰ νεῦρα τους καὶ νὰ μεταβιβάζουν ἔτσι σὲ τρίτη ράχι τὴ κακομεταχείρισι ποὺ δέχονται ἀπὸ ἀλλοῦ.

Στὸ κεφαλόσκαλο πάνω τὴν περίμενε ἡ καμαριέρα μὲ τὴν ποδίτσα καὶ τ' ἄσπρο γιακαδάκι της. Τὴ ρώτησε τί ἔφερνε καὶ ἔπειτα πῆρε τὸ δέμα καὶ μπῆκε στὸ σπίτι κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα.

Ἡ μικρὴ περίμενε λίγο μὲ τὴν ἐλπί-

(Τὰ τέλος στὴ σελ. 56)

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ἀποφασισμένη ἡ Ἀϊζὰ νὰ σώσῃ τοὺς ὁμοφύλους της Μαυριτανοὺς ἀπὸ τὴν ἐπικειμένη προγραφὴν, πῆγε τὴν ὡρισμένη νυχτα στὰ βασιλικὰ διαμερίσματα γιὰ νὸ παραδοθῇ στὸν Φίλιππο. Καθὼς περίμενε στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο τοῦ βασιλέως τὴν ἀφιξί του, εἶδε ξαφνικὰ μπροστά της τὸν Πικουΐλλο, στὴ θέα τοῦ ὁποίου ἔπεσε λιπόθυμη. Ἔκπληκτος ὁ Πικουΐλλο γιὰ τὴν παρουσία τῆς ἀδελφῆς του μιὰ τέτοια ὥρα στὰ βασιλικὰ διαμερίσματα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ, ὁπότε ἀπὸ τὴ δυνατὴ φωνὴ τοῦ βασιλέως, ποὺ μιλοῦσε στὸν ὑπηρέτη ποὺ ὡδήγησε τὴν Ἀϊζὰ ἐκεῖ, κατάλαβε τὸν σκοπὸ τῆς ἀδελφῆς του καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ σκάλα βρέθηκε σὲ μιὰ ἀπόκρυφη ἔξοδο τῶν ἀνακτόρων. Κατάπληκτος ἐκεῖ εἶδε δυὸ τρεῖς ἀγνώστους, ποὺ προσεφέρθησαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Μ' ὅλο ποὺ ὁ Πικουΐλλο δὲν καταλάβαινε γιατὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐτέθησαν στὴ διάθεσί του, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ μεταφέρῃ τὴν Ἀϊζά.

20ον

—Ποῦ θὰ τὴν μεταφέρωμε; ρώτησε ὁ ἄγνωστος τὸν Πικουΐλλο.

—Πρέπει νὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Μαδρίτης, ἀπήντησε ἐκεῖνος. Κι' ἀμέσως μάλιστα. Πῶς ὅμως θὰ τὰ καταφέρωμε;

—Πρὸ ὀλίγου εἴδαμε ἕνα ἀμάξι ποὺ στεκόταν ἐδῶ. Καὶ γυρίζοντας ὁ ἄγνωστος σὲ δυὸ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του, πρόσθεσε ἐπιτακτικά.

Πηγαίνετε νὰ φέρετε τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο ἐδῶ. Ὅλοι πρέπει νὰ ὑπακούσουν στὸ ὄνομα ποὺ θὰ προφέρετε. Καὶ ξαναγυρίζοντας στὸν Πικουΐλλο ποὺ τὸν κύτταζε κατάπληκτος τοῦ εἶπε:

—Αὐτὴ τὴν ὥρα, οἱ πύλες τῶν τειχῶν θὰ εἶναι σίγουρα κλειστές. Ἀπὸ ποιὰ θέλετε νὰ βγῆτε;

—Ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Ἀλκάλα, ἀπήντησε ὁ νεαρὸς κληρικός.

Ὁ ἄγνωστος ἔκαμε νόημα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του κι' ἐκεῖνος ἔφυγε ἀμέσως. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ὁ κρότος τοῦ ἀμαξιοῦ ποὺ πλησίαζε καὶ μαζὶ μιὰ φωνὴ διαμαρτυρίας ποὺ ἔλεγε:

—Αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστο, θὰ ἐκδικηθῶ γι' αὐτὴ τὴν προσβολή.

Ἔκπληκτος ὁ Πικουΐλλο ποὺ ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Γεζίντ, ἔτρεξε κοντά του καὶ μιλῶντας δυνατά, γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοῦ εἶπε,σὰν νὰ μιλοῦσε σ' ἄγνωστό του.

—Ἂν μὲ βοηθήσῃς, φίλε μου, νὰ μεταφέρω ἐκτὸς τῆς Μαδρίτης αὐτὴ τὴ νέα κυρία, θὰ σὲ ἀνταμείψω πλουσιοπάροχα.

Ὁ Γεζίντ ποὺ κατάλαβε πῶς κάτι συνέβαινε, ἀπάντησε ἀδιάφορα στὸν ἀδελφό του:

—Ἂν εἶναι ἔτσι, δέχομαι εὐχαρίστως.

Καὶ σὲ λίγο ἡ Ἀϊζὰ βρισκόταν μέσα στ' ἀμάξι ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀδελφούς της.

—Τί σημαίνει αὐτό; ἐξήγησέ μου, εἶπεν ὁ Γεζίντ στὸν Πικουΐλλο. μόλις τ' ἀμάξι ξεκίνησε.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω σέ λίγο. Τώρα πρέπει νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς στὴν Πύλη τῆς Ἀλκάλας.

—Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ φύλακες, ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθῆ πρὶν λίγη ὥρα ἀπὸ τὸν ἄγνωστον, εἶχαν ἀνοίξει τὴν Πύλη τῆς Ἀλκάλας καὶ τ' ἀμάξι βγῆκε τρέχοντας πρὸς τὴν πεδιάδα.

Ἡ νυχτερινὴ δροσιὰ ἔκαμε τὴν Ἀϊζὰ νὰ ξαναποκτήσῃ σὲ λίγο τὶς αἰσθήσεις της καὶ νὰ ρωτήσῃ ξαφνιασμένη:

—Ποῦ εἶμαι; Ποιοὶ εἶσθε;

—Κοντὰ στοὺς ἀδελφούς σου, τῆς εἶπεν ὁ Γεζίντ, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του.

—Σεῖς; φώναξε χαρούμενη μόλις εἶδε πὼς βρίσκεται ἀνάμεσα στ' ἀδελφία της.

Κι' ἐνῷ ἡ ἄμαξα ἔτρεχε στὸ σκοτάδι ἡ Ἀϊζὰ διηγήθηκε στ' ἀδελφια της ὅσα συνέβησαν μὲ τὸν Φίλιππο.

—Ναί, κατέληξε ἡ δούκισσα Ντὲ Σανταρὲμ, γιὰ νὰ σώσω τὸν πατέρα καὶ σᾶς ὅλους, δέχθηκα νὰ θυσιάσω καὶ τὴν τιμή μου ἀκόμα ἀποφασισμένη, εὐθὺς μετά, νὰ πεθάνω. Νὰ ὅμως ποὺ ὁ Θεὸς δὲν δέχθηκε τὴν θυσία μου κι' ἔστειλε σᾶς τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ τὴν ἀτιμία.

—Μὰ εἶναι δυνατόν, ἔκαμε ὁ Γεζίντ, ὅσον κι' ἂν πιέσουν τὸν βασιλέα, ὅσο κι' ἂν τὸν ἐτύφλωσε ὁ ἔρως του, νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸν διωγμὸ τῆς φυλῆς μας; Θἄχωμε ἄλλωστε μὲ τὸ μέρος μας ὅλους τοὺς βαρώνους καὶ τοὺς κτηματίας τῆς Βαλέντσιας, ποὺ γρήγορα θὰ τοὺς καταστρέψῃ ἡ ἐξορία μας. Ἔπειτα, ἔχω ἀκόμη μερικὲς ἐλπίδες ὅτι θ' ἀποφύγωμε τὸν κίνδυνο καὶ στὸ τέλος, τέλος, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ θὰ σώσωμε, τούλάχιστον τὴν ἀδελφή μας.

Τέλος πρὸς τὴν αὐγὴ ἔφθασαν στὴν Ἀλκάλα, κι ἐνῷ στάθηκαν γιὰ νὰ ποτίσουν τ' ἄλογά τους, εἶδαν στὴν πόρτα ἑνὸς ξενοδοχείου τὸν Πετράλβη νὰ φορτώνῃ πάνω σ' ἕνα ἀμάξι κάποιο κιβώτιο ποὺ φαινόταν ἀρκετὰ βαρύ.

—Πετράλβη! φώναξε ὁ Πικουΐλλο, τί γυρεύεις ἐδῶ;

—Εἶμαι μὲ τὸν πατέρα σας ποὺ πηγαίνει στὴ Μαδρίτη.

Μὲμιᾶς τότε καὶ τὰ τρία ἀδέλφια ἔτρεξαν καὶ περικύκλωσαν τὸν πατέρατους ποὺ περίμενε πιὸ πέρα.

—Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ! ἔκαμε ὁ γέρος, γιὰ τὴν χαρὰ ποὺ μοῦ δίνῃς αὐτὴ τὴ στιγμή.

Κι' ἀφοῦ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ τρία του παιδιά, τὰ ρώτησε συγκινημένος.

—Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνετε;

—Ἐρχόμαστε στὴ Βαλέντσια κοντά σου, πατέρα μας, εἶπεν ἡ Ἀϊζὰ.

Καὶ οἱ δύο νέοι διηγήθηκαν στὸν Ντελασκὰρ τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεξε ἡ ἀδελφή τους καὶ τὴν θυσία ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάμῃ γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ.

Ὁ γέρος, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι ἀκούοντας τὴν ἀφήγησι τῶν παιδιῶν του, εἶπε στὸ τέλος.

—Ἡσυχᾶστε παιδιά μου! Ἐλπίζω πὼς δὲ θὰ χρειασθῇ ν' ἀγοράσωμε τόσο ἀκριβὰ τὴ σωτηρία μας. Κι' ἂν ὁ βασιλεὺς κι' ὁ πρωθυπουργὸς διατηροῦν ἀκόμα τὸ λογικό τους, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ δεχθοῦν ἐκεῖνο ποὺ πηγαίνω νὰ τοὺς προσφέρω. Πρέπει ὅμως νὰ βιασθῶ γιατὶ ὁ καιρὸς εἶναι πολύτιμος.

—Θὰ σὲ συντροφεύσω, πατέρα, εἶπεν ὁ Πικουΐλλο Πρέπει ἐγὼ νὰ σὲ παρουσιάσω στὸν δοῦκα Ντὲ Λάρμα. Χωρὶς ἐμένα θὰ εἶναι ἴσως δύσκολο νὰ τὸν δῆς.

Κι' ἀφοῦ σκέφθηκαν λίγο πάνω σ' αὐτὸ, ἀπεφάσισαν τέλος ὁ μὲν Γεζίντ καὶ ἡ Ἀϊζὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους πρὸς τὴ Βαλέντσια, ὁ δὲ Πικουΐλλο νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Μαδρίτη μὲ τὸν πατέρα του.

Λίγες ὧρες ἀργότερα, ὅταν ἔφθασαν στὴ πρωτεύουσα, ἀφοῦ ξεκουράσθηκαν λίγο στὸ σπίτι τῆς Ἀϊζᾶς, ξεκίνησαν καὶ οἱ δυό τους γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ δουκὸς Ντὲ Λάρμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΝΤΟΝ ΝΤΕΛΑΣΚΑΡ ΝΤ' ΑΛΒΕΡΙΚ

Στὸ σπίτι τοῦ πανίσχυρου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἱσπανίας ἦταν ὅπειρο πλῆθος συγκεντρωμένο στὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ὅταν ὅμως ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶδε τὸν ἀδελφὸ Λουδοβῖκο Ἀλιάγα, πνευματικὸ τοῦ βασιλέως, παρεμέρισε μὲ σεβασμὸ καὶ ὅλες οἱ πόρτες ἄνοιξαν μὲ προθυμία, ὥστε εὔκολα νὰ φθάσουν ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ δουκός.

—Θέλεις νὰ μπῶ μαζί σου, πατέρα μου; ρώτησε ὁ Πικουΐλλο.

—Ὄχι παιδί μου. Ἔχω νὰ πῶ μερικὰ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ μόνον ὁ δούξ. Ἡ παρουσία ἑνὸς τρίτου, ἔστω καὶ ἡ δικήσου ἀκόμα, μπορεῖ νὰ τὸν στενοχωρήσῃ.

— Πολὺ καλὰ πατέρα μου. Σὲ περιμένω στὸ σπίτι τῆς Ἀϊζᾶς.Καὶ γυρίζοντας στὸν κλητῆρα, εἶπε:

—Ἀναγγείλατε στὴν ἐξοχότητά του, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ μιλήσῃ ὁ ΝτὸνΝτελασκὰρ ντ' Ἀλβερίκ.

Ὅταν ὁ πρωθυπουργὸς ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτό,καὶ μάλιστα τὸν τίτλο τοῦ «Ντὸν» ποὺ τοῦ θύμισε τὴν παλαιὰ προστασία τῆς βασιλίσσης, ἄν κι' ἀπόρησε γι' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψι, ἔσπευσε πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὸν βαθύπλουτο γέροντα.

—Σεῖς στὴν Μαδρίτη, Ντὸν Ἀλβερίκ;

—Ναί, μόλις ἔφθασα. ἐξοχώτατε! Ἔρχομαι νὰ σᾶς μιλήσω ἐξ ὀνόματος τῶν Μαυριτανῶν τῆς Ἱσπανίας.

Ὁ δοὺξ τὸν κύτταξε προσεκτικά, θαυμάζοντας τὸ ὄμορφο ἐκεῖνο γεροντικὸ κεφάλι καὶ τὸ εὐγενικὸ καὶ γαλήνιο ὄφος τοῦ γέροντος. Ἐκεῖνος ἀτάραχος ἐξακολούθησε:

—Ἔχετε, ἐξοχώτατε, τὸ σες ἀσχολίες, καὶ εἴσθε περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν συμφέρον νὰ σᾶς κρύβουν τὴν ἀλήθεια ποὺ θᾶταν πολὺ ὠφέλιμο νὰ τὴν γνωρίσετε. Τὴν ἐκδούλευσι, λοιπόν, αὐτὴ ἔρχομαι νὰ σᾶς προσφέρω ἐγώ, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε. Ἄκουσα νὰ λέγουν, ὅτι οἱ σύμβουλοι τοῦ στέμματος εἶνε ὅλοι σύμφωνοι νὰ ὑπογραφῇ ἀπὸ τὸν βασιλέα τὸ διάταγμα τῆς ἐξορίας μας. Θέλω ὅμως νὰ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐξοχότης σας δὲν θὰ συγκατατεθῇ νὰ ληφθῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ὑπουργίας της, ἕνα μέτρον ποὺ θὰ καταστρέψῃ ἀσφαλῶς καὶ γιὰ πάντα τὴν οἰκονομικὴ εὐημερία τῆς Ἱσπανίας κι' ἀπ ἐναντίας φρονῶ ὅτι ἡ ἐξοχότης σας θὰ φιλοδοξοῦσε νὰ αὐξήσῃ τὰς προσόδους, τὸν στρατὸ καὶ τὸν στόλο τῆς πατρίδος μας. Καὶ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιὰ της λέξι.

—Τί πρέπει νὰ κάμω ; ρώτησεν ὁ πρωθυπουργὸς μ' ἐνδιαφέρον.

—Δὲν πρέπει νὰ κάμετε τίποτε. ἀπολύτως τίποτε, ἐξοχώτατε. Ν' ἀφήσετε μόνον τὰ πράγματα ὅπως εἶναι καὶ βρίσκονται. Ἂν ἀφήσετε τοὺς Μαυριτανοὺς νὰ ζήσουν ἀνενόχλητοιστὴν Ἱσπανικὴ πατρίδα, συγκατανεύουν ν' αὐξήσουν κατὰ ἕνα τέταρτο οἱ φόροι τοὺς ὁποίους πληρώνουν σήμερα.

Ὁ δοὺξ ἐδιπλασίασε τώρα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχή του.

—Ὑπόσχονται νὰ διατηρήσουν ἐξ ἰδίων των, συνέχισε ὁ Ντελασκὰρ, δώδεκα ὁλόκληρα συντάγματα τελείως ὠπλισμένου στρατοῦ, νὰ κατασκευάσουν καὶ νὰ συντηροῦν πολεμικὰ πλοῖα, ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν παραλίων τῆς Ἱσπανίας. Ὑπόσχονται ἀκόμα νὰ κατα βάλουν. ἀμέσως στὸ βασιλικὸν ταμεῖον, δώδεκα ἑκατομμύρια ρεάλια...

—Μὰ, εἴσθε, λοιπόν, τόσο πλούσιοι σεῖς οἱ Μαυριτανοὶ ; ρώτησε ὁ δοὺξ ζαλισμένος ἀπ' ὅσα ἄκουσε.

—Ὑπάρχουν, ἐξοχώτατε, ἀρκετὰ μεγάλες περιουσίες συγκεντρωμένες στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς μου, προϊὸν μακρᾶς καὶ κοπιαστικῆς ἐργασίας. Καὶ θᾶταν κρίμα, βέβαια, ἂν μᾶς ἀναγκάζατε, ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλαιά μας νὰ τὰ μεταφέρωμε μαζί μας ἐκπατρίζοντάς μας στὴ Γαλλία. Ἀγγλία ἢ στὴν Ὁλλανδία. Εἶμαι κι' ἐγώ, ἐξοχώτατε, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ὑπηκόους τοῦ βασιλέως καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, ἂν ποτὲ θελήσετε νὰ εἰσακούσετε τὴν παράκλησί μου καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψετε νὰ διωχθοῦν οἱ ὁμοεθνεῖς μου, θὰ προσφέρω ἐκ τοῦ ἰδιατέρου ταμείου μου, στὴν ἐξοχότητά σας, δυὸ ἑκατομμύρια ρεάλια μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὰ διαθέσετε ὅπως σεῖς νομίζετε καλύτερα.

Ζαλισμένος ὁ δοὺξ ἀπ'τὸ ἠγεμονικὸ αὐτὸ δῶρο, εἶπε στὸν εὐγενῆ Μαυριτανόν.

—Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά σας, ἐκλόνισαν ὅλες τὶς μέχρι σήμερα πεποιθήσεις μου, κι' ἂν ἐξαρτῶνται ἀπὸ μένα...

—Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ σᾶς, ἐξοχώτατε. Εἶνε τόσο φανερὸ ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρον τοῦ κράτους, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ἔχῃ ἀντίρρησιν ὅταν ἀνακοινώσητε τὶς προτάσεις μας καὶ τὶς προσφορές μας. Κι' ὅταν παρ' ὅλα αὐτὰ, κανεὶς τολμήσῃ νὰ ἐπιμείνῃ, τότε αὐτὸς θὰ εἶνε τοῦ βασιλέως καὶ τῆς Ἱσπανίας ἐχθρός. Αὐτὸν πρέπει νὰ καταδικάσετε σ' ἐξορία. Κι' ἔπειτα. ἔχω τὴν πεποίθησι ὅτι, ὅταν σεῖς θέλετε κάτι, σεῖς ὁ πανίσχυρος πρωθυπουργὸς, ὁ πραγματικὸς μονάρχης τῆς χώρας, κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῇ στὴ θέλησί σας. Τὰ δυὸ ἑκατομμύρια ρεάλια ποὺ θέτω, καθὼς σᾶς εἶπα, στὴν διάθεσί σας, θὰ σᾶς μετρηθοῦν αὔριο ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ Λουδοβῖκο Ἀλιάνα.

Καὶ τὰ τρία ἀδέλφια ἔτρεξαν καὶ περικύκλωσαν τὸν πατέρα τους

πνευματικὸ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος μόνον γνωρίζει αὐτὰ ποὺ σᾶς προτείνω καὶ μέσω τοῦ ὁποίου θὰ συνεννοοῦμαι στὸ ἑξῆς μαζί σας.

—Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ δούξ.

—Τὰ δώδεκα ἑκατομμύρια ρεάλια ποὺ θὰ καταβάλωμε στὸ βασιλικὸ ταμεῖο, θὰ τὰ πάρετε ἐντὸς ὀκτώ, τὸ πολύ, ἡμερῶν. Φεύγω ἀπόψε, πηγαίνω νὰ συναντήσω τοὺς ἀδελφούς μου καὶ νὰ τοὺς ἀναγγείλω τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς μου. Ὅλοι θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ πληρώσουν τὸ χρέος ποὺ ἀνέλαβα ἐξ ὀνόματός των καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον ἐγγυῶμαι. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον, τὴν συντήρησι τῶν ὁποίων σᾶς ὑποσχέθηκα, θἄθλουμε στὴ Μαδρίτη νὰ μείνωμε κοντά σας ἐγώ, ὁ γυιός μου Γεζίντ καὶ τέσσαρες ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τῆς φυλῆς μας, πρόθυμοι νὰ θανατωθοῦμε, ἂν ποτὲ συμβῇ ἡ παραμικρὴ ἀπιστία ἢ στάσις μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ ἢ τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων μας. Κι' ἐρωτῶ τώρα τὴν ἐξοχότητά σας: Δέχεται τὶς προτάσεις τῶν ἀδελφῶν μου;

—Βεβαιότατα. κύριε.

—Μοῦ δίδετε τὸν λόγον σας;

—Μάλιστα, κύριε Ντελασκὰρ, ἔχετε τὸν λόγο μου.

Ὁ γέρος σηκώθηκε καὶ ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ πρωθυπουργοῦ λέγοντας:

—Ἡ Ἱσπανία θὰ σᾶς εὐλογῇ διότι εἴσθε ὁ σωτήρας της. Αὔριο ὁ ἀδελφὸς Λουδοβῖκος θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς συναντήσῃ. Ἐγώ, ὅπως σᾶς εἶπα, ἀναχωρῶ ἀπόψε, γιὰ ν' ἀναγγείλω στοὺς ἀδελφούς μου τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διαβημάτων μου.

★

Καὶ βέβαιος πιὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του ὁ εὐγενὴς Μαυριτανὸς ἀνεχώρησε τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ τὴν Βαλέντσια καὶ τὴ Γρενάδα, ἀφοῦ προηγουμένως εἶδε τὸν Πικουΐλλο καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅσα ἐλέχθησαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δουκὸς Ντὲ Λάρμα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὁ Πικουΐλλο πῆγε στὸ μέγαρο τοῦ δουκὸς γιὰ νὰ παραδώσῃ τὰ δυὸ ἑκατομμύρια ποὺ τοῦ ὑπεσχέθη ὁ πατέρας του. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ πρωθυπουργοῦ ὡδήγησε τὸν νεαρὸ κληρικό, ὄχι στὸ γραφεῖο τοῦ δουκὸς ἀλλὰ στὴ κάμαρά του,καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιμένῃ λίγο, γιατὶ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ πρωθυπουργὸς βρισκόταν στοῦ ἀδελφοῦ του

τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ. Ὅταν ὁ Πικουΐλλο ἐκάθησε, εἶδε μ' ἔκπληξι ἀντίκρυ του, μιὰν εἰκόνα ἑνὸς μοναχοῦ, ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶν, ποὺ τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά.

—Ποιανοῦ εἶναι ἡ εἰκόνα αὐτή; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη.

—Τοῦ κόμητος Ντ' Οὐζέντ. Τὴν ἐζωγράφισεν ὁ ζωγράφος τοῦ βασιλέως ὅταν ὁ κόμης ἦταν 25 χρονῶν.

—Καὶ γιατὶ εἶναι ντυμένος ἔτσι;

—Μὰ, πῶς! δὲν ξέρετε ὅτι εἶναι συνήθεια στὴν Ἱσπανία, μόλις γεννηθῇ τὸ παιδὶ μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας νὰ γράφουν τ' ὄνομά του σ' ἕνα τάγμα ἱερατικόν; Ὁ κόμης, γράφτηκε στὸ τάγμα τῶν δομινικανῶν καὶ ἔκανε αὐτὴν τὴν εἰκόνα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεῖο του, τὸν Μέγαν Ἱεροεξεταστήν, στὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ τὴν προσφέρῃ. Ὁ δοὺξ Ντὲ Λάρμα ὅμως τὴν ἐκράτησε καὶ τὴν ἐτοποθέτησε ἐδῶ.

— Τώρα καταλαβαίνω, γιατὶ ὁ κόμης εἶναι ντυμένος σὰν ἐμένα.

—Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης κυττάζοντας μιὰ τὴν εἰκόνα καὶ μιὰ τὸν μοναχό. Καὶ ξαφνικά.

—Ὦ Θεέ μου! φώναξε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα. Σεῖς ἔχετε τὸ ἴδιο πρόσωπο. Τώρα ποὺ σᾶς βλέπω μοῦ φαίνεται πὼς ζωντάνεψε καὶ μιλᾶ ἡ εἰκόνα. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Κι' ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε κάνοντας τὸ σταυρό του.

Σὲ λίγο φάνηκε στὴν πόρτα ὁ πρωθυπουργός.

ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Ὁ δοὺξ μπῆκε στὸ δωμάτιο καταταραγμένος. Ὁ Πικουΐλλο τὸ ἀντελήφθη ἀμέσως.

— Καλὴ μέρα, ἀδελφέ μου, εἶπε μπαίνοντας. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς βλέπω. Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι μοῦ εἶσθε ἐξαιρετικὰ συμπαθής, γιατὶ ἀπ' ὅσους ἀνθρώπους ἐβοηθήσαμεν, κανεὶς δὲν μᾶς φάνηκε τόσο χρήσιμος ὅσο σεῖς ἀδελφέ μου. Σεῖς μὲ προειδοποιήσατε γιὰ τὴν συνωμοσία τοῦ γυιοῦ μου, τῆς κομήσσης Ντ' Ἀλταμέρα καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν, σεῖς γιὰ τὴ συμμαχία τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Δ' μετὰ τῶν διαμαρτυρομένων, σεῖς πάλιν προχθὲς τὸ βράδυ μᾶς ἐσώσατε ἀπὸ τὸν μεγάλο κίνδυνο ποὺ μᾶς ἀπειλοῦσε. Ὁ βασιλεὺς ἐκώφευε πλέον στὶς παρακλήσεις καὶ τὶς συμβουλές μας. Ἦταν φανερὸν ὅτι ἡ δούκισσα Ντὲ Σανταρέμ θὰ ὑπηγόρευε στὸ ἐξῆς τὶς ἀποφάσεις της στὸν Φίλιππο τῆς Ἱσπανίας, θὰ εἴμεθα ἴσως χαμένοι σήμερα, ἂν δὲν προλαμβάνετε νὰ τὴν πάρετε καὶ νὰ τὴν φέρετε μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα.

—Ἰσιος σᾶς τὸ εἰπε; ρωτησε ἐκπληκτος καὶ καπως ανησυχος ο Πικουΐλλο.

—Οἱ κατασκοποι μου, ἐκεινοι στους οποιους ειχα αναθεσει να παρακολουθουν τις κινησεις της δουκισσης Ντὲ Σανταρεμ, χωρις ομως νὰ εχουν τη τολμη να καμουν ο,τι ἐκαματε σεις. Σημερα πάλιν ἐρχεσθε...

—Γιὰ νὰ σᾶς φέρω τὰ δυὸ ἑκατομμύρια ποὺ μοῦ ἔδωσεν ὁ Ντὲ Λασκὰρ Ντ' Ἀλβερίκ.

—Τὸ ξέρω, εἶπεν ὁ δοὺξ σκεπτικός.

—Δώσατε τὸν λόγον σας ἐξοχώτατε, μοῦ εἶπεν ὁ Ντελασκάρ, νὰ ματαιώσετε τὴν δημοσίευσι τοῦ διατάγματος τῆς ἐξορίας τῶν Μαυριτανῶν. Σᾶς συγχαίρω διότι ἐξασφαλίζετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν εὐδαιμονία τῆς Ἱσπανίας.

—Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω εἰλικρινῶς, ἀδελφέ μου. Ἔδωσα πράγματι τὸ λόγο μου στὸν γέροντα Ντελασκὰρ κι' ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν κρατήσω. Δυστυχῶς ἐμίλησα πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν ἀδελφό μου Ντὲ Σαντοβάλ..

—Λοιπόν;

—Λοιπόν μοῦ ἐνεχείρισε τὸ δίπλωμα τοῦ καρδιναλίου ποὺ εἶχα ζητήσει γιὰ μένα ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς Ρώμης, στὴν ὁποία εἶχα ὑποσχεθῇ, ἂν μοῦ τὸ ἔστελνε νὰ προβῶ στὸ διωγμὸ τῶν Μαυριτανῶν. Κι' ἀφοῦ τὸ Βατικανὸν ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσί του, μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει κι' ἐγὼ νὰ κρατήσω τὴ δική μου.

—Καὶ στὸν Ντελασκὰρ ντ' Ἀλβερὶκ, μοῦ φαίνεται, δώσατε μιὰν ὑπόθεσιν.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀδελφέ μου, ἐννοεῖς ὅμως ὅτι μεταξὺ τοῦ Πάπα κι' ἑνὸς Μαυριτανοῦ ὑπηκόου, δὲν μπορῶ βέβαια, νὰ διστάσω. Αὐτὸ μοῦ εἶπε καὶ ὁ ἀδελφός μου καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Ἱεροδικείου. Ἂν παραβῶ τὴν ὑπόσχεσί μου πρὸς τὸν Πάπα, κινδυνεύω ν' ἀφορισθῶ ἀπ' αὐτόν. Πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντός μου καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου.

—Καὶ τὸ μέλλον καὶ ἡ σωτηρία τῆς Ἱσπανίας δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει τάχα ὅσο καὶ ἡ δική σας;

—Ναί, ἀλλὰ ὑπεσχέθην, ὡρκίσθην στὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Πάπα.

—Ὅπως θέλετε ἐξοχώτατε. Πηγαίνω, λοιπόν, νὰ συναντήσω τὸν βασιλέα καὶ νὰ ἐκθέσω σ' αὐτὸν τοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὸ Κράτος του ἂν θελήσῃ νὰ ὑπογράφῃ τὸ διάταγμα τῆς προγραφῆς τῶν Μαυριτανῶν ὑπηκόων του.

— Ἀδελφὲ, Λουδοβῖκε, φώναξε ὁ δοὺξ ἀλλάζοντας χρῶμα, ἂν τολμήσῃς νὰ φέρῃς προσκόμματα στοὺς σκοπούς μας, νὰ ξέρῃς, ὅτι ἐμεῖς, ποὺ σ' ἀνυψώσαμε στὴ θέσι ποὺ βρίσκεσαι, ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ σὲ ρίξουμε πάλι στὴν πρώτη σου ἀφάνεια.

—Λησμονεῖτε ἐξοχώτατε, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ποὺ ζήτησα τὴ θέσι τοῦ πνευματικοῦ τοῦ βασιλέως! Ἀφοῦ ὅμως τὴν ἐδέχθηκα ἐννοῶ νὰ ἐκπληρώσω εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντα ποὺ ἡ θέσις αὐτὴ μοῦ ἐπιβάλλει. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ εἶμαι φίλος ἀνθρώπου ποὺ προδίδει τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος του καὶ τοῦ βασιλέως.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Πικουΐλλο βγῆκε βιαστικὸς ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ δουκός, ἀφήνοντάς τον κατατρομαγμένον.

★

Σὲ λίγη ὥρα ὁ Πικουΐλλο ἔφθασε στὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα. Ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὴν νύχτα ποὺ ἐξηφανίσθη ἡ Ἀΐζὰ ἦταν ἀμίλητος ἀπὸ τὴ λύπη του. Ἔστειλε καὶ ξανάστειλε στὸ σπίτι τῆς νὰ μάθῃ ἂν ἦταν ἐκεῖ, μὰ τὸν πληροφόρησαν πὼς εἶχε φύγει χωρὶς νὰ ξέρουν ὅμως καὶ ποῦ πῆγε. Ἔστειλε καὶ στὸ σπίτι τοῦ Φερνάνδου νὰ τοῦ ποῦν πὼς τὸν γυρεύῃ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως στὰ ἀνάκτορα, μὰ κι' αὐτὸν δὲν τὸν βρῆκαν οἱ ἄνθρωποί του.

Κάποια στιγμὴ ὁ βασιλεὺς βρῆκε πάλι ἀπάνω στὸ τραπέζι του ἕνα χαρτὶ μὲ λίγες γραμμὲς, ποὺ ἔλεγαν: «Τὴν νύχτα ποὺ ὁ βασιλεὺς περίμενε τὴν δούκισσα Ντὲ Σανταρὲμ στὰ ἀνάκτορα, αὐτὴ ἔφευγε μὲ ταχυδρομικὸ ἁμάξι μαζὶ μὲ τὸν Φερνάντο Ντ' Ἀλμπάϊντα. Πηγαίνουν καὶ οἱ δυὸ στὴ Βαλέντσια καὶ τώρα εἶναι ἴσως παντρεμένοι».

Ἅμα ὁ Φίλιππος διάβασε τὰ λόγια αὐτὰ ἔγινε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ ζήλεια του. Ὑπέφερε ὅσο ποτὲ δὲν εἶχε ὑποφέρει στὴ ζωή του καὶ στὴν παραφορὰ τῆς ζήλειας καὶ τοῦ θυμοῦ του ὡρκίσθηκε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Φερνάντο, τὴν Ἀΐζὰ καὶ τοὺς δικούς της.

Τὴν ψυχολογικὴ ἐκείνη στιγμὴ ἀνηγγέλθη στὸν Φίλιππο ἡ ἀφιξις τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ καὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε στὸν βασιλέα ὅτι, ἡ Αὐτοῦ Α. γιότης ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Ε' ὠνόμασε Καρδινάλιον τὸν δοῦκα Ντὲ Λάρμα καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ ἔδινε στὸν Καθολικισμὸν τὴν ἱκανοποίησιν ποὺ ἀπαιτοῦσε πρὸ πολλοῦ, τὴν ἐξορία δηλαδὴ τῶν αἱρετικῶν μακρὰν τῆς χώρας του.

Ὁ Φίλιππος, τοῦ ὁποίου ἡ ζήλεια εἶχε σκοτίσει τὴν ὥρα ἐκείνη τὸ μυαλό, ἐζήτησε νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὸ διάταγμα, τὸ ὁποῖον ὑπέγραψε, χωρὶς κἂν νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ τὰ ραγμένος καθὼς ἦταν ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴ Μαδρίτη καὶ νὰ πάῃ στὸ Βαλαντολίντ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὅταν λοιπὸν ἔφθασε ὁ Πικουΐλλο στὰ ἀνάκτορα, ἡ καταστροφὴ εἶχε πιὰ συντελεσθῆ. Τὸ διάταγμα τῆς προγραφῆς τῶν Μαυριτανῶν εἶχεν ὑπογραφῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΟΙ ΒΑΡΩΝΟΙ ΤΗΣ ΒΑΛΕΝΤΣΙΑΣ

Μαθαίνοντας ὁ Πικουΐλλο τὴν ἀναχώρησι τοῦ βασιλέως γιὰ τὸ Βαλλαντολίντ, δὲν ἔχασε οὔτε στιγμῆς καιρό. Ἀποφασισμένος νὰ πάῃ κι' αὐτὸς ἐκεῖ, πετάχτηκε ὥς τὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ γιὰ τὸ ταξίδι, ὅπου καὶ βρῆκε ἕνα σύντομο γράμμα τοῦ Φιλίππου, σταλμένο σ' αὐτὸν ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐγκατέλειπε τὴν Μαδρίτη.

«Πηγαίνω στὸ Βαλλαντολίντ, ἔγραφε τὸ γράμμα, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος, ἔλα νὰ μὲ βρῆς ἀδελφέ μου, γιατὶ μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ μὲ παρηγορήσῃς».

Ὁ Πικουΐλλο ἔφυγε ἀμέσως καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες τὸν εἶδε ὁ Φίλιππος, στὰ ἐκεῖ ἀνάκτορά του, ρίχτηκε μὲ δάκρυα στὴν ἀγκαλιά του, λέγοντας:

—Ἀδελφέ μου, ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς, ἔλα νὰ γαληνέψῃς τὴν ψυχή μου, ὅλα πιὰ τάχασε, ὡς κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν πίστι μου στὸ Θεό.

—Μὰ τί τρέχει λοιπόν! Τί σᾶς συνέβη καὶ ὑποφέρετε τόσο;

— Ἔφυγεν ἐκείνη ! Μ' ἐγκατέλειψε, πηγαίνει νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν Φερνάντο Ντ' Ἀλμπάϊντα.

—Σᾶς γέλασαν, Μεγαλειότατε, σᾶς εἶπαν ψέματα, ἡ ἀδελφή μου δὲν πῆγε γιὰ νὰ παντρευτῇ.

—Κι' ὅμως ἔφυγε ἀπὸ τὴν Μαδρίτη μαζὶ μὲ τὸν Φερνάντο, στὸ ἴδιο ἁμάξι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ώρα η πλευρά του τοίχου

Η ΑΝΝΑ ἀνατρίχιασε μόλις βρέθηκε στὸ κρύο δωμάτιο μὲ τὴν μετρία καὶ ἀφρόντιστη ἐπίπλωσι. Θυμήθηκε τὸ ζεστό της σπιτάκι, μὲ τὰ ὁλοκάθαρα ἔπιπλα καὶ τὸν Τζὶμ νὰ κάθεται κοντὰ στὸ τζάκι, στὴν πολυθρόνα, καὶ νὰ διαβάζῃ τὴν ἐφημερίδα του.

Ἔκλεισε τὰ μάτια γιὰ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της αὐτοὺς τοὺς ἐφιάλτες. Ὅλ' αὐτὰ εἶχαν τελειώσει πιά· καὶ ἀπὸ αὔριο θὰ κύτταζε νὰ βρῇ δουλειά.

Ἀκούμπησε τὴ βαλίτσα της στὰ κρεββάτι καὶ τὴν ἄνοιξε. Καθὼς ὅμως ἔβγαζε ἀπὸ μέσα τὰ λίγα ροῦχα της ἄκουσε τὸ ρολοῖ νὰ χτυπᾷ.

— Ἑφτὰ ἡ ὥρα!...

Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ Τζὶμ θὰ ἐπέστοφε ἀπὸ τὴ δουλειά του στὸ σπίτι. Θὰ βρισκε τὸ σπίτι θεοσκότεινο καὶ θ' ἀποροῦσε γιὰ τὴν αἰτία. Ὅταν ὅμως θὰ βρισκε τὸ σημείωμά της, ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ἐπάνω στὸ τραπέζι, θὰ δοκίμαζε ποιὸς ξέρει ποιὰ συναισθήματα.

Ἡ Ἄννα ἐδάγκωσε τὸ χεῖλι της. Ὄχι! Δὲν θὰ ἐπέστρεφε ποτὲ στὸ συζυγικὸ σπίτι. Ὁ Τζὶμ βρισκόταν ἐξήντα μίλια μακρυά, κι' αὐτὴ στὸ Λονδῖνο, γιὰ ν' ἀρχίσῃ μιὰ νέα ζωή. Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτὴν στὸ μυαλό, διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ ἤρθε καὶ ἐκάθησε στὴν μπαλκονόπορτα, παρακολουθῶντας ὀνειροπόλα τὴν κίνησι τοῦ δρόμου.

«Ἀφοῦ εἶσαι δυσαρεστημένη ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ σοῦ χαρίζω, γιατὶ μένεις καὶ δὲν σηκώνεσαι νὰ φύγῃς;» τῆς εἶχε πῆ ξαφνικὰ ὁ Τζίμ, αὐτὸ τὸ πρωΐ.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες εἶχαν δημιουργηθῆ ἀρκετὲς σκηνὲς μεταξύ τους. Γιὰ μικροπράγματα στὴν ἀρχή, ἀλλὰ κατόπιν γιὰ σοβαρὲς αἰτίες.

Ἡ Ἄννα ἄφησε ἕνα βαθὺ στεναγμό. Θυμήθηκε πόσο βαρὺς καὶ ἀμίλητος εἶχε γίνει ὁ Τζὶμ τὸν τελευταῖο καιρό. Ἔλεγε διαρκῶς ὅτι ἦταν κουρασμένος καὶ στενοχωρημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν εἶχε ἐξετάσει, μίλησε μόνον γιὰ μιὰ νευρικὴ ὑπερδιέγερσι... Ἔτσι ἔπινε κι' ἐκεῖνος ἀσταμάτητα! Καὶ πάντα σχεδὸν ἦταν μεθυσμένος.

Ξάφνου, ἡ Ἄννα, ἄκουσε μιὰ βαρειὰ ἀνδρικὴ φωνὴ, ποὺ ἔλεγε:

— Καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀναμιχθῆ στὴ ζωή μου.... Μόνον ἐσύ... Μόνον ἐσύ!...

Ἡ Ἄννα ἀφουγκράστηκε. Ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ μπαλκονόπορτα, ποὺ ἔβγαζε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Τὸ κίτρινο φῶς τοῦ δωματίου ἔπεφτε ἐπάνω στὶς ἐξωτερικὲς κολῶνες τοῦ μπαλκονιοῦ.

— Δὲν εἶχα τὸν καιρὸ γιὰ νὰ διορθωθῶ. Ἔλειπα ἀπὸ κοντά σου ἕνα χρόνο, ποὺ ἦταν ὅμως σὰν μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Ἤμουνα τυφλωμένη ἀπὸ τὴ ζήλεια. Ὦ, τί ἀνόητη ποὺ ἤμουνα, ἀγαπημένε μου!...

Ἔτσι ἀπαντοῦσε μιὰ ἄλλη φωνὴ γυναικεία.

Τὰ ζωηρὰ αὐτὰ λόγια ἐθύμισαν στὴν Ἄννα τὸν τσακωμὸ μὲ τὸν ἄνδρα της... τὴν πικρή του γλῶσσα.

Τώρα ὅμως βρισκόταν μακρυά της, καὶ αὐτὴ ἡ μισητὴ Τζόαν Οὐίλκομπ μποροῦσε νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἀνενόχλητη.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς γυναίκας, μὲ τὴν ὁποία ὁ Τζὶμ διατηροῦσε μιὰ περίεργη φιλία, εἶχε καταστραφῆ ἡ συζυγική τους εὐτυχία. Ὁ ἄντρας της, φυσικὰ, δὲν παραδεχόταν τὴν ἐνοχή του καὶ ὡρισμένες στιγμὲς ἐθύμωνε. Ὅταν, σήμερα τὸ πρωΐ, τῆς εἶπε νὰ φύγῃ, ἐφ' ὅσον τὴν ἐπείραζε ἡ διαγωγή του...

— Ἀγαπημένε μου... Ὅταν σ' ἄφησα, ἐνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ὑπερήφανο καὶ πεισμωμένο, ἔλεγε ἡ γυναικεία φωνὴ τοῦ πλαϊνοῦ δωματίου. Τώρα ὅμως βλέπω ὅτι ἔπραξα ἐπιπόλαια καὶ ἀστόχαστα. Ἔπρεπε νὰ μείνω κοντά σου καὶ νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν εὐτυχία μου. Δυστυχῶς ὅμως ἀντιλαμβανόμαστε τὸ λάθος μας ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ὅταν εἶνε πολὺ ἀργά.

— Δὲν ἤθελα νὰ σὲ πικράνω, ἔλεγε ὁ ἄνδρας. Θεωροῦσα προτιμότερο νὰ μὴ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια.

— Εἶσαι σκληρὸς, ἀπήντησε ἡ παθητικὴ φωνὴ τῆς γυναίκας. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶχες πάψει νὰ μ' ἀγαπᾷς. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ ἐγύρισες στὸ σπίτι ἀργά, ἔνοιωσα τὰ χεῖλη σου παγωμένα στὰ δικά μου...

Ἦταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ποὺ εἶχα πάει στὸ γιατρὸ, ὁ ὁποῖος μὲ ρώτησε ἂν ἤμουνα ἕτοιμος νὰ δεχθῶ ἕνα τυχὸν πλῆγμα...

—Ὦ, ἀγάπη μου! ἔκαμε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, γιομάτη ἀγωνία.

— Ὁ γιατρὸς δὲν μοῦ ἔδωσε πάρα πάνω ἀπὸ δώδεκα μηνῶν ζωή. Ἤθελα νὰ στὸ πῶ, ἀλλὰ δὲν κρατοῦσε ἡ καρδιά μου. Δὲν ἤθελα νὰ μοιρασθοῦμε τὴν ἀγωνία μου, νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχία σου...

Οἱ φωνὲς ἔσβυσαν. Ἐνῷ ἡ Ἄννα εἶχε ξεχασθῆ στὴ θέσι της, χωρὶς συναίσθησι ὅτι ὠτακουστοῦσε τόσην ὥρα.

Τὰ λόγια τοῦ ἀγνώστου, ἐβούϊζαν ἀκόμα στ' αὐτιά της καὶ τὴν ἔκαναν νὰ τρέμῃ....

— Καὶ δὲν ἤθελα νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ σοῦ ξαναμιλήσω ἀγάπη μου, ἀγάπη μου.

— Ὄχι, ὄχι, μὴ μοῦ λὲς αὐτὰ τὰ τραγικὰ λόγια! φώναξε ἡ γυναῖκα μὲ τρόμο. Τώρα γύρισα πίσω καὶ θὰ σοῦ ἀφιερώσω κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μου. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε τίποτε; Πρέπει νὰ σωθῆς... Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σὲ ἀφήσω νὰ πεθάνῃς.

— Ἔχομε τὴν ἀγάπη μας... Αὐτὴ δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ...

— Ποτέ! φώναξε ἡ γυναῖκα μὲ πίστι. Ποτὲ, ἀγάπη μου!...

Ἡ Ἄννα δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ περισσότερο σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Καὶ τὰ μάτια της μαρτυροῦσαν τὴν πιὸ μεγάλη λύπη τῆς ζωῆς της, ὅπως διέσχιζε τὸ δωμάτιο.

—«Ὦ, Τζὶμ», ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ δακρυσμένα μάτια. Ἔβαλε ὅπως - ὅπως

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 55)

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ὁ θυρωρὸς τῆς κατοικίας, ποὺ ἔμενε ὁ Μαρσιὰλ Μπερὲν, Σιμὸν, ἀφοῦ παρέδωσε στὸν ἐνοικό του ἕνα γράμμα πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν χαραγμένες οἱ λέξεις: «Προσωπικὴ καὶ ἐπείγουσα», κατέβαινε πρὸς τὸ θυρωρεῖο του καὶ, καθὼς ἦταν νηφάλιος ἀκόμα, τάβαζε μὲ τὸν ἑαυτό του, ὅπως συνήθιζε, τὶς λίγες φορὲς ποὺ δὲν ἦταν μεθυσμένος, διότι εἶχε δεχθῆ νὰ παρακαλουθῆ τὸν νεαρὸν φοιτητὴν, διὰ λογαριασμὸν τρίτων.

«Αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸ ἐπάγγελμα κατασκόπου, ποὺ μοῦδωσαν, ἔλεγε μὲ ἀγανάκτησι, κι' ἐγὼ εἶχα τὴν ἀδυναμία νὰ δεχθῶ. Στ' ἀλήθεια δὲν εἶνε τίμιο πρᾶγμα, αὐτὸ ποὺ κάμω, κατέληξε»

Κι' ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπὴ, ποὺ σκέφθηκε τὴ συχαμερὴ διαγωγή του πρὸς ἕνα νέον ποὺ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν, φώναξε, καταθυμωμένος):

2ον

«Κι' ὅταν συλλογίζωμαι πὼς τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί, ἀφήνεται στὴ διάθεσί μου χειροπόδαρα, καὶ πὼς λυπᾶται κανεὶς νὰ τὸ βλέπῃ τόσο εὐκολόπιστο... Ἀ! συχαίνεται κανεὶς τὸν ἑαυτό του νὰ βλέπῃ τέτοια πράγματα... Γιὰ νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἂν ἤθελα, μποροῦσα νὰ χώσω τὴ μύτη μου σ' ὅλες τὶς ὑποθέσεις του, ἀφοῦ ποτέ του δὲν κλείνει τίποτε κι' ἔχει καὶ τὴν κακὴ συνήθεια ν' ἀφήνῃ πάντα τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά...

»... Μπορῶ ὅμως νὰ ὁρκισθῶ ἐγώ, μὲ τὴν ἴδια βεβαιότητα ποὺ ἔχω πὼς δὲν θὰ πάω στὸν παράδεισο, ὅτι ποτὲ ἀκόμα δὲν ἐπέτρεψα στὸν ἑαυτό μου νὰ πάρῃ κάτι ἀπ' τὸ δωμάτιο, οὔτε μιὰ καρφίτσα κάν...».

Καὶ μιλῶντας μὲ τὸν ἑαυτό του, πρᾶγμα ποὺ τοῦ εἶχε γίνει πιὰ συνήθεια, ὁ μπάρμπα Σιμὸν ἔφθασε μπρὸς στὸ θυρωρεῖο του. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ μέσα, στάθηκε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς κι' ἀφοῦ δίστασε πρῶτα:

—Μπᾶ!, ἔκαμε σὰν ν' ἀπαντοῦσε στὶς ἴδιες του σκέψεις, τί τώρα, τί ἀργότερα, ἀφοῦ ὁπωσδήποτε θὰ πᾶμε, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ φορὰ μονάχα ἀκόμα... Ἀ! πᾶμε, λοιπόν, ἀμέσως!

Κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ πόρτα τοῦ θυρωρείου ἦταν κλειστή, μὲ δυὸ τρεῖς βιαστικοὺς δρασκελισμοὺς, πέρασε τὸν δρόμο καὶ μπῆκε στὸ ἀπέναντι καπηλειό.

«ΜΥΣΤΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ»

Ὅταν ὁ Μαρσιὰλ ἀπηλλάγη ἀπ' τὸν περίεργο θυρωρό, ἄρχισε νὰ ξαναδιαβάζῃ μὲ περισσότερη προσοχὴ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς ποὺ πιὸ πρὶν εἶχε διατρέξει ἁπλῶς βιαστικὰ μὲ τὸ βλέμμα του.

Τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο γράμμα, ποὺ τόσο κέντησε τὴν περιέργεια τοῦ μπάρμπα Σιμόν, δὲν περιεῖχε παρὰ τὶς παρακάτω γραμμές:

«Παρακαλεῖται ὁ κ. Μαρσιὰλ Μπερὲν νὰ βρεθῇ στὸ δάσος τῆς Βουλώνης στὶς 24 τρέχοντος μηνός. Θὰ ἐκπλαγῇ καὶ μαζὶ θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ, πιστεύω, ἂν θελήσῃ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του στὶς δενδροστοιχίες ποὺ εἶνε κοντὰ στὸ ἐστιατόριο τῆς Μαδρίτης. Ἂς μὴ λείψῃ νάρθῃ. Θὰ τὸν περιμένουν. Ἂς ζητήσῃ καὶ νᾶναι βέβαιος ὅτι θὰ βρῇ..»

Καὶ τὸ γράμμα, χωρὶς ὑπογραφή, τελείωνε μὲ τὸ τότε ἔμβλημα τῶν ἐρωτευμένων:

«Μυστικότης καὶ ἐχεμύθεια!».

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μαρσιὰλ πίστεψε πὼς ἐπρόκειτο περὶ φιλικῆς φάρσας, ἀπ' ἐκεῖνες ποὺφτιαναν συνήθως στὴ λατινικὴ συνοικία, διάφοροι φίλοι καὶ φίλες καὶ ἰδιαιτέρως στοὺς φοιτητὲς ἐκείνους, ποὺ ἦταν γνωστὸ πὼς δὲν πολυασχολοῦνται μ' ἐρωτικὲς περιπέτειες.

Κάποιος, λοιπόν, ἀπ' τοὺς παληοὺς συντρόφους τῆς νομικῆς σχολῆς, σκέφθηκε ὁ Μαρσιὰλ, θᾶταν ποὺ σκέφθηκε νὰ τοῦ παίξῃ τὸ ἄσχημο αὐτὸ παιχνίδι.

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ὑποψιασθῇ κανέναν, γιατὶ ὁ Μαρσιὰλ ἀπὸ τότε ποὺ ἔδωσε, μ' ἐπιτυχία τὶς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις του, εἶχε προσληφθῆ ὡς δόκιμος δικηγόρος στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο κάποιου διάσημου δικηγόρου, κι' ἔπαυσε νὰ βλέπῃ πιὰ τοὺς παληούς του συναδέλφους.

Συνηθισμένος ὅμως νὰ μὴ χάνῃ ἄσκοπα τὸν καιρό του, ἀφοῦ στριφογύρισε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ γράμμα μέσ' στὰ χέρια του, τὸ πέταξε πάνω στὸ τραπέζι του καὶ βγῆκε γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὶς διάφορες ἐπαγγελματικές του ἀσχολίες.

Στὴν κατάστασι ὅμως ποὺ βρισκόταν τὸ πνεῦμα του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κ. Μποστὲλ μὲ τόσο σκληρό, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐγενικὸ μαζὶ τρόπο, τοῦχε ὑποδείξει πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναπατήσῃ πιὰ τὸ πόδι του στὸ σπίτι της, ὁ Μαρσιὰλ εἰς μάτην προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ τὶς ἐπίμονες ἰδέες ποὺ τὸν κατεδίωκαν.

Πρὸ παντὸς ἡ σκέψις τῆς Τζέννης δὲν τὸν ἐκατέλειπε οὐδὲ στιγμή.

Κι' ὄχι μόνον δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ ἐκείνην ποὺ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε καταλάβει τόσο μεγάλη θέσι στὴ καρδιά του, ἀλλὰ τοῦ φαινόταν, πὼς ἡ ἐπέμβασις τῆς κ. Μποστὲλ ἔκαμε νὰ γιγαντωθῇ περισσότερο ἡ ἀγάπη ποὺ ἔνοιωθε ὁ Μαρσιὰλ στὴ νεαρὴ κεντίστρια.

Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Μαρσιὰλ ἀφηνόταν σ' εὐχάριστα ὀνειροπολήματα καὶ ἐγκαταλειπόταν σ' αὐτά, ἀφοῦ κι' ἂν ἤθελε δὲν μποροῦσε ν' ἀντιδράσῃ.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ κάποιος, κι' αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν ἦταν παρὰ ἡ κ. Μποστέλ, εἶχε μαντέψει τί γινόταν μέσα του, ὁ Μαρσιὰλ νόμισε πὼς γιὰ τελευταία φορά, ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἑαυτό του, πρὶν πάρῃ μιὰ ὁριστικὴ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ἀπόφασι.

Καὶ ἡ ἀπόφασι, ἡ ἀμετάκλητη ἀπόφασι, ποὺ πῆρε ἦταν νὰ μὴν ἀφήσῃ, ὁπωσδήποτε, τὸν ἑαυτό του νὰ μεταπεισθῇ ἀπὸ κανένα ἐπιχείρημα.

Παίρνοντας τὴν ἀπόφασι αὐτὴ δὲν ἀγνοοῦσε βέβαια, ὅτι θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπος πρὸς δυὸ πλευρὰς ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἀντιδροῦσαν κατὰ τῆς πραγματοποιήσεώς της.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ προστάτης του ὁ Γκοντρὰν ντ' Ὠμόν, μποροῦσε νὰ βρῇ στὴν ἀπόφασι αὐτή, ἕνα σωρὸ ἐμπόδια στὴν ἐκτέλεσι τῶν σκοπῶν του καὶ νὰ νομίσῃ καθῆκον του ν' ἀποτρέψῃ τὸν προστατευόμενό του ἀπὸ μιὰ πρᾶξι ποὺ ἔμελλε νὰ τὸν δεσμεύσῃ σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Γιὰ τὸν κ. ντ' Ὠμὸν ὅμως, ποὺ εἶχε ἀνακηρυχθῆ, προστάτης του, πολὺ λίγο ἀνησυχοῦσε ὁ Μαρσιάλ.

Ἀνεγνώριζε βέβαια, ὅτι ἦταν ὀφειλέτης τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ σχεδὸν διὰ τῆς βίας θέλησε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκπαίδευσί του, ἔλεγε ὅμως μέσα του ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη ποὺ ὤφειλε σ' αὐτόν, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν δεσμεύσῃ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐξαρτήσῃ τὰ τῆς ζωῆς του ἀπ' τὶς θελήσεις καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ μανιώδους αὐτοῦ προστάτου του...

Ἔμενε τώρα ἡ ἄλλη πλευρά, ἡ μητέρα τοῦ Μαρσιάλ, ἡ τρυφερὴ καὶ γλυκειὰ Φραγκίσκα ποὺ ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἐλάτρευε καὶ τῆς ὁποίας θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο, σκεπτόταν, νὰ μὴν ἀκούσῃ τὶς συμβουλές, τὶς ὁποῖες ἄλλωστε, μὲ καμμιὰ πρόφασι, δὲν μποροῦσε νὰ παρακούσῃ.

Ὁ Μαρσιὰλ ὅμως, ποὺ ἤξερε τί θησαυρὸ ἀγαθότητος καὶ καλωσύνης ἔκρυβε ἡ καρδιὰ τῆς μάνας του, φανταζόταν πὼς ἡ εὐγλωττία του θᾶβρισκε μιὰν ἠχὼ στὴν καρδιὰ αὐτή, τὴ μέρα ποὺ θὰ συνηγοροῦσε παρακλητικά, μπροστά της, γιὰ τὴν Τζέννη.

Καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπεδίωκε ὁ Μαρσιάλ, εἶχε ἐπιβάλει στὸν ἑαυτό του τὴν ὑπόσχεσι νὰ δημιουργήσῃ αὐτός, μόνος, ὁ ἴδιος, κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό του, μιὰ κάποια κοινωνικὴ θέσι ποὺ νὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζήσῃ ὅπως ἤθελε καὶ νὰ παντρευθῇ σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς καρδιᾶς του.

"Οταν πρὶν λίγο καιρό, ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις του, ὠνομαζόταν διδάκτωρ τῆς νομικῆς μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα, ὁ Γκοντρὰν ντ' Ὠμόν, ποὺ ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τ' ἀποτέλεσμα αὐτό, εἶχε ἀναγγείλει στὸ νεαρὸ δικηγόρο ὅτι, τοῦ λοιποῦ, ἀνελάμβανε αὐτός, νὰ τὸν ἀναδείξῃ πολὺ γρήγορα.

«Θέλω νὰ γίνῃς δικαστής, νεαρέ μου φίλε,» τοῦ εἶχε εἰπῆ.

Γιὰ πρώτη τότε φορὰ ὁ Μαρσιὰλ ἀρκέστηκε νὰ σιωπήσῃ στὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τοῦ προστάτη του, μὲ τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασι νὰ μὴν κάμῃ παρὰ ὅ,τι εἶχε στὸ νοῦ του.

Ὁ Γκοντρὰν ντ' Ὠμὸν ὡστόσο δὲν ἄργησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸν ἑαυτό του γιὰ ν' ἀναδείξῃ τὸν προστατευόμενό του καὶ χάρις στὶς ἐνέργειές του, γρήγορα ὁ Μαρσιὰλ ἔγινε δεκτὸς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα δικηγορικὰ γραφεῖα τῶν Παρισίων.

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος δέχθηκε μὲ προθυμία τὴ θέσι αὐτὴ ποὺ ἐξυπηρετοῦσε συγχρόνως τὰ προσωπικά του συμφέροντα καὶ τὰ μελλοντικά του σχέδια.

Κι' ὅπως κάθε πρωῖ βιαστικὸς πήγαινε στὸ γραφεῖο ἔτσι καὶ σήμερα, ἀφοῦ πέταξε πάνω στὸ τραπεζι τὸ γράμμα ποὺ τοῦφερε ὁ Σιμόν, κατέβαινε βιαστικὸς τὴ σκάλα, ὁπότε στὸ διάδρομο συνήντησε τὸν θυρωρὸ ποὺ ἐπέστρεφε ἀπ' τὴν ἀπέναντι ταβέρνα.

—Κάτι πολὺ βιαστικός, κύριε Μαρσιάλ, ἔκαμε χαμογελῶντας ὁ Σιμόν, ποὺ εἶχε πῆ, ἐκείνη τὴ μέρα «λίγα καὶ μετρημένα». τόσο ὅμως «μετρημένα» ὥστε τὰ μάτια του νᾶταν κατακόκκινα καὶ ὑγρὰ καὶ ἡ γλῶσσα του νὰ μπερδεύῃ κάπως, ὅταν πρόσθετε πονηρά:

—Βάζω τὸ κεφάλι μου κάτω πὼς τὸ γράμμα ποὺ ἦταν ἐπάνω του γραμμένες οἱ λέξεις «προσωπικὴ κι' ἐπείγουσα», σᾶς ἔδινε ραντεβοῦ πολὺ βιαστικό, αἴ; δὲν εἶναι ἔτσι;

Χωρὶς νὰ σταθῇ ὁ Μαρσιὰλ, ἀρκέσθηκε ν' ἀπαντήσῃ:

—Τὸ κλειδὶ τ' ἄφησα στὴν πόρτα μπάρμπα Σιμόν!

—Καλά!...καλά! ξέρουμε αὐτὸ ποὺ ξέρουμε, ἔκαμε ὁ θυρωρὸς μισοκλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι.

Κι' ὁ ἄνθρωπος, ποὺ πρὶν λίγη ὥρα ἐξήταζε καὶ ἤλεγχε μὲ τόση εὐθυκρισία τὴν συνείδησί του, ἔφτασε νὰ πιῇ δυὸ ποτήρια ἄσπρου κρασιοῦ γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ σκέπτεται ἀμέσως μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ οἰκονομήσῃ μερικὰ ψιλά, ἐκμεταλλευόμενος, ἂν μποροῦσε, τὸ γράμμα ποὺ εἶχε δώσει στὸν Σιμόν.

Κι' ἐνῷ ὁ νεαρὸς δικηγόρος χανόταν στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου ὁ Σιμὸν ἔμπαινε στὸ θυρωρεῖο του γιὰ νὰ πάρῃ τὴ σκούπα καὶ τὸ φτερὸ καὶ βιαστικὸς μετὰ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ Μαρσιάλ.

Μόλις μπῆκε στὸ μικρὸ διαμέρισμα πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ κλειδώσῃ ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, πρᾶγμα ἄλλωστε ποὺ δὲν παρέλειπε νὰ κάνῃ ποτέ, γιὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ στὴν ἐκτέλεσι ἐκείνου ποὺ ὠνόμαζε δουλειά του.

Καὶ δουλειὰ τοῦ Σιμὸν δὲν ἦταν μόνο τοῦ νὰ στρώνῃ τὸ κρεβάτι, νὰ σαρώνῃ καὶ νὰ ξεσκονίζῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ψάχνῃ λίγο σ' ὅλο τὸ δωμάτιο, τόσο στὰ χαρτιὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα ἦταν γεμᾶτο τὸ τραπέζι, ὅσο καὶ τὸ συρτάρι τοῦ κομμοῦ, ἀκόμη καὶ στὶς τσέπες τοῦ νοικάρη του.

Στὸ σημερινό του δὲ ψάξιμο ὁ περίφημος αὐτὸς θυρωρὸς, δὲν κουράστηκε καὶ πολύ. Μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ σκαλίζῃ τὰ διάφορα χαρτιὰ πάνω στὸ τραπέζι κι' ἀμέσως βρῆκε, τσαλακωμένο καὶ μισοσχισμένο, ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε.

—Ἐδῶ εἶμαστε! φώναξε μὲ θριαμβευτικὸ τόνο.

Καὶ, βάζοντας τὰ γυαλιά του ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

—Αὐτὸ εἶναι, δὲν μπορεῖ, νά, τὰ ὀρνιθοσκαλίσματα τῆς λεγάμενης.

Μόλις ὅμως ἀποτελείωσε τὸ διάβασμά του τὸ πρόσωπό του κατσούφιασε σὰν νὰ μὴν ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸ περιεχόμενό του.

—Τί; ἔκαμε, αὐτὸ εἶν' ὅλο; Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς θ' ἀνακάλυπτα κανένα φοβερὸ μυστικό.

Γύρισε καὶ ξαναγύρισε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ γράμμα μέσ' στὸ χέρι του, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔψαχναν σὰν νὰ ζητοῦσαν νὰ βροῦν καὶ κάτι ἄλλο, ὁπότε χτυπῶντας ἐλαφρὰ μὲ τὴν παλάμη τὸ μέτωπό του:

—Μωρὲ τί κουτὸς ποὺ εἶμαι! φώ-

Κι' ἐνῷ οἱ φίλες τους ἔκαναν ἕνα σωρὸ παιχνίδια, ἡ Τζέννη καὶ ἡ Πωλίνα...

ναξε. Αὐτὰ ποὺ γράφει ἐδῶ μέσα, ἂν δὲν λὲν τίποτε γιὰ μένα, μποροῦν ὡσ-τόσο νὰ εὐχαριστήσουν πολὺ κάποιον ποὺ γνωρίζω...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, τύλιξε προσεκτικὰ τὸ γράμμα, τῶβαλε σ' ἕνα φάκελλο ποὺ πῆρε ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἀφοῦ βούτηξε δυὸ τρεῖς φορὲς τὴν πέννα μέσ' στὸ μελανοδοχεῖο ἔγραψε μιὰ διεύθυνσι πάνω στὸ φάκελλο.

—Οὔτε γάτα ἤτανε, οὔτε ζημιὲς ἔκαμε, εἶπε μὲ ὕφος εὐχαριστημένου ἀνθρώπου ὁ θυρωρὸς, βάζοντας τὸ φάκελλο μέσ' ἀπ' τὴ μπλούζα του.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑπόνοιες στὸ Μαρσιάλ, ἂν θυμῶταν καὶ ξαναγύριζε νὰ πάρῃ τὸ γράμμα αὐτό, ὅτι μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πῆρε ἐκεῖνος, πῆρε βιαστικὸς τὴ σκούπα καὶ τὸ φτερὸ κι' ἀφήνοντας τὸ δωμάτιο ὅπως ἦταν βγῆκε ἔξω, καὶ τὸ κλείδωσε ἀφήνοντας τὸ κλειδὶ πάνω στὴν πόρτα.

—Κι' ἔτσι, ἔλεγε μέσα του ὁ μπάρμπα Σιμόν, ὅταν ὁ κύριος δικηγόρος γυρίσῃ, δὲν θὰ βρῇ τὸ δωμάτιο συγυρισμένο καὶ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι μπῆκα ἐγὼ μέσα.

Ἡ σκέψι τοῦ Σιμὸν ὅτι ὁ Μαρσιὰλ μποροῦσε νὰ συλλογιζόταν τὸ γράμμα ποὺ εἶχε ἀφήσει πάνω στὸ τραπέζι δὲν ἦταν ἄστοχη.

Ὁ Μαρσιὰλ πράγματι τὸ συλλογιζόταν, ὄχι ὅμως γιατὶ τὸ πέταξε πάνω στὸ τραπέζι καὶ φοβῶταν μὴ χαθῇ — ποτέ του δὲν εἶχε ὑποψιασθῆ τὸν μπάρμπα Σιμὸν ὡς πάσχοντα ἀπὸ τὴ ψύχωσι τῆς περιεργείας — ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιατὶ οἱ μυστηριώδεις γραμμές του ἀκατάπαυστα ξανάρχονταν στὴ μνήμη του.

Τὶς θυμῶταν τόσο καλὰ ὥστε τὶς ἐπαναλάμβανε νοερὰ λέξι πρὸς λέξι. Καί, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἄρχισε νὰ ξαναρωτιέται ἀπὸ ποιὸν τάχα νὰ προερχόταν τὸ ἀνώνυμο ἐκεῖνο γράμμα. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦσε καὶ ἡ Τζέννη νὰ εἶχε γράψει τὶς γραμμὲς αὐτές.

Πῶς ἦταν, ἄλλωστε, δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι, τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο κορίτσι, τὸ τόσο δειλό, ἡ τόσο ἀξιοπρεπὴς καὶ ἐπιφυλακτικὴ ἐκείνη μικρούλα, μποροῦσε ποτὲ σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ν' ἀλλάξῃ χαρακτῆρα καὶ σκέψεις, ὥστε νὰ τοῦ ὁρίσῃ ραντεβοῦ;

Κι' αὐτὸς ὁ τρόπος ἀκόμα μὲ τὸν ὁποῖον τὸν εἰδοποιοῦσαν νὰ βρεθῇ στὸ δάσος τῆς Βουλώνης φανέρωνε ἀρκετὴ πονηρία καὶ περίσκεψι ἐκ μέρους τοῦ ἀποστολέως.

Ποτέ, λοιπόν, δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχτῇ ὁ Μαρσιὰλ ὅτι ἐκείνη ποὺ τόσο ἀγαποῦσε μποροῦσε νὰ κάμῃ τέτοιες σκέψεις.

Ἀκόμα, δὲν θέλησε νὰ κάμῃ τὴ σκέψι ὅτι ἡ Τζέννη ἀπ' τὴν ὁποία τόσο ἀπότομα τὸν χώρισαν, ἦταν ἴσως δυνατὸν νὰ εἶχε κάτι νὰ τοῦ γνωστοποιοῦσε καὶ ν' ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὸ ἀνώνυμο γράμμα

Ἀρκέσθηκε ν' ἀπορρίψῃ κάθε ὑπόθεσι ποὺ ἀφωροῦσε τὴ Τζέννη, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ καὶ ν' ἀναρωτιέται ἀπὸ ποιὸν μποροῦσε νὰ προέρχεται τὸ γράμμα ἐκεῖνο.

Κι' ἀφοῦ ἐπὶ ὧρες κούρασε τὸ μυαλό του, ξαφνικά, μιὰ σκέψι πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' αὐτό.

—Κι' ἂν εἶναι αὐτή;

Ναί, κι' ἂν παρ' ὅλες τὶς ὑποθέσεις του, ἦταν ἡ Τζέννη ποὺ τοῦγραψε τὸ γράμμα αὐτό;

Κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Μαρσιάλ, δὲν ἀπέρριπτε πιὰ κατηγορηματικὰ τὴν ἰδέα ν' ἀκολουθήσῃ τὴ συμβουλὴ τοῦ ἀνωνύμου ἐπιστολογράφου.

—Στὸ τέλος, τέλος, σκέφθηκε, τί ἔχω νὰ χάσω;

Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ ἔφθασε τέλος καὶ ἡ ἡμέρα ποὺ ὥριζε τὸ γράμμα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῖ ὁ Μαρσιὰλ σηκώθηκε πολὺ πιὸ νωρίς ἀπ' τὶς ἄλλες μέρες, σὰν νὰ βιαζόταν νὰ βρεθῇ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα ἔξω στὸν δρόμο, κι' ἐνῷ ντυνόταν ἄρχισε νὰ ψάχνῃ στὰ πάνω στὸ τραπέζι του διάφορα χαρτιά.

— Μπα! ἔκαμε ὅταν δὲν βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε, κάπου θὰ χάθηκε. Τί μ' ἐνδιαφέρει ὅμως! Θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τί ἔγραφε καὶ θὰ πάω ἐκεῖ ποὺ μοῦ ὥριζε.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ πιὰ οὔτε στιγμή, ἄρχισε νὰ ντύνεται πιὸ βιαστικὰ ἐνῷ κάθε τόσο ἐπανελάμβανε:

—Θὰ πάω, γιατὶ πρέπει νὰ πάω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ πρωϊνὸ ἐκεῖνο τῆς 24 Ἰουνίου ἀνέτειλε ἐξαιρετικὰ ὅμορφο, προαναγγέλλοντας μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐκεῖνες ἐαρινὲς ἡμέρες ποὺ θυμίζουν ἀκόμα τὴν ἄνοιξι μὲ τὰ εὐώδη ἀρώματά της καὶ τὸ μεγάλο δάσος τῆς Βουλώνης ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ γεμίζῃ ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὸν καθαρὸ, ἀρωματισμένο καὶ γεμᾶτο ὑγεία ἀέρα καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ὅλες οἱ ἡμέρες εἶνε γιορτάσιμες.

Στὶς ἀπέραντες χλοερὲς δενδροστοιχίες του, κομψὲς ἀμαζόνες καὶ νεαροὶ καβαλλάρηδες ἐκάλπαζαν μὲ τ' ἄλογά τους, δροσεροὶ - δροσεροὶ καὶ μὲ τὰ χρώματα τῆς ὑγείας στὸ πρόσωπό τους, ἐνῷ στὰ παράμερα μονοπάτια οἱ ρωμαντικοὶ φίλοι τῆς μοναξιᾶς βημάτιζαν σιωπηλοί, ὀνειροπολῶντες.

Ξαφνικὰ, ζωηρὰ γέλια καὶ τραγούδια γέμισαν τὴ γύρω ἀτμόσφαιρα κι' εὐθὺς ἀμέσως μιὰ ὁμὰς κοριτσιῶν ὡρμοῦσε σὰν σμῆνος μελισσῶν ποὺ πετᾶνε στοὺς ἀνθισμένους θάμνους.

Ἦταν οἱ ἐργάτριες καὶ οἱ προσκεκλημένοι τῆς κ. Μποστέλ, ποὺ ἀφήνοντας τὴν δενδροστοιχία τοῦ Νεϊγγὶ ἔμπαιναν στὸ καταπράσινο δάσος.

Κι' ἐνῷ οἱ πιὸ ἡλικιωμένες, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κ. Μποστὲλ, φορτωμένες μὲ τὶς διάφορες προμήθειες, βάδιζαν σιγὰ-σιγὰ, ὅλος ὁ ἄλλος ὅμιλος χύθηκε μέσ' στὶς δενδροστοιχίες καὶ στὰ μονοπάτια, κάμνοντας χίλιες παιδικὲς τρέλλες, πότε κυνηγῶντας τὶς φοβισμένες πεταλοῦδες καὶ πότε ψάχνοντας νὰ βροῦν κανένα λουλοῦδι κρυμμένο δειλὰ-δειλὰ μέσα στὴν πυκνὴ χλόη.

Κι' ἀφοῦ ἐπὶ ὥρα χάθηκαν κυνηγῶντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μὲ χάχανα, ἄρχισαν, ἐπὶ τέλους, νὰ μαζεύωνται στὶς γύρω ἀπ' τὸ ἐστιατόριο τῆς Μαδρίτης, πυκνοφυτεῖες ὅπως τὶς εἶχε ὑποδείξει ἀπὸ πρίν, ἡ κ. Μποστέλ.

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ κοντὰ ἀρκετοὶ θάμνοι κάτ' ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ ἐπισκέπται τοῦ δάσους κατέφευγαν γιὰ νὰ γευματίσουν.

Κι' ἐνῷ ὅλες οἱ ἄλλες ἐργάτιδες ἔκαμαν ἕνα χορὸ παιχνίδι ἡ Τζέννη καὶ ἡ Παυλίνα τραβήχτηκαν κάπως πιὸ πέρα.

Κρατῶντας κάθε μιὰ ἀπὸ ἕνα καλαθάκι μὲ τρόφιμα, οἱ δυὸ μαθητευόμενες, βάδιζαν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ κατέβηκαν ἀπ' τ' ἁμάξι μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἔλθει στὸ δάσος.

Ἂν ὅμως ἡ Παυλίνα ἄφηνε νὰ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό της ἡ χαρὰ ποὺ ἔννοιωθε στὴν προσδοκία ὁλόκληρης μέρας διασκεδάσεων καὶ παιγνιδιῶν, ἡ Τζέννη φαινόταν περισσότερο ἀφηρημένη καὶ μελαγχολικὴ ἀπ' ὅ,τι συνήθως ἦταν.

Εἰς μάτην ἡ Παυλίνα τῆς μιλοῦσε χαρούμενη γιὰ χίλια-δυὸ εὐχάριστα πράγματα, τὸ φτωχὸ κορίτσι τοῦ Μπορντὼ ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ μὲ ἁπλὲς κινήσεις τῶν χειλιῶν καὶ σὲ λίγο βυθίστηκε στὶς σκέψεις του.

Ἡ Παυλίνα ὅμως, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκαν στὸ μεγάλο δάσος, κι' ὅσο προχωροῦσαν πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ ἐστιατορίου, στὰ γύρω τοῦ ὁποίου θὰ στάθμευαν, δὲν ἔπαυσε νὰ ρίχνῃ ἐρευνητικὰ τὸ βλέμμα της στὶς δενδροστοιχίες ἢ στὸ βάθος τῶν στοῶν ποὺ σχημάτιζαν πλεγμένα κλωνάρια τῶν δένδρων.

Κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε μιὰ ἄμαξα κοντά τους, ἡ Παυλίνα κατέβαλλε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ διακρίνῃ ποιὸς βρισκόταν στὸ ἐσωτερικό της.

Κι' αὐτὸ διήρκεσεν ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνεκάλυψαν μέσα σὲ μιὰ συστάδα μεγάλων δένδρων, μιὰ μικρὴ χλοερὴ γωνιὰ ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν.

Κοντά τους εἶχαν ἐγκατασταθῆ οἱ ἄλλες ἐργάτριες τῆς κ. Μποστὲλ κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὰ τραγούδια καὶ γέλια, μ' ἕνα σύνθημα τῆς κυρίας των, ἄρχισε τὸ κοινὸ γεῦμα, ποὺ ἡ ἐργοστασιάρχις προσέφερε στὸ προσωπικό της ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς της.

★

Στὸ ἐστιατόριο τῆς Μαδρίτης, στὰ περίχωρα τοῦ ὁποίου ὡρίζε τὸ γνωστὸ ραντεβοῦ ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ στὸν Μαρσιάλ, σύχναζαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλοι ὅσοι, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ δρόμο μέσα στὸ δάσος, ἤθελαν νὰ δροσισθοῦν μὲ κάποιο ἀναψυκτικὸ ἢ νὰ χορτάσουν τὴ πεῖνα τους.

Πρὸς τὸ ἐστιατόριο αὐτὸ πήγαινε τώρα, μ' ἕνα ἀγοραῖο ἁμάξι κι' ὁ Μαρσιάλ, ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ πάῃ ἐκεῖ ποὺ τὸν καλοῦσαν. Κι' ὅταν τὸ ἁμάξι τὸν κατέβασε μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μαδρίτης», ὁ Μαρσιὰλ πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα παράμερο τραπέζι ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ βλέπῃ ὅλους ἐκείνους ποὺ περιεφέρονταν γύρω ἀπ' αὐτό.

Ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα ἐκεῖ καὶ διάβασε ὅλες σχεδὸν τὶς ἐφημερίδες ποὺ ὑπῆρχαν καὶ ἐξεφύλλισε κι' ἀρκετὰ εἰκονογραφημένα περιοδικά, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς ἕνα περίπατο μέσ' στὶς δενδροστοιχίες.

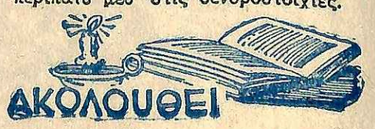

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Ἕνα πρωτότυπο δραματικὸ διήγημα τῆς συνεργάτιδός μας ΡΕΝΑΣ ΜΑΡΝΑ

«Ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος στὸν κόσμο, εἶνε ὁ μοναχὸς ἄνθρωπος».

Ὁ Γιῶργος ἔκλεισε τὸ βιβλίο μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Εἶχε πολὺ μεθύσει μὲ τέτοιες φράσεις ἄλλοτε. Μὰ τώρα...

Σηκώθηκε καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Εἶχε πάρει τὴν αὐστηρὴ καὶ ἀδιάφορη μάσκα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγνοεῖ πῶς ἔχει καρδιά.

Μιὰ μάσκα, ποὺ τοῦ τὴν ἐφόρεσε ἡ ζωὴ καὶ ποὺ ὁ ἴδιος τὴν μοντελάρησε. Ναί. Ἔτσι ἔπρεπε νἆταν. Εἶχε πολὺ «ζήσει». Εἶχε πολὺ ἀγαπήσει, εἶχε πονέσει, εἶχε κάμει νὰ πονέσουν, τὸν πρόδωσαν, πρόδωσε, προκάλεσε δάκρυα, ἔκλαψε.

Τί εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ πιὰ ἡ ζωὴ σήμερα, παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς, τί εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἀνάλογο μὲ τὴν θαυμαστὴ αἴσθησι τῆς ἀναμονῆς τοῦ "Ἀη Βασίλη στὰ παιδιὰ τῶν ἑφτὰ χρόνων;

Καθὼς ἔπαιρνε τὸ καπέλλο του νὰ βγῇ, χαμογέλασε στὴ σκέψι πὼς ἦταν καλὰ ἔτσι, ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ κρύβῃ ὅ,τι ἤθελε ἀπὸ τὶς σκέψεις του. Γιατὶ φαντάσου νἄξεραν ὅλοι αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὑπόλειμμα ρωμαντικότητος ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πεθάνῃ ἀκόμη μέσα του αὐτὴ τὴν τόσο δυνατὴ ἀνάγκη πίστεως καὶ ὀνείρου, ποὺ τοῦ ἔδινε μιὰ φοβερὴ δίψα, μιὰν ἀπέραντη δίψα γιὰ ἕνα αἴθημα ὑπεράνθρωπο, θαυμάσιο, σὰν αὐτὸ ποὺ ἐλίκνιζε τὶς ἐφηβικές του ὀνειροφαντασίες...

Δὲν εἶχε ἀκόμη γιατρευτῆ ἐντελῶς. Ἕνα «ποιὸς ξέρει» ζοῦσε ἀκόμη παντοδύναμο, καὶ ὅλη ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς δὲν ἔφτανε νὰ τὸ σκοτώσῃ. Σὰν τὸ ἐλββάϊς ποὺ φυτρώνει στὶς ἄχαρες καὶ φοβερὲς βουνοπλαγιές, αὐτὴ ἡ ἀκαθόριστη προσδοκία δὲν ἐννοοῦσε νὰ πεθάνῃ μέσ' στὴν ξεραλα τῆς καρδιάς του... Ἦταν γελοία ὅλ' αὐτά. Καὶ τὶς προκαλοῦσε αὐτὲς τὶς σκέψεις ἡ ἰδέα πὼς εἶχε νὰ κάνῃ κάτι πολὺ βαρετό: νὰ συνοδέψῃ ἔξω τὴν φίλη ἑνὸς φίλου του, γιὰ νἄχῃ αὐτὸς καιρὸ νὰ «δράσῃ» ἀλλοῦ. Συνηθισμένη μικροϋπηρεσία μεταξὺ ἀνδρῶν. Μόνο ποὺ ἡ Καίτη ἦταν τόσο βαρετή... τόσο κρύα! Τί νὰ τῆς πῇ κανείς! Ὁ Γιῶργος, τὴν λυπᾶται. Μὲ τὸν φίλο του ἦταν σχεδὸν ἀρραβωνιασμένη. Καὶ ὁ Μάρκος, τῶβριασκε φυσικὸ νὰ τὴν μεταχειρίζεται ἀπὸ τώρα σὰν νόμιμη γυναῖκα τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὶς ἀπιστίες.

Ὅταν κάθησαν στὸ κέντρο, μπροστὰ στὰ ποτήρια τους ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά.

—Θὰ περάσετε τὴν αὔριανὴ μέρα μὲ τὸ Μάρκο; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Γιῶργος.

Τὸν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα πρασινογάλαζα μάτια της.

—Οὔτε τὴν αὔριανή, οὔτε καμμιὰ ἄλλη, εἶπε.

Καὶ ὅπως τὴν κύτταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ:

—Τὰ ξέρω ὅλα! ἐπρόσθεσε. Ὁ Μάρκος εἶνε ἐλεύθερος. Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κοκκίνισε.

—Μὰ ἐγώ... Ἐγὼ δὲν παίζω κανένα ρόλο.

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε θλιμμένα.

—Καὶ τὸν δικό σας ρόλο τὸν ξέρω.

Ὁ Γιῶργος δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ.

—Πᾶμε νὰ φύγουμε! εἶπε αὐτὴ ξαφνικά...

Βγῆκαν στὸ δρόμο. Ἐκεῖνος ἦταν ταπεινωμένος, ντροπιασμένος, ἐκνευρισμένος.

Ἤθελε νὰ προσφέρῃ ἐκδούλευσι στὸν Μάρκο, ἀλλὰ δὲν περίμενε πὼς ἡ κοπέλλα τἄξερε ὅλα... Ἦταν τόσο βυθισμένη στὶς σκέψεις της, ποὺ δὲν ποῦδινε σημασία καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ φάνηκε ἀφόρητη. Καὶ μόνο γιὰ νὰ τὴν κόψῃ, εἶπε μηχανικά:

—Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ σκεφθῆτε λογικά; Ὑπερβάλλετε τὰ πράγματα. Ὁ Μάρκος σας ἀγαπᾶ.

—Δὲν τὸν ἀγαπῶ ἐγὼ πιά.

Τὸ εἶπε τόσο ἁπλὰ κα τόσο λυπημένα, ποὺ κατάλαβε πὼς δὲν θἄπιαναν τὰ συνηθισμένα λόγια.

—Σᾶς... σᾶς κοστίζει πολύ; τῆς εἶπε ἀπότομα.

—Δὲν ξέρω... Δὲν ἀγάπησα ποτὲ τὸν Μάρκο μὲ ἀγάπη. Αὐτὴν ποὺ λένε ἀγάπη! Ἀλλὰ εἶχα πιστέψει σ' αὐτόν. Στὴν τιμιότητά του, στὴν λεπτότητά του. Γελάστηκα! Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

—Σᾶς λέω: Εἶσθε ὑπερβολική.

—Μπορεῖ. Μὰ ἔτσι αἰσθάνομαι. Ἄλλωστε δὲν θέλω τὸ κακὸ τοῦ Μάρκου. Ἀντιπροσωπεύει αὐτοὺς πολλοὺς τοὺς ἔχω με ἐμπιστοσύνη, καὶ ἐκεῖνοι μᾶς γελοῦν πάντα. Ἐμένα τοὐλάχιστον.

—Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἔχετε μεγάλη πεῖρα.

—Ναί.. Πεῖρα πικρή! Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν παιδί...

— Γιατί; Εἴχατε καὶ τότε κανένα... ἄτυχο αἴσθημα;

—Κάτι χειρότερο: μιὰν ἀπογοήτευσι. Θυμήθηκα ξαφνικὰ κάτι ποὺ μοῦ συνέβηκε. Ἦταν παραμονὴ Πρωτοχρονιας καὶ μὲ εἶχαν καλέσει γιὰ τὸ δέντρο. Ἔφτανε νὰ βλέπω τὸ δέντρο στὸν ὕπνο μου τὴ νύχτα καὶ νὰ λογαριάζω τὶς μέρες μιὰ-μιά. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ μητέρα μου τότε ἔπασχε ἀπὸ μιὰ νευρασθένεια ποὺ ἀφαιροῦσε κάθε εἰρμὸ καὶ κάθε λογικὴ στὶς πράξεις της. Τὴν τελευταία στιγμή, μοῦ ἀνήγγειλε ξαφνικὰ πὼς ἄλλαξε γνώμη. Πῶς δὲν θὰ μὲ πήγαινε στὴ γιορτή... Μὲ εἶχαν συνηθίσει νὰ μὴ συζητῶ τὶς ἀποφάσεις τῆς μητέρας μου. Δὲν εἶπα τίποτε, μὰ πέρασα ὅλη τὴν βραδυὰ γονατιστὴ σὲ μιὰ καρέκλα στὸ παράθυρο, νὰ κυττάω τὸ δέντρο καὶ τὴν γιορτὴ ἀπέναντι. Ἔτσι ἀποκοιμήθηκα».

—Λυπηθήκατε τότε... σαν τώρα;

—Ὄχι... Τότε λυπήθηκα πιὸ πολύ. Τώρα... τώρα εἶνε ἄλλο πρᾶμα.

—Ναί... Σᾶς καταλαβαίνω! Ἀηδία. Τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι.

—Ἀκριβῶς!

Καὶ πιὸ σιγὰ ἐπρόσθεσε:

— Ὅταν εἴμαστε παιδιά, ὅλα εἶνε πιὸ ἁγνά, πιὸ πρωτόγονα, πιὸ δυνατά. Ἀκόμη καὶ οἱ λύπες μας.

—Ἔχετε δίκηο. Ἐμεῖς σπίτι δὲν καναμε δέντρο. Εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας μου, καὶ ἡ μητέρα...

Περπατοῦσαν ἀργὰ στοὺς φωτισμένους δρόμους τῆς Ἀθήνας, ἄσκοπα, σοβαρά, σὰν δυὸ παιδιὰ ποὺ τὰ θαμπώνει τὸ πλῆθος τῶν δώρων τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὰ παιδικά τους χρόνια, σὰν νὰ τοὺς ἔνωναν χίλιες κοινὲς ἀναμνήσεις.

Μέσ' στὴν θολὴ καταχνιὰ τῶν ἀναμνήσεων, τὰ μικρὰ φωσάκια τῶν ἀναμμένων γιορτινῶν δέντρων, ἔφεγγαν ἀνάμεσά τους, μακρυά... ἀβέβαια.

Μιλοῦσαν ἁπλα, ἐλεύθερα, σὰν νὰ βιάζονταν νὰ ποῦν ὅσα εἶχαν νὰ ποῦν, γιὰ νὰ σταματήσουν μπροστὰ στὴν συνπαρακτικὴ ἀποκάλυψι τῶν ὅσων δὲν μποροῦσαν νὰ ποῦν ἀκόμη.

Ἡ ασβηστη μικρὴ φλογίτσα τοῦ ρομαντισμοῦ καὶ τῆς τρυφερότητος, ποὺ ὁ Γιῶργος τὴν θεωροῦσε πιὰ σβησμένη στὴν καρδιά του, δειλά, ἔστελνε τὸ γαλαζωπό της φῶς καὶ ὁ νέος αἰσθανόταν ὅλο τὸ εἶναι του τεντωμένο στὴν γλυκειὰ καὶ ὀδυνηρὴ προσπάθεια νὰ τὸ προστατέψῃ, ὅπως προστατεύει κανεὶς τὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ ποὺ τρεμοπαίζει στὸν ἄνεμο.

Ξαφνικὰ ἡ Καίτη τὸν σταμάτησε.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του.

Δὲν γύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ, γιατὶ αἰσθάνθηκε πὼς τὰ μάτια της ἦταν δακρυσμένα.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ λυπᾶμαι γιὰ τὴν ὡραία γιορτὴ ποὺ τόσο ἄδικα μ' ἔκαναν κι' ἔχασα. Ἤξερα πὼς θᾶταν κάτι θαυμάσιο, κάτι ποὺ δὲν θὰ μοῦ τὸ δώσῃ πιὰ ποτέ, ποτὲ ἡ ζωή, οὔτε σὰν ὄνειρο.

Γύρισε καὶ τὴν ἐκύτταξε.

—Ποῦ τὸ ξέρεις; ρώτησε ἁπλά.

Μὰ ἡ φωνή του εἶχε τόση τρυφερότητα, ποὺ ἡ κοπέλλα ρίγησε.

Κι' εἶδαν τότε κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὸ ἴδιο ὄραμα: τὸ δέντρο λαμπρὸ καὶ ὁλοστόλιστο, μὲ τὶς γυαλιστερὲς πολύχρωμες σφαῖρες καὶ τὰ κεράκια του ὅλα ἀναμμένα. Καὶ εἶδαν καὶ τοὺς ἑαυτούς τους...

Ἀργὰ ὁ Γιῶργος ἔσφιξε τὸ χέρι της στὸ δικό του.

Κα κάτι σὰν βαρὺ ἀναισθητικό, σὰν φίλτρο μαγεμένο χύθηκε μέσα στὶς φλέβες τους καὶ ἔπνιξε κάθε πόνο, κάθε ἀνησυχία, καὶ ὅλη τὴν πίκρα τῆς πείρας καὶ ὅλη τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Καὶ ξανάγιναν σὰν δυὸ παιδιά, χαμένα στὸ ἐφηβικὸ χρυσογάλανο πρωτοξύπνησα, θαμπωμένα μπρὸς στὸ πρῶτο ὄνειρο τοῦ κόσμου.

—Ἡ γιορτή, στ' ἀντικρυνὸ σπίτι, δὲν ἔγινε ἀκόμη, εἶπε ὁ Γιῶργος τόσο σιγὰ ποὺ μόλις τὸν ἄκουγε. Καὶ δὲν θὰ σὲ γελάσουν αὐτὴ τὴ φορά... Μόλις ἀνάψουν τὰ κεριά, ἐγὼ θὰ σὲ πάω.

Διάβασε κατακάθαρα στὴν καρδιά της ὅτι τὸν πίστευε...

ΕΛΕΝΑ ΠΑΡΜΑ

Ζοῦμε τὰ 2939...

ΜΙΑ ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ

— Κι' ἐγώ, φώναξε ὁ 362.850.211, ὑψώνοντας τὴ φωνή του, σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς μὲ τὴν πρᾶξι μας αὐτὴ θὰ στιγματισθοῦμε στὴν Ἱστορία! Αὐτὸ ποὺ ἀπεφάσισε ἡ Παγγήϊνη Ἐπιτροπὴ Ἀρχαιολογικῶν Ἐρευνῶν, εἶνε καθαρὰ Ἱεροσυλία...

—Μὰ ἀφοῦ ξέρετε, μαῖτρ, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήφθη κατόπιν τῆς γνωστῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Διαπλανητικοῦ Κέντρου καὶ...

Ὁ νεαρὸς 277.521.309 δὲν ἐπρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του καὶ στὸ ἄνοιγμα ποὺ ἄφηνε τὸ ἀθόρυβο γλύστρημα τῆς πόρτας, ἐφάνηκε ἡ λεπτὴ σιλουέττα τῆς χαριτωμένης 198.600.288, ποὺ βλέποντάς τους καὶ τοὺς δυὸ ὄρθιους μπρὸς στὸ κρυστάλλινο γραφεῖο, εἶπε μὲ ζωηρὴ ἔκπληξι:

—Μὰ τί ἔχετε σεῖς καὶ φωνάζετε ἔτσι; Κι' ἔπειτα, ἐσύ, μεγάλε ἀφηρημένε, ἐπρόσθεσε γυρίζοντας στὸν 362.850.211, ξεχνᾷς ὅτι θἄπρεπε νὰ παρίστασαι τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὸ ἄνοιγμα ἐκεῖνου τοῦ... πῶς τὸν εἶπαν;... Ἄ, ναί, τοῦ... κυλίνδρου;

—Γι' αὐτὸ τὸν κύλινδρο συζητούσαμε ἀκριβῶς, ἔκαμε ὁ 277.521.309 ποὺ ὁ μαῖτρ θεωρεῖ τὸ ἄνοιγμά του ὡς Ἱεροσυλίαν.

—Καὶ κάτι περισσότερο! φώναξε ὁ 362.850.211, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἐπάνω στὸν φωτεινὸ δείκτη τῆς τηλεραδιοφωνικῆς ὀθόνης ποὺ τρεμόσβυνε ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Καὶ νά, ἐπρόσθεσε πατῶντας ἕνα μικρὸ γ'ιάλινο κουμπάκι, τὴν Ἱεροσυλία αὐτὴ τὴν ἐκτελοῦν κιόλα!

Πρὶν τελειώσῃ καλὰ - καλὰ τὴ φράσι του, ἐπάνω στὴν πλαισιωμένη ὀθόνη ἐφάνηκε μὲ μιᾶς ἕνας ὅμιλος ἀνθρώπων ντυμένων μὲ διαφόρων εἰδῶν μονοκόμματες φόρμες ποὺ ἔσκυβαν ἐπάνω σ' ἕναν κύλινδρο ἀνοιγμένο ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά.

—Μὰ ἀπὸ τί εἶνε αὐτὸς ὁ κύλινδρος, ποὺ γυαλίζει ἔτσι; ρώτησε περίεργη ἡ 198.600.288.

—Ἀπὸ κάποιο μέταλλο, ποὺ τὸ ὠνόμαζαν χάλυβα τότε καὶ ποὺ δὲν ὑπάρχει πιὰ σήμερα, βιάστηκε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ 326.850.221, καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, διέκοψε τὴν λειτουργία τῆς τηλεραδιοφωνικῆς ὀθόνης προσθέτοντας μὲ ἀγανάκτησι: Δὲν ἔχομε καμμιὰ θέσι ἐμεῖς σ' ἕνα τέτοιο τερατούργημα. Οὔτε ἀπὸ μακρυὰ δὲν πρέπει νὰ παρευρισκώμαστε.

—Μά, ἔκαμε ἡ 198.600.288, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατὶ αὐτὴ σου ἡ ἀγανάκτησις, ἀφοῦ, ὅπως λέν, ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ τόσα πράγματα θὰ μάθωμε γιὰ τὴ ζωὴ τῶν προγόνων μας. Κι' ἔπειτα, τὸ Διαπλανητικὸ Κέντρον, δὲν ξέρει τάχα τί κάνει;

—Ὄχι, βέβαια, δὲν ξέρει τί κάνει, ἀπήντησε στὸν ἴδιο τόνο θυμοῦ ὁ 362.850.211, γιατὶ ἡ πλειοψηφία τοῦ Κέντρου ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντιπροσώπους τοῦ Ἄρεως, τοῦ Κρόνου, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Σελήνης καὶ ὄχι τῆς Γῆς. Κι' ὁ κύλινδρος αὐτὸς ἀκριβῶς σ' ἐμᾶς τοὺς γηΐνους ἀπευθύνεται.

—Καλά, μαῖτρ, ἀφοῦ ἀπευθύνεται σὲ μᾶς, τότε γιατὶ δὲν ἀναλαμβάνομε μόνοι μας τὸ ἄνοιγμά του, κι' ἔπειτα, ποῦ ἔγκειται τότε ἡ Ἱεροσυλία ἀφοῦ παρευρίσκονται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Γῆς στὸ ἄνοιγμά του; ρώτησε δειλὰ ὁ νεαρὸς 277.521.309.

—Διότι ἀπευθύνεται σὲ μᾶς τοὺς γηΐνους, ὄχι ὅμως τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ στοὺς ὕστερα ἀπὸ 4000 χρόνια ἀπογόνους μας. Κι' αὐτοῦ ἔγκειται ἡ Ἱεροσυλία κατ' ἐμέ! Αὐτὸς ὁ κύλινδρος περιέχει μέσα του μιὰν ἐκτενῆ εἰκόνα νὰ ποῦμε τοῦ πῶς ἦταν ὁ τότε κόσμος καὶ ἐνταφιάσθηκε μέσα στὴ γῆ πρὶν 1000 χρόνια, δηλαδὴ τὸ 1939, στὴν 5η περιοχὴ τῆς γῆς — ποὺ τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν χωρισμένοι σὲ ἔθνη καὶ Κράτη λεγόταν Ἀμερική — ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, ὅπως τὴν ἔλεγαν, ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους τῆς περιοχῆς ἐκείνης, γιὰ ν' ἀνοιχθῇ ὕστερ' ἀπὸ πέντε χιλιάδες χρόνια... Δηλαδὴ τὸ 5944 καὶ σήμερα βρισκόμαστε μόνο στὸ 2939. Εἶναι ἡ δὲν εἶναι αὐτὸ παραβίασις μιᾶς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν προγόνων μας, μιὰ Ἱεροσυλία ὅπως ἐπιμένω;

—Καλά ἔκαμε, ἡ 198.600.288, δὲν μποροῦν τάχα ἀφοῦ μάθουν ὅ,τι θέλουν ἀπ' τὸν κύλινδρο αὐτόν, οἱ Ἐπίτροποι τοῦ Διαπλανητικοῦ Κέντρου γὰ τὸν ξαναθάψουν πάλι, μὲ τοὺς ἀπογόνους μας;

—Κι' ἀφοῦ χάλασαν τώρα τὸν κύλινδρο, ὅπως εἶδες πρὶν λίγες στιγμές, μὲ τὶ μέταλλο θὰ τὸν φτιάσωμε ἐμεῖς, ὥστε ν' ἀνθέξῃ, ὄχι 4, ἀλλὰ ἔστω καὶ 2.000 μόνον χρόνια; φώναξε ἔξαλλος πιὰ ἀπὸ θυμὸ ὁ 362.850,211. Ξεχνᾶτε μήπως, πὼς παν' ὅλη τὴν πρόοδό μας, σὲ πολλὰ πράγματα, ὕστεροῦμε ἀπὸ τοὺς προγόνους μας;

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΡΟΜΑΝΤΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ... ΚΑΙΡΟΥ

ΕΝΑΣ ΧΤΥΠΟΣ ΣΤΗ ΓΡΙΛΛΙΑ

Ἡ Οὐρανία Βασιλάκη ἐκαθόταν μὲ τοὺς γονεῖς της, σ' ἕνα σπίτι, κοντὰ στοὺς Ἀμπελοκήπους, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κτίριο ποὺ εἶναι σήμερα τὸ Προσφυγικὸ Νοσοκομεῖο, καὶ ποὺ τότε, στὰ 1911, ἦταν ἡ Δημοσία Ἐμπορικὴ Σχολή. Μιὰ ἡμέρα ἔτυχε νὰ περνάῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της, ὁ σπουδαστὴς τῆς Ἐμπορικῆς, ὁ Νῖκος Ἀναγνώστου καὶ εἶδε τὴν Οὐρανία στὴν πόρτα. Ἀπὸ τότε ἐπέρναγε τακτικά, σὰν νὰ τὸν εἶχαν μαγέψει τὸ ὡμορφα μαῦρα μάτια της. Καὶ καμμιὰ φορὰ τὸ βράδυ, ὁ Νῖκος Ἀναγνώστου ἔπαιρνε τὴν παρέα του καὶ ἔκανε καντάδα στὴν Οὐρανία, στὴ γωνιά, κάτω ἀπὸ τὸ νυσταγμένο φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ γκαζιοῦ. Ἡ θερμὴ, παθητικὴ φωνὴ τοῦ ἐρωτευμένου νέου ξεχώριζε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες, γλυκειὰ καὶ τραγουδοῦσε στὴν ἀγαπημένη του:

—Ἂν ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾷς,
μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου,
γιατὶ νὰ δείχνῃς πρὸς ἐμέ,
σκληρὰ, τὴν ἀπονιά σου;

Μέσα στὸν ὕπνο της ἡ Οὐρανια σκουγε τὴν καντάδα, ποὺ ἔφθανε τόσον ἁρμονικὰ καὶ ξελογιαστικὰ ὡς αὐτὴν καὶ σηκωνόταν μισόγυμνη ἀπὸ τὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ μισανοίξῃ τὴ γρίλλια τοῦ παντζουριοῦ. Μὰ καρδιοχτυποῦσε τόσο, μὴ τυχὸν ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της, ποὺ ἐκοιμῶνταν στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, τὴν πάρουν εἴδησι!...

Μέσα ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη γρίλλια ξεχώριζε τὴ σιλουέττα τοῦ Νίκου. Μὲ τὴν ἀθλητικὴ κορμοστασιά του καὶ τὶς γρήγορες κινήσεις του ἐφαινόνταν ἕνα παλληκάρι γεμάτο ζωὴ καὶ θέλησι. Καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνεμος ποὺ φυσοῦσεν ἔφερνε τὶς στροφὲς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῆς παρέας τοῦ Νίκου Ἀναγνώστου, σὰν γλυκειὲς νότες μιᾶς ἄριας ἀλαργινῆς καὶ πονεμένης. Καὶ τότε — παράξενο — τὰ δάκρυα ἀνέβαιναν στὰ μάτια τῆς εὐαίσθητης Οὐρανίας.

Ἔτσι ἀγαπήθηκαν, ὁ Νῖκος καὶ ἡ Οὐρανία. Καὶ ἀγαπήθηκαν τρελλά, μὲ ὅλ' τὴ δύναμι τῆς πρώτης ἀγάπης, ποὺ φωλιάζει στὰ νεανικὰ στήθεια καὶ ἀνάβει καὶ πυρώνει τόσο γρήγορα. Ὁ Νῖκος δὲν μιλοῦσε στοὺς φίλους του παρὰ γιὰ τὰ ὡμορφα μάτια τῆς ἀγαπημένης του, γιὰ τὰ μεταξένια καστανὰ μαλλιὰ της, γιὰ τὰ μισανοιγμένα, σὰν ροδόφυλλα, χείλη της καὶ γιὰ τὴ χαδιάρικη φωνή της, ποὺ δὲν τὴν εἶχεν ἀκούσει παρὰ μόνο ἀπὸ μακρυά· ἀκόμη.

★

Ἐπὶ τέλους ἡ τύχη τἄφερε νὰ μπορέσουνε νὰ ἀνταμωθοῦνε μιὰ ἡμέρα, πέρα ἐκεῖ στὸν Ἅγιο Θωμᾶ, ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ στρατιῶτες. Σὰν νὰ ἀγνάντεψε ἀπὸ κοντὰ ὁ Νῖκος ἕνα λουλοῦδι γλυκό, μοσχομύριστο σὰν νὰ ἔλαμψε μπροστά του ὁ χρυσὸς ἥλιος, ἔτσι φάνηκε στὸ ὄμορφο παλληκάρι ἡ Οὐρανία, τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτομίλησαν ἀπὸ κοντά.

Ἡ γλυκειὰ λαχτάρα ποὺ ἔνοιωσαν ἐξ ἄλλου καὶ οἱ δυό τους, ἔκαμε τὶς καρδιές τους ν' ἀνοίξουν σὰν ἄνθος στὸν ἥλιο... Καὶ δὲν εἶπαν τίποτα, τὴν πρώτη ἐκείνη ἡμέρα. Μίλησαν γιὰ τόσα ἄλλα ἀσήμαντα πράγματα, ἄσχετα μὲ τὴν ἀγάπη τους...

★

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε. Ὁ Νῖκος καὶ ἡ Οὐρανία συνεννοοῦνταν ἐν τῷ μεταξὺ μὲ γραμματάκια. Ἡ Οὐρανία κρυμμένη, πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια, τοῦ πετοῦσε φοβισμένη τὸ γραμματάκι κι' ὁ Νῖκος ἄφηνε πότε ἕνα βιβλίο του καὶ πότε ἕνα τετράδιό του νὰ πέσῃ, γιὰ νὰ πάρῃ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ τὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης του. Ὁ Νῖκος πάλι ἄφηνε μὲ τρόπο στὸ πεζοῦλι ἑνὸς ἐρειπωμένου σπιτιοῦ, κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα, τὸ γραμματάκι κι' ἡ Οὐρανία, ποὺ ἤξερε τὴ θέσι, μόλις τὸν ἔβλεπε καὶ μάκραινε, κατέβαινε καὶ τῶπαιρνε. Μὰ μιὰ ἡμέρα, ἡ τύχη τἄφερε νὰ τὴν ἰδῇ ὁ πατέρας της, ποὺ γλυκογελοῦσε στὸν Νῖκο ποὺ πέρναγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κάτω — μόλις εἶχε σχολάσει ἀπὸ τὴν Ἐμπορική. Τὸ τί ἔγινε, δὲν περιγράφεται. Τὴν ἐμαύρισε στὸ ξύλο, ὁ σκληρόκαρδος πατέρας. Τὴν φοβέρισεν, ὅτι θὰ τῆς ἔκοβε σύρριζα τὰ ὡμορφα ἐκεῖνα καστανὰ μαλλιά,ποὺ σκορποῦσαν χρυσὲς λάμψες καὶ πὼς θὰ τὴν ἄφηνε νηστικὴ στὸ κατῶγι. Ποῦ νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, ἡ μητέρα της. Σὰν ἕνα κουρέλι τῆς ζωῆς, μισολιποθυμισμένη τὴν ἐσήκωσεν καὶ τὴν ἔπηγε στὴν κάμαρά της, ὅταν ὁ θυμὸς τοῦ ἐπέρασε. Ὁ πατέρας της, ἐξ ἄλλου, πάνω στὰ μπουρίνια του, τῆς εἶχε σχίσει τὸ ὄμορφο κρεμὶ πολκάκι, μὲ τὰ κομπάκια ποὺ τὸ εἶχε φορέσει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἡ Οὐρανία. Κι' ἀκόμη τῆς ἔκαψε κομμάτια καὶ τὸ καινούργιο καπελλάκι, ποὺ τῆς εἶνεν ἀγοράσει ἡ μητέρα της, τὴν ψάθα μὲ τὶς φλογοκόκκινες παπαροῦνες καὶ μὲ τὰ πράσινα στάχυα.

★

Πέρναγε καὶ ξαναπέρναγε ὁ Νῖκος, μπροστὰ ἀπὸ τὶς κλεισμένες γρίλλιες τοῦ παραθυριοῦ τῆς ἀγαπημένης του. Ποῦ νὰ ξεμυτίσῃ ἡ Οὐρανία!... Τρόμαζεν ἐξ ἄλλου ἡ πονεμένη κοπέλλα, μὴ τυχὸν ὁ πατέρας της παραφυλάγῃ καὶ τσακώσῃ τὸ Νῖκο. Τὸ κακόμοιρο τὸ παλληκάρι, ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ θλῖψι του. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ρωτήσῃ κανένα, ἐκεῖ στὴ γειτονιὰ γιὰ τὴν Οὐρανία. Ἐφοβᾶτον μὴ τυχὸν παρεξηγηθῇ. Ὅσο ὠνειρευόταν τὸ ἁπαλὸ κορμάκι τῆς ἀγαπημένης του, ποὺ ἡ μουσαμαδένια ζώνη τὤκανε πιὸ κομψὸ κι' ἡ ἄσπρη μεταξωτὴ κορδέλλα στὰ μαλλιὰ ἐφώτιζε γλυκὰ τὸ προσωπάκι της, ποὺ τόσον ὁ σκληρὸς ὁ πόνος τοῦ τραυμάτιζε τὴν καρδιά.

Εἶχε λιγνέψει κι' εἶχε μείνει πετσὶ καὶ κόκκαλο ὁ Νῖκος. Καὶ τὸ τραγικώτερο γι' αὐτὸν ἦταν, ὅτι ἔδινε ἐξετάσεις ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του, ἀπὸ τὴν Ἐμπορικὴ Σχολή. Ἅν δὲν τὤπαιρνε, δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα, νὰ γίνῃ ὁ ἄνδρας τῆς Οὐρανίας.

Μιὰ νύχτα ἐκεῖ ποὺ ἐστριφογύριζε ἄγρυπνος στὸ κρεββάτι του καὶ τὸ λυωμένο κερὶ ἐσκόρπιζε τὶς τελευταῖες τρεμουλιαστὲς ἀκτῖνες του, στὴν κάμαρη, ὁ Νῖκος ἐπῆρε τὴν τολμηρὴ ἀπόφασι... Θἀκλεῖβε τὴν Οὐρανία.

Ξαναβρῆκε τὴ χαμένη θέλησί του ὁ νέος, στὴν ἀπόφασι αὐτή. Καὶ μὲ ψυχραιμία, μὰ καὶ μὲ μιὰ γλυκειὰ λαχτάρα, κάθησε καὶ κατέστρωσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀπαγωγῆς.

★

Ἀγρυπνοῦσεν ἡ φυλακισμένη Οὐρανία στὴν κάμαρή της. Τὰ δάκρυά της εἶχαν στερέψει πιά. Καὶ συλλογιζόταν, ὅτι ὁ πολυαγαπημένος της θὰ τὴν ἐξέχασεν, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό, ποὺ εἶχε νὰ τὴν ἰδῇ!... Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ κρεββάτι της ἐκοιμῶταν ἡ δουλίτσα, ποὺ τὴν ἔβαλεν ὁ πατέρας της νὰ κοιμᾶται. Ἐκεῖ, κάθε βράδυ, τὴν εἶχε σὰν φύλακα. Ἔσφιγγε τὰ χείλη της ἡ δύστυχη ἡ Οὐρανία γιὰ νὰ μὴ ξεσπάσῃ σὲ ἄγριες ἀπελπισμένες κραυγές.

Ξαφνικὰ ἄκουσε στὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλή, κάποιον κρότο.. Τινάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἔρριξεν ἕνα ροῦχο στὶς πλάτες της καὶ πῆγε νὰ ἰδῇ μὴ τυχὸν ἦταν ἡ γατούλα της, ἡ ἀγαπημένη, ποὺ ἔξυνε κάθε βράδυ τὶς γρίλλιες, γιὰ νὰ τὶς ἀνοίξῃ νὰ μπῇ μέσα. Μὰ μόλις ἡ Οὐρανία ἄνοιξε τὰ τζάμια, λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῇ λιπόθυμη, ἀπὸ τὸν τρόμο της... Σκαρφαλωμένος στὴ γρίλλια, ἐστεκόταν στηρίζοντας τὸ ἕνα πόδι του, στὸ χαγιάτι καὶ τὸ ἄλλο στὴν προεξοχὴ τοῦ τοίχου, ὁ Νῖκος...

***

Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν εἶχε νοῦ, γιὰ νὰ σκεφθῇ ἡ Οὐρανία τί ἔκανε. Σὰν νὰ τὴν κρατοῦσεν ἄφωνη ὁ μικρὸς φτερωτὸς γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης, κάτω ἀπὸ τὰ φτερά του, μὲ τὸν τρόμο μὴ τυχὸν ἔλθῃ κανένας

ἀπὸ τοὺς δικοΰς της, ἀκολούθησε μαγνητισμένη, ἀμίλητη καὶ τρέχοντας τὸν γαπημένο της. Κι' εὐτυχῶς, γι' αὐτήν, ἡ δουλίτσα ποὺ τὴν εἶχε βάλει γιὰ φύλακα ὁ πατέρας τῆς Οὐρανίας δὲν ἔνοιωσε, μέσο στὸ βαρὺ ὕπνο της.

Ὁ Νῖκος ἐξ ἄλλου τὴν ἐκατέβασε, μὲ τὴν ἀξιωσύνη τοῦ ναυτόπουλου, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει στὰ ξάρτια τοῦ καραβιοῦ, ἂν καὶ σκαμπανεβάζει τὸ πλοῖο, τὴν κατέβασε στὸ περιβόλι. Κι' ἀπὸ κεῖ, μέσα στὴ βαθειὰ ἡσυχία, μέσα στὸ σκοτάδι, ποὺ τοῦ κάκου πάσχιζαν νὰ φωτίσουν οἱ πυγολαμπίδες τῶν φαναριῶν τοῦ γκαζιοῦ, ἔφυγαν, μακρυά, ἐνῶ τὸ νυκτερινὸ ἀγέρι τοὺς ἐχάϊδευε τὰ πρόσωπα. Πολλές φορὲς στὸν ἀλαλιασμένο αὐτὸ τὸ δρόμο τὰ χείλη των ἄνοιγαν γιὰ νὰ ποῦν κάτι. Μὰ ἡ λαχτάρα τοὺς ἐβούβαινε.

★

Στὴν ἀρχὴ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὁ πατέρας τῆς Οὐρανίας ἔγινε θηρίο ἀνήμερο. Δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὸ ρεζιλίκι, ὅπως ἔλεγε ποὺ τοῦκανε ἡ κόρη του. Καὶ ἐφοβέριζεν, ὅτι θὰ τὴν ἔπνιγε, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια... Ἔτρεχε μάλιστα στὴν ἀστυνομία καὶ τἄβαλε καὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο, γιατὶ δὲν εὕρισκε τὸ κρησφύγετο τοῦ ζευγαριοῦ.

Ἡ Οὐρανία ὅμως ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ συνεννοῆται ἐν τῷ μεταξὺ κρυφὰ μὲ τὴν μητέρα της, παρήγγειλε στὸν πατέρα της, ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του ἀπὸ τὴν Ἐμπορικὴν καὶ θὰ διωριζόταν σὲ λίγο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες Τοράπεζες. Ἔτσι ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας ἔρριξε νερὸ στὸ κρασί του, μολάκωσε καὶ δέντηκε στὸ τέλος τὸ Νῖκο γιὰ γαμβρό του...

Κι' ὅταν ὁ Νῖκος καὶ ἡ Οὐρανία τοῦ φίλησαν δακρυσμένοι τὸ χέρι, τότε μόνο εἶπε μισογελαστὰ, μισοάγριεμένα ὁ πατέρας τῆς κοπέλλας, ξεσπῶντας:

—Εἴμαστε κι' ἐμεῖς νέοι ἀλλὰ δὲ σκαλώναμε στοὺς τοίχους, γιὰ νὰ κλέψουμε τὶς κοπέλλες ποὺ ἀγαπούσαμε!.. Πάει χάλασε ὁ κόσμος.

Ἐξ μῆνες ἀργότερα ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Οὐρανίας μὲ τὸ Νῖκο... Μὰ δὲν στάθηκε τυχεὸ στὴν ἄμοιρη νέα!... Ὁ Νῖκος πολεμῶντας γιὰ τὴν πατρίδα, σκοτώθηκε στὴ μάχη τῶν Γιαννιτσῶν, τὸν Νοέμβρη τοῦ 1912.. Κι' ἡ Οὐρανία ἔμεινε μικρὴ-μικρὴ χηρούλα!...

© ΒΕΡΘΕΡΟΣ

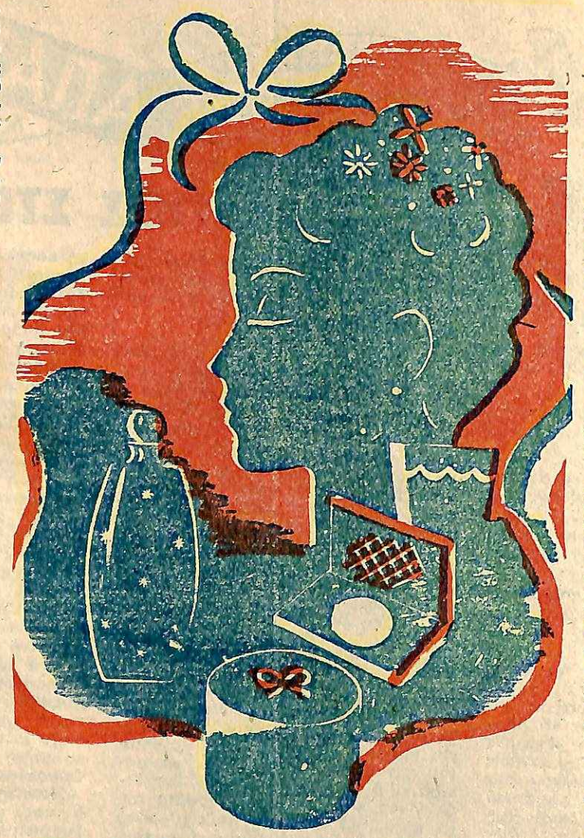

ΤΙ ΔΩΡΑ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ;

Τί δῶρα θὰ κάμετε αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἰς τοὺς γνωστούς, τοὺς φίλους, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπᾶτε; Τὸ ἐσκεφθήκατε αὐτό; Ἢ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει;

Ὑπάρχουν μερικὰ ποὺ φέρνουν τὴ χαρά, τὸ γέλιο καὶ τὴν τὴν εὐτυχία.., κι' ἄλλα ποὺ σκορπίζουν τὴ λύπη, τὸ πένθος καὶ τὴ συμφορά.

Ὅλοι καὶ ὅλες θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο, στὸ ὁποῖο θὰ θέλατε νὰ κάμετε αὐτὲς τὶς ἡμέρες κάποιο δῶρον, ἀδιάφορο ἂν εἶναι μεγάλο ἢ μικρό. Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ σᾶς ἀπασχολῇ. Ἕνα δακτυλίδι, ἕνα βραχιόλι, μιὰ γραβάτα ἢ μιὰ καρφίτσα;

Ἀλλ' ὅλα τὰ δῶρα δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ὑπάρχουν δῶρα ποὺ φέρνουν εὐτυχία καὶ χαρὰ καὶ ἄλλα ποὺ σκορπίζουν τὴ δυστυχία καὶ τὴ συμφορά. Δὲν ἔχετε μήπως ἀκούσει γιὰ ὡρισμένα κοσμήματα, γιὰ ὡρισμένους πολυτίμους λίθους ποὺ φέρνουν δυστυχία στὰ πρόσωπα ποὺ τὰ φοροῦν;

Πολὺς κόσμος τὰ πιστεύει καὶ ἀποδίδει μιὰν ἐξαιρετικὴ σημασία σ' αὐτὲς τὶς προλήψεις.

Ἔχουν δίκηο ἢ ἄδικο;

Ὁπωσδήποτε, δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε, ἂν, προτοῦ νὰ κάμετε τὴν ἐκλογὴ τῶν δώρων σας, συμβουλευθῆτε ὅσα πρόκειται νὰ σᾶς ὑποδείξωμε.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἄς μιλήσωμε γιὰ τὰ δῶρα ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ μιὰ γυναῖκα σὲ ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα.

Ἐκεῖνα ποὺ φέρνουν εὐτυχία εἶνε:

Τὰ χρυσᾶ ἢ ἀσημένια δαχτυλίδια, χωρὶς πέτρες. Ἂν ἔχουν πέτρες πρέπει νὰ εἶναι ἢ μαῦρο μαργαριτάρι, ἢ ρουμπίνι ἢ σάπφειρος ἢ διαμάντι. Τίποτα ἄλλο.

Τὰ χρυσᾶ ἢ ἀσημένια βραχιόλια καὶ περισσότερο τὰ ἁλυσιδωτά.

Σκουλαρίκια σὲ σχῆμα κρίκου, στολισμένα μὲ διαμάντια, μαργαριτάρια ἢ σμαράγδια.

Ρολόγια ἢ κολλιέ, ποὺ πρέπει ὅμως νὰ ἔχουν περιττὸ ἀριθμὸ μαργαριταριῶν.

Ἄλλα ἀντικείμενα ποὺ φέρνουν εὐτυχία εἶνε ἀκόμη:

Ἕνας μαγνήτης, ἕνα ἄλμπουμ, μιὰ κοσμηματοθήκη, ἕνα σάλι, ἕνα κρυστάλλινο ποτῆρι, μιὰ χρυσῆ ἢ ἀσημένια δαχτυλήθρα, ἕνα ζευγάρι γάντια, βιβλία, ἕνα βιολί.

Ἀπὸ τὰ ἄνθη προτιμῆστε τὰ λευκὰ ἢ κόκκινα τριαντάφυλλα, καθὼς καὶ τὰ γαρύφαλλα, τὸ κρῖνο, τὶς μαργαρίτες, τὸ τριφύλλι τὴ μυοσωτίδα, τὶς βιόλες, τὸ ἀμάραντον.

Τέλος, ἀπὸ τὰ ἀρώματα τὴ βιολέττα, τὴ φουζὲρ, τὴ σύπρ καὶ τὸ ἡλιοτρόπιον.

Ἰδοὺ τώρα τὰ ἀντικείμενα ποὺ φέρνουν δυστυχία σὲ μιὰ γυναῖκα καὶ ποὺ δὲν πρέπει φυσικὰ νὰ τῆς τὰ προσφέρετε:

Ἀπὸ τὰ κοσμήματα: δαχτυλίδια ἢ κοσμήματα ἀπὸ γυαλὶ ἢ ἀπὸ πάστες, χρυσᾶ ἢ ἀσημένια κοσμήματα στολισμένα μὲ μικρὰ μαργαριτάρια, τουρκουάζ, ἀμέθυστους, ὀπάλια, κοράλλια ἢ γαγάτην, μενταγιόν, καρφίτσες.

Ἀπὸ τὰ ἄνθη ἡ μπρυγιὲρ καὶ τὸ κυκλάμινο.

Ἀπὸ τὰ ἀρώματα ὅλα ὅσα ἔχουν ἔντονη μυρωδιά.

Ἐπίσης φέρνουν δυστυχία ἕνα ξύλινο κουτί, ἕνα μαντῆλι, μιὰ λίμα γιὰ τὰ νύχια, μιὰ ζώνη, ἕνα φουλάρι, ἕνα ζευγάρι παπαπούτσια, μιὰ ὀμπρέλλα, ἕνας καθρέφτης, ἕνα σημειωματάριο, ἕνα μολύβι ἢ μιὰ πέννα, ἕνα μαχαῖρι.

★

Ἂς περάσωμε τώρα στὰ δῶρα ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ μιὰ γυναῖκα σ' ἕναν ἄνδρα.

Ἐκεῖνα ποὺ φέρνουν εὐτυχία εἶνε:

Ἕνα δαχτυλίδι χρυσὸ ἢ ἀσημένιο, στολισμένο μὲ χρωματιστὴ πέτρα.

Ἕνα ρολόϊ ἢ ἁλυσσίδα.

Μιὰ καρφίτσα στολισμένη μὲ μαργαριτάρια.

Ἕνα μπαστοῦνι, γάντια ἢ καπνός.

Ἀπὸ τὰ ἄνθη, τὰ λευκὰ ἢ κόκκινα τριαντάφυλλα, οἱ γαρδένιες, οἱ καμέλιες, οἱ βιολέττες κι' οἱ μενεξέδες. βάντα καὶ οἱ λοσιόν.

Ἀπὸ τὰ ἀρώματα, ἢ λεβάντα.

Ἀντιθέτως φέρνουν δυστυνία:

Ἕνα πορτοφόλι, ἕνα μενταγιόν, κουμπιὰ μανικετιῶν, μιὰ σιγαροθήκη, μιὰ γραβάτα ἢ ἕνα καπέλλο. μιὰ καρφίτσα, ἕνα μαντῆλι.

Ἀπὸ τὰ ἄνθη τὸ γεράνι, ἢ ἀκακία καὶ ὅλα ὅσα ἔχουν κίτρινο χρῶμα.

Ἐπίσης ὅλα τὰ δυνατὰ ἀρώματα.

Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα σᾶς εἴπαμε εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ κάμετε τὴν ἐκλογή σας.

Μ. ΒΑΡΔΟΣ

Ἕνα ἀριστοὺργημα περιπετειῶν, ἡρωϊσμῶν καὶ ἔρωτος

Ἡ Εὐνουμένη τοῦ Μαχντί

ΕΜΙΛΙΟ ΚΑΛΓΚΑΡΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ἕνα δράδυ τοῦ 1883, στὸ Μαχμουδιὲ —μικρὸ Σουδανέζικο χωριουδάκι στὶς ὄχθες τοῦ Λευκοῦ Νείλου, σαράντα μίλια νοτίως τοῦ Χαρτοὺμ— ὁ Αἰγύπτιος ἀξιωματικὸς Ἀβδὲλ Κερίμ, ὁ βασιβουζοῦκος Χουσεῖρ καὶ ὁ Ρωμηὸς ἀξιωματικὸς τῶν Νότης, ἀδελφὸς τῆς Ἐλέγκως, ἀρραβωνιαστικιᾶς τοῦ Αἰγυπτίου, συναντῶνται μέσα σ' ἕνα καφενεῖο, ὅπου συζητοῦν γιὰ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις των ἐναντίον τοῦ ἐπαναστάτου Μαχντ (ἢ Μάγδη— κατὰ κακὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὀνόματός του παλαιότερα στὴ γλῶσσα μας). Ξαφνικὰ παρουσιάζεται στὸ καφενεῖο μιὰ «ἀλμέα» (πλανόδια χορεύτρια) τόσο ὄμορφη, ποὺ κινεῖ ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον τόσο τοῦ Αἰγυπτίου Ἀβδὲλ Κερίμ, ὅσο καὶ τοῦ Ρωμηοῦ συναδέλφου του καὶ μέλλοντος κουνιάδου του Νότη. Μεσολαβεῖ μιὰ λογομαχία μεταξύ τους, ἡ ὁποία ὅμως κατευνάζεται μὲ τὴν ἀναχώρησι τῆς ἀλμέας. Οἱ δυὸ ἀξιωματικοί, ὁ Κερίμ καὶ ὁ Νότης φεύγουν, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Χασανιέ, ὅπου τοὺς περιμένουν κατασκηνωμένοι οἱ Αἰγύπτιοι στρατιῶτες. Προχωρῶντας μέσα στὸ δάσος, καβάλλα στὶς καμῆλες τους, ἀκοῦνε ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα γοερὲς γυναικεῖες κραυγὲς ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια. Σπεύδουν καὶ βρίσκονται μπροστὰ σὲ μιὰ φοβερὴ σκηνή. Ἕνα λεοντάρι ἔχει κατασπαράξει ἕναν ἀράπη καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τῆς γυναίκας, τὴν ὁποίαν συνώδευε καὶ ποὺ δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν Φατμέ, τὴν ὄμορφη ἀλμέα ποὺ οἱ δυὸ ἄνδρες εἶχαν συναντήσει προηγουμένως στὸ καφενεῖο τοῦ Μαχμουδιέ. Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἐπειβαίνοντας ἐγκαίρως, σκοτώνει μὲ τὸ γιαταγάνι του τὸν βασιλέα τῆς ζούγκλας καὶ σώζει τὴν Φατμέ. Ὑστερα προσκαλεῖ καὶ παίρνει ἐπάνω στὴν καμήλα του τὴν ὄμορφη ἀλμέα, ἐνῶ ὁ Νότης δείχνει τὴ δυσαρέσκειά του καὶ τὴ ζήλεια του. Στὸ στρατόπεδο τῶν Αἰγυπτίων, ἡ Φατμὲ τοὺς εὐχαριστεῖ καὶ τοὺς ἀποχαιρετᾶ. Κι' ὅταν οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ μένουν πάλι μόνοι ἀνταλλάσσουν πικρὰ λόγια, ποὺ τοὺς ἀποκαλύπτουν ὡς ἀντιζήλους. Χωρίζονται γιὰ νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν, ἀλλ' ὁ Νότης κρυφὰ πηγαίνει καὶ στήνει καρτέρι ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς Φατμέ. Ἐκεῖ ἀκούει νὰ κάνουν κοντάδα στὴν ὄμορφη ἀλμέα. Ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ καὶ τὴ σιλουέττα τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του — τοῦ Ἀβδὲλ Κερίμ. Ἡ ζήλεια του τὸν κάνει δυὸ φορὲς νὰ σηκώσῃ τὸ ὅπλο του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ. Δὲν πυροβολεῖ ὡστόσο. Ἔρχεται στὸ νοῦ του ἡ ἀδελφή του Ἐλέγκω καὶ μετανοιωμένος, σέρνεται μακρυὰ ἀπὸ τὸν πειρασμό...).

2ον

Μετά, ἐπερπάτησε ἀθόρυβα ἔως τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν κατασκήνωσι, κι' ἐκεῖ ἐκρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους.

— Δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ περάσῃς ἀπ' ἐδῶ, Ἀβδὲλ Κερίμ!, εἶπε ἀπειλητικά. Καὶ τότε θὰ μετρηθοῦμε!...

Ὁ Αἰγύπτιος ἐξακολουθοῦσε νὰ τραγουδᾷ, γλυκὰ καὶ μελαγχολικά, καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς ἀλμέας, ὁ Νότης ἔνοιωθε τὸ αἷμα του ν' ἀνάβῃ καὶ τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατά.

Ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἶριδος περνοῦσαν ἀπὸ τὸ βλοσυρό του βλέμμα.

Ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζῃ ὅταν ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἐσώπασε. Ὁ Νότης τὸν εἶδε νὰ κάνῃ μερικὲς βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ σπιτάκι, μὲ τὸ κεφάλι πάντα σηκωμένο πρὸς τὰ παράθυρα, ποὺ ἔμεναν μ' ἐπιμονὴ κλειστά. Μετά, τὸν εἶδε νὰ παίρνῃ τὴν καραμπίνα του καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν κατασκήνωσι.

Τότε, ἕνα χαμόγελο σαρκαστικὸ ἐφάνηκε στὰ χείλη τοῦ Νότη ποὺ τοῦχε φύγει ὁ θυμός.

Ὁ Αἰγύπτιος προχωροῦσε γοργὰ καὶ φαινόταν σκεφτικός, ἀποκαρδιωμένος.

Ὅταν βρέθηκε σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων, ὁ Νότης ἐπήδησε ἔξω ἀπὸ τὴν κρυψῶνα καὶ παρουσιάστηκε μπροστά του σὰν φάντασμα.

— Στάσου, Ἀβδὲλ Κερίμ!, ἐφώναξε ἄγρια.

Καθὼς τὸν εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του ὁ Αἰγύπτιος, στὴν ἀπειλητικὴν ἐκείνη στάσι, ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ὀπίσω, φέρνοντας ἄθελά του τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ.

— Νότη!, ἐφώναξε σαστισμένος, ἐνῶ γινόταν κατάχλωμος.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἐλέγκως, τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς σου!, ἔκανε ὁ ἄλλος μὲ θυμό.

Ἐκυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμή, σιωπηλοί, ἀλλὰ μὲ βλέμμα ἀπειλητικό.

— Τί ἔκανες, Ἀβδὲλ Κερίμ, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα αὐτουνοῦ τοῦ σπιτιοῦ; ἐρώτησε ὁ Νότης εἰρωνικά.

— Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ κι' ἐπῆγα νὰ κάμω μιὰ βόλτα στὸ Χασανιέ.

— Λὲς ψέματα, Ἀβδὲλ Κερίμ!

Ὁ Αἰγύπτιος ταράχτηκε, ἔγινε πάλι κατάχλωμος, ἀλλὰ τώρα ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν φόβο.

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ τί ἔκανες, ἀφοῦ δὲν τὸ ξέρεις ἐσύ!, ἐφώναξε ὁ Νότης. Ἔπαιζες τὴν «ραμπάντα» κι' ἐτραγουδοῦσες ἐρωτικὰ τραγούδια.

— Καὶ γιατὶ σοῦ φαίνεται παράξενο αὐτό;

— Δὲν ἤξερες λοιπὸν πὼς τραγουδοῦσες κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Φατμᾶς;

— Καὶ τί μ' αὐτό;

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἀντίζηλος γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ ἔλεγες εἶσαι ἐσύ ὁ ἴδιος, Ἀβδὲλ Κερίμ!

— Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται!

— Μὴ λὲς ψέματα, λοιπόν! Ἀφοῦ στὸ τραγοῦδι σου ἀνακάτεψες τόσες

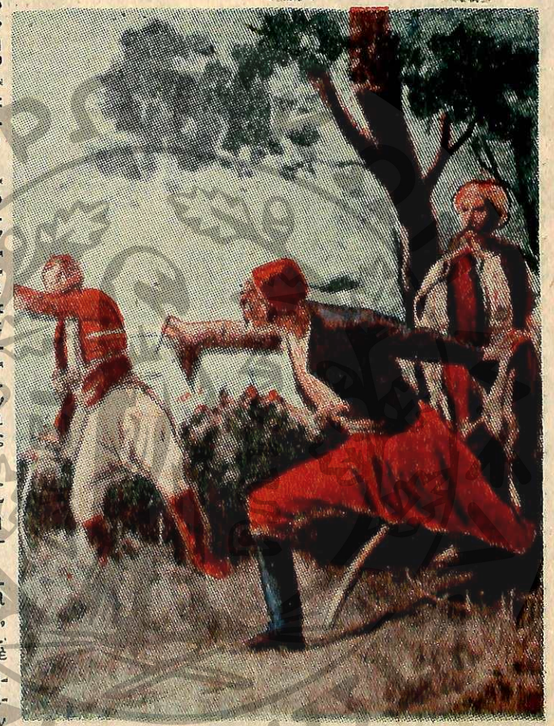

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἔμπηξε τὸ γιαταγάνι του στὸ στῆθος τοῦ Νότη

φορές τὸ ὄνομα τῆς ἀλμέας!

— Ἄ, ὥστε μὲ παραμόνευες, λοιπόν!...

— Ἀβδὲλ Κερίμ, μὴν ξεχνᾶς τὴν ἀδελφή μου τὴν Ἐλέγκω. Εἶναι Ἑλληνίδα, καί....

— Ναί, ἀλλὰ τὸ Κοράνιο...

— Ἄφησε τὸ Κοράνιο κατὰ μέρος! Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς: ὅτι σᾶς ἐπιτρέπει νὰ παίρνετε πολλὲς γυναῖκες. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι ἡ Ἐλέγκω θὰ πάρῃ ἕναν ἄντρα μονάχα καὶ ἐσὺ μιὰ γυναῖκα. Ὁ Προφήτης ἄκουσε τοὺς ὅρκους σου.

— Ἄχ, Ἐλέγκω!... Ἐλέγκω!... ἐμουρμούρισε ὁ ἄλλος.

— Μπορεῖς νὰ τὴν ξεχάσῃς γιὰ τὴν Φατμᾶ;

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὴν Ἐλέγκω, Νότη, εἶπε ὁ Αἰγύπτιος ὑπόκωφα.

Ὁ ρωμηὸς ἔκαμε τρία βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω κι' ἐσήκωσε τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἀβδὲλ Κερίμ!, εἶπε σοβαρά. Φυλάξου!...

— Νότη!...

— Φυλάξου! Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις!...

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἐλέγκως τὸν ἐκύτταζε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ ματια ποὺ πετοῦσαν φωτιές, μετὰ τοῦ γύρισε τὰ νῶτα κι' ἐχάθηκε μέσ' στὸ σκοτάδι.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὅταν ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἔφθασε στὶς προφυλακὲς τῆς κατασκηνώσεως, ὁ ἥλιος ἀνέβαινε πίσω ἀπὸ τὰ γιγαντιαῖα δάση τοῦ Νείλου. Ὅλο τὸ στρατόπεδο ξυπνοῦσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

Σκυθρωπός, σιωπηλός, σκεφτικός, ὁ Αἰγύπτιος ἐπέρασε τὶς πρῶτες σκηνὲς κι' ἐπῆγε νὰ καθήσῃ κοντὰ στὴ δική του, στὸν κορμὸ μιᾶς κομμένης χουρμαδιᾶς. Ἐκάθησε, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνες στὰ γόνατά καὶ τὸ κεφάλι του στὶς παλάμες.

Ἦταν ἀναστατωμένος ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς νυκτός, σχεδὸν ἄρρωστος. Μέσα στὴν καρδιά του γινόταν πάλη φοβερή, γιγαντιαία, καὶ δυὸ πάθη ἐξ ἴσου μεγάλα συνεκρούοντο: ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ὄμορφη Ἐλέγκω, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ὁρκισθῆ αἰωνία πίστιν καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Φατμᾶ, τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο πλάσμα μὲ τὰ φλογερὰ μάτια ποὺ τὸν εἶχε καταγοητεύσει.

Βρισκόταν δηλαδὴ μετέωρος ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀβύσσους. Στὸ χεῖλος τῆς μιᾶς ἦταν ἡ Ἐλέγκω μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τῆς ἄλλης ἡ Φατμᾶ. Καὶ ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ τὰς ἀβύσσους αὐτὲς τὸν τραβοῦσε μὲ τὴν ἴδια δύναμι, ποὺ προκαλοῦσε τὸν ἴδιο ἴλιγγο.

Παραδεχόταν πὼς εἶχε ὑποσχεθῆ τὴν καρδιά του στὴν Ἐλέγκω, πὼς τὰ κατάμαυρα μάτια της πετοῦσαν φλόγες ποὺ τοῦ καῖγαν τὴν καρδιά, πὼς ἦταν ὄμορφη, ὑπέροχη μοναδική.

Ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του τὴ μορφὴ τῆς ἀλμέας, οὔτε νὰ ξεχάσῃ τὰ μάτια της ποὺ τὰ νοιωθε νὰ τὸν βασανίζουν σὰν νἆταν ἀναμμένα κάρβουνα πάνω στὴ γυμνή του σάρκα.

Τοῦ κάκου ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἑλληνίδας, τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ σταματήσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του, τοῦ κάκου ἔφερνε στὸ νοῦ του τὰ περάξενα καὶ ἀπειλητικὰ λόγια τοῦ Νότη.

Ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά του τὴν περήφανη μορφὴ τῆς ἀλμέας, μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι, ὅπως τὴν εἶδε στὴν ἔρημο ὅταν ἀντιμετώπιζε τὸ λεοντάρι.

Ἐνόμιζε πὼς τὴν κρατοῦσε ἀκόμη στὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ στῆθος του, μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλιά της τυλιγμένα στὸν λαιμό του.

Ἐνόμιζε πὼς ἄκουε τὴν ἀνάσα του καὶ τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δίπλα στὴ δική του, κι' ἐδοκίμαζε σφοδρὲς συγκινήσεις, ἄγνωστες ἕως τότε, τὸ αἷμα του κυκλοφοροῦσε πιὸ γρήγορα στὶς φλέβες, μιὰ παράξενη φωτιὰ τοῦχε ἀνάψει στὸ στῆθος κι' ἐπαιρνε γιγαντιαῖες διαστάσεις, ἐνῶ ἔσβυνε στὴ μνήμη του τὴ μορφὴ τῆς Ἐλέγκως καὶ τοῦ Νότη.

— Φατμᾶ! Φατμᾶ! ἐμουρμούριζε στενάζοντας. Ἐγέννησες στὴν καρδιά μου ἕνα πάθος ποὺ θὰ σβύσῃ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν καϋμένη τὴν Ἐλέγκω! Ἕνα πάθος ποὺ μὲ τρομάζει, μὲ κάνει νὰ τρέμω!...

Σηκώθηκε ἀπ' ἐκεῖ ὅπου καθόταν κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω, σὰν νἄθελε ν' ἀνακαλύψῃ ἐκείνην ποὺ τοῦχε ἀνάψει στὰ στήθη αὐτὴ τὴ φωτιά. Τὰ μάτια του καρφώθηκαν σ' ἕναν ἄνθρωπον, ἕνα λοχαγὸν τῶν βασιβουζούκων, ποὺ τὸν κυττοῦσε χαμογελῶντας, σχεδὸν εἰρωνικά.

— Τί κάνεις ἐδῶ μόνος σου καὶ σκεφτικός; τὸν ἐρώτησε ὁ λοχαγός, σταυρώνοντας τὰ χέρια στὸ στῆθος.

Στέκομαι τόσην ὥρα καὶ σὲ κυττάω, περίεργος νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμῃς.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι Χασάν; ἔκανε ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ, προσπαθῶντας νὰ δώσῃ πιὸ εὐχάριστη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του.

— Ὁλόκληρος φίλε μου! Θέλω νὰ μὲ συνοδέψῃς στὸ δάσος τοῦ Νείλου γιὰ νὰ φέρουμε πίσω αὐτὸν τὸν λόχον τῶν βασιβουζούκων ποὺ ἀφήσαμε σὲ μιὰ γκρίμπα. Οἱ ἐπαναστάται ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία τους καὶ καμμιὰ μέρα θὰ μᾶς τοὺς σκοτώσουν ὅλους!

— Ἔρχομαι, Χασάν.

— Πάρε τὴν καραμπίνα σου καὶ πᾶμε, λοιπόν. Δὲν πρέπει νὰ νυχτώσουμε στὸ δρόμο.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ στάθηκε λίγο ἀναποφάσιστος. Μετὰ ἐπῆρε τὴν καραμπίνα του ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ παράμερα καὶ ἀκολούθησε ἀμίλητος τὸν Χασάν.

Προτοῦ βγῇ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, ἐκοντοστάθηκε εἴκοσι φορές, πότε κυττῶντας κατὰ τὸ Χασανιέ, καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὸ σπίτι τῆς Φατμᾶς, καὶ πότε κατὰ τὴ σκηνὴ τοῦ Νότη.

Ὁ λοχαγὸς τῶν βασιβουζούκων ἐπῆρε ἕνα μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ μεγάλα δάση τοῦ Νείλου. Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ τὸν ἀκολουθοῦσε, δίχως νὰ ἐνδιαφέρεται ποῦ πᾶνε καὶ μὲ τὴ σκέψι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸν λόχο τῶν βασιβουζούκων.

— Μὰ τί ἔχεις καὶ δὲ μιλᾶς, Ἀβδὲλ Κερίμ; ἐρώτησε ὁ Χασάν, ἀφοῦ ἐπροχώρησαν κάμποσο.

— Τίποτα, ἀπάντησε ὁ ἄλλος ξερά.

— Μήπως σκέφτεσαι αὐτὸ τὸ ὄμορφο κορίτσι ποὺ ἔφερες ἀκόψε στὸ στρατόπεδο;

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ τινάχτηκε καὶ τὸν ἐκύτταξε κατάπληκτος.

— Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

— Μπᾶ! ἔκανε ὁ Χασὰν με ὕφος ἀνθρώπου ποὺ τὰ ξέρει ὅλα, μήπως νομίζῃς ὅτι μπορεῖ νὰ μπῇ κανεὶς στὸ στρατόπεδο δίχως νὰ τὸ μάθω; Ἤρθες μαζὶ μὲ τὸν Νότη καὶ κρατοῦσες τὴν ὄμορφη ἀλμέα στὴν ἀγκαλιά σου. Ποῦ στὸ διάβολο τὴν ἀνακάλυψες;

— Τὴν βρῆκα καθὼς ἐρχόμουν ἀπὸ τὸ Μαχμουδιέ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἐπιτεθῆ ἕνα λεοντάρι. Ἡ καμήλα καὶ ὁ δοῦλος της εἶχαν σκοτωθῆ ἀπὸ τὸ λεοντάρι κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε ν' ἀνεβῆ στὴ δική μου.

— Στὴν ἀγκαλιά του δηλαδή! τὸν διώρθωσε μὲ κακεντρέχεια ὁ Χασάν.

— Ὅπως θέλεις.

— Καὶ σὺ ἐσκότωσες τὸ λεοντάρι ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε;

— Φυσικά!

— Βέβαια. Γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃς πὼς εἶσαι παλληκάρι! Πάντως ἔκαμες καλά, γιατὶ εἶναι ὄμορφο κορίτσι ἡ Φατμᾶ.

— Μπᾶ! Ξέρεις καὶ τ' ὄνομά της; Μήπως τὴν γνωρίζῃς;

— Ἀπὸ πολὺν καιρό.

— Ποιὰ εἶνε; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πάει;

— Πολὺ διάζεσαι, βλέπω. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ξέρω ὅτι εἶναι μιὰ ἀλμέα μὲ κατάμαυρα μάτια, σὰν ἀναμμένα κάρβουνα, μὲ πόδια μικροσκοπικὰ καὶ χέρια σὰν πέταλα ρόδου.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω. Καὶ μετά;

— Δὲν ξέρω παραπάνω. Σ' ἐνδιαφέρει πολὺ αὐτὸ τὸ κορίτσι;

— Πάρα πολύ! ἐφώναξε ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ μὲ ἀσυγκράτητη παραφορά.

— Ἀλήθεια; Μήπως λοιπὸν ἐξέχασες τὴν ὄμορφη Ἐλέγκω;

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γι' αὐτήν, Χασάν.

— Σκέψου πὼς ἡ Ἐλέγκω εἶναι τιγρις.

— Κι' ἐγὼ λεοντάρι! ἀπάντησε περήφανα ὁ Αἰγύπτιος.

Ὁ λοχαγὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀκούμπησε φιλικὰ τὸ ἕνα χέρι στὸν ὦμο του:

— Ἀβδὲλ Κερίμ, τοῦ εἶπε. Ἀπόψε ἐλογομάχησες μὲ τὸν Νότη.

— Μὲ κατασκόπευες Χασάν;

— Τὸ στρατόπεδο ἔχει μάτια καὶ αὐτιά. Ἀφοῦ δὲν μοῦ τὸ λὲς ἐσύ, σοῦ τὸ λέω ἐγώ, ὅτι ἐκάνατε βόλτες ἔξω ἀπὸ ἕνα σπιτάκι καὶ ὅτι στὸ σπιτάκι αὐτὸ μένει ἡ Φατμᾶ, ἀφοῦ τὴν εἶδαν νὰ μπαίνῃ ἐκεῖ μέσα. Μήπως εἴσαστε ἀντίζηλοι;

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ δὲν ἀπάντησε. Ἔγινε ξαφνικὰ σκυθρωπός.

— Δὲν ἀπαντᾶς, ἀλλὰ διαβάζω μέσα στὴν καρδιά σου ὅπως διαβάζει ὁ Προφήτης, καὶ ἴσως καλύτερα, Ἀβδὲλ Κερίμ.

— Καὶ τί βλέπεις;

— Ἀγάπη, ἔρωτα φλογερὸν γιά...

— Γιὰ ποιάν;

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ! Γιὰ τὴν Φατμᾶ!...

— Μὴ φωνάζῃς!... ἐψιθύρισε ὁ Αἰγύπτιος, κυττῶντας φιλύποπτα γύρω του.

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν πὼς βρῆκα τὴν ἀλήθεια;

— Δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀρνηθῶ. Τὴν ἀγαπῶ τὴν Φατμᾶ.

— Καὶ τὴν Ἐλέγκω; Καὶ ὁ Νότης;

— Θὰ τὴν βγάλω ἀπὸ τὴν καρδιά μου, καὶ αὐτὸν τὸν περιφρονῶ, τὸν μισῶ, ἀφοῦ θέλει νὰ γίνῃ ἀντίζηλός μου!

Μόλις ὅμως ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, συμμαζεύτηκε. Θὰ ἤθελε νὰ τὰ καταπιῇ, ἀλλὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ στῆθος μ' ἕνα στεναγμό:

— Δυστυχισμένε Ἀβδὲλ Κερίμ! ἐφώναξε ὁ Χασάν.

— Μὴ μὲ κλαῖς ἀκόμα! Ἂν ἤξερες τί τρομερὴ πάλη γίνεται μέσα στὴν καρδιά μου!... Καὶ δὲν μπορῶ νὰ διαλέξω μιὰν ἀπὸ τὶς δύο...

— Ὥστε τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμη τὴν Ἐλέγκω;

— Ἴσως. Ὅσο καὶ ἂν προσπαθῶ, δὲν κατορθώνω νὰ τὴν βγάλω τελείως ἀπ' τὴν καρδιά μου. Τὴν βλέπω διαρκῶς μπροστά μου, ὄμορφη, περήφανη, ὑπέροχη!... Καὶ ὅμως δὲν τὴν ἀγαπῶ!

Ἔξαφνα ἐσταμάτησε, ἁρπάζοντας ἀπότομα τὴν καραμπίνα του. Εἶχαν φθάσει στὰ σύνορα τοῦ μεγάλου δάσους ποὺ ἁπλώνεται ὅσο φτάνει τὸ μάτι, ἀκολουθῶντας τὸν ἑλικοειδῆ δρόμο τοῦ Λευκοῦ Νείλου.

— Τί συμβαίνει; ἐρώτησε ὁ Χασάν, τραβῶντας κι' αὐτὸς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον τὸ πιστόλι του.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἐκύτταξε γύρω φιλύποπτα, προσπαθῶντας νὰ ἰδῇ καλὰ κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ποὺ ἔκλειναν τὸν δρίζοντα.

— Σάμπως ἄκουσα θόρυβο μέσα στοὺς θάμνους εἶπε μετά.

— Θἆναι καμμιὰ μαϊμοῦ. Μέσα στὸ δάσος εἶνε ἀρκετές.

— Μήπως εἶναι κανένας κατάσκοπος;

— Πιθανόν. Ὁ Μοχντὶ ἔχει τολμηροὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν φοβοῦνται νὰ πλησιάσουν τὶς κατασκηνώσεις μας.

Ὁ Αἰγύπτιος ἔκαμε νεῦμα τοῦ λοχαγοῦ νὰ προχωρήσῃ, ἐνῶ αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ παρατηρῇ τριγύρω, μὲ προσοχή. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε, κι' ἐπροχώρησαν μαζί.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφθασαν στὴν γκρίμπα, ὅπου ἦταν κατασκηνωμένος ἕνας λόχος πεζῶν βασιβουζούκων.

Τοὺς ὑποδέχτηκε ἕνας ἀξιωματικὸς ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς.

— Τί νέα; τὸν ἐρώτησε ὁ Χασάν.

— Τίποτε, ἀπάντησε αὐτός. Οἱ ἐπαναστάτες δὲν φάνηκαν ὡς τώρα. Σεῖς δὲν συναντήσετε κανέναν;

— Ὄχι, ἀπολύτως.

— Ἐγώ, ἀπ' ἐδῶ, εἶδα μονάχα... ἕνα φάντασμα.

— Πῶς; ἔκανε ὁ Χασάν. Ἐξηγήσου. Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ξέρω κι' ἐγώ!... Εἶδα νὰ περνάῃ ἕνα φάντασμα, παράξενα ντυμένο. Μπορεῖ νὰ ἦταν κανένας ἐπαναστάτης μεταμορφωμένος. Δὲν εἶναι πολλὴ ὥρα ποὺ πέρασε...

— Μὰ ποιὸς νὰ εἶναι; ἔκανε ὁ Χασὰν με περιέργεια. Ἀβδὲλ Κερὶμ θέλεις νὰ πᾶμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ δάσος ὡς ποὺ νὰ ἑτοιμαστοῦν ὁ' στρατιῶτες;

— Ἂν θέλῃς, πᾶμε καὶ ὡς τὴν ἔρημο τοῦ Κορόσκο. Ὅταν ἔχω τὴν καραμπίνα μου δὲν φοβοῦμαι τίποτα.

— Ὡραῖα!

Μετὰ ἐστράφηκε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ ἑτοιμαστῆτε καὶ ἂν δὲν ἔρθουμε σε μισὴ ὥρα νὰ ξεκινήσετε γιὰ τὸ Χασανιέ. Ἐμεῖς μπορεῖ νὰ πᾶμε ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Ὁ Αἰγύπτιος καὶ ὁ Τοῦρκος ἄφησαν τὴν γκρίμπα κι' ἐπροχώρησαν στὸ στενὸ μονοπάτι ἀπ' ὅπου λίγο πρὶν εἶχε περάσει τὸ φάντασμα. Καὶ περπατοῦσαν βιαστικὰ σὰν νὰ κυνηγοῦσαν κάποιον.

— Μὰ ποιὸ νἆταν αὐτὸ τὸ φάντασμα; ρωτοῦσε ὁ Χασάν. Μήπως εἶναι κανένας ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ, ποὺ ἐπροχωροῦσε μπροστά, ἐσταμάτησε ἀπότομα, ὥστε ὁ ἄλλος ποὺ ἀκολουθοῦσε ἔπεσε σχεδὸν ἀπάνω του.

— Στάσου λοιπόν!, ἐφώναξε μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

— Εἶδες τίποτε; ἐρώτησε ὁ Χασάν.

— Σώπα!...

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούσταν ἕνα ντέφι ποὺ ἔπαιζε. Καὶ ἡ ἠχὼ τοῦ δάσους ἐπολλαπλασίαζε τὸν ἦχο του. Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἔγινε χλωμὸς σὰν πτῶμα.

— Ἀκοῦς Χασάν; ἐρώτησε.

— Ναί. Θἆναι κάποιος ἀράπης ποὺ παίζει ντέφι.

— Ὄχι, δὲν εἶναι ἀράπης! ἔκανε ζωηρὰ ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ.

— Ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ;

— Εἶναι μιὰ γυναῖκα. Αὐτὸ τὸ ντέφι τὄχω ξανακούσει!

— Ἀλήθεια; Πᾶμε λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε.

Ὁ Αἰγύπτιος τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ἐσταμάτησε.

— Δὲν ξέρεις γιὰ ποιὰ γυναῖκα μιλάω; τοῦ εἶπε.

— Μίλα γιὰ ὁποιαν θέλεις. Ἐγὼ θὰ προχωρήσω.

— Τὸ ντέφι τὸ παίζει ἡ Φατμᾶ!...

Ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Τούρκου.

— Χασάν, ἐξακολούθησε ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ, ἄφησέ με μόνον, σὲ παρακαλῶ. Δὲν πρέπει ν' ἀκούσῃς αὐτὰ ποὺ θὰ πῶ τῆς ἀλμέας.

— Εἶσαι τρελλός. Πρέπει νὰ ἰδῶ τὴν Φατμᾶ.

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Αἰγύπτιος.

— Μὰ δὲν σκέφτεσαι λοιπὸν τὰ ὅσα ὑποσχέθηκες τῆς Ἐλέγκως;

— Δὲν σκέφτομαι τίποτα! Θὰ πάω νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Φατμᾶς. Μοῦχει ἀνάψει τὸ αἷμα στὶς φλέβες καὶ ἡ καρδιά μου χτυπάει γι' αὐτήν. Ἄφησέ με μόνον, σοῦ λέω.

Ὁ Τοῦρκος τὸν ἐκύτταξε μὲ οἴκτο.

— Τρέχεις στὴν καταστροφή σου, Ἀβδὲλ Κερίμ, τοῦ εἶπε. Κάνε ὅπως θέλεις. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω κοντὰ στοὺς ἀμμολόφους.

Ὁ Αἰγύπτιος ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ στῆθος, ἀλλὰ μετὰ τὸ σήκωσε, ἀποφασιστικά:

— Πάω νὰ πετάξω τὴν καρδιά μου στὰ πόδια τῆς Φατμᾶς, εἶπε καὶ ἐπροχώρησε γοργὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀκούσταν τὸ ντέφι.

Τὸ κεφάλι του ἦταν φλογισμένο καὶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ἐνόμιζε πὼς ἦταν μεθυσμένος καὶ περπατοῦσε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μηχανικά, τραβηγμένος ἀπὸ τὸν ἦχο τοῦ ντεφιοῦ, ὅπως τὸ φίδι ἀπὸ τὸν ἦχο τοῦ αὐλοῦ.

Σὲ λιγάκι ἔφθασε σ' ἕνα μεγάλο ξέφωτο, τριγυρισμένο ἀπὸ πελώρια δέντρα, στὴν κορυφὴ τῶν ὁποίων ἔπαιζαν ἄπειρες μαϊμοῦδες. Κι' ἐκεῖ ἐσταμάτησε, συγκρατῶντας μὲ κόπο μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ἐκεῖ, στὴν ὄχθη μιᾶς λιμνοῦλας, σκεπασμένης ἀπὸ μεγάλα φύλλα λωτοῦ, στεκόταν ὄρθη ἡ ἀλμέα μὲ τὸ ντέφι στὰ χέρια, τὰ κατάμαυρα μαλλιὰ λυτὰ στοὺς ὤμους, ἐνῶ ὁ ἥλιος τὴν ἔλουζε ὁλόκληρη κι' ἔκανε τὰ βραχιόλια της νὰ λαμποκοπᾶνε.

Ἕνας ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ σ' αὐτὴ τὴ στάσι, θὰ τὴν περνοῦσε γιὰ ὀπτασία, γιὰ ἕνα οὐρὶ ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸν παράδεισο τοῦ Μωάμεθ.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν. Ἔκαμε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Καί, σχεδὸν χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐμπρός, δίχως νὰ κάμῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Σὲ λιγάκι ἐσταμάτησε. Βρισκόταν σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων ἀπὸ τὴν ἀλμέα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ τὸ ντέφι της μ' ἕνα ρυθμὸν ἀργὸν καὶ μελαγχολικόν.

— Φατμᾶ!... Φατμᾶ!... ἐψιθύρισε ὁ Αἰγύπτιος, ἁπλώνοντας τὰ χέρια πρὸς αὐτήν.

"Ἐκ φωτὸς δοξάζομαι, οἱ ἀντίπαλοί του τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἔσυρ-

Ἡ ἀλμὲᾶ ἐστράφηκε καὶ τὸν εἶδε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Ο ΑΠΑΓΩΓΕΥΣ

Σὰν εἶδε μπροστά της τὸν Ἀβδὲλ Κερίμ, ἀκίνητον σὰν ἄγαλμα, μὲ ἀλλοιωμένα τὰ χαρακτηριστικά, καὶ τὰ χέρια τεντωμένα σὲ στάσι ἱκεσίας, ἡ Φατμὲ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως.

Τὸν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα κατάμαυρα μάτια της, ποὺ ἐμαγνήτιζαν καὶ ποὺ ἔμπαιναν ὡς τὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς του, δίχως νὰ προφέρῃ λέξι.

— Φατμὲ! ἐπανέλαβε ὁ Αἰγύπτιος μὲ φωνὴ ἀκόμα πιὸ συγκινημένη.

Ἡ ἀλμὲα τὸν ἐπλησίασε, παρατηρῶντας τον μὲ περιέργεια.

— Τί θέλεις ἐδῶ; ἐρώτησε μετά.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπόν, μαυρομμάτα;

— Καὶ πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω αὐτὸν ποὺ μ' ἔσωσε μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του; Ἐσὺ δὲν εἶσαι ποὺ ἐσκότωσες τὸ λεοντάρι κι' ἔπειτα μ' ἔφερες στὸ χωριό;

— Ὁ ἴδιος, Φατμὲ.

Ἔμειναν καὶ οἱ δυὸ σιωπηλοὶ γιὰ λίγην ὥρα, προσπαθῶντας ὁ ἕνας νὰ διαβάσῃ μέσ' τὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου.

— Καὶ τώρα τί θέλεις ἀπὸ μένα; ἐρώτησε τέλος ἡ ἀλμέα, διακόπτοντας πρώτη τὴ σιγή.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκεσαι;

— Στὰ βάση τοῦ Λευκοῦ Νείλου. Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Ξέρεις πῶς βρίσκονται ἀντάρτες κρυμμένοι σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη;

Ἡ Φατμὲ ἐχαμογέλασε μὲ περιφρόνησι. Μετὰ τοῦ ἔδειξε ἕνα μικρὸ στυλέτο ποὺ κρεμῶταν ἀπ' τὴ ζώνη της καὶ τοῦπε περήφανα:

— Ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι κανέναν!

— Μπορεῖ ὅμως νὰ σὲ κλέψουν;

— Καὶ τί θὰ πάθω; Ποιὸς θὰ κλέψῃ μιὰ φτωχὴν ἀλμέα;

— Ἐγὼ ὅμως θὰ μείνω ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸν χαμό σου! ἔκανε ὁ ἄλλος μὲ πάθος.

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς Φατμᾶς ἄνοιξαν ἀκόμα πιὸ πολὺ καὶ στὰ χείλη της ἐφάνηκε ἕνα ἀνέκφραστο χαμόγελο.

Μετὰ τὴν ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερο, τόσο ποὺ ἐκεῖνος ἔνοιωσε τὴν ἀναπνοή της στὸ πρόσωπο. Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἐτέντωσε μπροστὰ τὰ χέρια, σὰν γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξῃ, ἀλλὰ κρατήθηκε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἄ, ὥστε ἔτσι λοιπόν! ἔκανε αὐτὴ σχεδὸν εἰρωνικά. Θὰ λυπώσουνα γιὰ τὸν χαμό μου;

— Ναί, Φατμᾶ, σοῦ τ' ὁρκίζομαι!... Θὰ δοκίμαζα πολὺ μεγαλύτερη λύπη ἀπ' αὐτὴν ποὺ φαντάζεσαι!...

— Καὶ γιατί; ἐρώτησε ψυχρὰ ἡ ἀλμέα.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε βουβὸς καὶ τὸ μέτωπό του ἐζάρωσε. Δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα ἂν πρόκειται νὰ ἐξαφανισθῶ; ἔκανε πάλι ἡ Φατμᾶ. Καὶ ἐξ ἄλλου μήπως νομίζῃς πὼς μένω πάντα στὸ Χασανιέ; Πετάω σὰν τὸ πουλί, πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, ὅπου μ' ἀρέσει.

— Τώρα ὅμως δὲν μπορεῖς ν' φύγῃς ἔτσι ἀπὸ τὸ Χασανιέ...

— Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ ἀόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ!

Ὁ Κοὺρτ Γκαίτς, σκηνοθέτης τοῦ φίλμ «Ὁ Ναπολέων φταίει γιὰ ὅλα», συνήντησε μιὰ μέρα ἕναν νεαρὸ κομψευόμενο δημοσιογράφο, ποὺ δὲν συμπαθοῦσε, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι κάθε μῆνα ἐόδευε περισσότερα ἀπὸ 30 μάρκα γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν του.

—Τὰ μαλλιὰ λοιπὸν ἀξίζουν περισσότερο ἀπ' τὸ κεφάλι, τοῦ ἀπήντησε κρύα ὁ Κοὺρτ.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

Τὸ ὄνομα αὐτὸ σημαίνει σήμερα γιὰ μὲν τοὺς Ἀμερικανοὺς εὐθυμία καὶ καλὴ καρδιά καὶ ἀμεριμνησία, γιὰ δὲ τὶς Ἀμερικανίδες τρυφερότητα. Περιέργως ὅμως ὁ Μπόμπυ, τὸν καιρὸ ποὺ πήγαινε σχολεῖο ἦταν ἕνα σιωπηλό, σοβαρὸ καὶ —ἀκόμη πιὸ περίεργο— ντροπαλὸ παιδί. Οἱ γονεῖς του, ποὺ εὐκατάστατοι, τὸν ἔστελναν συχνὰ νὰ κάνῃ ταξίδια στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ μορφωθῇ. Ξαφνικά, ὅταν ἦταν 16 ἐτῶν, πέθανε ὁ πατέρας του καὶ ἔμειναν στὸ σπίτι χωρὶς λεπτά. Ὁ Μπόμπ καὶ ὁ ἀδελφός του ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ δουλειά, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβρισκαν, φόρεσαν παλιόρρουχα καὶ πῆγαν σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρία μηχανῶν. Ἀκόμη ὥρα σήμερα θυμᾶται καὶ διηγεῖται τί φόβο κι' ἀγωνία εἶχε μήπως τοὺς διώξουν. Ἀλλὰ εὐτυχῶς τοὺς ἔδωσαν δουλειά.

Μετὰ ἀπὸ χρόνια ἔπαιξε σ' ἕνα θέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὴν ἴδια ἐκείνη ἐποχὴ τοῦ ἐπρότειναν νὰ παίξῃ καὶ εἰς τὸν κινηματογράφο μὲ τὴν Βίλμα Μπάνκυ, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθηκε. Τὸν τραβοῦσε περισσότερο τὸ θέατρο. Μετὰ ἕνα ἔτος τοῦ ἐξαναπρότειναν νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο καὶ μάλιστα ἡ Μέτρο Γκόλιντουϊν Μάγιερ. Εἰς τὴν ἀρχὴ ἔπαιζε μικροὺς ρόλους μὰ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸ πρωταγωνιστοῦσε μὲ τὴ Νόρμα Σήρερ καὶ ἀμέσως μετὰ συνέβη τὸ μεγαλύτερο γεγονὸς τῆς κινηματογραφικῆς του καρριέρας. Ἔπαιξε μαζὶ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο στὸ «Ὑβόνη». Μόνο μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἀντελήφθησαν ὅτι θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα ἄν καὶ στὰ ἔργα ἦταν ξέγνοιαστος, εὔθυμος καὶ λιγάκι μόρτης ποὺ εἶνε στὴν πραγματικότητα. Γιατὶ αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο του θέλντερο. Μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ θυμῶσῃ μαζί του ἔστω κι' ἂν ἔγῃ κάνει τὴν πιὸ τρελλὴ φάρσα.

Ο ΠΑΝΤΕΡΕΦΣΚΥ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Μετὰ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχαν σ' ὅλο τὸν κόσμο τὰ φίλμς, στὰ ὁποῖα ἔπαιξε ὁ Παντερέφσκυ «Σονάτα ὑπὸ τὸ Σελῆνόφως» καὶ «2α Ραψῳδία τοῦ Λίστ», οἱ παραγωγοὶ ἀπεφάσισαν νὰ γυρίσουν κι' ἄλλες ταινίες μαζί του.

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

Ὅταν ἐγύριζαν στὸ Χόλλυγουντ τοὺς «Ἀθλίους», ὁ πρωταγωνιστὴς των Φρέντερικ Μὰρς ἔπρεπε νὰ λιθοβολιθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Στὶς πρόβες, ὁ σκηνοθέτης Μπολασλέβσκυ ἀνεκάλυψε ἕναν μικρὸ ὡς 15 ἐτῶν ποὺ εἶχε πολὺ ἔξυπνο πρόσωπο.

—Ἄκου, τοῦ λέει, μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ σκοπεύῃς θαυμάσια. Λοιπόν, γιὰ κάθε πέτρα ποὺ θὰ πετυχαίνῃς τὸν Φρέντερικ Μὰρς θὰ σοῦ δίνω ἕνα δολλάριο.

Ἡ σκηνὴ ἄρχισε καὶ οἱ πέτρες, ποὺ ἦσαν ἀπὸ χαρτὶ πεπιεσμένο καὶ ἐφαίνονταν σὰν ἀληθινές, ἔπεφταν βροχηδὸν ἐπάνω στὸν πρωταγωνιστή. Ὁ μικρὸς τὸν πέτυχε 6 φορὲς καὶ πῆγε νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβή του.

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τοῦ λέει ὁ σκηνοθέτης, σὲ περίμενα πιὸ ἱκανό.

—Ἐγὼ ὡστόσο εἶμαι ἐνθουσιασμένος, τοῦ ἀπήντησε ξεκαρδισμένος στὰ γέλια ὁ μικρὸς, γιατὶ γιὰ κάθε πέτρα ποὺ θὰ περνοῦσε δίπλα του χωρὶς νὰ τὸν πετυχαίνῃ, ὁ Φρέντερικ Μὰρς τοῦ ὑποσχέθηκε 2 δολλάρια!

ΕΞΥΠΝΗ Ἡ ΒΛΑΚΑΣ;

Μιὰ πλουσία Ἀμερικανὶς ἐπεσκέφθη προὸ καιροῦ στὴν Γερμανία ἕνα στούντιο τὴν ὥρα ποὺ ὁ σκηνοθέτης Γιάκομπυ ἐγύριζε κάποιο φίλμ. Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ ἐλάμβαναν μέρος, γιὰ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς ξένης, ἔλεγαν μεταξύ τους διάφορες τερατολογίες.

—Φαντασθῆτε, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Λίντα Μπαρόβα πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἐγνώρισα στὴν Πράγα ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν ἤξερε τὸ ὄνομά μου! Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, πετάχτηκε ὁ Φραὶλιχ. Στὴν Ἀμερικὴ ὅλες οἱ κόρες τῶν ἐκατομμυριούχων ποὺ ἤθελαν νὰ παντρευτοῦν, ἔδρασαν ἕναν σύλλογο θαυμαστριῶν μου.

—Τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, διέκοψε ὁ Γιάκομπυ χαμογελῶντας. Ἐγὼ γνωρίζω μιὰν Ἀμερικανίδα ποὺ πιστεύει ὅλα ὅσα τῆς λένε.

—Ἄου! ἔκαμε ἡ Ἀμερικανὶς ἐπισκέπτρια κι' ἔβγαλε τὸ καρνέ της. Πρέπει νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ αὐτὸ τὸ κυρία γιὰ νὰ ἰντῶ ἂν θὰ πιστέψῃ ὅλα ὅσα μοῦ εἴπατε.

Ἡ περίφημη ἀργεντινὴ στὰρ Ἰμπέριο Ἀρτζεντίνα, πρωταγωνίστρια τοῦ ἀλησμονήτου φίλμ «Κάρμεν».

ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ 1938

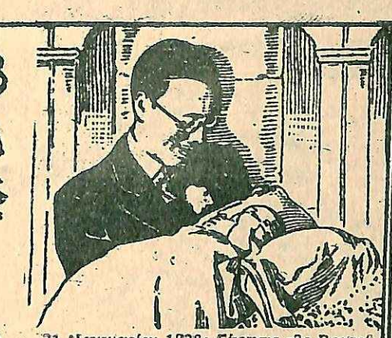

31 Ἰανουαρίου 1938: Γέννησις τῆς Βεατρίκης τῆς Ὁλλανδίας. Ἡ μικρούλα πριγκήπισσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, πρίγκηπος Βερνάρδου τοῦ Λίπ.

23 Νοεμβρίου 1938: 60ὴ ἐπέτειος τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Μαχαραγιὰ τῆς Κοπουρτάλας (περιοχὴ τοῦ Πενζάμπ, Βρεταννικὰ Ἰνδίαι).

20 Ἰανουαρίου 1938: Γάμοι τοῦ Βασιλέως Φαρούκ τῆς Αἰγύπτου μετὰ τῆς δεσποινίδος Φαρίντα Ζουλφικάρ.

30 Μαΐου 1938: Γάμοι τοῦ πρίγκηπος Λουδοβίκου — Φερδινάνδου, τῆς Πρωσσίας μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Κύρας τῆς Ρωσσίας.

11 Ἰανουαρίου 1938: Γάμοι τοῦ Διαδόχου Παύλου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς πριγκηπίσσης, Φρειδερίκης τοῦ Μπρούνσβικ.

12 Φεβρουαρίου 1938: Πρώτη ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ Οὐμπέρτου, πρίγκηπος τῆς Νεαπόλεως. Ὁ μικρούλης ἐπίδοξος διάδοχος στὰ γόνατα τοῦ παπποῦ του, Βασιλέως τῆς Ἰταλίας.

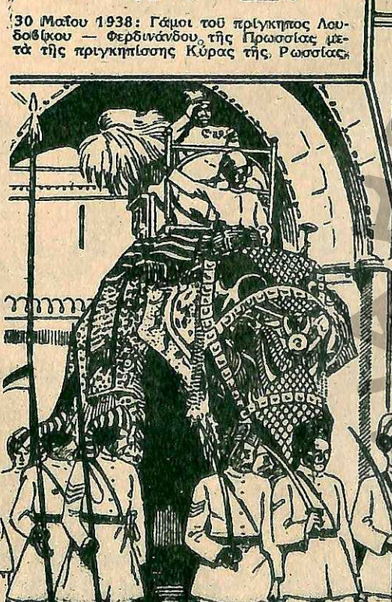

8 Νοεμβρίου 1938: 50ὴ ἐπέτειος τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Μαχαραγιὰ τοῦ Μπικανὴρ.

27 Ἀπριλίου 1938: Γάμοι τοῦ Βασιλέως Ζώγου τῆς Ἀλβανίας μετὰ τῆς Οὐγγρίδος κομήσσης Γεραλδίνης Ἀπωνύϊ.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΕΧΝΩΝ
ΑΛΒΑΝΙΑ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΤΡΩΤΕ

Μερικές χειρονομίες πού πρέπει ν' ἀποφεύγετε κατά τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ

1) Μὴν κρεμᾶτε τὴν πετσέτα σας στὸ κολλάρο σας ἢ στὸ γελέκο σας, οὔτε νὰ πῆν δένετε γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό σας. Μισοδιπλωμένην, ἀπλώσετέ την ἐπάνω στά γόνατά σας.

2) Μὴν σκουπίζετε τὰ χείλη σας μὲ τὴν πετσέτα σας, τρίβοντάς τα δυνατά.

3) Γιὰ νὰ πιῆτε κάτι, μὴ σηκώνετε τὸν ἀγκῶνα σας ἀπ' τὸ τραπέζι, μὴ ρίχνετε πίσω τὸ κεφάλι σας.

4) Μὴν ἀκουμπᾶτε τοὺς ἀγκῶνες σας ἐπάνω στὸ τραπέζι, οὔτε σπὰ πλευρὰ τῶν διπλανῶν σας. Ὅταν τὰ χέρια δὲν εἶνε ἀπασχολημένα, τοποθετοῦνται φυσικώτατα, σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ πιάτου. Ἀποφεύγετε τὶς χειρονομίες.

5) Μὴν ἀνοιγοκατεύετε τὸ σερβίτσιο σας, μὴν τυμπανίζετε ἐπάνω στὸ τραπέζι μὲ τὰ δάχτυλά σας ἢ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πηρουνιοῦ ἢ τοῦ μαχαιριοῦ σας. Μὴν ρουφᾶτε θορυβωδῶς τὴ σοῦπα σας, τὸ κρασί σας ἢ τὸν καφέ σας.

6) Μὴν κόβετε ὅλο τὸ κρέας μὲ μιᾶς μέσα στὸ πιάτο σας.

7) Μὴν βουτᾶτε μέσα στὴ σάλτσα σας ἕνα κομμάτι ψωμιοῦ μὲ τὰ δάχτυλά σας, ἀλλὰ μὲ τὸ πηροῦνι.

8) Μὴν κόβετε τὸ κομμάτι τοῦ ψωμιοῦ σας μὲ τὸ μαχαῖρι, ἀλλὰ μὲ τὰ χέρια σας.

9) Μὴ ρίχνετε ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὸ στόμα σας μέσα στὸ πιάτο ὅ,τι δὲν τρώγεται (μικρὰ κόκκαλα, κουκούτσια κ.τ.λ.). Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ κοκκαλάκια μὲ τὸ πηροῦνι σας καὶ ἀπὸ τὰ κουκούτσια κ.ἀ. μὲ τὸ κουτάλι σας ἢ μὲ τὴ φούχτα σας μισανοιγμένη.

10) Μὴ βάζετε τίποτε στὸ στόμα σας μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μαχαιριοῦ.

11) Μὴ γλείφετε τὰ δάχτυλά σας.

12) Μὴν καθαρίζετε τὰ δόντια σας στὸ τραπέζι, ἰδίως μὲ τὸ μαχαῖρι ἢ τὰ δάχτυλά σας. Μὴν ξεπλένετε τὸ στόμα σας μὲ τὴν τελευταία γουλιὰ τοῦ νεροῦ σας.

ΕΠΟΧΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Αὐτοτελὴς ὁραματικὴ νουβέλλα τῆς ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Πρωτότυπος εἰκονογράφη σις ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑ

Ἡ ὀρφανὴ ἀνεψιά

Ο ΤΑΝ ἄκουσε τὸ βῆμα τοῦ ἀντρός της στὴ σκάλα, πετάχτηκε ἡ Ἄννα τρομαγμένη. Καθὼς ἄνοιξε τὴν πόρτα, τὸ χέρι της ἔτρεμε. Ἀπὸ τὴ χλομάδα του κατάλαβε πὼς ἔφερνε ἄσχημα νέα, καὶ τὰ μάτια της σκοτείνιασαν. Πῆγε νὰ ρωτήσῃ μὰ τὰ λόγια ὅμως πνίγηκαν στὸ λαιμό της.

Ὁ Βάσος Διαμαντίδης ἀνέβηκε τὴ σκάλα ἀργά, βαστῶντας τὸ ταξιδιωτικό του βαλιτσάκι. Ἀγκάλιασε τὴ γυναίκα του ποὔτρεμε σύγκορμη, κι' ἄρθρωσε μόνο μιὰ λέξι.

—Πάει!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλα γύρισαν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Ἄννας. Ἡ φωνὴ τοῦ Βάσου, βαρειά, θλιμμένη. τὴν ξύπνησε:

—Ἔλα, μὴν κάνεις ἔτσι. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, μιὰ φλόγα ποὺ τρεμοσβύνει κάθε στιγμή. Ποιὸς νὰ τώλεγε ὅμως, ποιὸς νὰ τῶλεγε;

—Τὸν πρόφθασες ζωντανό. ρώτησε ἡ Ἄννα, κατορθώνοντας ἐπὶ τέλους νὰ συγκρατήσῃ τὰ χείλη της ποὺ τρεμούλιαζαν.

—Ὄχι, εἶχε ξεψυχήσει. Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν πρώτη προσβολή, τοῦ ἦρθε καὶ δεύτερη, κι' ἔμεινε στὸν τόπο. Κρῖμα στὸν ἄνθρωπο! Νέος ἀκόμα, σαραντα πέντε μόλις ἐτῶν, ἐπιστήμων πρώτης, χρυσῆ καρδιά.

Τὰ δάκρυα κύλισαν καυτὰ στὰ μάγουλα τῆς γυναίκας.

Τῆς χάιδεψε ἁπαλὰ ὁ Βάσος τὸ χέρι, καὶ τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι:

—Εἶσαι καλή, Ἄννα. Πονεῖς τοὺς συγγενεῖς μου!

—Μὲ τὸν Ἀλέκο εἴχαμε συνδεθῆ... ψιθύρισε ἡ Ἄννα, καὶ τὸ στῆθος της φούσκωνε νὰ σπάσῃ.

—Ναί, ἔχεις δίκηο! ἔκανε ὁ Βάσος θλιμμένος, καθὼς ἄνοιγε τὴ βαλίτσα του. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Ὁ Ἀλέκος ἦταν πρωτεξάδελφός μου, μὰ ἀνατραφήκαμε στὸ ἴδιο σπίτι, σὰν ἀδέλφια. Κι' ὥσπου νὰ παντρευτῇ, σὰν ἀδελφὸ τὸν εἴχαμε κι' οἱ δύο μας, ψέματα;

—Ἦταν τόσο καλός, ψιθύρισε ἡ Ἄννα.

—Μάλαμα! Θυμᾶσαι τότε, ποὺ εἴμαστε νειόπαντροι, ποὺ ἔλειψα στὴν Ἀμερικὴ δέκα μῆνες, ποὺ εἶχα πάει γιὰ τὴν κληρονομιά, κι' ἐσὺ ἤσουν ἔγκυος κι' ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα... πόσο σοῦ στάθηκε, πόσο σὲ συντρόφεψε στὴ γέννα, καὶ σ' ὅλες τὶς δύσκολες στιγμές, ἂν καὶ δὲν ἦταν παρὰ εἰκοσιδύο ἐτῶν πα-

ξηδταιβο ;·.

Τὰ χέρια τῆς Ἄννας τρέμοιν τόσο, ποὺ τὸ μαντηλάκι της στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων της φτερουγίζει σὰν τὸ φύλλο. Ὁ Βάσος ψάχνει μέσα στὴ βαλίτζα του, καὶβγάζοντας μιὰ φωτογραφία, λέει στὴ γυναῖκα του μὲ συγκίνησι:

—Νά, ἡ φωτογραφία του, θέλεις νὰ τὴν κρεμάσουμε κάπου;

Τὴν παίρνει ἡ Ἄννα στὰ παγωμένα της χέρια. Δυὸ μάτια μεγάλα τὴν κυττᾶνε μέσα ἀπὸ τὸ χαρτί, δυὸ χείλη καλοφτιαγμένα εἶνε ἕτοιμα νὰ τῆς μιλήσουν.

Δὲν βαστιέται ἄλλο, σωριάζεται σὲ μιὰ καρέκλα, κι' οἱ λυγμοὶ τῆς τραντάξουν τὸ λεπτὸ κορμί της.

Στέκει ὁ Βάσος κάμποση ὥρα μὲ ἀμηχανία μπροστά της.

Τὸ χέρι του κοντόχονδρο ἀκουμπάει στὸ κεφάλι της, χαϊδεύει τὶς σγουρὲς γκρίζες τρίχες στοὺς κροτάφους της. Ἀνασαίνει κι' αὐτὸς βαρειά. Τὸ πρόσωπό του τ' ὁλοστρόγγυλο εἶνε κατάχλομο, τὰ μυωπικά του μάτια ὑγρὰ κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιά.

—Ἔλα, ἡσύχασε, λέει σὲ λίγο, μὴν εἶσαι τόσο εὐαίσθητη, καλή μου. Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή. Ἡσύχασε, γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ κι' ἄλλα, σπουδαῖα.

Σηκώνει ἡ Ἄννα τὸ κεφάλι της, σκουπίζει τὰ δάκρυα, κατορθώνει νὰ κυττάξῃ τὸν ἄντρα της στὰ μάτια.

—Ἄκου! λέει ὁ Βάσος σοβαρά. Σκέφθηκες τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί;

—Τὸ παιδί; Ποιὸ παιδί; ρωτάει ἡ Ἄννα ἀχνά.

Κλείνει τὰ μάτια της σὰν νὰ περιμένῃ κάποιο χτύπημα. Σφίγγει τὴ σκέψι του, ξέρει τὴν ἀπάντησί του. Δυὸ μέρες ποῦλειπε ὁ Βάσος στὴ Θεσσαλονίκη, αὐτὸ μονάχα συλλογιζόταν ἡ Ἄννα. Μὰ τώρα ποὺ ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ τ' ἀκούσῃ, τῆς φαίνεται τρομερό.

—Ἡ Λήδα... ἡ κόρη του... λέει ὁ Βάσος τρυφερά.

—Ἡ Λήδα... ψιθύρισε μηχανικὰ ἡ γυναῖκα.

—Ναί, ἡ Λήδα, λέει ὁ Βάσος κι' ἀναστέναξε. Τὸ ξέρεις πως τὴν ἔχει στὸ σχολεῖο ἐσωτερική. Ἄτυχο παιδί... ἔχασε τὴ μάνα της μωρό... Ἀπὸ τότε τὴν ἔκλεισε σὲ παρθεναγωγεῖο. Φέτος ὅμως τελειώνει, εἶνε δεκαεπτὰ χρονῶν... Περίεργος τύπος... πρέπει νὰ τὴν προσέξῃς γιὰ νὰ σ' ἀρέσῃ. Ἔκλαιγε τὸ κακόμοιρο καὶ μοῦλεγε: «Τί θὰ γίνω;» Τὸ ξέρεις πὼς ἀπὸ τὴ μητέρα της δὲν ἔχει συγγενεῖς...

—Τὸ ξέρω.

Κλείνει πάλι τὰ μάτια ἡ Ἄννα. Τώρα πιά, ἀκοῦει κιόλας τὶς λέξεις ποὺ φοβόταν. Τὶς βλέπει σὰν νὰ εἶνε γραμμένες γύρω της μὲ καυτερὰ γράμματα.

—Θὰ ἤθελες νὰ τὴν πάρουμε ἐδῶ, στὸ σπίτι μας;

Ἡ φωνή του εἶνε γλυκιά, μαλακή, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε φανταστῆ πὼς θὰ τῆς τόλεγε.

Δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια της γιὰ κάμποση ὥρα, καὶ ἄξαφνα μὲ τρόμο.

—Ὄχι! Ὄχι!

Παραξενεύεται τόσο ὁ Βάσος, ποὺ κάνει δυὸ βήματα μακρυά της. Σὲ λίγο ὅμως ἔρχεται κοντά της, ἀκουμπάει τὸ χέρι του στὸν ὦμο της καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη παράπονο, λέει:

—Γιατί, Ἄννα;

Στριφογυρίζει ἡ γυναῖκα τὸ μαντηλάκι της στὰ δάχτυλά της —τὸ κάνει κομμάτια. Βασανισμένη ἀκούγεται σὲ λίγο ἡ φωνή της:

—Δὲ θέλω, δὲν ξέρω γιατί, μὰ δὲ θέλω.

Κάνει μιὰ βόλτα στὸ δωμάτιο ὁ Βάσος, καθαρίζει τὸ λαιμό του, ἔπειτα ἔρχεται καὶ στέκεται κοντά της.

—Ἄννα, λέει ἀργά, δὲν πιστεύω ν' ἀποκριθῆκες σοβαρά. Εἶνε τόσο διαφορετικὴ ἡ στάσι σου ἀπ' ὅ,τι περίμενα, τόσο ἀταίριαστη μὲ τὸ χαρακτήρα σου, μὲ τὴν καλωσύνη σου...

Νοιώθει τὴν ἀγαθὴ ματιά του ἀπάνω της. Ἱκετευτικὰ σηκώνει τὰ μάτια της, μὰ ὁ Βάσος συνεχίζει σὲ τόνο αὐστηρὸ σχεδόν:

—Τὸν εἴχαμε σὰν ἀδελφό μας τὸν Ἀλέκο, τὸν πρωτεξάδελφό μας... Τί θὰ γίνῃ σ' ἕνα μῆνα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σχολεῖο αὐτὴ ἡ μικρή; Περιουσία δὲν ἔχει, ἐλάχιστα πράγματα. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως πὼς θὰ μᾶς εἶνε βάρος. Εἶνε ἔξυπνο κορίτσι, θὰ τῆς βροῦμε καμμιὰ θέσι, νὰ βγάζῃ τὸ δικό της.

—Ὦ, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα, ἀναστενάζει ἡ Ἄννα.

—Τότε λοιπόν;

Κυττάζει γύρω της σὰν νὰ ζητάῃ βοήθεια.

—Ἕνα κορίτσι μέσα στὸ σπίτι... τραυλίζει.

—Ἕνα κορίτσι μέσα στὸ σπίτι; φωνάζει ὁ Βάσος. Δὲν χαίρεσαι; Ἐσὺ τὸ εἶχες καϋμὸ ποὺ δὲν ἔχεις κόρη.

—Ἂν εἶχα κόρη θἄταν διαφορετικά... ψιθυρίζει ἡ Ἄννα. Μὰ συλλογίζομαι τὸ γυιό μας, τὸ Θέμο...

Γελάει σιγανὰ ὁ Βάσος.

—Ὁ Θέμος; Θὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά του. Θἄχῃ μιὰ ἀδελφή.

Ἡ φωνή του εἶνε γλυκιά, μαλακή, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε φανταστῆ πὼς θὰ τῆς τόλεγε.

Δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια της γιὰ κάμποση ὥρα, καὶ ἄξαφνα μὲ τρόμο.

—Ὄχι! Ὄχι!

Παραξενεύεται τόσο ὁ Βάσος, ποὺ κάνει δυὸ βήματα μακρυά της. Σὲ λίγο ὅμως ἔρχεται κοντά της, ἀκουμπάει τὸ χέρι του στὸν ὦμο της καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη παράπονο, λέει:

—Γιατί, Ἄννα;

Στριφογυρίζει ἡ γυναῖκα τὸ μαντηλάκι της στὰ δάχτυλά της —τὸ κάνει κομμάτια. Βασανισμένη ἀκούγεται σὲ λίγο ἡ φωνή της:

—Δὲ θέλω, δὲν ξέρω γιατί, μὰ δὲ θέλω.

Κάνει μιὰ βόλτα στὸ δωμάτιο ὁ Βάσος, καθαρίζει τὸ λαιμό του, ἔπειτα ἔρχεται καὶ στέκεται κοντά της.

—Ἄννα, λέει ἀργά, δὲν πιστεύω ν' ἀποκριθῆκες σοβαρά. Εἶνε τόσο διαφορετικὴ ἡ στάσι σου ἀπ' ὅ,τι περίμενα, τόσο ἀταίριαστη μὲ τὸ χαρακτήρα σου, μὲ τὴν καλωσύνη σου...

Νοιώθει τὴν ἀγαθὴ ματιά του ἀπάνω της. Ἱκετευτικὰ σηκώνει τὰ μάτια της, μὰ ὁ Βάσος συνεχίζει σὲ τόνο αὐστηρὸ σχεδόν:

—Τὸν εἴχαμε σὰν ἀδελφό μας τὸν Ἀλέκο, τὸν πρωτεξάδελφό μας... Τί θὰ γίνῃ σ' ἕνα μῆνα ποὺ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σχολεῖο αὐτὴ ἡ μικρή; Περιουσία δὲν ἔχει, ἐλάχιστα πράγματα. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως πὼς θὰ μᾶς εἶνε βάρος. Εἶνε ἔξυπνο κορίτσι, θὰ τῆς βροῦμε καμμιὰ θέσι, νὰ βγάζῃ τὸ δικό της.

—Ὦ, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα, ἀναστενάζει ἡ Ἄννα.

—Τότε λοιπόν;

Κυττάζει γύρω της σὰν νὰ ζητάῃ βοήθεια.

—Ἕνα κορίτσι μέσα στὸ σπίτι... τραυλίζει.

—Ἕνα κορίτσι μέσα στὸ σπίτι; φωνάζει ὁ Βάσος. Δὲν χαίρεσαι; Ἐσὺ τὸ εἶχες καϋμὸ ποὺ δὲν ἔχεις κόρη.

—Ἂν εἶχα κόρη θἄταν διαφορετικά... ψιθυρίζει ἡ Ἄννα. Μὰ συλλογίζομαι τὸ γυιό μας, τὸ Θέμο...

Γελάει σιγανὰ ὁ Βάσος.

—Ὁ Θέμος; Θὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά του. Θἄχῃ μιὰ ἀδελφή.

—Ναί, μά... δὲν θἄνε ἀδελφή του...

Γελάει πάλι ὁ ἄντρας της.

—Φοβᾶσαι μὴν ἐρωτευθοῦν; Ἔννοια σου, δὲν εἶνε ὁ τύπος τοῦ Θέμου. Ἕνα πλασματάκι τόσο δά... παιδὶ ἀκόμα... Ἂν ξεπεταχτῆ ἀργότερα, θὰ εἶνε ἀργά, θὰ τὴν ἔχῃ συνηθίσει γιὰ ἀδελφή του.

—Βάσο! λέει ἡ Ἄννα σοβαρά. Εἶσαι καλός, ποῖκανες χίλια χατήρια. Ἂν θέλῃς νὰ μοῦ κάνῃς κι' αὐτό...;

Μιὰ σκοτεινὴ αὐλακιὰ χαράζει τὸ πρόσωπό του.

—Ἀρκετά! λέει μὲ σφιγμένα δόντια. Ἂν μοῦ ἀρνηθῆς νὰ περιθάλψῃς τὴν ἀνηψιά μου, δὲν θὰ στὴν ἐπιβάλω. Καὶ δύσκολα θὰ συνηθίσω στὴν ἰδέα πὼς δὲν εἶσαι τόσο καλή, ὅσο σὲ θεωρῶ εἰκοσιπέντε χρόνια ποὺ εἴμαστε παντρεμένοι.

Τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέβες τῆς Ἄννας. Πρώτη φορὰ ἀκούει αὐτὸν τὸν τόνο ἀπὸ τὸ Βάσο της. Στὸ βάθος τῶν ἀγαθῶν ματιῶν του περνάει μιὰ κακὴ ἀστραπή... Τόσο δά, χωρίζει τὸ μῖσος ἀπὸ τὴν ἀγάπη;

Σκύβει τὸ κεφάλι, καὶ χωρὶς νὰ τὸν κυττάζῃ, λέει σιγά:

—Εἶμαι κουτή... Δὲν ξέρω πῶς μοῦ φάντηκε. Νἄλθῃ ἡ Λήδα ἀμέσως νὰ περάσῃ μαζί μας τὴν Πρωτοχρονιά.

★

Γιορτινὰ εἶνε στρωμένο τὸ τραπέζι, ἀλλὰ ἁπλά. Σκέφθηκε ἡ Ἄννα πὼς ἡ πληγωμένη ψυχὴ τοῦ κοριτσιοῦ, θὰ μάτωνε ἂν ἔβλεπε λουλούδια. Κι' ἔτσι, ἡ πήττα στὴ μέση, δίνει μονάχα τὴ γιορτινὴ ὄψι. Τὴν κυττάζει ἡ μικρὴ Λήδα, καὶ τὰ δάκρυα κυλᾶνε κλεφτὰ στὰ μάτια της. Τὴ σφίγγει ἡ Ἄννα μιὰ φορὰ στὴν ἀγκαλιά της, κρύβει τὸ πρόσωπό της στὰ κυματιστὰ μαλλιὰ τῆς κοπέλλας. Ὅταν χωρίζονται καὶ τῶν δύο τὰ πρόσωπα εἶνε χλωμά, τὰ μάγουλα ὑγρά. Μέσα στὸ μαῦρο της φουστανάκι, καθὼς στέκει φοβισμένη ἡ μικρή, φαίνεται μιὰ μαθητριούλα. Τὸ προσωπάκι της χλωμὸ καὶ διάφανο, τὸ ἀσχημάτιστο κορμάκι, τὰ χέρια της ποὺ στριφογυρίζουν σπασμωδικὰ τὸ μαντηλάκι της, τὴ δείχνουν παιδί. Μὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ σύνολο τὸ φωτίζουν δυὸ σημεῖα: τ' ἀστραφτερά, παράξενα, γαλανόμαυρα μάτια, κάτω ἀπὸ τὶς πελώριες βλεφαρίδες, καὶ τὰ κυματιστὰ καστανόχρυσα μαλλιά, ποὺ μ' ὅλη τους τὴν ἀναστάτωσι ρίχνουν μιὰ ζεστὴ λάμψι γύρω.

—Ἕτοιμο τὸ τραπέζι; φωνάζει ὁ Βάσος εὔθυμα, γιὰ νὰ κόψῃ τὴ συγκίνησι.

Μόλις ἔχει γυρίσει μὲ τὴν ἀνηψιά του ἀπὸ τὸ σταθμό.

—Ἕτοιμο... μὰ ὁ Θέμος δὲν ἦλθε ἀκόμα, λέει ἡ Ἄννα.

—Βρὲ τὸ παληόπαιδο! φωνάζει ὁ Βάσος ἔγρια τάχα. Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούγεται ἕνα γρήγορο βῆμα στὴ σκάλα. Ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τοῦ πατέρα ἀστράφτει.

—Νά τος! φωνάζει, κι' ἀγριεύοντας πάλι τάχα. Δὲν ντρέπεσαι; κάνει χαϊδευτικά.

Ἕνας ψηλὸς νέος δρμάει στὴν τραπεζαρία. Δίνει τὸ χέρι του στὴ Λήδα καὶ λέει τυπικά, εὐγενικά:

—Καλῶς ὡρίσατε... μὲ συγχωρεῖτε... ἄργησα...

Σαστίζει αὐτὴ σὰν μικρὸ κοριτσάκι, τοῦ δίνει τὸ χέρι, δὲν ξέρει τί νὰ πῇ.

—Δὲν καθώμαστε; λέει σιγὰ ἡ μητέρα.

Κάθεται ὁ Θέμος ἀπέναντι στὴ Λήδα καὶ τὴν κυττάζει ἐπίμονα. Ἔπειτα, γελῶντας καλόκαρδα, φωνάζει:

—Ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶνε καμμιὰ δεσποινίς, μὰ ἡ ξαδελφούλα μου εἶνε παιδάκι ἀκόμα.

Κοκκινίζει ἡ μικρὴ καὶ κατεβάζει τὰ μάτια.

—Δὲν κόβουμε τὴν πήττα; φωνάζει ὁ Θέμος ἀνυπόμονα.

Κάνει ὁ πατέρας ἕνα σταυρό, κι' ἀρχίζει νὰ κόβῃ.

—Κέρδισες ποτὲ τὸ νόμισμα; ρωτάει ὁ Θέμος τὴ Λήδα.

—Ὄχι! κάνει ἡ μικρὴ μὲ τὸ κεφάλι.

—Ποτέ;

Τὸ ἴδιο νόημα πάλι μὲ τὸ κεφάλι, ἀλλὰ μιλιά.

—Μὰ δὲν ἔχεις γλῶσσα; φωνάζει ἀνυπόμονα ὁ Θέμος. Τί μὲ κυττᾶς καὶ δὲ μιλᾶς; Τόση ὥρα περιμένω ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου. Φοβᾶσαι;

Σηκώνει μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της ἱκετευτικὰ ἡ μικρή. Κι' ἄξαφνα δυὸ δάκρυα κυλοῦν γοργά.

—Θέμο! φωνάζει ἡ μητέρα πνιχτά.

—Θέμο! φωνάζει ὁ Βάσος μὲ χοντρὴ φωνή. Εἶσαι ἀνοικονόμητος! Ποτὲ δὲν θὰ μάθῃς νὰ φέρεσαι σὰν ἄνθρωπος. Ἡ Λήδα εἶνε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι εὐαίσθητο, πονεμένο... Κλαίει...

—Κλαίει;

Ὀρμητικὰ σηκώνεται ὁ Θέμος, ἀκουμπάει τὸ χέρι του στὰ μαλλιὰ τῆς ἐξαδέλφης του. Ἡ φωνή του εἶνε ἀπαλὴ σὰν χάδι, καθὼς τῆς λέει:

—Λήδα, ἀλήθεια, σ' ἔκανα νὰ κλάψῃς;

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς καθὼς σηκώνονται καὶ τὸν κυττᾶνε εἶνε θολά. Μὰ τὰ χείλη της χαμογελοῦνε ἀχνά:

—Εἶμαι κουτή! λέει σιγά.

—Ὄχι... ἐγὼ φταίω, λέει ὁ Θέμος χαμογελῶντας. Ἔχει δίκηο ὁ πατέρας, δὲ θὰ μάθω νὰ φέρωμαι.

Τὰ μάτια τῆς Λήδας ξαστερώνουν λίγο-λίγο, τὸν κυττᾶνε πελώρια. Καθὼς στέκει ψηλός, εὐθυτενὴς μπροστά της, τῆς φαίνεται τόσο φωτερός, τόσο ὄμορφος, ποὺ ἄθελα χαμογελάει.

—Ἔτσι μπράβο! λέει ὁ Θέμος, ὅπως θὰ μιλοῦσε σὲ παιδί. Τώρα εἶσαι καλὸ κορίτσι, χαμογελᾶς. Στάσου, θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ πήττα.

Διαλέγει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ βασιλόπηττα καὶ τῆς τὸ δίνει. Τὸ νόμισμα πέφτει τῆς μικρῆς. Τὰ μάτια τοῦ Βάσου ἀστράφτουν εὐχαριστημένα.

—Καὶ τοῦ χρόνου! φωνάζει μὲ συγκίνησι.

—Καὶ τοῦ χρόνου, λέει σιγὰ ἡ Ἄννα, κι' ἀναστενάζει ἄθελα.

Ὁ Θέμος κι' ἡ Λήδα κυττάζονται καὶ γελοῦν. Ἀρχίζουν εὔθυμα τὸ φαγητό.

—Ἄννα! φωνάζει ἄξαφνα ὁ Βάσος. Πρόσεξες πῶς μοιάζουν; Γιὰ σταθῆτε κοντά... Εἶνε καταπληκτικό! Ἡ Λήδα εἶνε ἀπαράλλαχτη ὁ πατέρας της, μὰ ὁ Θέμος, τώρα τὸ παρατηρῶ, πόσο μοιάζει τοῦ μακαρίτη τοῦ ξαδέλφου μου... Μόνο ποὺ ὁ Θέμος εἶνε μεγαλόσωμος, ἐνῷ ἡ Λήδα ἔχει κοντελίστικο σωματάκι... Ἀλλοιῶς πρόσεξε, ἴδια μαλλιά, ἴδιο σχῆμα προσώπου, ἴδια χείλη πεισματάρικα... Κι' ἄλλη μιὰ διαφορά... Ὁ Θέμος εἶνε πιὸ ἄστρος... ἐνῷ ἡ μικρὴ ἔχει τὸ καθαρομελάχροινο δέρμα τοῦ πατέρα της... Μὰ τὰ μάτια, προπάντων τὰ μάτια, οὔτε γαλανά, οὔτε μαῦρα, ἀπαράλλαχτα...

Κυττάζει τὰ δυὸ παιδιὰ στὰ μάτια, σοβαρά, ἔκπληκτα μιὰ στιγμή, ἔπειτα ἡ Λήδα χαμογελάει, κι' ὁ Θέμος σκάει στὰ γέλια...

—Ἂν ἤθελα νὰ κάνω κομπλιμέντο τῆς ξαδερφούλας μου, θἄλεγα πὼς μὲ κολακεύει ὁ πατέρας... Ἐ, μαμά, τί λὲς ἐσύ; Δὲν μιλᾶς;

—Δὲν βρίσκω νἄχῃ δίκηο ὁ πατέρας σου, λέει ἡ Ἄννα καὶ σηκώνεται διαστικά, καθὼς προσθέτει:

—Δὲν εἶνε ὅμως ὥρα νὰ φύγετε ἐσεῖς; Θἀργήσετε, κι' ἐμεῖς ἔχομε τόσα νὰ ποῦμε, τόσα νὰ συγγυρίσουμε... πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσετε. Καὶ γυρίζοντας στὴ Λήδα, ἐξηγεῖ:

—Εἶνε καλεσμένοι νὰ παίξουν χαρτιὰ—ὤ, ἐντελῶς φιλικά...

Σηκώνεται. Μὲ τρόπο παίρνει ὁ Βάσος μιὰ στιγμὴ παράμερα τὴ γυναῖκα του, πρὶν φύγουν.

—Κατεργάρα! τῆς ψιθυρίζει γελαστός. Μιὰ ἔννοια ἔχεις. Φοβᾶσαι μὴ γίνῃ κανένα εἰδύλλιο. Καὶ δὲν θἄθελες ὁ μοναχογυιός σου νὰ πάρῃ τὴ φτωχὴ ξαδέλφη του. Τὸ μάντεψα;

Στὸ βάθος τῆς ματιᾶς της σπιθίζει σὰν μιὰ εἰρωνεία:

—Τὸ μάντεψες! λέει λίγο ἀργά. Ὁ Θέμος εἶνε τόσο νέος... μόλις εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν... δὲν πρέπει νὰ βάλῃ ἔρωτες στὸ νοῦ του. Νὰ πάρῃ μὲ τὸ καλὸ τὴν ἄδεια τοῦ δικηγόρου τώρα, νὰ φύγῃ ἥσυχος τὸν Ὀκτώβριο γιὰ τὸ Παρίσι, νὰ σπουδάσῃ καλὰ δυὸ-τρία χρόνια... καὶ τότε, θἔχουμε βέβαια ἄλλες ἀξιώσεις γι' αὐτόν. Ἔπειτα στὸ μεταξύ, θἔχουμε παντρέψει τὴ Λήδα, σίγουρα...

Γελάει ὁ Βάσος μὲ τὴν καρδιά του.

—Ποῦ τρέχει τὸ μυαλό σου. Μὰ κατὰ βάθος εἶμαι σύμφωνος κι' ἐγώ. Μόνο ποὺ ἐσὺ ἀνησυχεῖς, σὰ νὰ πρόκειται νὰ πάθουν ἠλεκτροπληξία ἔρωτος. Ἔννοια σου, σοῦ ξαναλέω, δὲν εἶνε ὁ τύπος τοῦ Θέμου. Δὲν εἶδες ποὺ τὴς ἀγρίεψε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, σὰ νὰ μάλλωνε κανένα παιδάκι;...

Ξέγνοιαστοι κατέβηκαν ὁ πατέρας κι' ὁ γυιός. Ὅταν βρέθηκαν στὸ πεζοδρόμιο, ἀκούμπησε ὁ Θέμος τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα, καὶ τράβηξαν κι' οἱ δυὸ φτερωτοί, γελαστοί.

Ἕνα εἰδύλλιο ποὺ ἀνθίζει ἀνάμεσα στὰ κύματα

ΠΕΡΝΑΕΙ ὁ χειμώνας. Ἡ Λήδα τελειώνει πιὰ τὸ σχολεῖο ὅπου ἦταν ἐσωτερική.

Ἔρχεται ὁ Ἰούλιος, κι' ἡ μικρὴ φωλιάζει ὁριστικὰ στὸ σπίτι τοῦ θείου της.

—Βάσο, λέει ἡ Ἄννα μιὰ μέρα στὸν ἄντρα της. Ἀκόμα δὲν ἔκανες τίποτα γιὰ τὴ Λήδα; Δὲν ψάχνεις καμμιὰ θέσι;

—Τόσο εὔκολα νομίζεις ἐσὺ πὼς βρίσκονται οἱ θέσεις;

—Μὰ δὲν εἶχες πεῖ;...

—Ἄννα! λέει ὁ Βάσος, λίγο στενοχωρημένος. Ἄκουσε τώρα λογικά. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη στιγμὴ ν' ἀρχίσῃ τὴ δουλειὰ ἡ Λήδα, μέσα στὸν Ἰούλιο. Εἶνε κουρασμένη ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἀδύνατη. Ξέρεις τί λέω; Νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι. Τέλη Αὐγούστου θὰ πᾶμε γιὰ κανένα μῆνα στὴν ;ξοχή, κι' ἔπειτα φροντίζουμε. Δὲν τὸ βρίσκεις κι' ἐσὺ λογικό;

—Τέλη Αὐγούστου;! Σὰν πολὺ μοῦ φαίνεται, Βάσο...

—Τότε μπορῶ ν' ἀφήσω τὸ μαγαζί μου, τὸ ξέρεις, λέει ὁ Βάσος δυσαρεστημένος, καὶ τότε θὰ τελειώσῃ κι' ὁ Θέμος.

—Ναί, τὸ ξέρω... λέει ἡ Ἄννα σιγά. Ἀλλά...

Λήδα κι' ἐγὼ δὲ θὰ μπορούσαμε...

Τὴν κυττάζει δύσπιστα ὁ Βάσος στὰ μάτια.

—Ἄννα, λέει σὲ λίγο. Ὅσα χρόνια ζοῦμε μαζί, παράπονο δὲν ἔχω ἀπὸ σένα. Τώρα τελευταία ὅμως δὲν σὲ καταλαβαίνω...

—Θεέ μου, κάνει ἡ Ἄννα μὲ ξαφνικὴ ἀγωνία, γιατί γυρεύεις βαθύτερες ἔννοιες σ' ὅλα τὰ πράγματα; Εἶνε τόσο φοβερὸ αὐτὸ ποὺ σοῦ προτείνω; Στὶς Σπέτσαις δὲν πρόκειται νὰ πᾶμε; Νὰ φύγω ἐγὼ τώρα μὲ τὴ Λήδα. Δὲν βλέπεις πὼς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐξοχή; Προχθὲς τόλεγες ἐσὺ ὁ ἴδιος, πὼς μακάρι νὰ μπορούσαμε νὰ φύγουμε ἀμέσως. Νὰ πιάσουμε ἕνα σπιτάκι, καὶ τέλη Αὐγούστου νἀρθῆς κι' ἐσύ. Ὁ Θέμος θὰ πάῃ, ὅπως ἔχει ἀποφασίσει, μὲ τοὺς φίλους του στὸν Παρνασσό. Καὶ θὰ μαζευτοῦμε πιὰ τὸν Ὀκτώβριο...

—Καὶ τότε θὰ φροντίσουμε νὰ τὸν στείλουμε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα στὸ Παρίσι, τὸ γυιό μας, κι' ἡ ἄμυνα εἶνε ἐξασφαλισμένη, γελάει ὁ Βάσος. Τέλος πάντων, ψύχωσι ἔπαθες μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

Φαίνεται εὐχαριστημένος ποὺ βρῆκε τὴ βαθύτερη αἰτία τῆς στάσεώς της, καὶ προσθέτει:

—Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἂς γίνῃ. Ἀλήθεια, θὰ ὠφεληθῇ ἡ μικρὴ στὴν ἐξοχή.

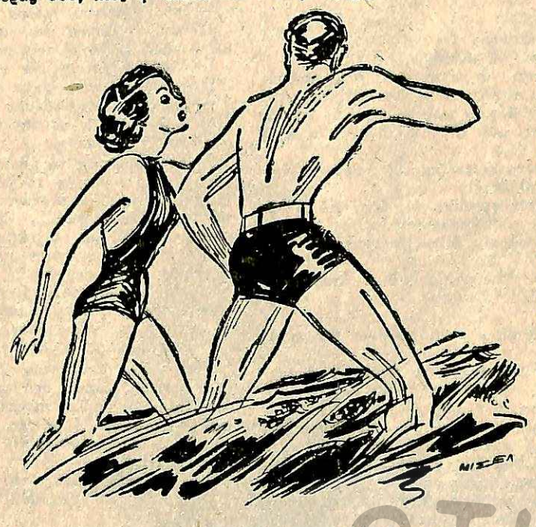

Τὰ δυὸ ἐξαδέλφια πέφτουν μαζὶ στὸ χλιαρὸ νερό.

Ἀναστενάζει ἡ Ἄννα βαθειά, κι' ἀνακούφισι. Περνάει τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του, καὶ τοῦ λέει ψιθυριστά, δίχως νὰ τὸν κυττάξῃ:

—Εἶσαι καλός! Πολὺ καλός!

Ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τοῦ Βάσου ἀστράφτει ὁλόκληρη. Εἶνε πάντα τόσο φειδωλὴ στὰ χάδια της ἡ Ἄννα...

★

Πολύχρωμα λουλούδια, τὰ γυμνὰ ἡλιοκαμένα σώματα, ζωντανεύουν τὴ χρυσαφιὰ ἀμμουδιὰ τῆς Κόστα. Ξαπλωμένη ἡ Λήδα στὴν καυτὴ ἄμμο, κυττάζει τὴν ξανθὴ παραλία τῶν Σπετσῶν, καὶ πέρα τὶς γαλανὲς βουνοκορφές.

—Τί συλλογίζεσαι, Λήδα; ρωτάει ἡ Ἄννα, ποὺ κάθεται πλάϊ της.

—Τίποτα... ἀποκρίνεται ἡ μικρή, καὶ τὰ μεγάλα, βαρειά της μάτια, μισοκλείνουν γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, γυρίζοντας τὸ καστανόχρυσο κεφάλι της, ρωτάει:

—Ὥστε αὔριο ἔρχεται ὁ θεῖος;

—Ναί, λέει σὰν ἀφηρημένη ἡ Ἄννα.

—Κι' ὁ Θέμος;

—Ὁ Θέμος, ὅπως σοῦ εἶπα, θὰ πάῃ στὸ βουνὸ μὲ δική του παρέα.

Γυρίζει ἡ μικρή, κι' ἡ ματιά της γλυστράει πάλι μακρυά.

Οἱ σκιὲς γύρω σκορποῦν μιὰ βαρειά, καλοκαιρινὴ εὐωδιά. Βάρκες καὶ βενζίνες αὐλακώνουν τὴ θάλασσα ποὺ σπιθίζει ἀχνιστὴ κάτω ἀπὸ τὸν μεσημεριάτικο ἥλιο. Ἄλλες ἔρχονται ἀπὸ τῆς Σπέτσαις, ἄλλοι γυρίζουν. Ἄξαφνα μέσα στὸ βουΐτὸ τοῦ κόσμου, ἀντιλαλεῖ μιὰ χαρούμενη φωνή.

—Ἄννα! Λήδα!

Σὰν αὐτόματα πετιοῦνται οἱ δυὸ γυναῖκες.

Γελαστός, μὰ λίγο στενοχωρημένος, στέκει μπροστά τους ὁ Βάσος, καὶ πίσω του, ψηλός, ὄμορφος μέσα στὴν ἄσπρη του φανέλλα, ὁ Θέμος.

—Ἤλθατε σήμερα, κάνει ἡ Ἄννα μὲ πνιγμένη φωνή. Κι' ὁ Θέμος;

—Σὰ νὰ μὴ σ' ἀρέσει ποὺ μὲ βλέπεις, μαμά, φώναξε ὁ νέος, κι' ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του, σφίγγει τὴ σαστισμένη γυναῖκα τρυφερά. Ἐγὼ ὅμως σὲ εἶχα ἐπιθυμήσει.

—Γι' αὐτὸ ἦλθε κι' ὁ Θέμος! λέει ὁ Βάσος δικαιολογητικά. Ἀφοῦ πρόκειται, λέει, νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ χωριστοῦμε καὶ τώρα στὴν ἐξοχή. Δὲν καμαρώνεις ποὺ σ' ἀγαπάει τόσο ὁ γυιός σου;

Χαϊδεύει ἡ Ἄννα ἀπαλὰ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ της, καὶ ψιθυρίζει:

—Ναί, βέβαια... μὰ τὸ βουνὸ θὰ τὸν ὠφελοῦσε πιὸ πολύ.

—Ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ξαδελφούλα μου, ὄχι! κάνει ὁ Θέμος καρφώνοντας τὴ ματιά του σοβαρὴ στὴ Λήδα, ποὺ στέκεται πιὸ πίσω.

—Ναί, ἡ Λήδα ὠφελήθηκε πολύ, λέει ἡ Ἄννα μὲ ἀνήσυχο χαμόγελο.

—Βρέ, βρέ, βρέ! φωνάζει ὁ Βάσος, μὲ θορυβώδη ἔκπληξι. Ἡ Λήδα εἶνε αὐτή; Μὰ τὸ Θεό, δὲν τὴ γνώρισα. Καλὲ τί θαῦμα

εἶνε αὐτό; Πῶς μεγάλωσε ἔτσι;

Κοκκινίζει ἡ κοπέλλα ὡς τ' αὐτιά, καθὼς τῆς χαϊδεύει ὁ θεῖος τὶς γυμνὲς πλάτες, τοὺς γυμνοὺς ὤμους.

Σὰν μπρούτζινο ἀγαλματάκι, κομψό, καλοδεμένο, στέκει ὁλόρθη καὶ τὸ στῆθος της φουσκώνει μ' ὅλη τὴν τόλμη τῶν δεκαεφτὰ χρόνων της. Οἱ ὦμοι της καλοφτιαγμένοι, τὰ μπράτσα της στρογγυλά, ἡ μέση της λυγερή, τὰ πόδια της νευρώδη. Τὴν κυττάζει ὁ Θέμος βουβὸς ἀπὸ ἔκπληξι, καὶ κοκκινίζοντας ἀνεπαίσθητα κι' αὐτός, ψιθυρίζει:

—Ἀλήθεια, θαῦμα, σ' ἐνάμισυ μῆνα, ἀπὸ παιδὶ ἔγινε τέλεια γυναῖκα.

—Εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνουμε! κόβει ἡ Ἄννα ἀνήσυχη τὴν κουβέντα.

—Νὰ πηγαίνουμε; φώναξε ὁ Θέμος. Ἐγὼ θὰ κάνω μπάνιο. Λάθος ἔχεις.

Τραβιέται λίγο παράμερα καὶ σὲ λίγο ξαναζυγώνει μὲ τὸ λουτρικό του, ὄμορφος, δυνατός, ἀθλητικός.

—Λήδα, λέει ὁρμητικά, θὰ βουτήξῃς πάλι ἐσύ;

—Μὰ ἡ Λήδα ἔκανε πολλὴ ὥρα μπάνιο, πετιέται ἡ Ἄννα.

—Καλὲ δὲν ἀφήνεις τὰ παιδιὰ νὰ διασκεδάσουν; φωνάζει ὁ Βάσος, καὶ ἡ Λήδα, σὰ μαθητριούλα ὑπάκουη, ἀκολουθεῖ τὸν ξάδελφό της ὡς τὴ θάλασσα.

Πέφτουν μαζὶ στὸ χλιαρὸ νερό.

—Κολυμπᾶς καλά; ρωτάει ὁ Θέμος.

—Ναί! ἀποκρίνεται μὲ χαμόγελο ἡ μικρή.

Τὰ πρόσωπά τους εἶνε κόκκινα, τὰ μάτια τους ἀστραφτερά.

Τραβοῦν μακρυά, περνοῦν τὸ πλῆθος ποὺ συνωστίζεται στὰ λασπωμένα πιὰ νερά, περνοῦν τὶς βάρκες ποὺ τριγυρνοῦν κοντά.

—Κουράστηκα! ἀκούγεται σὲ μιὰ στιγμὴ λαχανιασμένη ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας.

Σταματάει ὁ Θέμος, γυρίζει, τὴν κυττάζει. Τὸ πρόσωπό της εἶνε κατακόκκινο, καὶ ἀναπνέει δύσκολα.

—Εἶμαι ἀδιόρθωτος ἐγωϊστής! φωνάζει ὁ νέος. Δὲ σ' ἔλαβα ὑπ' ὄψιν. Μὰ τί ἔχεις; Δὲν αἰσθάνεσαι καλά;

Ἀρπάζει ἡ κοπέλλα τὸ χέρι ποὺ τῆς δίνει, σφιχτά, κι' ἀναβαίνει δύσκολα κάμποση ὥρα.

—Τώρα πέρασε, λέει σὲ λίγο. Δὲν φταῖς ἐσύ... ἐγὼ καταλάβαινα πῶς κουραζόμουν, μὰ δὲν τῶλεγα.

—Γιατὶ δὲν τῶλεγες.

—Νά... ξέρω κι' ἐγώ;... γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὴν εὐχαρίστησι ἐσένα.

—Τώρα ὅμως, γιὰ τιμωρία σου, φωνάζει ὁ Θέμος, θ' ἀκουμπᾶς ὅλη τὴν ὥρα στὸν ὦμο μου, γιὰ νὰ γυρίσουμε.

—Ὄχι... ὄχι... διαμαρτύρεται ἡ μικρή.

Τῆς ἁρπάζει ὁ νέος τὸ μελαχροινό της χεράκι, καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασί της, τῆς τὸ ἀκουμπάει στὸν δυνατό του ὦμο.

—Ἀπ! τῆς φωνάζει γελαστά, μὰ ἐπιτακτικά. Ἂν καταλάβω πῶς μ' ἀφήνεις, θὰ σοῦ κάνω βουτιά.

Ἀρχίζει νὰ προχωρῇ μὲ ἀργές, φαρδειὲς κινήσεις στὴν ἀρχή. Λίγο-λίγο ὅμως, κολυμπάει ὅλο καὶ πιὸ γρήγορα, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ δροσερὸ νερὸ ποὺ μπαίνει σὲ κάθε πόρο τοῦ κορμιοῦ του, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν κίνησι, μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἄγγιγμα τοῦ νεανικοῦ κοριτσίστικου κορμιοῦ στὸν ὦμο του.

Σὰν παιδὶ γελάει ἡ Λήδα. Γελάει κι' αὐτός, κι' οἱ κινήσεις του γίνονται ὅλο καὶ πιὸ γρήγορες. Εἶνε ἀκόμα μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ὅταν σταματᾷ ἀπότομα ὁ Θέμος. Ἀφήνει τὸ χέρι της ἡ Λήδα καὶ τραβιέται λίγο ἀπὸ κοντά του.

—Γιατί ἄφησες τὸ χέρι μου; φωνάζει ὁ Θέμος λαχανιασμένος. Τώρα θὰ ἰδῆς!

Ἀρχίζει νὰ φεύγῃ γρήγορα ἀπὸ κοντά του ἡ μικρή, ξεκαρδισμένη.

Τὴν προλαβαίνει ὅμως αὐτὸς καὶ τὴν ἁρπάζει ἄγρια ἀπὸ τὴ μέση, μὲ τ' ἀτσαλένια μπράτσα. Τὰ μάτια τῆς Λήδας δακρύζουν. Ὁ Θέμος τὴν ἀφήνει ἀμέσως, κι' ἡ φωνή του ἀκούγεται μαλακή.

—Ἔχει γοῦστο νὰ σ' ἔκανα πάλι νὰ κλάψῃς;

—Ὄχι, εἶνε ἀπὸ τὴ θάλασσα, λέει ἡ Λήδα καὶ γυρίζει τὸ κεφάλι.

—Ἂν θέλω τὸ πιστεύω... κάνει ὁ Θέμος διστακτικά... Εἶμαι βάνδαλος, τὸ ξέρω... μοῦ τὸ λέει κάθε τόσο κι' ἡ μητέρα.

—Σ' ἀγαπάει ὅμως πολύ, κι' ἂς εἶσαι βάνδαλος, ψιθυρίζει ἡ μικρή.

—Ἐσὺ θὰ μποροῦσες ν' ἀγαπήσῃς ἕνα βάνδαλο;

—Ἂν ἦταν γυιός μου! ἀποκρίθηκε ξεφεύγοντας εὔστροφα ἡ κοπελλίτσα.

Ἀσπράφτει τὸ μάτι τοῦ Θέμου.

—Εἶσαι ἔξυπνη! φωνάζει, καὶ σοῦ πάει νὰ γελᾶς. Δὲν ξέρεις πόσο ἀλλοιώτικη μοῦ φαίνεσαι σήμερα.

Κυττάζονται. Κοκκινίζουν κι' οἱ δυό, χαμογελοῦν.

—Πᾶμε! λέει ἄξαφνα σοβαρὰ ἡ μικρή. Θὰ μὲ μαλλώσῃ ἡ θεία, γιατὶ βρίσκομαι ὅλο τὸ πρωὶ στὸ νερό.

Γυρίζουν κολυμπῶντας γρήγορα, πλάι-πλάι. Καὶ δὲν ἀνοίγουν πιὰ τὸ στόμα τους ὥσπου νὰ φθάσουν στὴν παραλία.

Καὶ οἱ φόσοι τῆς μητέρας ἀληδεύουν!

ΕΙΧΕ βρέξει. Ἄσπρα σύννεφα τοῦφες ἔτρεχαν ξέφρενα στὸ βαθυγάλανο οὐρανό, τ' ἀέρι φυσοῦσε δροσερό, κρύο σχεδόν. Μοσχοβολοῦσαν οἱ βελόνες τῶν πεύκων, πεσμένες χάμω, στρῶμα παχύ, κι' ἡ γῆ ἀνάδινε μιὰ μεθυστικὴ εὐωδιά.

Μὲ τοὺς ἐκδρομικοὺς σάκκους στὴν πλάτη, σκαρφαλώνουν τὰ δυὸ παιδιὰ τὸ ἀπότομο μονοπάτι. Σὰν φθάνουν στὴν κορυφή, ἁπλώνει ὁ Θέμος τὸ χέρι καὶ λέει:

—Κύττα, κάτω ἡ θάλασσα, πέρα, τὰ βουνά, τῆς Πελοπονήσου.

—Τί ὄμορφα, ἀναστενάζει ἡ Λήδα. Εἶχα καϋμὸ νὰ κάνουμε μιὰ ἐκδρομή.

—Κι' ἐγώ! φωνάζει ὁ Θέμος. Μὰ ποῦ τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ ἡ μαμά; Ἰδρώσαμε νὰ μᾶς ἀφήσῃ... ἔρχεται πάντα κοντά μας, σὰ νἄμαστε μωρά.

—Γι' αὐτὸ λὲς ἔρχεται;

Γέρνει ἡ μικρὴ τὸ κεφάλι, καὶ ψιθυρίζει κοκκινίζοντας:

—Δὲν λέω... γι' αὐτό...

Μιὰ στιγμὴ στενόχωρης σιγῆς. Ἔπειτα λέει ὁ Θέμος:

—Δὲν καθόμαστε λιγάκι;

Πετάει τὸ σάκκο του καὶ ξαπλώνεται στὸ γρασίδι. Κάθεται κι' ἡ κοπέλλα κοντά του, καὶ σκίβει γελαστὴ στὸ πρόσωπό του.

—Ἀλήθεια, θὰ σᾶρσε νἄμαστε ἀδέλφια; ρωτάει ξαφνικὰ ὁ Θέμος, κυττάζοντας ψηλὰ τὰ σύννεφα ποὺ κατρακυλοῦνε.

—Θἄμουνα εὐτυχισμένη, ψιθυρίζει ἡ μικρὴ μὲ χαμόγελο, καὶ ζεστό, μαλακό, τὸ χεράκι της τοῦ χαϊδεύει τὰ καστανόχρυσα μαλλιὰ στὸ μέτωπο.

Κλείνει ὁ Θέμος τὰ μάτια, κι' ἀφήνει κάμποση ὥρα τό λεπτὸ χεράκι νὰ τριγυρίζῃ τὸ μέτωπό του σὰν πεταλούδα. Μιὰ περίεργη ἀνατριχίλα περνάει στὸ κορμί του. Ἀνοίγει τὰ μάτια, τὴν κυττάζει βαθειά... Σφιγμένα, τὰ κατακόκκινα χείλη της μένουν βουβά, μὰ τὰ μάτια της, καθὼς δὲν χαμηλώνουν μπροστὰ στὰ δικά του, ἔχουν στὸ βάθος μιὰ παράξενη φλόγα.

Ἀσυναίσθητα περνάει τὸ χέρι του στὸν ὦμο της. Ἀκουμπάει τὸ μάγουλό του στὸ σγουρό της κεφάλι.

—Κι' ἐσύ, θἄθελες νἄμαστε ἀδέλφια; ψιθυρίζει ἡ Λήδα.

Τὸ χέρι του γύρω στὸν ὦμο της σφίγγεται, κατεβαίνει ἀπαλά, γλυστράει στὴν μέση της.

—Δὲν ξέρω· ἀκούγεται σὲ λίγο ἡ φωνή του κούφια.

Σηκώνεται, κάνει δυὸ-τρεῖς βόλτες, ἀνασαίνει βαρειά:

—Λήδα... ἀρχίζει σιγανά... Δὲν ξέρω ἂν εἶσαι εὐτυχισμένη στὸ σπίτι μας! Ἡ μητέρα μου θαρρῶ σ' ἀγαπάει.

—Τί σημασία ἔχει αὐτό; ἀποκρίνεται σιγά, κυττάζοντας μακρυὰ ἡ μικρή.

Τὴν κυττάζει παραξενεμένος:

—Τί σημασία ἔχει. Μὰ ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία σου στὸ σπίτι...

—Ὄχι!

Τὰ γαλανόμαυρα ματια καὶ τῶν δύο ἀστράφτουν.

—Ἀπὸ τί λοιπόν;

Ἡ φωνή του εἶνε ἀλλαγμένη, τὸ αἷμα πλημμυρίζει τὸ πρόσωπό του.

Γυρίζει ἡ Λήδα τὸ κεφάλι, τὸν κυττάζει μιὰ στιγμούλα γελαστή, ἔπειτα πηδῶντας, μὲ παιδιάτικη σβελτοσύνη ἀπὸ κοντά του, φωνάζει:

—Ἀπὸ ἄλλα πράγματα... Ἔλα νὰ κατρακυλίσουμε τρέχοντας τὸ μονοπάτι.

—Δίχως νὰ τὸν περιμένῃ, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνῃ πηδῶντας σὰν κατσίκι. Ὁ Θέμος τὴν φθάνει, τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο μὲ τὸ ἕνα χέρι, τῆς σηκώνει μὲ τὸ ἄλλο τὸ προσωπάκι της ἀπὸ τὸ σαγόνι.

—Περιμένω τὴν ἀπάντησί σου! φωνάζει. Χίλιους γκρεμοὺς νὰ πηδήσῃς, θὰ μοῦ τὴ δώσῃς!

—Κι' ἂν δὲ στὴ δώσω;

Πεισμωμένη καρφώνεται ἡ ματιά του ἀπάνω της.

—Θὰ μοῦ τὴ δώσῃς! κάνει ὁ Θέμος μὲ σφιγμένα δόντια.

Τὸ αἷμα τοῦ βάφει ἄλικο τὸ νεανικὸ πρόσωπό του.

—Ἄσε με! φιθυρίζει ἡ μικρή.

—Τότε, θὰ στὴ δώσω ἐγώ!

Καθὼς τῆς ἔχει σηκωμένο τὸ πρόσωπο, πυρωμένα ἀκουμποῦν τὰ χείλη του στὰ δικά της. Σπαρταράει ἡ κοπελλίτσα, κάνει νὰ τραβηχτῆ. Μὰ τὰ μπράτσα του τὴν κρατοῦν σιδερένια. Σὲ λίγο, ἡ ἀντίστασίς της χαλαρώνεται. Τὰ σγουρὰ καστανόχρυσα μαλλιά της ἀκουμποῦν στὸ σιδερένιο μπράτσο του, καὶ τὰ ὁλόφλογα χείλη της μένουν μεθυσμένα στὰ δικά του.

Ὅταν κυττάζονται μετὰ κάμποση ὥρα, εἶνε κι' οἱ δυὸ κατακόκκινοι. Ὁ Θέμος χαμογελάει τρυφερά, καὶ λέει σιγά:

—Πάλι ξύπνησε μέσα μου ὁ...βάνδαλος. Ξαδελφούλα μου, μήπως πρόκειται πάλι νὰ κλάψῃς;

—Φταίω κι' ἐγώ! ἀποκρίθηκε ἡ Λήδα, [illegible] συγκρατεῖ τὰ δάκρυα.

—Σ' ἀγαπῶ!

Ὁλόφωτα τὰ μάτια της στηλώνονται ἐξεταστικὰ στὰ δικά του, σὰ νἄθελαν νὰ διαβάσουν πέρα ὡς πέρα τὴν ψυχή του.

—Δὲν τὸ εἶχες καταλάβει ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες; ρωτάει ὁ Θέμος τρυφερά... Εἶνε τόσο ἀναπέντεχο. Ὅταν σὲ πρωτοείδα μοῦφάνηκες παιδί... μὰ ἐδῶ... ἕνα μῆνα τώρα, ποὺ ζοῦμε κοντὰ-κοντά, ποὺ κάνομε μπάνιο μαζί... δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί εἶσαι γιὰ μένα...

Τῆς χαϊδεύει ἀπαλὰ τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ χέρια. Ἀνατριχιάζει ἡ μικρὴ κάτω ἀπὸ τὰ ἁβρὰ χάδια του, καὶ συλλογίζεται πῶς μέσα ἀπὸ τοὺς ἀπότομους νεανικοὺς τρόπους του, κρύβεται μιὰ ψυχὴ τρυφερή. Τὸ εἶχε παρατηρήσει... Πρὸ πάντων μὲ τοὺς γονεῖς του, ἦταν πάντα λεπτὸς κι' εὐγενικός...

—Ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς; ρωτάει ἔξαφνα, ψιθυριστὰ ὁ Θέμος. Ἡ εἶσαι ἀκόμα παιδί;

Σηκώνει τ' ἀστραφτερά της μάτια ψηλὰ ἀπάνω του. κοκκινίζει ὡς τ' αὐτιὰ καὶ δὲν λέει λέξι.

—Λήδα, κάνει ὁ Θέμος τρυφερά. Πρέπει νὰ μ' ἀπαντήσῃς σοβαρά. Μπορεῖ νὰ εἶμαι νέος ἀκόμα, μοντέρνος σ' ὅλες μου τὶς σκέψεις. Μὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ παίρνω σοβαρά. Ὠνειρεύτηκα πάντα μιὰ μεγάλη ἀγάπη, αἰώνια. Πές μου, τὴν βρῆκα ἢ κάνω λάθος;

Εὔγλωττα τὸν κυττάζουν τὰ πελώρια μάτια της. Ἡ φωνή της ἀκούγεται βαθειά:

—Σ' ἀγαπῶ, Θέμο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἦρθα στὸ σπίτι σας. Θυμᾶσαι ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ πῶ μιὰ λέξι;...

Τῆς κλείνει τὸ στόμα μ' ἕνα τρελλὸ φιλί. Ἀγκαλιασμένοι σφιχτὰ κατεβαίνουν. Μιὰ δύσι φθινοπωρινή, κοκκινόμαυρη, τοὺς τυλίγει. Ἡ θάλασσα κάτω ἀναταράζεται σκοτεινή, τεφρή. Ὁ ἀέρας κρύος, περνάει μὲ χειμωνιάτικες ἀνατριχίλες στὶς κορφὲς τῶν πεύκων. Μὰ οἱ δυὸ νέοι ἔχουν τὴν ἄνοιξι μέσα στὴν καρδιά τους.

—Ἄκου, Λήδα, λέει ὁ Θέμος. Ἐλπίζω νὰ σ' ἀρέσῃ τὸ σχέδιό μου. Μόλις πᾶμε στὴν Ἀθήνα, θὰ παντρευτοῦμε, καὶ θὰ φύγουμε μαζὶ γιὰ τὸ Παρίσι.

Μιὰ τρομαγμένη εὐτυχία πλημμύρισε τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας.

—Τόσο γρήγορα; τραυλίζει.

—Χωρεῖ διστακτικότης ἐδῶ; φωνάζει ὁ Θέμος. Ἂν δὲν ἦταν νὰ φύγω—δὲν σοῦ λέω—θὰ μποροῦσαμε νὰ μείνουμε ἀρραβωνιασμένοι λίγους μῆνες. Ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἀργότερο σὲ δέκα μέρες πρέπει νὰ φύγω.

Γελοῦν κι' οἱ δυό, σὰν παιδιά. Μ[illegible] σὲ λίγο, κάνει ἡ κοπέλλα, σοβαρά:

—Καὶ οἱ γονεῖς σου; Εἶσαι τόσο σίγουρος πῶς θὰ θελήσουν;

Γελάει ὁ Θέμος δυνατά:

—Κουτό! Δὲν βλέπεις πόσο μ' ἀγαποῦν; Δὲν εἶνε τυπικὴ ἡ σχέσις μας. Κι' ἐγὼ τοὺς πονῶ πολύ, πολύ... Ὁ πατέρας θὰ μὲ χόρευε ἀκόμα στὰ γόνατά του ἂν δὲν ντρεπόμαστε κι' οἱ δυό. Ἡ μητέρα πεθαίνει γιὰ μένα... θὰ σ' ἀγαπήσῃ καλύτερα ἀπὸ παιδί της...

—Μ' ἀγαπάει κιόλας! λέει σκεπτικὴ ἡ Λήδα. Πρὶν ἔλθῃς σύ, ἦταν τόσο στοργικὴ μαζί μου. Μὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦρθες ἐσύ... δὲν ξέρω... προσπαθεῖ νὰ μὴ μᾶς ἀφήνῃ μόνους... τὴ βρίσκω ἀλλαγμένη.

—Ἡ κακομοῖρα ἡ μαμά! γελάει ὁ Θέμος. Ξέρεις τί θὰ φοβᾶται; Ποὺ εἴμαστε δεύτερα ξαδέρφια... κοντινὴ συγγένεια.

—Ναί, μὰ τόσα δεύτερα ξαδέρφια παντρεύνται.

—Βέβαια! φωνάζει ὁ Θέμος, δὲν εἶνε γιὰ συζήτησι αὐτό. Ἄκου, Λήδα, ἔχω ἕνα στρατηγικὸ σχέδιο. Καὶ τῆς τὸ ἀνέπτυξε...

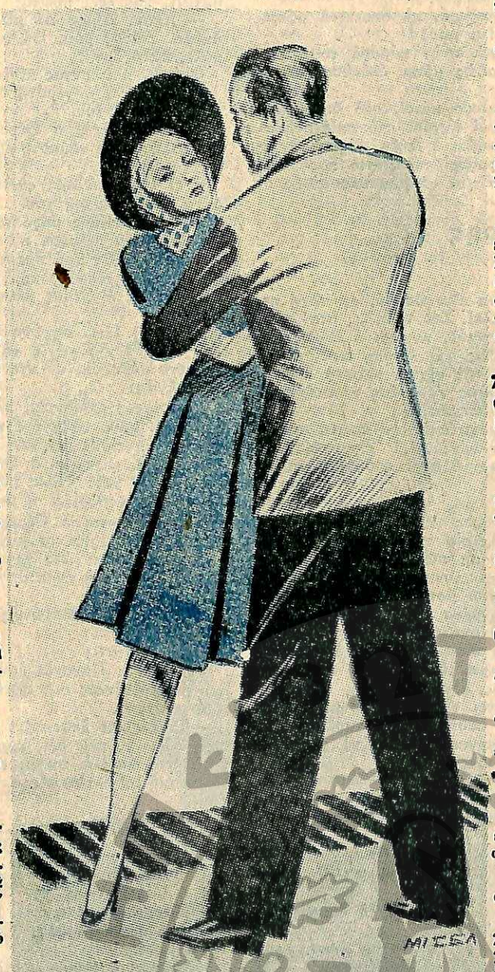

Εὔγλωττα τὸν κυττοῦσαν τὰ μάτια τῆς Λήδας

Τὸ φρικτὸ δίλημμα μιᾶς ἔνοχης μητέρας

ΜΟΥΓΓΡΙΖΕ ἡ θάλασσα, φυσοῦσε μανιασμένος ὁ ἀέρας. Σὰν κρόταλα χτυποῦσαν τὰ φύλλα τῆς συκιᾶς στὴν αὐλή. Καμμιὰ βάρκα δὲν ξεθάρρευε στὸ ἀγριεμένο σκοτάδι. Τὸ νησὶ κοιμώταν ὅλο—ξένοι καὶ ντόπιοι. Μονάχα σ' ἕνα λευκὸ σπιτάκι στὴν ἀκροθαλασσιά, τέσσερις ψυχὲς ξαγρυπνοῦσαν.

Μιὰ κοπελλίτσα, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, προσπαθοῦσε ν' ἀρπάξῃ μιὰ λέξι, ἕνα ἐπιφώνημα... κάτι ποὺ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος νὰ κοιμηθῇ. Μὰ καμμιὰ φωνὴ δὲν φθάνει ὡς τ' αὐτιά της, μονάχα τὸ φοβέρισμα τοῦ φθινοπωριάτικου ἀέρα. Κι' ὅμως, στὸ πιὸ ἀκρινὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, τρεῖς ἄνθρωποι μιλοῦν μὲ πάθος.

—Ὄχι! λέει ἡ μητέρα, βαστῶντας τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυὸ της χέρια.

Εἶνε χλωμὴ σὰν κέρινη. Ὁ Θέμος στέκεται μπροστά της, χλωμὸς κι' αὐτός, μὲ τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπορία ζωγραφισμένη στὴ νεανική του φυσιογνωμία.

Ἀνήσυχος κυττάζει κι' ὁ Βάσος πότε τὴ γυναῖκα του, πότε τὸ γυιό του. Τὰ ἀναθά του μάτια ἀνοιγοκλείνουν σπασμωδικά, καθὼς λέει:

—Δηλαδή, θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ σκεφθοῦμε...

—Ὄχι! φωνάζει πνιχτὰ ἡ Ἄννα.

—Μητέρα! πάνει ὁ Θέμος παρακλητικά. Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ λὲς μοναχὰ μιὰ λέξι: «ὄχι»! Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία μου, κι' σύ, ἕνα «ὄχι» βρίσκεις μόνο νὰ πῇς, ἔτσι ἀδικαιολόγητο, ἔτσι αὐθαίρετο...

—Ὄχι! Ὄχι! ἀναστενάζει ἡ Ἄννα, σκύβοντας τὸ κεφάλι. Δὲν πρέπει νὰ τὴν πάρῃς, Θέμο. Εἶνε ἐπιπόλαια ὅλ' αὐτά... Θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ πολλὲς δικαιολογίες. Μὰ δὲ σὲ φτάνει τὸ ἔνστικτό μου, ἡ ἀγάπη μου, τὸ προαίσθημα πῶς δὲ θᾶσαι εὐτυχισμένος;

—Δὲν εἶνε σοβαρό, μαμά, αὐτό, ἔτσι λέει ὁ Θέμος σκοτεινός. Νὰ τὸ ξέρῃς, δὲ θὰ ὑποχωρήσω, μακάρι νὰ μείνουμε ὡς αὔριο τὸ πρωΐ...

—Δὲν πιστεύω νὰ μὲ βασανίζῃς ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, φωνάζει ἡ Ἄννα. Ἔχει τόσο σπαραγμὸ ἡ φωνή της, ποὺ ὁ Θέμος τὴν κυττάζει τρομαγμένος, κι' ὁ ἄντρας της λέει αὐστηρά:

—Θέμο... μὴν πιμένεις ἀπόψε... ἄσε νὰ τὸ σκεφθοῦμε.

—Μὰ γιατί; ξεφωνίζει ὁ νέος μ' ἔξαψι. Πές μου, μητέρα κάτι σοβαρό...

—Εἴσαστε δεύτερα ξαδέρφια! ψιθυρίζει ἡ μητέρα ἐξηντλημένη.

—Ὥστε αὐτὸ σὲ φοβίζει; ρωτάει ὁ Θέμος χαμογελῶντας.

Εἶχε προβλέψει αὐτὴ τὴν ἀντίστασι, καὶ αἰσθάνεται πιὸ σίγουρος.

—Χίλια δυό! χίλια δυό! λέει ἡ Ἄννα σιγά. Ἀλλὰ κι' ἂν τὰ παραβλέψουμε ὅλα, μένει ἡ συγγένεια...

—Μὰ τὴν ἀγαπῶ...

—Θὰ φύγῃς, θὰ τὴν ξεχάσῃς... εἶνε τρέλλα τῆς στιγμῆς. Αὐτὸ ποὺ φοβοῦμουνα...

Ἡ ματιά της πέφτει μὲ παράπονο στὸν ἄντρα της.

—Νὰ σοῦ πῶ!, λέγει αὐτὸς τραβηχτά. Δὲν συνέβη καὶ κανένα δυστύχημα... Ἂς γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα, ἂς τὸ σκεφθῇ ψύχραιμα ὁ Θέμος. Κι' ἂν νομίζῃ πραγματικὰ πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴ Λήδα...

—Μὰ ἀφοῦ σᾶς τὸ λέω τώρα! φωνάζει ὁ Θέμος ὁρμητικά. Εἶνε ἐξωφρενικὴ αὐτὴ ἡ ἄρνησις, ἀκατανόητη.

—Θέμο! Εἶμαι τόσο κουρασμένη, ψιθύρισε ἡ μητέρα ἱκετευτικά. Νἆξερες πόσο μοῦ κοστίζει αὐτὴ ἡ στιγμή...

Κάνει βόλτες στὸ δωμάτιο τὸ παιδί. Τὰ μάτια του πετοῦν φλόγες θυμωμένες. Ὅμως μαλακώνουν ὅταν ἀντικρύζουν τὴ χλωμὴ μορφὴ τῆς μητέρας του. Πόσο φαίνεται νὰ ὑποφέρῃ, ἀλήθεια... Μὰ γιατί, γιατί; Πρώτη φορὰ καταλαβαίνει πῶς δὲν εἶνε μιὰ ψυχὴ αὐτὸς κι' ἡ μητέρα του. Ὡς τώρα, ταιριαστὰ χτυποῦσαν πάντα οἱ καρδιές τους. Τοὺς εἶχε χωρίσει κιόλας ἡ γυναῖκα; Ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν! Ἡ καρδιά του ματώνει, τὰ μάτια του βουρκώνουν.

Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ δάκρυα ἀγριεύει ὁ πατέρας.

—Ἄννα! φωνάζει ἀποφασιστικά. Δὲν ἔνεις δίκηο! Δὲν βλέπεις πόσο ὑποφέρει τὸ παιδί!

Γυρίζει ὁ Θέμος τὸ κεφάλι γιὰ νὰ σκουπίσῃ κρυφὰ τὰ δάκρυά του.

Ἀκουμπάει ὁ πατέρας βαρὺ τὸ χέρι του στὸν ὦμο του.

—Ἔννοια σου, Θέμο! Θὰ ὑποχωρήσῃ ἡ μητέρα σου, λέει ἐνθαρρυντικά.

—Ὄχι! Ποτέ! ξεφωνίζει ἡ Ἄννα, καὶ μὲ μιᾶς πετιέται, μὲ ράτια πελώρια, μὲ χείλη τρεμάμενα. Ποτέ! Καὶ γονατιστὸς νὰ μὲ παρακαλέσῃ, ποτέ! Ὅσο ζῶ ἐγώ, αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ!

Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ φεύγει μὲ βῆμα κλονισμένο, πνίγοντας τοὺς λυγμούς της.

Σὰν ἄλαλοι κυττάζονται πατέρας καὶ γυιός. Σὲ λίγο, ἀναστεφάζοντας, λέει ὁ Βάσος:

—Θέμο, τί νὰ κάνουμε... πρώτη φορὰ δὲν καταλαβαίνω τὴ μητέρα σου. Μὰ πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃς...

—Ὄχι, πατέρα, λέει ὁ Θέμος σταθερά, μὲ σκοτεινὰ μάτια. Κι' ἐσὺ δὲν θὰ ὑποχωροῦσες στὴ θέσι μου!

Φεύγει φουρτουνιασμένος, κλείνεται στὴν κάμαρή του.

Ἀναστενάζει ὁ Βάσος βαρειά, καθὼς μένει ὁλόρθος στὸ ἔρημο δωμάτιο.

Μὲ φοβέρα σπάει τὸ κῦμα κατάμαυρο κάτω, στὸ ἀκρογιάλι. Εἶνε ὁ βόγγος τῆς θάλασσας; Εἶνε οἱ λυγμοὶ στὸ σπίτι; Κάτι κλαίει, κάτι πονεῖ στὸν ἀέρα. Τὸ νοιώθει ἡ Λήδα, δίχως νὰ ξεδιαλύνῃ ἀκριβῶς τί εἶνε, καὶ στριφογυρίζοντας στὸ παρθενικό της κρεββάτι, δαγκώνει τὰ σεντόνια γιὰ νὰ μὴν ἀκουστοῦν οἱ λυγμοί της.

«Δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴ γυναῖκα!...»

ΔΥΟ μέρες τὸ σπίτι στὴν Ἀθήνα εἶνε βουβό, σὰ νἄχῃ περάσει ὁ θάνατος. Κανεὶς δὲν μιλεῖ. Στὸ τραπέζι, ὅταν συγκεντρώνωνται οἱ γονεῖς κι' ὁ γυιός, μονάχα ὁ Βάσος κάνει κουράγιο νὰ πῇ δυὸ - τρεῖς λέξεις. Ὁ Θέμος σφίγγει τὰ χείλη του πεισματικά, κι' ἡ Ἄννα τοῦ ρίχνει κλεφτὰ ἱκετευτικὲς ματιές. Καθένας περιμένει ὁ ἄλλος ν' ἀρχίσῃ τὴ συζήτησι, κι' οἱ ὧρες περνοῦν, θλιβερές, καταθλιπτικές.

Ἡ Λήδα δὲ φαίνεται, εἶνε κλεισμένη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ στὸ δωμάτιό της, φυλακισμένη θεληματικά. Ἡ Ἀργυρώ, ἡ ὑπηρέτρια, ποὺ τῆς πηγαίνει τὸ φαγητό της, ψιθυρίζει πάντα στὸ αὐτὶ τῆς κυρᾶς της:

—Σκοτώνεται στὸ κλάμα!

Κρύβει τὸ πρόσωπό της στὶς παλάμες της ἡ Ἄννα, καὶ καθεται ὧρες βουβή. Βλέπει τὴν ἀπελπισία της ὁ Θέμος, βλέπει πὼς ἀδυνατίζει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, πὼς λυώνει, περιμένει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της, ταπεινωμένη, μὰ εὐτυχισμένη κατὰ βάθος ποὺ κάνει τὸ χατῆρι τοῦ μοναχογυιοῦ της. Ὅσο περνοῦν ὅμως οἱ ὧρες, καὶ τὰ σφιγμένα χείλη της δὲν χαλαρώνονται, τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ σκοτεινιάζει.

Εἶνε καιρὸς πιὰ νὰ μιλήσουν γιὰ τόσα πράγματα. Πρέπει νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅλα ἕτοιμα, διαβατήρια, συστατικὰ γράμματα, ρουχισμός. Ὅμως, κανεὶς δὲν μιλεῖ...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθὼς τελειώνει τὸ δεῖπνο, σηκώνεται ὁ Θέμος ἀποφασιστικά, καὶ μπροστὰ στοὺς γονεῖς του πάει κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς Λήδας, ξαφνικά, δίχως νὰ χτυπήσῃ, ἔπειτα τὴν κλειδώνει ἀπὸ μέσα βροντερά.

—Εἶνε καιρὸς νὰ μιλήσουμε, Λήδα! λέει μὲ παλλόμενη φωνή.

Πετιέται ἡ κοπέλλα. Στὸ φῶς τῆς μικρῆς ἠλεκτρικῆς λάμπας, τὰ χαρακτηριστικά της φέγγουν διάφανα, σὰν τὰ προσωπάκια τῶν μικρῶν πονεμένων παιδιῶν.

—Θέμο!

Χώνεται στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ λιγνὸ κορμάκι της τραντάζεται ἀπὸ λυγμούς.

—Ἄκου, Λήδα! λέει ὁ Θέμος, φιλῶντας της τὰ δακρυσμένα βλέφαρα. Πρέπει νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφασι.

—Ἡ μητέρα σου; ρωτάει ἡ Λήδα μὲ τρεμάμενη φωνή.

—Τίποτε... δὲν φαίνεται νἄχῃ σκοπὸ νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Γιατί;... Γιατί;...

Τὰ δάκρυα κυλοῦν καυτὰ στὰ διάφανα μάγουλα τῆς κοπέλλας.

—Θὰ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολύ... δὲ γνώρισα μητέρα... τὴν ἀγάπησα κιόλας... σὰ μάνα μου... γιατὶ δὲν μὲ θέλει γιὰ παιδί της;

—Δὲν ξέρω! ἀναστενάζει ὁ Θέμος, σηκώνοντας τοὺς ὤμους μ' ἀπελπισία. Μὰ οἱ μέρες περνοῦν, τὸ ταξίδι μου δὲν μπορεῖ ν' ἀναβληθῇ.

Μένει ἡ μικρὴ κάμποση ὥρα ἀκίνητη, ζαρωμένη, σὰ νἄχῃ χάσει τὸ συναίσθημα πὼς ζῇ. Ἔξαφνα σηκώνεται, σκουπίζει τὰ δάκρυά της, τὰ χείλη της σφίγγονται πεισματάρικα, μ' ἐκείνη τὴν πτυχὴ ποὺ τὴν κάνει νὰ μοιάζῃ ὅσο τοῦ Θέμου.

—Ἐγώ, λοιπόν, πῆρα τὴν ἀπόφασι! λέει σταθερά. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω οὔτε στιγμὴ ἐδῶ μέσα πιά.

—Ποῦ θέλεις νὰ πᾷς, Λήδα; ψιθυρίζει ὁ Θέμος χλωμός.

—Ὁπουδήποτε! Θὰ ἐργασθῶ...

—Μὰ εἶνε τρέλλα! κάνει ὁ Θέμος μ' ἀπελπισία.

Τὸν κυττάζει μὲ τὰ γαλανόμαυρα μάτια της βαθειά, κι' ἀρχίζει νὰ ἑτοιμάζῃ τὶς βαλίτσες της.

Σὰν ἀφηρημένος τὴν παρακολουθεῖ κάμποση ὥρα ὁ Θέμος. Ἄξαφνα τῆς ἁρπάζει τὸ χέρι, δυνατά, σφιχτά:

—Δὲν θὰ φύγῃς! ψιθυρίζει ἀνασαίνοντας βαρειά.

—Θὰ φύγω! ἀποκρίνεται ἡ μικρή, περήφανα, σταθερά.

—Δὲν μ' ἀγαπᾶς; ψιθυρίζει ὁ Θέμος, χαλαρώνοντας τὸ ἄγριο σφίξιμο τοῦ χεριοῦ του, κάνοντάς το ἁπαλὸ χάδι.

Τὰ σφιγμένα χείλη τῆς κοπέλλας μισανοίγουν... Τὸν κυττάζει βαθειά, βαθειά, καὶ τὰ λόγια βγαίνουν δονούμενα:

—Περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή μου!

—Τότε; Τότε;...

Χτυπάει τὸ κεφάλι του μὲ ἀπελπισία τὸ νέο παιδί, στριφογυρίζει σὰν πληγωμένο ἀγρίμι στὸ κλουβί του. Σὲ λίγο σταματάει, καὶ λέει κοφτά:

—Ἄκου, Λήδα. Δὲ μίλησα μοναχός μου μὲ τὴ μητέρα μου ἀκόμα. Λάθος μου. Θὰ πάω τώρα... Περίμενε... Ἂν ἀρνηθῇ πάλι, θὰ δοῦμε...

Φεύγει, κλείνοντας πίσω του ὁρμητικὰ τὴν πόρτα.

Ἐρωτηματική, γεμάτη ἀγωνία, καρφώνεται ἡ ματιὰ τῆς μάνας ἀπέναντί του.

—Μητέρα, λέει ὁ Θέμος μὲ μάγουλα φλογισμένα, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, μὰ νἄμαστε μόνοι. Συχώρα με, πατέρα, πρώτη φορὰ γίνεται αὐτό...

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φωτίσῃ! ψιθυρίζει ὁ Βάσος καὶ τραβάει ἀργὰ στὴν κάμαρή του.

Στέκει ὁ Θέμος μπροστὰ στὴ μητέρα του, καὶ λέει χαϊδευτικά, ὅπως θὰ μιλοῦσε σ' ἄρρωστο παιδί:

—Μητέρα, θὰ μοῦ πῇς τώρα... δώσε μου μιὰ ἐξήγησι...

—Μὰ σοῦ εἶπα τόσες φορές, φωνάζει ἡ Ἄννα πνιχτά.

Γονατίζει ὁ Θέμος κοντά της, περνάει τὸ χέρι του στὴ μέση της:

—Μαμά! λέει, σηκώνοντας τὸ φλογισμένο του πρόσωπο. Ἔλα, τώρα δὲν μπορεῖς νὰ ξαναπῇς τὰ ἴδια. Νομίζεις πὼς θὰ ἐπέμενα τόσο, θὰ σὲ στενοχωροῦσα, ἂν δὲν ἤταν γιὰ μένα ζήτημα ζωῆς;

Τρεμάμενο ἀπλώνεται τὸ λευκό της χέρι, τὰ χείλη της ἀνασαίνουν, πάνε νὰ ποῦνε κάτι. Μὰ κλείνονται πάλι καὶ τὰ χέρια της κρύβουν ἀπελπισμένα τὸ πρόσωπό της.

—Μάνα! φωνάζει ὁ Θέμος, πές μου μιὰ λέξι, μοναχὰ μιὰ λέξι! Ἕνα ναί! Ἔλα, μὴν τρέμεις, πές μου μιὰ λέξι!

—Ὄχι! ψιθυρίζει ἡ μητέρα.

Ἀνασηκώνεται ὁ Θέμος, τὴν κυττάζει τρομαγμένος, καὶ τὰ κεφάλι του γέρνει μὲ μιᾶς στὰ γόνατά της. Τὸ δυνατὸ κορμί του τραντάζεται ἀπὸ λυγμούς. Ἀκουμπάει παγωμένο τὸ χέρι της ἡ μάνα στὰ κυματιστὰ μαλλιὰ τοῦ παιδιοῦ. Ἡ φωνή της εἶνε ραγισμένη.

—Θέμο... μὲ σκοτώνεις. Θὰ προτιμήσω νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σὲ λυπήσω.

—Τότε, γιατί;

—Γιατί... Παναγία μου... πῶς νὰ στὸ πῶ γιατί; Γιατὶ ξέρω πὼς δίνοντάς σου αὐτὴ τὴ λύπη, σὲ γλυτώνω ἀπὸ ἄλλες ἀβάσταχτες.

—Τί ξέρεις; ξεφωνίζει ὁ Θέμος μὲ πνιγμένη φωνή.

—Ξέρω... πὼς δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Ἀργά, βαρειά, σηκώνεται ὁ νέος. Δίχως ἄλλη λέξι, ἀνοίγει ὁρμητικὰ πάλι τὴν πόρτα τῆς Λήδας.

"Ἔλα μαζύμου!...»

ΒΟΥΒΑ, ἐρωτηματικά, τὸν κυττάζει ἡ κοπέλλα. Δὲ λέει λέξι ὁ Θέμος. Ἀπὸ τὴν ἀλλαγμένη του φυσιογνωμία ὅμως καταλαβαίνει αὐτή, καὶ κρύβει τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Περνάει κάμποση ὥρα. Ἔπειτα, σηκώνεται ἡ Λήδα, παίρνει τὴ βαλίτσα της.

Ἔρχεται ὁ Θέμος κοντά της, περνάει τὸ χέρι του στὸν ὦμο της.

—Μ' ἀγαπᾶς, βαθειά, ἀληθινά;

Ἡ φωνή του εἶνε γεμάτη ἀγωνία. Τὰ μάτια της φωτερά, ὁλόφλογα, καρφώνονται στὰ δικά του.

—Ἂν μ' ἀγαπᾶς ὅσο σ' ἀγαπῶ, λέει ὁ νέος βαρειά, πρέπει νἄχουμε θάρρος.

—Ἔχω θάρρος! λέει περήφανα ἡ κοπελλίτσα. Δὲν βλέπεις ποὺ φεύγω γιὰ νὰ σοῦ ξαλαφρώσω τὴ θέσι σου, γιὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία νὰ μαλλώσῃς μὲ τοὺς δικούς σου;

—Ἂν μ' ἀγαποῦσες ἀληθινά, δὲν θὰ μοῦλεγες ἔτσι ἁπλᾶ πὼς θέλεις νὰ φύγῃς.

—Μὰ τί νὰ κάνω; τί νὰ κάνω; ψιθύρισε βασανισμένη ἡ μικρή.

—Γιὰ μένα εἶνε πιὸ δύσκολο παρὰ γιὰ σένα, λέει ὁ Θέμος ψιθυριστά. Ἐσὺ δὲν ἔχεις, παρὰ ν' ἀκολουθήσῃς τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶς. Ἐγὼ πρέπει νὰ πληγώσω τὴ μητέρα μου, ποὺ μὲ λατρεύει καὶ τὴ λατρεύω.

—Δὲν καταλαβαίνω! κάνει ἡ Λήδα σαστισμένη.

—Αὔριο θὰ φύγω, αὔριο στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα, φεύγει βαπόρι γιὰ τὴ Μασσαλία. Νάρθῃς μαζί μου.

Μιὰ ἀστραπὴ περνάει ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μάτια τῆς κοπέλλας.

—Θέμο! φωνάζει πνιχτά. Τὸ σκέφθηκε καλά;

—Αὐτὸ σκεπτόμουν δυὸ μέρες τώρα. Τὸ διαβατήριο τὸ βγαλα γιὰ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Διαμαντίδη.

Ὁλόκληρο τὸ προσωπάκι τῆς μικρῆς φωτίζεται. Κρεμιέται στὸ λαιμό του, κολλάει τὰ χείλη της καυτὰ στὰ δικά του.

Ἔπειτα, σοβαρεύει πάλι, σὰ νὰ περνάῃ τὸ μεθύσι:

—Δὲν θὰ τὸ μετανοιώσῃς μιὰ μέρα; ρωτάει μὲ ἀγωνία.

—Ὄχι, Λήδα.

—Μ' ἀγαπᾶς ἀλήθεια τόσο πολύ;

—Ρωτᾶς; Σκέψου κι' ἐσύ. Θυσιάζω τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας μου γιὰ σένα. Τὴν πληγώνω βαθειά. Ἄκου, Λήδα, θὰ προσπαθήσουμε νὰ γίνουν ὅλα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀνώδυνα. Δὲ βαστῶ νὰ τὴ βλέπω νὰ ὑποφέρῃ. Θὰ βγοῦμε μαζὶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, καὶ θὰ τοὺς πῶ ὅτι ἀποφασίσαμε ν' ἀναβάλουμε τὸ ζήτημα γιὰ λίγον καιρὸ κι' ὅτι θὰ φύγω ἐγὼ αὔριο. Ἡ μητέρα θὰ χαρῇ. Αὔριο, ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό, θὰ φύγω καὶ θὰ τοὺς πῶ ὅτι πάω στὸ βαπόρι νὰ κανονίσω γιὰ τὴν καμπίνα, κ.λ.π., καὶ ὅτι θὰ γυρίσω νὰ πάρω τὰ πράγματά μου καὶ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω. Ἐσύ, μόλις φύγω, ἐγώ, θὰ πῇς ὅτι προτιμᾶς νὰ λείπῃς τὴν ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Θὰ τὸ θεωρήσουν, ἐλπίζω, φυσικό. Θὰ φύγῃς ὅπως εἶσαι, μ' ἕνα φουστανάκι. Τ' ἄλλα σου τὰ πράγματα—λίγα ἀπαραίτητα—βάλε τα κρυφὰ αὔριο τὸ πρωὶ στὴ βαλίτσα μου. Θὰ κατεβῇς στὸν Πειραιά, θὰ σὲ περιμένω. Θὰ σὲ ἐγκαταστήσω στὸ βαπόρι. Θὰ τοὺς ἔχω πῇ ρητὰ ὅτι ὁ ἀποχαιρετισμὸς θὰ γίνῃ ἐδῶ, κι' ὄχι στὸ βαπόρι. Θὰ ἔλθω λοιπὸν νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω, θὰ ρωτήσω τάχα γιὰ σένα, καὶ θὰ ξανακατεβῶ στὸ βαπόρι. Μόλις φθάσουμε στὸ Παρίσι, θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ τοὺς τὸ γράψουμε. Ὁ πατέρας θὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἡ μητέρα... ἡ μητέρα θὰ τὸ συνηθίσῃ λίγο-λίγο. Θὰ τῆς γράψουμε τρυφερὰ γράμματα, στὸ τέλος, θὰ χαρῇ κι' αὐτή.

Τὸν κυττάζει στὸ στόμα, ρουφάει κάθε του λέξι.

—Λήδα, θἄχῃς τὸ θάρρος; Πιστεύεις στὴν ἀγάπη μου; Ἢ θὰ μετανοιώσῃς τὴν τελευταία στιγμή;

Χαμογελάει ἡ κοπελλίτσα καὶ δὲν λέει λέξι.

—Ὄχι! Ὀρκίσου μου! ἐπιμένει ὁ Θέμος. Ὀρκίσου πὼς πιστεύεις σ' ἐμένα, πὼς θἀρθῇς αὔριο μ' ὅλο τὸ θάρρος, μ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη.

—Ὀρκίζομαι! λέει σοβαρὰ ἡ μικρή, καὶ τὰ μάτια της σκοτεινά, μαυρογάλανα, καρφώνονται βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή του.

Τῆς γεμίζει τὸ πρόσωπο μὲ φιλιά.

—Κι' ἐγὼ σ' ὀρκίζομαι πὼς δὲ θὰ ὑπάρχῃ γυναῖκα πιὸ εὐτυχισμένη στὸν κόσμον ὅλο.

*

Ψιλόβροχο τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ πρωΐ. Θλιμμένος πρόβαλλε ὁ ἥλιος γιὰ μιὰ στιγμή, χαμογελοῦσε ἀχνά, καὶ κρυβόταν πάλι.

Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι ὅλα τὰ πρόσωπα ἤταν χλωμά. Τὰ χαρακτηριστικὰ τραβηγμένα. Μὰ τὰ μάτια τῶν δύο νέων, καθὼς συναντιῶνταν κλεφτά, σπίθιζαν παράξενα.

—Ἐγώ, λοιπόν, πηγαίνω νὰ ἰδῶ γιὰ τὴν καμπίνα μου! λέει ὁ Θέμος μόλις σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι. Δὲν θ' ἀργήσω. Θἀρθῶ νὰ πάρω τὰ πράγματά μου καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Θλιμμένα τὸν παρακολουθοῦν τὰ μάτια τοῦ πατέρα. Ἡ ἀγαθή, στρογγυλὴ του φυσιογνωμία, εἶνε γεμάτη ἀπογοήτευσι.

—Πήγαινε στὸ καλό, λέει σιγά, ἀναστενάζοντας. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Ἡ Ἄννα δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὰ σφιγμένα χείλη της. Ἕνας κόμπος ἀνεβαίνει κάθε τόσο στὸ λαιμό της. Θἄθελε νὰ κλάψῃ πολύ, ὧρες ἀτέλειωτες, μὰ δὲν πρέπει τώρα, δὲν πρέπει.

Πηγαίνει ὁ Θέμος στὴν κάμαρά του μιὰ στιγμή. Κλεφτὰ τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Λήδα.

—Λοιπόν, λέει ὁ νέος γρηγορα, ὅλα ἐν τάξει; Ἔβαλες τὰ πράγματά σου στὶς βαλίτσες μου;

—Ναί!

—Ὡραῖα! Τὶς κλείνω.

Κλείνει διαστικὰ τὶς δυὸ του βαλίτσες, κι' ἀγκαλιάζοντας τὴν κοπέλλα, ψιθυρίζει:

—Σὲ περιμένω σὲ μισὴ ὥρα. Μὴν ἀργήσεις, γιὰ νὰ προφθάσω κι' ἐγὼ νὰ ξαναπεράσω ἀπὸ δῶ.

—Δὲν θ' ἀργήσω! λέει ἥσυχα ἡ μικρή.

Κάνει νὰ φύγῃ γρήγορα ὁ Θέμος. Ἔπειτα, σὰν νὰ τὸν τραβᾷ μιὰ ἀμφιβολία, γυρίζει πίσω, τὴν κυττάζει μὲ σοβαρὸ χαμόγελο, καὶ τῆς λέει:

—Ὡρκίστηκες! Πρόσεξε μὴ δειλιάσεις!

Τοῦ χαμογελάει ἡ μικρή. Φεύγει ὁ νέος ἀργά, κυττάζοντας πίσω, σὰ νὰ μὴ τοῦ κάνῃ καρδιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ.

Μόλις κλείνει πίσω του ἡ πόρτα, ἀναστενάζει ὁ Βάσος βαρειὰ καὶ λέει:

—Μοῦ φαίνεται κιόλας ἔρημο τὸ σπίτι!

Ραγίζει ἡ καρδιὰ τῆς Λήδας. Στὴν ἁπλῆ ἔκφρασι τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, κρυβόταν τόση θλίψι, τόσο μαράζι. Μὰ μὲ τὴν ἐμφυτη καλωσύνη του, γιὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τοὺς ἄλλους, προσθέτει ὁ Βάσος, χαμογελῶντας μὲ προσπάθεια:

—Εὐτυχῶς ποὺ θἄχουμε ἐσένα, Λήδα μου!

Τὰ δάκρυα ἀνεβαίνουν στὰ μάτια τῆς κοπέλλας. Πῶς θἄθελε νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καλοῦ της θείου, νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα. Πῶς τὸν ἀγαπάει! Μὰ δὲν πρέπει. Μ' ὅλη του τὴν ἀγάπη στὸ παιδί του, ὁ Βάσος σέβεται ἀπέραντα τὴ θέλησι τῆς γυναίκας του, τῆς παραχωρεῖ ὅλα της τὰ δικαιώματα. Θὰ τοὺς τὸ συγχωρήσῃ ὅταν θὰ τὸ μάθῃ τελειωμένο πιά, ἀλλὰ δὲ θὰ τοὺς τὸ ἐπέτρεπε ποτέ, παρὰ τὴ θέλησι τῆς μητέρας.

Τρέχει στὴν κάμαρά της ἡ μικρή, γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα καὶ γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ. Σὲ λίγο, ἀνοίγει τὴν πόρτα της, βγαίνει στὸ διάδρομο, καὶ προσπαθώντας νὰ δώσῃ τόνο φυσικὸ στὴ φωνή της, λέει στὸ θεῖο της, ποὺ τὴν κυττάζει στὰ μάτια:

—Θυσιάζω τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας μου γιὰ σένα. Τὴν πληγώνω, εἶπα ὁ Θέμος.

—Θὰ φύγω θεῖε ἐγώ τώρα, προτιμῶ νὰ μὴν εἶμαι ἐδῶ...
Ἔτσι θάνε καλύτερα...
—Θάνε καλύτερα! ἐπαναλαμβάνει μὲ κούφια φωνὴ ὁ θεῖος.
Κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιὰ κάτω ἀπὸ τὴ θλιμμένη του ματιά, πάει ν' ἀνοίξῃ τὴν ξώπορτα ἡ μικρή. Μὰ ἡ φωνὴ τῆς Ἄννας τὴ σταματάει:
—Λήδα!
Ἀνατριχιάζει ἡ κοπέλλα, δίχως νὰ ξέρῃ γιατί. Ἡ θεία της στέκει στὴν πόρτα τοῦ Θέμου.
—Ἔρχεσαι ἐδῶ μιὰ στιγμή, Λήδα; κάνει ἡ Ἄννα σιγανά:
Γυρίζει ἡ κοπέλλα, μπαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ Θέμου κι' ἡ θεία της κλείνει πίσω της τὴν πόρτα.
—Ποῦ πᾶς; τὴ ρωτάει ἡ Ἄννα κυττάζοντάς την στὰ μάτια.
—Δὲν βρίσκετε κι' ἐσεῖς πὼς εἶνε καλύτερα νὰ λείπω τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγῃ; ρωτάει τραυλίζοντας ἡ μικρή.
Δύσπιστα τὴν κυττάζουν τὰ θλιμμένα μάτια τῆς μητέρας. Ἡ φωνή της ἀκούγεται ἐπὶ τέλους, κούφια.
—Πὲς τὴν ἀλήθεια, Λήδα!
—Μὰ δὲν καταλαβαίνω! ψιθυρίζει ἡ κοπέλλα χλωμη.
Τότε ἡ Ἄννα, σκώνει τὴ μιὰ βαλίτσα τοῦ Θέμου. Καὶ βλέπει ἡ Λήδα μὲ τρόμο, ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ ὕφασμα νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ πλάϊ τῆς βαλίτσας.
Καθὼς τὴν εἶχε κλείσει ὁ Θέμος βιαστικά, μιὰ ἄκρη ἑνὸς φουστανιοῦ τῆς Λήδας εἶχε μείνει ἔξω!
Κοκκαλώνει. Μὲ μιᾶς ὅμως σφίγγει τὰ χείλη της πεισματικά, καὶ τὰ μάτια της δὲν χαμηλώνουν κάτω ἀπὸ τὴν παρατονεμένη ματιὰ τῆς θείας.
—Λήδα! λέει ἡ Ἄννα σιγά, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό!
Προκλητικά, σφίγγει τὰ χείλη ἡ μικρή, δίχως λέξι.
Περνάει ἡ μητέρα τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της, σὰ νὰ ζαλίζεται.
—Ὥστε αὐτὸ εἴχατε ἀποφασίσει; ψιθυρίζει μὲ πανιασμένα χείλη.
—Μὰ δὲν καταλαβαίνετε τί θὰ πῇ ἀγάπη;
Ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς εἶνε σιγανή, μὰ ἄγρια.
Κλονίζεται ἡ Ἄννα, στηρίζεται στὸ κρεββάτι. Προφέρει μὲ δυσκολία:
—Λήδα, εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω. Μὰ ὄχι ἐδῶ, κάθεται κατ' ἔξω ὁ θεῖος σου. Πᾶμε... ποῦ νὰ πᾶμε;... Πᾶμε στὴν ταράτσα δυὸ λεπτά.
—Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆτε, λέει Λήδα πνιχτά, δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τίποτα.
Τῆς κάνει νόημα ἡ Ἄννα νὰ σωπάσῃ, κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα.
—Μιὰ στιγμὴ θὰ πᾶμε στὴν ταράτσα, ψιθυρίζει σὰ νὰ διαιολογῆται στὸν ἄντρα της. Θέλω νὰ δείξω τό... σύρμα τῆς Λήδας... μιὰ καὶ θὰ βγῇ ἔξω... νὰ φροντίσῃ...
Μπερδεύει τὰ λόγια της, κι' ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνῃ σιγὰ στὴ σιδερένια σκάλα. Πίσω της, ὁλότρεμη ἀπὸ ἀγωνία κι' ἀνυπομονησία, ἀνεβαίνει ἡ Λήδα. Ἡ ταράτσα εἶνε ἀρκετὰ ψηλή, δυὸ πατώματα. Λαχανιασμένη ἀνεβαίνει ἡ Λήδα.
—Ἂς πᾶμε ἐδῶ μέσα, λέει ἡ Ἄννα, καὶ μπαίνει σ' ἕνα μικρὸ καμαράκι σκεπασμένο μὲ περιπλοκάδα.
Τὸ εἶχε φτιάσει ὁ Βάσος ἐπίτηδες γιὰ τὸ γυιό του, νἄρχεται νὰ μελετᾷ ἡσυχα. Κάθε πραγματάκι γύρω, λὲς κι' ἀνάσαινε τόνομα τοῦ παιδιοῦ. Μιὰ φωτογραφία του, κάτι μαθητικὰ τετράδια σὲ μιὰν ἄκρη, ἕνα παληὸ σακκάκι στὸν τοῖχο...
Ὅλο καὶ ψιλόβρεχε. Οἱ πλάκες τῆς ταράτσας γυάλιζαν σὰν καθρέφτες. Ἡ περιπλοκάδα σκόρπιζε μιὰ θλιμμένη εὐωδιά. Τὰ πράγματα τοῦ Θέμου, γύρω, ἀνάδιναν κι' αὐτά, σὰν κάποια νοσταλγικὴ μυρωδιά, οἰκειότητα πένθιμη.
—Κάθησε, λέει ἡ Ἄννα ἀχνά.
Κάθεται ἡ μικρή, τεντώνοντας σὰ νὰ πρόκειται ν' ἀμυνθῇ, τὸ κορμί της.
Ἡ βροχὴ δυναμώνει. Ἡ καρδιὰ τῆς κοπέλλας σφίγγεται, ἀπελπισμένη. Γιατί; Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τρομάζῃ. Ὁ Θέμος τῆς τὴν περιμένει, τὴν ἀγαπάει, αὐτὸ μονάχα ἔχει σημασία.
—Λήδα, λέει ἡ Ἄννα μὲ βραχνὴ φωνή. Ἂν σὲ παρακαλέσω γιὰ τελευταία φορά, ἂν σοῦ πῶ ὅτι ὑπάρχει κάποιος λόγος σπουδαῖος ποὺ δὲν θέλω αὐτὸ τὸ γάμο, σπουδαῖος ὅσο μπορεῖς νὰ φανταισθῇς... κι' ἂν σὲ παρακαλέσω γιὰ τελευταία φορά, νὰ μὴ μὲ ρωτήσῃς ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ λόγος, θὰ μοῦ τὴν κάνῃς αὐτὴ τὴ χάρη;
Ἀνασαίνει βαρειὰ ἡ κοπέλλα, τὸ πεισματωμένο της ὕφος μαλακώνει λιγάκι, μὰ λέει σταθερά:
—Θεία, θέλω νὰ μὲ πιστέψετε πὼς λυπᾶμαι... Ἂν δὲν ἤξερα πολὺ σίγουρη πὼς ὁ Θέμος θὰ εἶνε δυστυχὴς χωρὶς ἐμένα... δὲ θὰ λογάριαζα τὴ δική μου εὐτυχία.
—Κι' ἂν σοῦ πῶ ὅτι θὰ εἶνε πιὸ δυστυχής, μ' ἐσένα;
Τρομαγμένα ἀνοίγουν τὰ βαθυγάλανα μάτια τῆς κοπέλλας.
—Ὄχι! λέει σὲ λίγο μαλακά. Αὐτό, κι' ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὸ πῇ, δὲν θὰ τὸ πιστέψω!
—Ἂν ὅμως στὸ ἀποδείξω;
Τὴν κυττάζει ἡ Λήδα βαθειά. Τὸ αἷμα ἀνάβει στὰ μάγουλά της. Καὶ μὲ μιᾶς, ὁρμητικά, σηκώνεται.
—Θεία! φωνάζει ἀναμμένη. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω οὔτε λεπτὸ ἀκόμα. Μὲ περιμένει. Τοῦδωσα τὸ λόγο μου... θὰ πάω! τὸ χέρι.
Κάνει νὰ τρέξῃ, νὰ φύγῃ. Ἡ Ἄννα ὅμως τὴν ἁρπάζει ἀπὸ
—Λήδα! ξεφωνίζει μὲ σπαραγμό. Λυτήσου με! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις τὴν ἀγωνία μου;
Σὰν τὸ ἄλογο ποὺ δαγκώνει τὸ χαλινάρι του ἀπὸ ἀνυπομονησία, στέκει ἡ κοπέλλα.
—Ἂν εἶνε γιὰ νὰ μ' ἀργοπορήσετε, ξεφωνίζει, δὲ θὰ τὸ πετύχετε. Γιατί μὲ μισεῖτε; Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω!
Τὰ δάκρυα ἀνεβαίνουν στὰ μάτια της. Μὲ λύσσα τὰ σκουπίζει ἡ κοπέλλα καὶ κάνει πάλι νὰ φύγῃ.
—Λήδα... φωνάζει ἡ Ἄννα πνιχτά, ἂν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ, θὰ τρόμαζες. Σ' ἀγαπῶ, ὅσο ἀγαπῶ τὸ παιδί μου. Κάθησε, μὴ μὲ κυττᾶς δύσπιστα, μὴ μὲ κυττᾶς καθόλου... Ὄχι, μὴ τραβιέσαι. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Τὸ φριχτὸ μυστικὸ

ΣΤΡΙΦΟΓΥΡΙΖΕΙ τὰ χέρια της θασανισμένη.
Μὲ μάτια πελώρια τὴν κυττάζει ἡ Λήδα.
Κρύβει ἡ Ἄννα τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της, κι' ἡ φωνή της ἀκούγεται σὰν ἀπὸ τάφο:
—Ὁ Θέμος εἶνε ἀδελφός σου!
Μένει ἡ κοπέλλα λίγα λεπτὰ ἀκίνητη, σὰν τοὺς σκοτωμένους ποὺ τοὺς κρατᾶ ὁλόρθους ἡ τελευταία ἄμυνα τῆς ζωῆς γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, τὰ πόδια της λυγίζουν, πέφτει σ' ἕνα κάθισμα, κυττάζοντας τὴ θεία της σὰ νὰ θωροῦσε φάντασμα.
—Σὲ βασανίζω! λέει ἡ Ἄννα μὲ κομμένη φωνή. Νὰ στὰ πῶ γρήγορα; «Ἤμουν παντρεμένη ἕξη μῆνες... μ' ἀγαποῦσε ὁ Βάσος.. ἦταν ὅμως, ὅπως ξέρεις, λιγόλογος, κλειστὸς ἄνθρωπος, τόσο ἥσυχος, τόσο μαλακός... ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ δουλειά του, δὲν ἔπιανε τόπο στὸ σπίτι. Σχέσεις δὲν εἴχαμε, ζούσαμε περιωρισμένα. Ὁ μόνος συγγενὴς ποὺ μᾶς ἀγαποῦσε ἦταν ὁ πατέρας σου. Τότε, ὅταν παντρευτήκαμε, ὁ Βάσος ἦταν τριαντάπεντε ἐτῶν, ἐγὼ εἰκοσι, κι' ὁ πατέρας σου εἰκοσιδύο, μόλις εἶχε πάρει τὴν ἄδεια τοῦ δικηγόρου. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδα, κάτι παράξενο ἔνοιωσα μέσα μου. Σὲ λίγο, μὲ φρίκη, μὲ τρόμο, κατάλαβα πὼς κι' αὐτὸς μὲ ἀγαποῦσε. Ἔκλαιγα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου, ὡρκιζόμουν πὼς θὰ πέθαινα καλύτερα παρὰ νὰ ἀπατήσω τὸν ἄντρα μου. Πόσο ὑποφέραμε κι' οἱ δυό, μπορεῖς νὰ καταλάβῃς, Λήδα μου, ἐσὺ ποὺ ἀγαπᾶς τώρα. Γι' ἀγάπη ὅμως δὲν εἴχαμε μιλήσει. Μὰ ἡ τύχη μᾶς ἔσπρωξε. Τότε, πέθανε κάποιος ξάδελφος τοῦ θείου σου στὴν Ἀμερική... ξέρεις, ἡ περίφημη κληρονομιά, ποὺ μᾶς βοήθησε νὰ ὀρθοποδήσουμε. Ὁ Βάσος ἔφυγε ἀμέσως, ἔλειψε κάπου ἕνα χρόνο. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἔμεινα μόνη, ἦλθε ὁ Ἀλέκος, ὁ πατέρας σου. Καθήσαμε μακρὰ στὴν ἀρχή. Ἦταν μιὰ καλοκαιρινὴ βραδυά, ζεστή, ἐκνευριστική. Λήδα.. δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο... Εἶσαι παιδί... Νά, μονάχα αὐτό... Ἔλειπε ἕνα μῆνα ὁ Βάσος ὅταν δὲν ἀνθέξαμε πιὰ νὰ καθόμαστε μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Ἐννιὰ μῆνες μετὰ μιὰ μοιραία βραδυά, γεννήθηκε ὁ Θέμος. Ὁ Βάσος δὲν ἔμαθε ποτὲ ὅτι ἡ γέννησι τοῦ Θέμου ἔγινε δέκα μῆνες μετὰ τὴν ἀνάχωρησί του, κι' ὄχι ἐννιά. Φρόντισε γιὰ ὅλα αὐτὰ ὁ πατέρας σου.
Ἀκουμποῦσε ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι της στὸν τοῖχο... ἡ μορφή της εἶχε μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα.
—Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ πιστέψῃ ὁ Βάσος τὸ Θέμο γιὰ παιδί του, συνεχίζει ἡ Ἄννα, μὲ ραγισμένη φωνή. Ἀπὸ τότε ἡ ζωή μου ἦταν μαρτύριο. Τὸν πατέρα σου τὸν ἀγαποῦσα τρελλά. Ὑπέφερε κι' αὐτὸς ἀφάντασται. Ὥσπου ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, νὰ πάῃ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Θεσσαλονίκη. Παντρεύτηκε. Κι' ἀπέκτησε ἐσένα. Ἀπὸ μακρυά, κι' ἂς μὴ σὲ γνώριζα, σ' ἀγαποῦσα σὰν παιδί μου, σὰν ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ μου. Ὁ Βάσος λατρεύει τὸ Θέμο... βλέπεις... Ἐγώ, προσπάθησα νὰ ἐξιλεωθῶ γιὰ τὸ κρῖμα μου ἀφοσιώνοντας ὅλη μου τὴ ζωὴ σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους—στὸν ἄντρα μου καὶ στὸ παιδί μου. Πέτυχα νὰ τοὺς ἔχω εὐτυχισμένους. Τὰ χρόνια πέρασαν... συνήθισα στὶς τύψεις... Νόμισα πὼς εἶχε σβύσει γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ σελίδα ἀπὸ τὴ ζωή μου... Ὥσπου πέθανε ὁ πατέρας σου... ἦλθες ἐσὺ ἐδῶ...
Σὰ μπόρα ποὺ ἑτοιμάζεται ὥρες, ξεσπᾶνε οἱ λυγμοὶ τῆς κοπελλίτσας. Βουβός, σπαραχτικός, εἶνε ὁ πόνος της. Πάει νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἡ Ἄννα, μὰ τὰ χέρια της δειλιάζουν, τῆς χαϊδεύουν μόνον ἁπαλὰ τὰ καστανόχρυσα μαλλιά. Ἡ φωνή της εἶνε γεμάτη σπαραγμό.
—Λήδα, τὸ νοιώθεις τώρα πὼς δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς γυναῖκα τοῦ Θέμου; Εἶνε φρικτὸ γιὰ σένα, τὸ ξέρω. Μὰ πρέπει νὰ δεῖξῃς θάρρος, ἡρωϊσμό, μικρή μου. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἔτσι; Εἶνε μιὰ ἀλήθεια ποὺ θὰ σκότωνε ὄχι μονάχα ἐμένα—ἐγὼ τέτοια ζωή, τὴν ἀποφασίζω—ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις θὰ εἶνε θάνατος γιὰ τὸ Βάσο καὶ γιὰ τὸ Θέμο. Ὁ συλλογίζεσαι; Τί γκρέμισμα! Τόση λατρεία, τόσες θυσίες, τόση στοργή, βασισμένες σ' ἕνα ψέμα! σὲ μιὰ μοιχεία! Λήδα μου δὲν θὰ θελήσῃς νὰ γίνῃ αὐτό; Πές μου πὼς δὲ θὰ τὸ κάνῃς!

Τὸ χεράκι της, παγωμένο, χαϊδεύει ἀνάλαφρα τὸ χέρι τῆς θείας της.
Ἀχνά, σπαρακτικά, χαμογελάει ἡ μικρή.
—Ὄχι, ψιθυρίζει, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Σᾶς λυπᾶμαι ὅλους τόσο... ἐσένα, δυστυχισμένη μητέρα... τὸ θεῖο... τὸ Θέμο... ὄχι, ὄχι!
Χώνει τὸ κεφάλι της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πονεμένης γυναίκας. Κι' ἡ Ἄννα, μὲ τρόμο, νοιώθει τὰ δάκρυα τῆς μικρῆς νὰ κυλῶνε στὸ στῆθος της καυτερά.
Περνάει πολλὴ ὥρα ἔτσι. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ μὲ πεισματάρικα δάχτυλα τὴν τσιμεντένια στέγη τοῦ μικροῦ δωματίου. Ἡ περιπλοκάδα ὅλο καὶ πλούσιες σκορπίζει τὶς εὐωδιές της. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα σύννεφο πιὸ βαρύ, κρύβει τὴ θαμπὴ ἀκτῖνα ποὺ χάιδευε τὸ κρεμασμένο παληὸ σακκάκι τοῦ Θέμου. Τὸ δωμάτιο σκοτεινιάζει ξαφνικά.
Τότε ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Βάσου ἀνήσυχη, ἀπὸ κάτω:
—Ἄννα! Λήδα! Τί κάνετε τόση ὥρα αὐτοῦ;
Πετιοῦνται κι' οἱ δυὸ γυναῖκες μὲ τρόμο.
—Θὰ σοῦ πῶ! φωνάζει ἡ Ἄννα βραχνά. Περίμενε, θὰ κατεβοῦμε σὲ λίγο!
—Θεέ μου! Θεέ μου! βογγάει ἡ μικρή. Τώρα; Τί θὰ γίνῃ; Τί θὰ τοῦ πῶ; Μὲ περιμένει στὸ βαπόρι... τοῦ ὡρκίστηκα... θ' ἀνησυχήσῃ ποὺ δὲν πάω... θάρθῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...
—Νὰ τοῦ πῆς, ψιθυρίζει ἡ θεία, πὼς σ' ἔπεισα, πὼς σοῦ εἶπα τόσα, ὥστε κατάλαβες καὶ μετάνοιωσες... πὼς προτιμᾶς νὰ μείνῃς ἐδῶ, νὰ φύγῃ μόνος του, νὰ περάσῃ ἥσυχος τὰ δυὸ χρόνια στὸ Παρίσι... Στὸ μεταξύ, μικρή μου, θὰ γίνω θυσία ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσῃς. Θὰ βοηθήσῃ ὁ χωρισμός, ὁ καιρός... κάποιος νέος θὰ βρεθῇ στὸ δρόμο σου... θὰ φροντίσουμε, ὅταν γυρίσῃ ὁ Θέμος, νὰ εἶσαι παντρεμένη.
Σὰ νὰ μὴν ἀκούῃ, σὰ νὰ εἶνε μαρμαρωμένη, κυττάζει ἡ Λήδα μακρυά.
—Παιδί μου, κάνει ἡ θεία τρυφερά, μὴ κάνεις ἔτσι, μοῦ κόβεις εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς μου... Σκέφθηκα πολλὲς φορές, τώρα αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες, νὰ σκοτωθῶ. Μὰ πάλι, τί θὰ ὠφελήσῃ νὰ σκοτωθῶ. Μιὰ τραγωδία στὴ ζωὴ τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ μ' ἀγαποῦνε. Κι' ἔπειτα; διορθώνεται τὸ κακό; Ἐνῶ ἔτσι, ἂν ἔχῃς θάρρος ἐσύ... ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ὅλων μας.
—Ἂν ἔχω θάρρος..., ψιθυρίζει ἡ κοπέλλα, στηλώνοντας τὰ μάτια της στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, μακρυά, στὶς γκρίζες κυματιστὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν. Νάχω θάρρος νὰ τὸν κυττάξω στὰ μάτια, καὶ νὰ τοῦ πῶ:
«Σὲ γέλασα, δείλιασα. Ἦταν ψεύτικος ὁ ὅρκος μου, ψεύτικα τὰ φιλιά μου...»
Καὶ σὲ δυὸ χρόνια νὰ τοῦ παρουσιαστῶ νελαστή, συσταίνοντας τὸν ἄντρα μου...
Κι' αὐτὸς νὰ μὴν ἔχῃ ἰδέα, νἄχῃ ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ μὲ βρίσῃ, νὰ μὲ δείρῃ, νὰ μὲ περιφρονήσῃ...»
—Ὥστε... θὰ τοῦ ἐξηγήσῃς; ξεφωνίζει ἡ Ἄννα μὲ φρίκη.
—Οὔτε αὐτό... οὔτε αὐτό...
Πελώρια, βαθυγάλανα, ἀρμενίζουν τὰ μάτια τῆς κοπέλλας μακρυά, μακρυά.
—Τότε, τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς; ρωτάει ἡ θεία ἀνήσυχη.
Ἡ φωνὴ τοῦ Θέμου, συγκρατημένη, πνιγμένη ἀπὸ ἀγωνία, τῆς κοκκαλώνει ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ τῆς δυό. Ἀκούγεται ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς.
—Ποῦ εἶνε ἡ Λήδα, πατέρα;
Ἡ ἀπόκρισις τοῦ πατέρα δὲν ἀκούγεται καθαρὰ κατω ἀπὸ τὴν αὐλή. Μὰ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Θέμου, ταραγμένη:
—Μὲ τὴ μητέρα στὴν ταράτσα;!...
—Θεία! ψιθυρίζει ἄγρια ἡ μικρή... κατέβα, κατέβα γρήγορα... θ' ἀνεβῇ, θὰ μᾶς ἰδῇ... θὰ καταλάβῃ...
—Μὰ ἐσύ; ρωτάει ἀλαφιασμένη ἡ μάνα, προχωρώντας ἕνα βῆμα.

Κρύβει ἡ Ἄννα τὸ πρόσωπο στὰ χέρια της κι' ἡ φωνή της ἀκούγεται σὰν ἀπὸ τάφο.

—Κατέβα! Κατέβα! ξεφωνίζει πνιχτὰ ἡ Λήδα. Σταμάτησέ τον μιὰ στιγμή... μὴ τοῦ λὲς λέξι, λέξι, τ' ἀκούς; Λέξι! Θάρθω ἐγὼ σὲ δυὸ λεπτά! θὰ τὰ κανονίσω ὅλα, σκέφθηκα!
—Ἀπάνω εἶσαι, μητέρα; Κι' ἐσύ, Λήδα! ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Θέμου.
—Μὰ πήγαινε λοιπόν! τσιρίζει ἡ μικρή, σπρώχνοντας τὴν Ἄννα πρὸς τὴν σκάλα.
—Κατεβαίνω! φωνάζει ἡ Ἄννα μὲ ραγισμένη φωνή. Κατεβαίνουμε κι' οἱ δυό. Περίμενε, Θέμο!
Ρίχνει μιὰ ματιὰ ἀπελπισμένη, ἀνήσυχη, στὴ Λήδα. Ἡ κοπέλλα στέκει ὁλόρθη στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου. Γύρω της ἡ περιπλοκάδα λὲς καὶ πλέκει ἕνα πράσινο στεφάνι, κι' αὐτὸ φαίνεται τόσο χλωμὸ τὸ πρόσωπό της.
Ἡ Ἄννα ἀργίζει νὰ κατεβαίνῃ, τρικλίζοντας. Ὅταν φθάνῃ κάτω, ἡ φωνὴ τοῦ Θέμου ἀκούγεται πάλι:
—Τί κάνατε στὴν ταράτσα, μητέρα; Ποῦ εἶνε ἡ Λήδα;

Καταλαβαίνει ἡ κοπέλλα τὴν ἀφάνταστη προσπάθεια νὰ φανῇ ἥρεμη, νὰ μὴ προδώσῃ ἀκόμα τὸ μυστικό, οὔτε τώρα, ποὺ ἀγωνιᾶ μὲ τὴν ἀμφιβολία.

—Θὰ κατεβῇ τώρα ἀμέσως... ἀκούγεται ἀχνὴ ἡ φωνὴ τῆς μητέρας, μὲ τὴν ἴδια ἀφάνταστη προσπάθεια. Εἶνε ὥρα νὰ φύγῃς ἐσύ, Θέμο; Ἤλθες νὰ πάρῃς τὰ πράγματά σου;

—Βέβαια, εἶνε καὶ παραεῖνε ὥρα, λέει ὁ πατέρας. Περασμένες πέντε.

—Μὰ ἡ Λήδα, ποῦ εἶνε; λέει ὁ Θέμος μὲ ἀγωνία τώρα. Λήδα!

Δίχως νὰ τὸν βλέπῃ, νοιώθει ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι του στραμμένο ἀπάνω, τὰ μάτια του καρφωμένα στὴ σκάλα μὲ θανάσιμη ἀνησυχία, μὲ περιφρόνησι, μὲ ἀπογοήτευσι, μὲ μῖσος ἴσως κιόλας. Ἂν ἀργήσῃ ἀκόμα ἕνα λεπτό, δὲ θὰ βαστάξῃ, θὰ κεβῇ...

Τὸ πρόσωπό της φωτίζεται ἄξαφνα... τὰ χείλη της βρίσκουν ἕνα χαμόγελο, τὰ μάτια της μιὰ ὑπερήφανη λάμψι. Ἔτσι, ὁλόφωτη, ὁλόχρυση μέσα στὴν τεφρὴ βροχή, φαίνεται στὸ κεφαλόσκαλο, λάμπει...

—Ἐδῶ εἶμαι! φωνάζει μ' ἕξαλλη φωνή. Θέμο, μίλησα μὲ τὴ μητέρα σου, τὰ ξέρει ὅλα, γι' αὐτὸ δὲν ἦλθα... γιὰ νὰ φύγουμε μαζὶ μὲ τὴν εὐχή της!

—Μητέρα!

Ἀκούει τὴν ἄγρια, χαρούμενη φωνὴ τοῦ Θέμου, βλέπει τὸ τρελλό του τὸ ἀγκάλιασμα, νοιώθει τὴν ἀγωνία τῆς Ἄν-Βάσου. .

—Βρέ, βρέ, βρέ! Τόση φασαρία! Ἐπὶ τέλους!

Καὶ μετά, κλείνει τὰ μάτια, ἁπλώνει τὸ πόδι της στὸ σιδερένιο σκαλοπάτι, ποὺ εἶνε σὰν καθρέφτης ὑγρὸ καὶ γλυστερὸ ἀπὸ τὴ βροχή. Ἕνα κατρακύλισμα—αἰώνιο τῆς φαίνεται... Ἕνα στριφογύρισμα στὴν κουλουριαστὴ σκάλα, κάποιος πόνος ὀξὺς στὸ κεφάλι... ὅλα μαῦρα... ὅλα μελανά... ὅλα παράξενα... Ἕνα σφίξιμο τρελλό, σὲ μιὰ δυνατή, θερμὴ ἀγκαλιά, κι' ἡ φωνὴ τοῦ Θέμου, κοντὰ στὸ πρόσωπό της. τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία!

—Λήδα! Τί ἔπαθες; Ἀγάπη μου! Τώρα, τὴν πιὸ εὐτυχισμένη στιγμὴ τῆς ζωῆς μας;

Κι' ἐνῷ ὅλα σβύνουν πιὰ τριγύρω της, ἐνῷ ἡ ψυχή της ἑνώνεται κιόλας στὸ ἄπτῆς βροχῆς, μὲ τὶς θερμὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, τελευταῖος ἦχος τῆς γῆς, ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Βάσου, γεμάτη ἀπελπισία:

—Ἀπὸ τὴ βιάσι της νὰ κατεβῇ... Τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι! Γλύστρησε! Ζαλίστηκε! Τὴ σκότωσε ἡ χαρά!

ΙΩ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

—Μοῦ εἶπε: Στὴ γωνία τοῦ σταυροδρομιοῦ στὶς 5 ἡ ὥρα. Σημεῖον ἀναγνωρίσεως: μιὰ ὀμπρέλλα κλειστή.

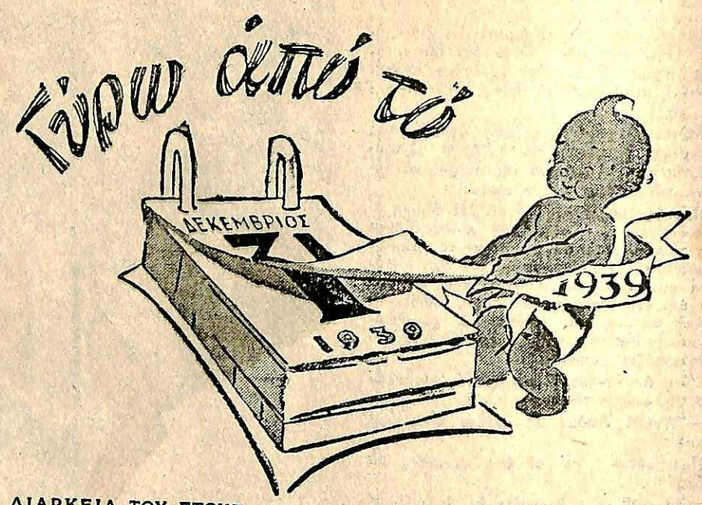

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἡ διάρκεια ἑνὸς ἔτους εἶναι τὸ σύνολον τοῦ χρόνου ποὺ χρειάζεται ἡ Γῆ γιὰ μιὰ περιστροφική της κίνησι γύρω ἀπὸ τὸν Ἥλιο.

Τὸ ἀκριβὲς ἀστρονομικὸ ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ 365 μέρες, 6 ὧρες, 9 λεπτὰ καὶ 9,5 δευτερόλεπτα κατὰ μέσον ὅρον, ἐνῷ τὸ τροπικὸν ἔτος εἶναι 365 μέρες, 5 ὧρες, 48 λεπτὰ καὶ 46,08 δευτερόλεπτα· Τὸ ἐμπορικὸν ἔτος ὑπολογίζεται πρὸς 360 μέρες, ἤτοι περιλαμβάνει 12 μῆνες πρὸς 30 μέρες. Τὸ ἔτος 1939 ἀρχίζει ἡμέραν Κυριακὴν καὶ τελειώνει ἐπίσης Κυριακήν. Θὰ εἶναι διαρκείας 365 ἡμερῶν, ἤτοι 52 ἑβδομάδων καὶ μιᾶς ἡμέρας. Τὰ προσεχῆ δίσεκτα ἔτη, θὰ εἶνε τὰ ἑξῆς: 1940, 1944 καὶ 1948.

Ο ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους, ἀξίζει, νομίζομε, ν' ἀφιερώσῃ κανεὶς καὶ μερικὲς γραμμὲς γιὰ τὸν μῆνα αὐτόν, ποὺ ὁμολογουμένως παίζει κάποιον πρωτεύοντα ρόλον στὴν ὅλη διαίρεσι τοῦ ἔτους, ἀφοῦ βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων ἑνδεκα συντρόφων του μηνῶν.

Καί, πρῶτ' ἀπὸ ὅλα, πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Ἰανουάριος, εἶναι καθαρᾶς ρωμαϊκῆς καταγωγῆς. Ἡ φήμη λέγει, ὅτι πρῶτος ὁ αὐτοκράτωρ Νουμᾶς εἰσήγαγε τὸν μῆνα αὐτὸν στὸ ἡμερολόγιο, μαζὶ μὲ τὸν Φεβρουάριον, γιὰ νὰ ἐξομοιώσῃ τὸ ἡλιακὸν μὲ τὸ σεληνιακὸν ἔτος, διότι μέχρι τοῦ Νουμᾶ, τὸ ἔτος εἶχε μονάχα δέκα μῆνες. Ἔτσι, λοιπόν, κατώρθωσε, ὥστε κάθε μήνας νὰ συμπίπτῃ πάντοτε μὲ μιὰν ὡρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους.

Τὸ ὄνομά του εἶναι πολὺ ἐπηρεασμένο ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τῆς Εἰρήνης καὶ τῶν ἑορτῶν, ὡς καὶ κάθε ἀρχῆς, τοῦ Ἰανοῦ· Καὶ πράγματι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ρωμαίων ἀκόμη, κατὰ τὸν Ἰανουάριο ἐγίνοντο μεγαλύτερες ἑορτὲς καὶ πανηγύρεις. Τότε ἐτελοῦντο οἱ διάφοροι ἀγῶνες, οἱ ἐπὶ τοῦ Παλατίνου λόφου φαντασμαγορικὲς γιορτές, τότε ἐπίσης γιωρταζόταν καὶ ἡ ἐπέτειος τοῦ ναοῦ τῆς Εἰρήνης.

Κατὰ τὸν Ἰανουάριο, ἐπίσης ἄρχιζε ἀπὸ τότε τὸ πολιτικὸν ἔτος, διότι τότε οἱ ἐκλεγόμενοι σύμβουλοι ἀνελάμβαναν τὰ καθήκοντά τους καὶ τότε οἱ βασιλεῖς ἐδέχανταν σὲ ἀκρόασι ὅλους τοὺς λειτουργοὺς καὶ μεγιστᾶνες τοῦ Κράτους. Ἦταν δὲ προπάντων ὁ Ἰανουάριος ὁ μῆνας τῶν δώρων, διότι ἀπὸ τότε ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια αὐτὴ καὶ ἴσως, ἴσως, σὲ μεγαλύτερη κλίμακα ἀπὸ σήμερα.

Πρῶτοι οἱ Ρωμαῖοι σκέφθηκαν νὰ θέσουν τὸν Ἰανουάριο ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μηνῶν. Διότι ὁ πρὸς αὐτὸν ἀνταποκρινόμενος μῆνας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὁ Γαμηλίων, ἦταν ὁ ἕβδομος μῆνας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔτους. Ὁ Ὁ πρῶτος δὲ μῆνας τῶν Ἑβραίων, ὁ Τισκρί, ἄρχιζε κατὰ τὴν ἄνοιξιν. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ πάλιν ἤθελαν τὸν Ἰανουάριο δέκατον μεταξὺ τῶν μηνῶν.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ὅμως, ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔφερε κάποιαν ἀνωμαλίαν στὸ Ἡμερολόγιο. Οἱ τότε Χριστιανοὶ ἄρχιζαν τὸ ἔτος, τὸ λεγόμενο τοῦ Χριστοῦ, πότε ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, πότε ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ πότε ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο παρουσιάζονται ἴσαμε σήμερα μεγάλες δυσκολίες γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μετὰ τοὺς Ρωμαίους, πρῶτος ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Κάρολος ὁ 9ος, τῷ 1584, διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ὥρισεν ἀμετακλήτως ὡς ἀρχὴν τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἐπισήμου ἔτους, τὴν 1ην Ἰανουαρίου.

Ἀπὸ τότε ἡ διαρρύθμισις αὐτὴ ἐτηρήθη ἀπαρεγκλήτως, ἐκτὸς μόνον μιᾶς ἀνωμαλίας ποὺ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁπότε ὡς πρώτη τοῦ ἔτους, ἐλήφθη, γιὰ κάποιο διάστημα, στὴ Γαλλία, ἡ 22α Σεπτεμβρίου.

●

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

* Σοφὸς μωρός, μωρότερος τοῦ ἀμαθοῦς μωροῦ.

Μολιέρος

* Οἱ μωροὶ καὶ οἱ μετριόφρονες ἄνθρωποι εἶναι ἐξ ἴσου ἀβλαβεῖς. Μόνον οἱ ἡμιμαθεῖς καὶ ἡμιπαράφρονες εἶνε ἐπικινδυνωδέστατοι.

Χίτραλ

ΠΟΤΕ καὶ ἀπὸ ποῖον ἐπενοήθη ἡ Ἐσπεράντο;

Ἡ διεθνὴς αὐτὴ γλῶσσα ποὺ ἡ γένεσίς της ὀφείλεται σ' ἕνα ἰδανικὸ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἔργον τοῦ Δόκτορος Ζάμενχοφ, ποὺ τὴν ἐπενόησε τὸ 1887. Ἀπὸ τότε, Ἐσπεραντικοὶ σύλλογοι, ἱδρύθηκαν σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, τὸν δὲ περασμένο χρόνο ἐὸρτασαν τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς Ἐσπεράντο, τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ εἶνε ἀρκετὰ πολυπληθεῖς ἀκόμα.

●

ΠΟΣΟ μεγαλώνουν τὰ νύχια καὶ κατὰ ποῖον σύστημα;

Ὑπολογίσθηκε ὅτι τὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου μεγαλώνουν καθημερινῶς κατὰ ἕνα χιλιοστόμετρο σχεδὸν, δηλαδὴ κατὰ πέντε ἑκατοστόμετρα τὸν χρόνο. Τὸ μεγάλωμα τῶν νυχιῶν συμβαδίζει μὲ τὴν θρέψι. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄρρωστος ἢ μένῃ νηστικὸς γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγο, τὰ νύχια ἀργοῦν νὰ μεγαλώσουν. Ἐπίσης μεγαλώνουν περισσότερο τὸ καλοκαῖρι παρὰ τὸν χειμῶνα.

Ὅλα τὰ νύχια τῶν δακτύλων δὲν μεγαλώνουν κανονικά. Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι τὸ νύχι τοῦ μεσαίου δακτύλου μεγαλώνει περισσότερο ἀπὸ τὸ νύχι τοῦ λιχανοῦ, ἐνῷ τὸ νύχι τοῦ μικροῦ δακτύλου μεγαλώνει πιὸ ἀργὰ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Δὲν ἔχει διαπιστωθῆ ἀκόμα ἂν τὰ νύχια τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ μεγαλώνουν πιὸ γρήγορα ἢ τοῦ δεξιοῦ.

Κατὰ τὸ σύστημα τῆς αὐξήσεως ποὺ ἀναφέραμε, ἕνα νύχι γιὰ νὰ βγῇ ὁλόκληρο, θέλει 4 μῆνες. Δηλαδή, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔζησε 70 χρόνια, θὰ ἔχῃ ἀνανεώσει 220 φορὲς τὰ νύχια του.

●

ΠΩΣ μετριάζεται ὁ ἦχος ἕνος ξυπνητηριοῦ

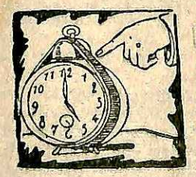

Κάθε πρωΐ τὸ ξυπνητήρι, μὲ τὸ ἐκνευριστικό του κουδούνισμα, δὲν ξυπνᾷ μόνον ἐσᾶς ποὺ τὸ χρειάζεσθε, ἀλλὰ καὶ τὸ σπίτι ὁλόκληρο. Μιὰ μπάντα ἀπὸ κακουτσοὺκ, τοποθετημένη ὅπως δείχνει τὸ σχέδιο, μετριάζει τὸν ἦχο, ἐνῷ συγχρόνως μένει ἀρκετὰ δυνατὸς γιὰ νὰ ξυπνήσῃ μόνον ἐσᾶς.

●

ΠΟΘΕΝ προέρχεται ἡ μυρωδιὰ τοῦ σκόρδου ποὺ τρῶμε;

Ἡ χαρακτηριστικὴ αὐτὴ μυρωδιὰ δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὸ στόμα, οὔτε ἀπὸ τὸν πεπτικὸ σωλῆνα, κατὰ τὶς νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἀποκαλύψεις· ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ ἀποπνέεται διὰ μέσου τῶν πνευμόνων, τῶν βρόγχων καὶ ἀπὸ τὴν τραχείαν ἀρτηρίαν. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ στόματος μετὰ τὸ φάγωμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀποφοράν.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ πίνῃ κανεὶς νερὸ ποδηλατῶντας;

Οὔτε πολὺ οὔτε λίγο. Πολλοὶ ποδηλάται, ὕστερ' ἀπὸ περίπατο μᾶλλον μακρυνό, αἰσθάνονται κόπωσι κι' ἕνα εἶδος ἀδιαθεσίας, γιατὶ ἔχουν καταναλώσει ἀρκετὰ ὑγρὰ ἀπὸ τὸ σῶμα τους. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ κουράζει τὸ σῶμα, ὁ ποδηλάτης ἱδρώνει καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἀποβάλλει ἀπὸ τὸ σῶμα του ὡρισμένην ποσότητα ὑγρῶν. Ἐὰν τὸ ὑγρὸ αὐτό, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ συγκρατῇ τὸ σῶμα στὴ φυσική του κατάστασι, δὲν ἀναπληρωθῇ στὸν ὀργανισμό, ἡ χολὴ καὶ οἱ ἄλλοι χυμοὶ ποὺ ἀναγκαιοῦν στὴ χώνευσι, συμπυκνοῦνται πολὺ καὶ ὡς ἐκ τούτου, ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμὸς καταβάλλεται. Πρέπει λοιπὸν, νὰ πίνῃ κανείς, ὄχι βέβαια καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ποδηλασίας, ἀλλὰ σ' ἐνδιαμέσους σταθμοὺς κάποιο ποτό.

Τὰ θερμὰ ποτὰ δροσίζουν καλύτερα ἀπὸ τὰ ψυχρά.

●

ΠΟΤΕ πρωτοβγῆκε τὸ σφύριγμα στὸ θέατρο

Ἡ συνήθεια τοῦ ν' ἀποδοκιμάζουν οἱ θεαταὶ μὲ τὸ σφύριγμα ἕνα θεατρικὸ ἔργο ἢ ἕναν ἠθοποιὸ, ἄρχισε ἀπὸ τὸ 1689 ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἀποδοκιμάσθηκε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἕνα ἔργο ἐπιγραφόμενο «Ἀσπὰρ» τοῦ Φοντεναίλ. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὰ θεατρικὰ ἔργα διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι καὶ τὴν προστασία τῆς ἐκκλησίας κι' ἔτσι διέφευγαν τὶς ἀποδοκιμασίες.

Στὴν Ἑλλάδα, σὲ παλαιότερα χρόνια, ἡ ἀποδοκιμασία ἑνὸς ἠθοποιοῦ ἢ ἑνὸς συγγραφέως γινόταν μὲ μαξηλάρωμα, ὅταν ὅμως καταργήθηκαν. ἐπίτηδες, τὰ κινητὰ μαξηλάρια ἀπὸ τὰ καθίσματα τῶν θεάτρων μας, ἔμεινε μόνο τὸ σφύριγμα. Σήμερα κι' αὐτὸ ἔχει σχεδὸν ἐκφυλλισθῆ καὶ πολλὲς φορὲς ἕνα σφύριγμα μιᾶς σκηνῆς θεατρικοῦ ἔργου ἔχει μᾶλλον σημασία ἐπιδοκιμασίας παρὰ ἀποδοκιμασίας.

●

ΠΟΙΟ εἶναι τὸ ζῶο ποὺ ζῇ περισσότερο ὁ ἐλέφας ἢ ὁ παπαγάλος;

Ἀκόμα δὲν μποροῦν νὰ συμφωνήσουν ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ οἱ σοφοί. Οἱ περισσότεροι ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ρεκὸρ μακροβιότητος τὸ κατέχουν οἱ ἐλέφαντες, ποὺ ζοῦν δυὸ καὶ τρεῖς ἑκατονταετίες, ἐνῷ ὁ παπαγάλος, λένε, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ παρὰ ἕνα μόνον αἰῶνα ἴσως καὶ μισό. Οἱ κυπρῖνοι (Ψάρια) εἶναι ἐπίσης μακρόβιοι. Παραδέχονται ὅτι μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ἀξιοσέβαστοι παππούδες γεννημένοι πρὶν ἀπὸ τετρακόσια χρόνια. Τοὺς λείπουν ὅμως οἱ ἀποδείξεις. Πιὸ μακρόβιοι ἀκόμα εἶνε οἱ φύσαλοι (ἑρπετά). Λέγουν ὅτι βρῆκαν μερικοὺς νὰ ζοῦν ἀκόμα, ἐνῷ ἦσαν σκεπασμένοι μὲ ὄγκους χωμάτων, ἀπολιθωμένων ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ἐποχή.

Αὐτοτελὴς Ἀστυνομικὴ νουβέλλα

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη - Φάντασμα» Τοῦ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ

Ο ἀγαθὸς Μπίλκιγκ πηγαινοερχόταν ἀνήσυχος στὸ χώλ. Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα εἶχε ξημερώσει καὶ ὅμως, ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπιστρέψει στὸ μέγαρό του.

Βέβαια, ὁ ἀγαθὸς Μπίλκιγκ ποὺ ἦταν περισσότερο φίλος παρὰ ὑπάλληλος τοῦ Μάρτεν Ντάλ, ἦταν συνηθισμένος σ' αὐτὲς τὶς ὁλονύκτιες ἀπουσίες καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῇ.

Σήμερα ὡστόσο τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά. Ἐν πρώτοις, ἀπὸ βραδὺς τὸ Λονδῖνο εἶχε καλυφθῆ μὲ μιὰ ὁμίχλη τόσο ἀδιαπέραστη, ποὺ ἀσφαλῶς ὁ πληθυσμός του, μολονότι συνηθισμένος σ' αὐτὸ τὸ καιρικὸ φαινόμενο, θὰ μιλοῦσε χρόνια γι' αὐτήν. Ὅλη τὴ νύχτα ὁ ἀγαθὸς Μπίλκιγκ ἄκουγε τὶς σειρῆνες τῶν αὐτοκινήτων τοῦ σταθμοῦ τῶν πρώτων βοηθειῶν, ποὺ ἔτρεχαν ὅσον ἡ ἀδιαπέραστη ὁμίχλη τοὺς τὸ ἐπέτρεπε, πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἀσφαλῶς, τὰ ἀνθρώπινα θύματα τῆς ὁμίχλης αὐτῆς, θὰ ἦσαν πολυάριθμα.

Ἐκεῖνο ὡστόσο ποὺ κυρίως ἔκανε τὸν ἀγαθὸ Μπίλκιγκ νὰ ἀνησυχῇ καὶ νὰ ἀνυπομονῇ νὰ δῇ τὸν Μάρτεν Ντάλ ἐπιστρέφοντα, δὲν ἦταν ἡ ἀδιαπέραστη ὁμίχλη ποὺ εἶχε κουκουλώσει τὴν Βρεττανικὴ πρωτεύουσα σὰν ἕνα φανταστικὸ σάβανο.

Ὅλη τὴ νύχτα, κάθε τέταρτο τῆς ὥρας σχεδόν, ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Μάρτεν Ντάλ, ἡ γλυκειὰ Κόρα Στίλλμαν, τηλεφωνοῦσε ζητῶντας εἰκεια Κόρα δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύχτα ζητῶντας τόσο ἐπίμονα εἰδήσεις; Τί ἄλλο ἐσήμαινε αὐτὸ ἀπὸ τὸ πάλι τὴν ζωή του ἐκείνη τὴ νύχτα, γιὰ ξένες ἔγνοιες;

Ξαφνικά, καθὼς ὁ Μπίλκιγκ πηγαινοερχόταν ἀμηχανῶντας, ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ Μάρτεν Ντάλ, γιατὶ αὐτὸς ποτέ του δὲν χτυποῦσε. Εἶχε τὸ κλειδί του μὲ τὸ ὁποῖο ἄνοιγε, ἀποφεύγοντας ἔτσι νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ. Ἔτρεξε ὡστόσο στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ, μὲ σεβασμὸ ὠπισθοχώρησε ἕνα βῆμα.

Κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, στὸ κατῶφλι στεκόταν ἡ Κόρα Στίλλμαν.

— Σεῖς μίς; Περᾶστε. Τί ἀπερισκεψία! Νὰ ρψοκινδυνέψετε μ' αὐτὴ τὴν ὁμίχλη!

— Ἡ ὁμίχλη... Ἀ! ναί!.., Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πυκνὴ ἀκόμη. Ὁ Μάρτεν;

— Δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἀλλὰ τί τρέχει, λοιπόν, μίς;

— Κάτι τὸ ἀπίστευτο καλά μου Μπίλκιγκ, ἔκαμε ἡ Κόρα μπαίνοντας. Κάτι τὸ τρομερό.

—Θεέ μου! Κινδυνεύει ἴσως ὁ μίστερ Ντάλ;

— Εὐτυχῶς ὄχι αὐτός. Θὰ ἔπρεπε ὡστόσο νά...

Ὁ μεταλλικὸς κρότος τῆς κλειδαριᾶς δὲν ἔδωσε στὴν Κόρα Στίλλμαν τὸν καιρὸ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσι της. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ Μάρτεν Ντάλ γελαστός, ἔχοντας τὸν γιακᾶ του ἀδιαβρόχου του ὑψωμένο.

— Σύ! Τί εὐχάριστη ἔκπληξι! Ἔχεις ὥρα ποὺ ἦλθες Κόρα;

— Ὅτι ἔφθασα καὶ ἐγώ.

— Μωρὲ μπράβο! Μὲ τέτοια ὁμίχλη! Ἀλλὰ τί μοῦτρα εἶν' αὐτά; Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς μεθοκοποῦσες ὅλη τὴ νύχτα!

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ. Θὰ σοῦ τὰ πῶ. Γι' αὐτὸ ἄλλως τε ἦλθα.

— Ἔλα λοιπὸν στὸ σαλονάκι...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Μπίλκιγκ:

— Μπίλκιγκ, μὴ χάσῃς οὔτε λεπτό. Πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἑτοίμασε κάτι... Ξέρεις τί προτιμῶ κάθε φορὰ ποὺ δὲν κοιμᾶμαι στὸ σπίτι μου.

— Ναί Μπίλκιγκ, ἐσυμπλήρωσε ἡ Κόρα Στίλλμαν. Ἑτοίμασέ του ὅ,τι προτιμᾶ κάθε φορὰ ποὺ δὲν κοιμᾶται... οὔτε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ὁ Μπίλκιγκ ἀποτραβήχθηκε χαμογελῶντας καί, ἐνῷ αὐτὸς κατευθυνόταν βιαστικὸς στὸ μαγειρεῖο, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν ἀρραβωνιαστικιά του καὶ τὴν ἐπήγαινε στὸ μικρὸ σαλονάκι του.

— Λοιπόν; Τί τρέχει;

— Κρίνω περιττὸ νὰ σὲ ρωτήσω ποῦ ἐπέρασες τὴ νύχτα σου, ἄρχισε λέγοντας ἡ Κόρα Στίλλμαν. Δὲν σὲ ρωτῶ, γιατὶ μαντεύω. Κάποια περιπέτεια πάλι. Εἶχες μέρες τώρα νὰ βάλῃς τὸν ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ σὲ πραχάματα.

— Ἐ! ἀποκρίθηκε ὁ Μάρτεν Ντάλ, χαμογελῶντας πονηρά. Ἡ ἀργία μήτηρ πάσης ἠλιθιότητος. Νὰ τὰ λέμε τώρα; Ὁμίχλη, σκοτάδι, ἡσυχία, καιρὸς θαῦμα! Δὲν πιστεύω ὡστόσο νὰ ἦλθες ἀπὸ τὸ σπίτι σου τέτοια ὥρα καὶ μ' αὐτὴ τὴν ὁμίχλη, γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃς... πῶς τὰ πέρασα μὲ τὴν ὁμίχλη.

— Ὄχι βέβαια. Οὔτε σὲ ρώτησα ἄλλως τε καὶ οὔτε θὰ σὲ ρωτήσω. Ἔχασα κάθε ἐλπίδα νὰ σὲ δῶ νὰ βάζῃς μυαλά. Δὲν ἐκοιμήθηκα ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ τηλεφωνῶ στὸ σπίτι σου κάθε τέταρτο τῆς ὥρας, γιὰ ἄλλο λόγο, ἀρκετὰ σοβαρό.

— Λέγε τον.

— Γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴν ζωή μου, ἐλπίζω καὶ γιὰ τελευταία, ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω.... νὰ ἀναμιχθῇς σὲ κάποια ὑπόθεσι.

— Διάβολε! Λέγε τὴν ὑπόθεσι.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ἡ ὑπόσχεσί μου περιττεύει. Λέγε. Τί τρέχει;

— Ἔτυχε νὰ σοῦ κάνω ποτὲ λόγο, γιὰ κάποια φιλενάδα μου, μὲ τὴν ὁποίαν μεγαλώσαμε στὸ ἴδιο οἰκοτροφεῖο, τὴν Μάργκαρετ Πλόουελ;

— Μάργκαρετ Πλόουελ; Οὔμ.... Μοῦ φαίνεται πραγματικὰ πὼς δὲν ἀκούω γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σοῦ μίλησα γι' αὐτήν. Ἦταν ἡ καλύτερη φιλενάδα μου.

— Λοιπόν;

— Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο, ἡ μιὰ ἔχασε τὰ ἴχνη τῆς ἄλλης. Ἐκείνη ἔφυγε γιὰ τὸ Λίβερπουλ ὅπου ἔμεναν οἱ γονεῖς της καὶ ἐγώ, ὅστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ἔζησα τόσο τραγικὲς μέρες, ὥστε λησμόνησα καὶ φιλενάδες καὶ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ ὅλα.

— Ναί ἀκριβή μου. Ἐξ ὑπαιτιότητός μου....

— Ἂς μὴ μιλᾶμε γιὰ τὰ περασμένα Μάρτεν. Ἂς ἐπανέλθουμε στὸ ζήτημα τῆς καλῆς μου φιλενάδας. Ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες τὴν συνήντησα κατὰ τύχην στὰ καταστήματα καί, καταλαβαίνεις μὲ πόση εὐτυχία ἀγκαλιάσθηκαμε. Τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε στὸ σπίτι του, ἐπῆγα καὶ ἐγὼ στὸ δικό της καὶ ἀπὸ τότε εἰδωθήκαμε ἀρκετὲς φορές, πότε στὸ σπίτι της βέβαια καὶ πότε στὸ δικό μου.

— Δὲν μοῦ ἔκαμες λόγο...

— Ἀναγνωρίζω τὴν παράλειψι. Δὲν τὸ σκέφθηκα.

— Τὴν βρῆκες παντρεμένη ἡ ἐλεύθερη;

— Ἔρχομαι στὸ ζήτημα αὐτό. Τὴν βρῆκα παντρεμένη, ἀλλὰ δὲν ἐγνώρισα τὸν ἄνδρα της, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐπήγαινα στὸ σπίτι της, ἐκεῖνος ἀπουσίαζε. Μοῦ εἶπε μόνο ὅτι ἦταν πολὺ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ αὐτήν, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ πατέρας της, πὼς ἦταν πολὺ πλούσιος καί, ἀπὸ τὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ της καὶ ἀπὸ τὰ λοῦσα της ἐσχημάτισα καὶ ἐγὼ τὴν γνώμη ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦταν πραγματικά, πολὺ πλούσιος.

— Καὶ ἐγὼ τώρα ἀκούγοντάς σε, σχηματίζω τὴν γνώμη ὅτι ἡ φιλενάδα σου, χάρις στὰ πλούτη του δέχθηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

— Μιὰ νέα καὶ ὡραία κοπέλλα δὲν γίνεται γυναῖκα γέρου, παρὰ ὅταν ὁ γέρος αὐτὸς εἶναι πολὺ πλούσιος.

— Φυσικά. Τὰ ἔνοιωσε ποῦ πρισευτυχισμένου αὐτοῦ γέρου;

— Τρισευτυχισμένος, μπορεῖ νὰ ἦταν. Τώρα δὲν εἶναι πιά.

— Τὸν ἐγκατέλειψε ἡ ὄμορφη φιλενάδα σου;

— Κάτι χειρότερο. Τὸν ἐγκατέλειψε ἡ ζωή.

— Καὶ ἡ φιλενάδα σου πηδάει ἔτσι στὴν κατηγορία τῶν εὐθύμων χηρῶν.

— Ὤ! Τὴν δυστυχισμένη! Τώρα θ' ἀκούσῃς ποιὰ ἦταν ἡ μοῖρα της.

— Δὲν μοῦ εἶπες ὡστόσο ἀκόμη τ' ὄνομά του.

— Ἀλήθεια. Εἶναι τόσα πολλὰ καὶ εἶμαι τόσο ἀφηρημένη! Ὠνομαζόταν Πήτερ Ζίμπερσον.

— Ἀπέθανε ὁ Πήτερ Ζίμπερσον;

— Τὸν ἐγνώριζες;

— Ἦταν μέλος τῆς λέσχης μας. Πραγματικὰ ἦταν πολὺ πλούσιος, ἀρκετὰ ἰδιότροπος καί, μᾶλλον ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος. Γνωρίζαμε πὼς ἦταν παντρεμένος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔφερε τὴν γυναῖκα του στὴ λέσχη. Εἶχε τοὺς λόγους του βέβαια. Νέα καὶ ὡραία ἐκείνη, γέρος αὐτὸς καὶ φιλάσθενος, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι ζηλιάρης. Καὶ ἀπὸ τί πέθανε;

— Ἔρχομαι στὴν βουβὴ τραγῳδία τῆς φιλενάδας μου. Ὁ Πήτερ Ζίμπερσον ἐπῆρε χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἕνα ζεστὸ μὲ κάτι στάλες ποὺ ἔπαιρνε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα καί, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ πόνους σὲ ὅλο του τὸ σῶμα καί... ἀπέθανε κατηγορῶντας τὴν γυναῖκα του πὼς τὸν εἶχε δηλητηριάσει!

— Διάβολε! Τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρό.

— Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ποιὸς τοῦ ἑτοίμασε τὸ ζεστό του;

— Ἡ γυναῖκα του, ὅπως καὶ κάθε ἀπόγευμα.

— Μεταξύ μας. Ἡ φιλενάδα σου εἶχε κανένα φίλο;

— Γιατὶ νὰ στὸ κρύψω; Κάποιον εἶχε. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν ἔχῃ.

— Τί πρᾶγμα ἦταν ὁ φίλος της αὐτός;

— Χημικός.

— Διάβολε! Διάβολε! Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ πιὸ σοβαρά. Χημικός! Κάπως ἄσχημα τὴν ἔχουν καὶ οἱ δυό τους ἂν ἡ νεκροψία ἀποδείξῃ δηλητηρίασι.

— Ἡ δηλητηρίασι ἀποδείχθηκε κιόλας. Δὲν ἔγινε ἀκόμη ἡ νεκροψία, ἀλλ' ἐξετάσθηκε τὸ φλυτζάνι μέσα στὸ ὁποῖο ὁ Πήτερ Ζίμπερσον ἐπῆρε τὸ ζεστό του καὶ βρέθηκαν ἴχνη δηλητηρίου καὶ μάλιστα κεραυνοβόλου!

— Χμ.... Τί νὰ σοῦ πῶ Κόρα ἀκριβή μου. Δὲν γνωρίζω τὴν φιλενάδα σου, ἀλλά··· ἀλλά...

— Τὴν καταδικάζεις καὶ σύ;...

— Διάβολε! Μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου... Γιὰ σκέψου ψύχραιμα... Γέρος, ζηλιάρης ἀσφαλῶς, φιλάσθενος καὶ πολὺ πλούσιος. Ἐκείνη νέα καὶ ὡραία. Ὁ φίλος της νέος καὶ ὡραῖος ἀσφαλῶς καὶ αὐτός, φτωχὸς ἴσως.... καὶ χημικός! Εἶναι κάτι στὰ κεραμίδια καὶ κάνει «νιάου-νιάου». τί εἶναι;

— Καὶ ὅμως Μάρτεν! Ἡ φιλενάδα μου δὲν εἶναι ἔνοχος καὶ σὲ ἱκετεύω νὰ ἐνδιαφερθῇς γιὰ τὴν τύχη της.

— Στὸ ὑπόσχομαι ἀκριβή μου, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἀποκρύπτω ὅτι ἡ θέσι της εἶναι ἐξαιρετικὰ κρίσιμη. Μιὰ ἐρώτησι ἀκόμη. Ὁ Πήτερ Ζίμπερσον εἶχε μυριστῇ ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀποτοῦσε;

— Ναί.

— Πάει καιρός;

— Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος. Τῆς ἔκαμε μάλιστα ἀπὸ τότε τρομερὲς σκηνές.

— Καὶ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἐπιδεινώνει τὴν θέσι της. Ὁπωσδήποτε, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτήν.

— Πρέπει νὰ βρίσκεσαι στὸ μέγαρο τοῦ Πήτερ Ζίμπερσον σὲ μισὴ ὥρα, ὅταν θὰ γίνουν οἱ πρῶτες παρατηρήσεις.

Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ φάνηκε ὁ Σοῦμερ γεμᾶτος διάθεσι:

— Γειά σου Μάρτεν! Ἄου! Καὶ ἡ μὶς Κόρα! Καλημέρα μίς...

— Καλημέρα ἰνσπέκτωρ. Τί νέα;

— Ὄχι εὐχάριστα γιὰ σᾶς μίς. Ἦλθα νὰ σᾶς πάρω τὸν ἀρραβωνιαστικό σας. Κάποια περίπτωσι δηλητηριάσεως. Ἡ αἰωνία γυναῖκα! «Μοιχαλίς, ἴσον δηλητηριάστρια», ἔλεγαν οἱ Λατῖνοι...

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ Μάρτεν Ντὰλ μολονότι ξενυχτισμένος, ἔμπαινε μὲ τὸν ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ στὸ μέγαρο τοῦ Πήτερ Ζίμπερσον, ποὺ ἦταν κιόλας πλημμυρισμένο ἀπὸ δικαστικούς, ἀστυνομικούς, δημοσιογράφους καὶ φωτορεπόρτερς.

Τὸ πτῶμα βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ, γιατὶ δὲν εἶχε ἀκόμη διαπαχθῆ ἡ μεταφορά του στὸ νεκροτομεῖο, γιὰ τὴν ἀπαραίτητη νεκροψία. Στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου, ἦταν σταματημένο τὸ κινητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο τῆς «Σκώτλαντ-Γυάρδ».

Ἡ Μάργκαρετ ὡστόσο δὲν βρισκόταν στὸ μέγαρο. Ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ βρισκόταν στὴν φυλακή, συλληφθεῖσα μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Πήτερ Ζίμπερσον καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν πρόχειρη ἐπιστημονικὴ ἐξέτασι τοῦ φλυτζανιοῦ ποὺ ἔγινε μόλις ἀνεκαλύφθη τὸ ἔγκλημα ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικὸ συνεργεῖο τῆς «Σκώτλαντ - Γυάρδ».

Οἱ καθαυτὸ πρῶτες παρατηρήσεις καὶ ἡ προανάκρισι θὰ ἄρχιζαν σὲ λίγο, ὅταν θὰ φέρνανε στὸ μέγαρο τὴν ὄμορφη Μάργκαρετ, τῆς ὁποίας ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τὴν φυλακή, εἶχε κιόλας διαταχθῆ.

Γιὰ τὴν ὥρα, δικαστικοὶ καὶ ἀστυνομικοὶ περιωρίζοντο στὸ νὰ ρίχνουν ἀπὸ τὴν πόρτα ἐρευνητικὲς ματιὲς μέσα στὸ τραγικὸ δωμάτιο, στὴν πόρτα τοῦ ὁποίου ἕνας φρουρός, ἀπηγόρευε τὴν εἴσοδο.

Ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ὁ Μάρτεν Ντάλ, κρατῶντας τὸ μπράτσο τοῦ Σοῦμερ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου καὶ εἶδε πάνω στὸ κρεββάτι, ξαπλωμένο τὸ πτῶμα τοῦ Πήτερ Ζίμπερσον. Κατόπιν στράφηκε πρὸς τὸν γηραιὸ οἰκονόμο τοῦ μεγάρου, ποὺ στεκόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι περισσότερο περίλυπος γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς θέσεώς του, παρὰ γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ κυρίου του:

— Εἶσαι τῆς γνώμης φίλε μου, ρώτησε ὁ ἀριστοκράτης, ὅτι πραγματικὰ ἡ γυναῖκα του τὸν ἐδηλητηρίασε;

— Ποιὸς ἄλλος εἶχε συμφέρον ἀπὸ τὸν θάνατό του; Ὄχι ἐγὼ βέβαια ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσα ὀχτὼ χρόνια καὶ ποὺ θάχανα τὴ θέσι μου! Αὐτὴ τὸν ἐδολοφόνησε γιὰ νὰ παντρευτῇ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸν ὡραῖο ἐραστή της.

— Εἶναι ἀρκετὴ ὥρα ποὺ διετάχθη ἡ μεταφορά της ἐδῶ;

— Ἀρκετή. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν ἔφθασε ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι θὰ πέρασαν νὰ παραλάβουν καὶ τὸν ἐ-

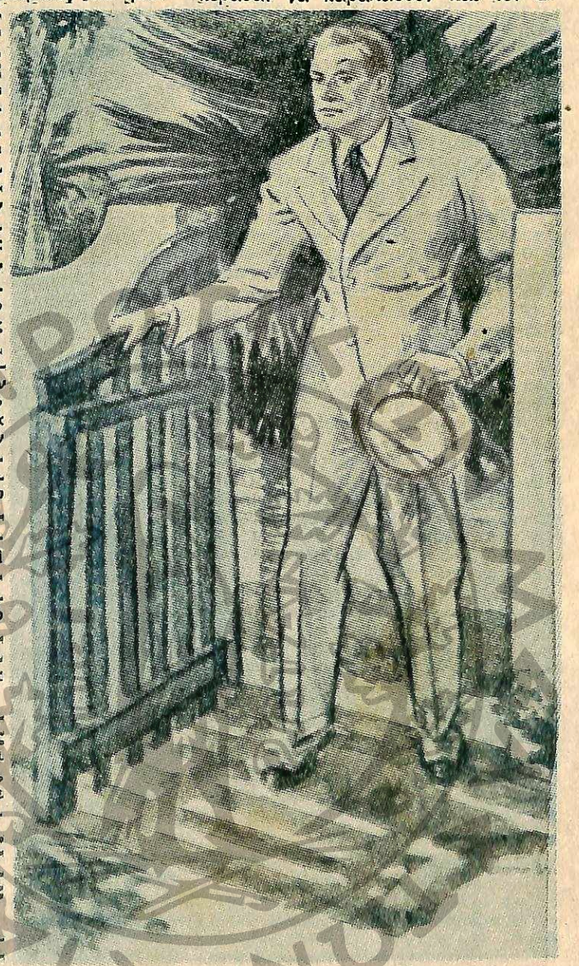

Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ὁ Μάρτεν Ντὰλ ποὺ ἔμπαινε βιαστικός.

ραστή της.

— Ἄ! Συνελήφθη καὶ ὁ ἐραστής;

— Καὶ βέβαια. Χθὲς τὰ μεσάνυχτα καθὼς ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

— Ἄ!... Πῶς ὀνομάζεται ὁ νέος αὐτός;

— Λόϋδ Μπόλεν.

— Λόϋδ Μπόλεν! ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ ὁ Μάρτεν Ντάλ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἐπιθεωρητὴ Σοῦμερ:

— Τὸν γνωρίζω! Ἦταν συμμαθητής μου καὶ θυμᾶμαι πὼς ἦταν ἐπιμελέστερος τῆς τάξεως. Εἶχα πολλὰ χρόνια νὰ τὸν δῶ, ἀλλ' ἐμάθαινα πὼς προώδευε ἀλματωδῶς. Οἱ ἐφημερίδες ἀπασχολήθηκαν μὲ πολλὲς ἀνακαλύψεις του. Θὰ εἶναι κρῖμα Σοῦμερ ἂν ὁ νέος αὐτὸς τελειώσῃ τὴν καρριέρα του στὴν κρεμάλα.

— Χμ!... Κρῖμα ἢ ὄχι δὲν ἐγγυῶμαι τὸ τομάρι του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκε κορνάρισμα αὐτοκινήτου τῆς «Σκώτλαντ-Γυάρδ». Ἦταν τὸ αὐτοκίνητο μεταφορᾶς κρατουμένων. Ἔφερναν τὴν χήρα Πήτερ Ζίμπερσον καὶ τὸν ἐραστή της!

Ἀστυνομικοί, δικαστικοὶ καὶ δημοσιογράφοι τρέξανε στὸ κεφαλόσκαλο νὰ τοὺς δοῦν καθὼς θὰ ἀνέβαιναν. Εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἡ Μάργκαρετ Ζίμπερσον ἦταν ἐξαιρετικὰ ὄμορφη καί, ὅλοι περίμεναν τὴν ἀφιξι τῆς «μοιραίας», ὅπως τὴν ὠνόμασαν κιόλας.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ τραγικὸ ζεῦγος ἀνέβαινε τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια, συνοδευόμενο ἀπὸ κουστωδίαν ἀστυνομικῶν.

Ἦταν κατάχλωμη, μὲ τὰ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, πραγματικὸ ἀνθρώπινο ράκος ἡ ὄμορφη Μάργκαρετ, ἀλλὰ ὄμορφη ὅπως πάντα. Ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς της καὶ ἡ ντροπή της ἴσως, εἶαν προσθέσει κάτι στὴν ὀμορφιά της. Ἀνθρώπινο ράκος ἦταν καὶ ὁ χημικὸς Λόϋδ Μπόλεν. Μπῆκαν στὸ χῶλ μὲ τὰ κεφάλια ριγμένα βαρειὰ στὰ στήθη των καί, λὲς καὶ δὲν εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὴν ἀντοχὴ τῶν νεύρων των, ἐκάθησαν ἀμέσως. Ἐκείνη σὲ ἕνα καναπεδάκι καὶ ἐκεῖνος σὲ ἕνα κάθισμα, ἀπέναντί της.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐκύταξε, λίγες στιγμὲς τὴν τραγικὴ χήρα, καὶ κατόπιν στράφηκε καὶ κύτταξε τὸν παλιό του φίλο, τὸν ὁποῖον ἐβάρυνε τώρα μιὰ τόσο τρομακτικὴ κατηγορία καὶ τέλος γύρισε πρὸς τὸν παραπλεύρως του εὑρισκόμενον Σοῦμερ:

— Σοῦμερ, ἀρχίζω νὰ ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἐνοχὴ τόσον τῆς χήρας ὅσον καὶ τοῦ ἐραστοῦ της.

— Τὸ περίμενα. Εὔχομαι νὰ εἶνε ἀθῶοι! Ἂν εἶναι ὡστόσο ἀθῶοι, μόνον ἐσύ καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία, θὰ κατώρθωνες νὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά τους. Τοὺς βαρύνουν καὶ τοὺς δυὸ τόσες ἐνδείξεις καὶ τόσες ἀποδείξεις! Κόβω τὸ κεφάλι μου ἂν καὶ οἱ ἴδιοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπίσουν ὁπωσδήποτε τὰ κεφάλια τους, ἔστω κι' ἂν εἶνε ἀθῶοι!

ΠΡΟΑΝΑΚΡΙΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅταν καὶ οἱ δυὸ κατηγορούμενοι συνῆλθαν κάπως ἀπὸ τὴν συγκίνησι ποὺ πῆραν μπαίνοντας στὸ τραγικὸ μέγαρο, ἄρχιζε ὁ τρομερὸς μηχανισμὸς τῆς δικαιοσύνης.

Τὸ τραγικὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ δικαστικοὺς καὶ ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ὡστόσο δὲν ἄγγισαν τὸ παραμικρὸ ἀντικείμενο.

— Νὰ εἰσέλθῃ ἡ χήρα καὶ ὁ φερόμενος ὡς ἐραστής της, διέταξε ὁ εἰσαγγελεύς.

Βασταζομένη ἀπὸ δυὸ νοσοκόμες τῶν γυναικείων φυλακῶν, μπῆκε ἡ ὄμορφη Μάργκαρετ καί, ἀμέσως ἔκαμε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ κρεββάτι. Οἱ νοσοκόμες ὅμως τὴν συγκράτησαν καὶ τῆς ἔδειξαν ἕνα κάθισμα.

— Ἀπαγορεύεται νὰ πλησιάσετε μάνταμ. Καθήσατε.

Ὁ Λόϋδ Μπόλεν εἶχε ἐπανακτήσει ἐν μέρει τὴν ψυχραιμία του. Μπῆκε μὲ βήματα ἀργὰ στὸ τραγικὸ δωμάτιο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κρεββάτι καὶ κάθησε σὲ ἕνα κάθισμα. Περιφέροντας ὀλόγυρά του τὸ βλέμμα του, τὸ κάρφωσε γιὰ λίγες στιγμὲς στὰ μάτια τοῦ Μάρτεν Ντάλ, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ὁποίου δὲν τοῦ φάνηκε τελείως ἄγνωστη. Ὡστόσο, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔκρινε καλό, ὅπως συνήθως συμβαίνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις, νὰ ἐνεργήσῃ κεραυνοβόλως, πρὶν οἱ θεωρούμενοι ὡς δράσται, ἐπανακτήσουν ὁλότελα τὴν ψυχραιμία των.

— Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ φλυτζανιοῦ! διέταξε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν εἰδικὸ λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Πάρετε καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῆς μάνταμ Ζίμπερσον ὡς καὶ τοῦ μίστερ Λόϋδ Μπόλεν.

Ὁ εἰδικὸς ἐπελήφθη τοῦ ἔργου του καί, στὸ ἀναμεταξύ, ἄρχιζαν οἱ πρῶτες ἔρευνες μέσα στὸ τραγικὸ δωμάτιο, στὰ ἄλλα διαμερίσματα, στὸ μαγειρεῖο, στὸ δοχεῖο ἀπορριμμάτων, παντοῦ. Ὁ ἰατροδικαστὴς πάλι, ἐξέταζε τὸ πτῶμα, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ὁποίου ἦταν μᾶλλον ἀγρία. Φαινόταν ὅτι ὁ δύστυχος ἄνδρας τῆς ὄμορφης Μάργκαρετ εἶχε ὑποφέρει φριχτὰ πρὶν ξεψυχήσῃ. Ὡστόσο, ὁ Μάρτεν Ντάλ ποὺ ἐξέταζε μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὸ κάθε τί, στράφηκε καὶ εἶπε κρυφὰ στὸν Σοῦμερ:

— Παρατηρῶ κάτι Σοῦμερ στὴν συνεσπασμένη ἀπὸ τὸν ἀκρότατο πόνο φυσιογνωμία τοῦ θύματος.

— Τί πρᾶγμα;

— Κάτι σὰν μοχθηρὸ χαμόγελο, σὰν χαμόγελο θριάμβου!

— Εἶσαι τρελλὸς Μάρτεν!

— Ἴσως.

— Ἡ φυσιογνωμία αὐτὴ δὲν προδίδει ἄλλο ἀπὸ ἀγωνία. Εἶναι ἀπαισία!

— Πραγματικὰ ἀπαισία!...

Ἕνας ἀστυνομικὸς ἀνακάλυπτε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸν κῆκο τοῦ μεγάρου, ἕνα μικρὸ φιαλίδιο, χωρητικότητος ὀλίγων κυβικῶν ἑκατοστομέτρων.

— Νὰ ἐξετασθῇ ἐπιστημονικά, διέταξε ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ νὰ παραδοθῇ στὸν εἰδικὸ λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, μήπως καὶ ὑπάρχουν ἐπάνω σ' αὐτὸ ἀποτυπώματα.

Ἕνα λευκὸ στραπατσαρισμένο χαρτάκι, ἀπὸ τὰ στραπατσαρίσματα τοῦ ὁποίου ξεχώριζαν ἀποτυπώματα μικροῦ φιαλιδίου, βρέθηκε μέσα στὰ ἀπορρίμματα. Ἐξετάσθηκε προσεκτικὰ καὶ βρέθηκε ὅτι μὲ τὸ χαρτάκι αὐτὸ ἦταν τυλιγμένο τὸ φιαλίδιο.

— Νὰ παραδοθῇ καὶ αὐτὸ στὸν εἰδικὸ λήψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων! διέταξε πάλι ὁ εἰσαγγελεύς.

— Μιὰ στιγμὴ παρακαλῶ! ἔκαμε ἡ Μάργκαρετ ποὺ εἶχε ἀκούσει. Δὲν ἀρνιέμαι ὅτι ἐγὼ ἡ ἴδια ἐτοίμασα τὸ ζεστὸ μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἔπαιρνε καὶ πῆρε πράγματι τὸ φάρμακό του ὁ ἄνδρας του. Τὸ φλυτζάνι λοιπὸν θὰ φέρῃ ἀσφαλῶς τὰ δακτυλικά μου ἀποτυπώματα. Τὰ δακτυλικά μου θὰ φέρῃ ἀσφαλῶς καὶ αὐτὸ τὸ χαρτάκι, γιατὶ θυμᾶμαι ὅτι τὸ βρῆκα μέσα σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιο καταγῆς καὶ τὸ μάζεμα. Ὁ ἴδιος ὁ μακαρίτης, λίγο πρὶν ἀρχίσῃ νὰ σφαδάζῃ ἀπὸ τοὺς πόνους, μοῦ τὸ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο καθὼς ἔπαιρνε τὸ ζεστό του καὶ μοῦ εἶπε: «Μάζεψε αὐτὸ τὸ χαρτὶ ἀπὸ καταγῆς»! Τὸ θυμᾶμαι καλὰ αὐτό!

— Γιατὶ τρομάξατε μόλις ἀκούσατε πὼς θὰ ἐξετασθῇ τὸ χαρτάκι; ρώτησε ἐπεμβαίνοντας ξαφνικὰ ὁ ἀνακριτής.

— Γιατὶ εἶδα πὼς ὅλοι σας ἐδώσατε σ' αὐτὸ τὸ εὕρημα ἐξαιρετικὴ σημασία.

— Ἐξαιρετικὴ σημασία θὰ δοθῇ σ' αὐτό, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι μέσα στὸ φιαλίδιο ἐκεῖνο ὑπῆρχε τὸ δηλητήριο. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἦλθε ἀκόμη. Γιατὶ λοιπὸν ἐτρομάξατε προκαταβολικῶς;

— Δὲν ἐτρόμαξα. Ὤφειλα νὰ σᾶς πῶ ὅτι πραγματικά, ἔπιασα αὐτὸ τὸ χαρτάκι.

— Ἐτρομάξατε καὶ θὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τὸν λόγο! Ὁ λόγος εἶναι ὅτι εἴσθε βεβαία σεῖς, ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, πὼς τὸ δηλητήριο βρισκόταν στὸ φιαλίδιο ἐκεῖνο! Νὰ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον τρομάξατε!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπάλληλο ποὺ ἔφερνε πῖς ἀπαντήσεις τοῦ κινητοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου:

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Τὸ φλυτζάνι φέρει τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῆς μαντάμ καὶ τοῦ θύματος.

— Φυσικά! Καὶ τὸ θῦμα ἐπιασε τὸ φλυτζάνι. Τὸ φιαλίδιο;

— Περιεῖχε στρυχνίνην. Τὸ χαρτάκι φέρει ἴχνη παλαιῶν, σβυσμένων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ, ἐπάνω ἀπὸ αὐτά, πρόσφατα τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῆς μάνταμ.

— Ἀρκεῖ! Ἀρχίζει ἡ προανάκρισις. Ὁ γιατρὸς τοῦ θύματος βρίσκεται στὸ χῶλ. Ἂς εἰσέλθῃ νὰ ἀνακριθῇ πρῶτος! Ἡ προανάκρισις θὰ γίνῃ ἐδῶ μέσα. Μπρὸς στὸ πτῶμα καὶ μπρὸς στοὺς δύο φερομένους ὡς ὑπόπτους τῆς δηλητηριάσεως.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Μάργκαρετ:

— Μάλιστα μαντάμ. Θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ μὴν ἀκούσετε τὶς καταθέσεις τῶν διαφόρων. Εἶνε τόσες οἱ ἐνδείξεις ὡστόσο ποὺ σᾶς βαρύνουν καὶ τόσες οἱ ἀποδείξεις, ὥστε σᾶς ἐπιτρέπω νὰ παρευρεθῆτε. Θὰ παρακολουθῶ, ἀνακρίνοντας τοὺς ἄλλους, τὴν ἔκφρασι ποὺ θὰ παίρνῃ ἡ φυσιογνωμία σας.

— Καὶ ἐγώ, ἔκαμε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Μάρτεν Ντάλ.

Ὁ γιατρὸς τοῦ θύματος παρουσιαζόταν σὲ λίγο καί, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ προανάκρισί του, ἔρριχνε μιὰ ματιὰ εἴκτου πρὸς τὸ μέρος τῆς Μάργκαρετ:

— Πλησιάσατε γιατρέ. Ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἐπιστήμονα καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ θελήσετε νὰ βοηθήσετε τὴν δικαιοσύνη. Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ πελάτης σας ἐδηλητηριάσθη. Ἀποκλείετε ἕνα λάθος τοῦ φαρμακοποιοῦ;

— Βεβαίως! Ἐξ ἄλλου τὰ φάρμακα ὅλα ποὺ ἔπαιρνε ὁ μακαρίτης εἶνε ἐδῶ καὶ μπορεῖτε νὰ διατάξετε τὴν ἀνάλυσί των.

— Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἀποκλείετε τὴν περίπτωσι δυστυχήματος, εἶσθε τῆς γνώμης ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκληματικῆς ἐνεργείας.

— Ἐὰν ἀποκλεισθῇ καὶ ἡ αὐτοκτονία, δὲν χωρεῖ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία.

— Ἐνδείξεις καὶ ἀποδείξεις βαρύνουν τὴν μαντὰμ Ζίμπερσον καὶ τὸν ἐραστήν της. Τί ἔχετε νὰ πῆτε;

— Ἐκτιμῶ πολὺ καὶ τὴν μάνταμ Ζίμπερσον καὶ τὸν χημικὸ Λόϋδ Μπόλεν καὶ θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι αὐτοὶ ἐθανάτωσαν τὸν πελάτη μου.

— Δὲν εἶναι μία ἀπάντησις αὐτή. Σεῖς, τοὺς θεωρεῖτε ἱκανοὺς γιὰ ἔγκλημα;

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ μὴν ἀπαντήσω.

— Θὰ ὑποχρεωθῆτε ὡστόσο νὰ ἀπαντήσετε κατὰ τὴν δίκην.

— Ὡς τότε...

— Ἔχει καλῶς. Ἀπὸ τί ἔπασχε ὁ πελάτης σας;

— Ἀπὸ καρδιακὸ νόσημα. Ὁ θάνατός του ἦταν προσεχέστατος. Ζήτημα ἑβδομάδων ἢ καὶ δύο μηνῶν τὸ πολύ.

— Ἐγνώριζε ὅτι θὰ πέθαινε τόσο γρήγορα;

— Τὸ γνώριζε. Προσπάθησα νὰ τοῦ τὸ κρύψω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἐδιάβασε ὅλα τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ πάθησίς του ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν θεραπεύονται.

Ἡ γυναῖκα του ἐγνώριζεν ὅτι προσεχέστατα θὰ γινόταν χήρα;

— Ὄχι. Τῆς τὸ εἶχα ἀποκρύψει. Ὁ ἴδιος ἄλλως τε ὁ πελάτης μου μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ ἀποκρύψω τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν γυναῖκα του.

— Ἂν ἡ γυναῖκα του ἐγνώριζε πὼς σὲ λίγες ἑβδομάδες θὰ γινόταν χήρα, δὲν θὰ τὸν δολοφονοῦσε βέβαια! Δὲν τὸ ἐγνώριζε ὅμως καὶ τὸν ἐδολοφόνησε γιὰ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν περιουσία του καὶ μὲ τὸν ἐραστή της. Τὰ πράγματα εἶνε ὁλοκάθαρα. Τὴν ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα του;

— Τὴν ἐλάτρευε.

— Τὴν ἐζήλευε;

— Ὅπως συνήθως ἕνα ἡλικιωμένος ἄνδρας ζηλεύει τὴν νέα καὶ ὡραία γυναῖκα του.

Πολλὲς φορὲς μοῦ ἐπανέλαβεν ὅτι, ἡ σκέψις ὅτι θάφνε νέα καὶ ὡραία γυναῖκα, τὸν ἐβασάνιζε φριχτά. Τὰ ἴδια εἶπε καὶ στὸν συμβολαιογράφο του, γράφοντας τὴν διαθήκη του.

— Ἤσαστε μπροστά;

— Μάλιστα. Ἀφήνει ὅλη τὴν περιουσία του στὴν γυναῖκα του.

— Ἡ ὁποία τὸν ἐδηλητηρίασε γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα κάτοχος τῆς περιουσίας αὐτῆς! Ἀγαποῦσε τὴν ζωή του;

— Πολύ! Πολλὲς φορὲς τὸν βρῆκα δακρυσμένο καὶ στὶς παρατηρήσεις μου ἀπαντοῦσε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ συνηθίσῃ στὴν ἰδέα ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔχανε τὴν ζωή του. Ἄλλοτε πάλι ἔκανε κάθε εἴδους ὄργια καὶ σὲ σχετικὲς παρατηρήσεις μου ἀπαντοῦσε ὅτι: «Μιὰ καὶ πρόκειται νὰ πεθάνω τόσο γρήγορα, ἤθελα νὰ τὰ ἀπολαύσω ὁπωσδήποτε ὅλα, πρὶν πεθάνω».

— Ἄλλο τίποτα ἔχετε νὰ προσθέσετε;

— Ὄχι.

— Μιὰ στιγμὴ παρακαλῶ, ἐπενέβη ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἐπιτρέπετε κύριε ἀνακριτὰ νὰ κάνω μιὰ ἐρώτησι στὸν μάρτυρα;

— Παρακαλῶ.

— Πότε ἔγραψε τὴν διαθήκη του;

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

— Ποῦ; Στὸ συμβολαιογραφεῖο;

— Ὄχι. Ἐκάλεσε τὸν συμβολαιογράφο του ἐδῶ. Ἡ διαθήκη ἐγράφη παρουσία μου. Ἔχω νὰ προσθέσω καὶ κάτι ποὺ μοῦ διέφυγε πρὸ ὀλίγου. Φαίνεται ὅτι ὁ μακαρίτης ἐφοβεῖτο δολοφονίαν, γιατὶ στὴν ἀρχὴ τῆς διαθήκης του ζη-

Μόλις ὁ Πήτερ Ζίμπερσον ἤπιε τὸ φλυτζάνι...

τάει νὰ γίνῃ νεκροψία τοῦ πτώματός του πρὶν αὐτὸ ταφῇ. Ὁ συμβολαιογράφος του θὰ ζητοῦσε τὴν σχετικὴ νεκροψία καὶ ἂν ἀκόμη πέθαινε ἀπὸ ἀναμφισβητήτως φυσικὸ θάνατο. Ἐσφραγίσθη παρουσία μου ἡ διαθήκη καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἔφυγε παίρνοντας μαζὶ μὲ αὐτὴν καὶ ἕναν ἄλλο φάκελο σφραγισμένο μὲ βουλοκέρια, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πελάτης μου.

— Τί περιεῖχε ὁ φάκελος αὐτός;

— Δὲν γνωρίζω.

— Ἔχει καλῶς. Πηγαίνετε. Ἂς ἔλθῃ ὁ οἰκονόμος τοῦ μεγάρου. Ὑπογράψατε, παρακαλῶ, γιατρέ.

Σὲ λίγο, τὴν θέσι τοῦ γιατροῦ ἔπαιρνε ὁ οἰκονόμος τοῦ μεγάρου.

— Ἤσουνα μπροστὰ ὅταν ὁ κύριός σου πρωτοαισθάνθηκε τοὺς πόνους;

— Μάλιστα. Τοῦ ἔδινα λογαριασμὸ τῶν ἐξόδων, ὅταν ἡ κυρία μπῆκε μὲ τὸ τσαγερὸ καὶ τοῦ σερβίρισε τὸ ζεστό του. Τὸ ἤπιε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔνοιωσε τοὺς πρώτους πόνους. Ὥσπου νὰ τηλεφωνήσω στὸν γιατρό, ἐπέθανε φωνάζοντας ὅτι ἡ μαντὰμ τὸν εἶχε δηλητηριάσει.

— Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ σένα καὶ τὴν μαντὰμ βρισκόταν στὸ μέγαρο;

— Κανείς. Ἡ μαγείρισσα εἶχε πάρει ἄδεια καὶ ὁ κηπουρὸς ἔρχεται μόνο δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Ὅσο γιὰ τὸν σωφὲρ καὶ τὴν καμαριέρα, εἶχαν πάει μαζὶ στὸν κινηματογράφο. Πρόκειται νὰ παντρευθοῦν σὲ ἕνα μῆνα.

— Ἄλλο τί ἔχεις νὰ καταθέσῃς;

— Τίποτε ἄλλο.

— Πιστεύεις ὅτι ἡ κυρία σου ἐδηλητηρίασε τὸν κύριό σου;

— Τί νὰ πῶ; Ἡ κυρία μου ἦταν καλὴ μὲ ὅλους μας. Αὐτὴ ὡστόσο μόνο εἶχε συμφέρον ἀπὸ τὸν θάνατό του. Ἐκεῖνος πεθαίνοντας τὴν ἐκληρονόμησε.

— Ἐγνώριζες σὺ ὅτι ὁ κύριός σου θὰ πέθαινε πολὺ γρήγορα;

— Ἐγνώριζα πὼς ἦταν καρδιακός, ἀλλ' ὄχι καὶ πὼς βρισκόταν μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸν τάφο. Αὐτὸ δὲν τὸ γνώριζε κανεὶς στὸ μέγαρο.

— Πήγαινε, ἀφοῦ ὑπογράψῃς.

— Καὶ εἰς τὸν μάρτυρα ἔχω νὰ κάμω δυὸ ἐρωτήσεις, ἔκαμεν ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Ἐλεύθερα.

— Στὸ τσαγερό, δηλητήριο δὲν βρέθηκε. Βρέθηκε ὅμως στὸ φλυτζάνι.

— Μάλιστα.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ἂν τὸ φλυτζάνι τὸ ἔφερε μαζί της ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο ἡ μαντάμ;

— Ὄχι. Τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ μπουφέ. Ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ ἀπὸ ἐδῶ, τὴν εἶδα νὰ παίρνῃ τὸ φλυτζάνι ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ κύριός μου ἔπαιρνε τὸ ζεστό του στὸ ἴδιο πάντοτε φλυτζάνι.

— Τὴν εἴδατε νὰ ρίχνῃ τίποτα μέσα στὸ φλυτζάνι;

— Ὄχι. Τὸ φλυτζάνι βρισκόταν στὴ θέσι του, σκεπασμένο μὲ τὸ ἀσημένιο σουρωτῆρι.

— Ἄ! Ἦταν σκεπασμένο μὲ τὸ σουρωτῆρι... Τὸ θυμᾶστε καλὰ αὐτό;

— Μάλιστα. Ἔτσι ἦταν ἄλλως τε πάντοτε.

— Σεῖς, δὲν βγήκατε καθόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐφ' ὅσον ἡ μαντὰμ ἑτοίμαζε τὸ ζεστὸ μέσα στὸ μαγειρεῖο;

Ὁ οἰκονόμος σκέφθηκε λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπαντήσῃ:

— Μάλιστα. Βγῆκα λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ φέρω στὸν κύριο τὸ βιβλίο τῶν ἐξόδων ὁλοκλήρου τοῦ περασμένου μηνός.

— Σας τὸ ἐζήτησε ἐκεῖνος;

— Μάλιστα.

— Τὸ εἶχε ξαναδῆ;

— Φυσικά. Θέλησε ὡστόσο νὰ τὸ δῇ καὶ χθές, γιατὶ εἶχε λησμονήσει κάποιο λογαριασμό.

— Μιὰ ἄλλη ἐρώτησι, πολὺ πιὸ λεπτή, ἔχω νὰ σᾶς κάνω: Ὁ μακαρίτης Ζίμπερσον ἐγνώριζεν ὅτι ἡ γυναῖκα του ἦταν συνδεδεμένη ἐρωτικὰ μὲ τὸν Λόϋδ Ζίμπερσον;

— Τὸ εἶχε μάθει πρὸ δέκα ἡμερῶν.

— Πῶς τὸ ἔμαθε;

— Ἔπιασε κάποιο γράμμα τοῦ Λόϋδ Ζίμπερσον.

— Λίγο ὕστερα;

— Τῆς ἔκαμε, φυσικά, μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας.

— Πόσες μέρες μετὰ τὴν σκηνὴ ζηλοτυπίας ἔγραψε τὴν διαθήκη του;

— Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες.

— Μεγαλόψυχος ἄνδρας! παρετήρη-

σεν ὁ ἀνακριτής. Γνωρίζοντας τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του, τῆς ἄφησε ὅλη του τὴν περιουσία! Δὲν εἶνε ἀπίθανο, τὴν στιγμὴ ποὺ αὐτὸς ὑπέγραφε τὴν διαθήκη του, ἐκείνη, ἡ ἔχιδνα, νὰ προμηθευόταν τὸ δηλητήριο.

—Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι στὴν ἀρχὴ τῆς διαθήκης του ζητάει νὰ γίνῃ νεκροψία τοῦ πτώματός του, μήπως καὶ εἶνε δηλητηριασμένος! Μιὰ τελευταία ἐρώτησι: Ἐπῆρε μπροστά σας τὸ ζεστό του, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν οἱ στάλες του καὶ τὸ δηλητήριο;

—Μάλιστα, εἶπα.

—Θυμᾶστε ἂν τὸν εἴδατε νὰ κάνῃ κανένα μορφασμὸ παίρνοντάς το;

—Ὄχι. Δὲν θυμᾶμαι νὰ τὸν εἶδα νὰ μορφάζῃ.

—Εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχω ἄλλο νὰ ἐρωτήσω.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτή:

—Ὁ γιατρὸς δὲν ἔφυγε ἀκόμη. Τὸν φωνάζετε, παρακαλῶ, νὰ τοῦ κάμω μιὰ τελευταία ἐρώτησι;

Ὁ ἀνακριτὴς σκέφθηκε λίγες στιγμές, κυττάζοντας προσεκτικὰ τὸν Μάρτεν Ντάλ καὶ ρώτησε ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ:

—Θὰ ἤθελα, ὡστόσο, μίστερ Ντάλ, νὰ μάθω ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα ἀπευθύνετε ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας. Τὸ δὲν ἀρκεῖ.

—Εἶμαι δικηγόρος ἀλλὰ δὲν ἐξασκῶ πὸ ἐπάγγελμά μου. Ἡ ὑπόθεσις Ζίμπερσον ὅμως μοῦ κεντάει τὴν ὄρεξι νὰ τὸ ἐξασκήσω. Ἐρωτῶ λοιπὸν τοὺς μάρτυρας γιατί κατὰ τὴν δίκην τῆς μαντὰμ Ζίμπερσον, θὰ εἶμαι συνήγορός της... ἂν γίνῃ δίκη.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Μάργκαρετ Ζίμπερσον ποὺ τὸν ἐκύτταζε κατάπληκτη:

—Μαντάμ, ἐνεργῶ κατὰ θερμὴν παράκλησιν τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς μου καὶ φίλης σας Κόρας Στίλλμαν. Μὴ θέλετε συνηγόρους.

—Θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ, ἂν ἀναλάβετε.

—Ἀνέλαβα ἤδη.

Καὶ στρεφόμενος καὶ πάλιν πρὸς τὸν ἀνακριτήν:

—Ἡ ὑπεράσπισις ζητάει νὰ ἀπευθύνῃ μίαν ἀκόμη ἐρώτησιν πρὸς τὸν ἰατρόν.

—Εὐχαρίστως. Ὁ ἀγγλικὸς νόμος ὑπερασπίζει περισσότερον ἀπὸ τοὺς συνηγόρους ἕνα κατηγορούμενο, προπάντων ὅταν ὁ κατηγορούμενος αὐτὸς ὑπερασπίζῃ τὴν ζωή του καὶ τοῦ παρέχει κάθε εὐκολίαν διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἡ ζωὴ τῆς κατηγορουμένης συνεπῶς μας εἶνε σεβαστὴ καὶ σεβαστὴ θὰ εἶνε μέχρι τῆς ἐκδόσεως καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Νὰ ἔλθῃ ὁ γιατρός.

Ὁ γιατρὸς τοῦ Ζίμπερσον, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ χωλλ, παρουσιάσθηκε ἀμέσως.

—Μπορεῖτε νὰ μας πῆτε γιατρέ, ἐὰν ὁ πελάτης σας, λίγες μέρες πρὸ τοῦ τραγικοῦ του θανάτου, σᾶς ρώτησε πόσων μηνῶν ζωὴν ἔχει ἀκόμη;

—Μάλιστα. Τρεῖς ἡμέρες ἢ τέσσαρες πρὸ τοῦ θανάτου του, μιὰ ἢ δυὸ μέρες πρὶν φωνάξῃ τὸν συμβολαιογράφο καὶ γράψῃ τὴν διαθήκη του, θυμᾶμαι ὅτι μοῦ ἀπηύθυνε κάποια τέτοια ἐρώτησι.

—Καὶ τοῦ ἀπαντήσατε:

—Πῶς οἱ μέρες του ἦσαν μετρημένες. Τὸ καταλάβαινε καὶ ὁ ἴδιος ἄλλως τε. Ὅπως σᾶς εἶπα, ἐδιάβαζε ὅλα τὰ συγγράμματα καὶ γνώριζε σὰν ἕνας γιατρὸς τὰ τῆς παθήσεώς του. Ἀπὸ μερικοὺς στιγμιαίους πόνους στὸ στῆθος, ἀπὸ μερικὲς ξαφνικὲς σουβλιὲς στὴν καρδιά, ἀπὸ μερικὲς δύσπνοιες ποὺ κρατοῦσαν μισὸ ἢ ἕνα λεπτό, ἀπὸ ἕνα ἀδικαιολόγητο ἰδρῶτα τοῦ μετώπου του, καταλάβαινε ὅτι μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς μέρες, ἡ καρδιά του θὰ τοῦδινε τὴν χαριστικὴ βολή.

—Εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σᾶς ρωτήσω, ἀλλὰ μὴν ἀπομακρυνθῆτε, γιατὶ θὰ χρειασθῆτε σὲ λίγο.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ

Ἀτάραχος ὁ Μάρτεν Ντάλ, κοριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἄναψεν ἕνα τσιγάρο καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγες στιγμές, στράφηκε πρὸς τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἀνακριτή, ἐνῶ τὸ τραγικὸ δωμάτιο ἐπλημμύριζε ἀπὸ δικαστικούς, ἀστυνομικοὺς καὶ δημοσιογράφους:

—Νομίζω, κύριοι, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ δίκη, γιατὶ ὁ πραγματικὸς δολοφόνος τοῦ Πήτερ Ζίμπερσον, δὲν βρίσκεται πιὰ στὴ ζωή. Οἱ δυὸ κατηγορούμενοι, μολονότι βαρύνονται ἀπὸ ἐνδείξεις καὶ ἀποδείξεις, θὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι γιατὶ εἶνε ἀθῶοι! Τὸν Πῆτερ Ζίμπερσον ἐδολοφόνησεν ὁ Πήτερ Ζίμπερσον!

Καὶ μοῦγα ἐὰν πετοῦσεν ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ ἀκουγόταν τὸ φτερούγισμά της.

—Ἀλλά, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ὁ Μάρτεν Ντάλ, θὰ εἴχατε ἀντίρρησιν ἐὰν παρακαλοῦσα νὰ ἀποσυρθοῦν σὲ ἄλλο διαμέρισμα ἡ μαντὰμ Μάργκαρετ Ζίμπερσον καὶ ὁ μίστερ Μπόλεν;

—Ἀπεναντίας. Θὰ ἔπρεπε μάλιστα αὐτὸ νὰ εἶχε γίνει κιόλας.

Ἡ Μάργκαρετ καὶ ὁ Λόϋδ Μπόλεν ἀποτραβήχθηκαν καὶ ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἐξηκολούθησε:

—Τηλεγραφήσατε νὰ ἔλθῃ ὁ συμβολαιογράφος καὶ νὰ φέρῃ μαζί του τὴν διαθήκη καὶ τὸν σφραγισμένο φάκελο ποὺ τοῦ παρέδωσεν ὁ Ζίμπερσον. Ἐγὼ ὥσπου νὰ ἔλθῃ ὁ συμβολαιογράφος, συνεχίζω: Ὁ Ζίμπερσον ἦταν ἡλικιωμένος καὶ πολὺ πλούσιος. Ἀγάπησε μιὰ φτωχειὰ ἀλλὰ νέα καὶ ἐξαιρετικὰ ὡραία κοπέλλα καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν διαφορὰ τῆς ἡλικίας, τὴν παντρεύθηκε. Μιὰ μέρα, ἀρρωσταίνει σοβαρὰ καὶ σὲ λίγο ἀποκτᾷ τὴν ἀκράδαντη πεποίθησι ὅτι οἱ μέρες του εἶνε μετρημένες. Ἀγαπάει τὴν ζωή του καὶ λυπᾶται ποὺ θὰ τὴν ἀφήσῃ. Λατρεύει τὴν γυναῖκα του καὶ ἡ σκέψι ὅτι γρήγορα θὰ τὴν ἀφήσῃ, τὸν βασανίζει ἀπάνθρωπα. Τὴν ζηλεύει καὶ ζηλεύει ὅλους τοὺς ὑγιεῖς. Στὸ ἀναμεταξὺ ἡ κατάστασίς του χειροτερεύει. Διαβάζει συγγράμματα, ὁ γιατρός τοῦ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια. Τὴν κρύβει ὡστόσο αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ὑποψιάζεται ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατᾷ μὲ κάποιο χημικό, ὀνόματι Λόϋδ Μπόλεν. Ἂν πραγματικὰ ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε, δὲν εἶνε ἐξακριβωμένο. Βρῆκε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Λόϋδ Μπόλεν ἀλλὰ μιὰ ἐπιστολὴ δὲν ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι συζυγικῆς ἀπάτης. Οὔτε χωρισμὸς ἀνδρογύνου ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς ἐπιστολῆς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθοῦμε ὅτι πραγματικὰ ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε, ὁ ἔρως δὲν τιμωρεῖται μὲ θάνατο! Ἀπὸ τὸν νομοθέτη τοὐλάχιστον. Ἡ ζήλεια τὸν τυφλώνει, τὸν τρελλαίνει. Ἡ σκέψις ὅτι γρήγορα, σὲ λίγες ἑβδομάδες, αὐτὸς θὰ πεθάνῃ καὶ ἡ γυναῖκα του, κάτοχος τῆς περιουσίας τοῦ πιὰ θὰ ζήσῃ εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἐραστή της, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ καὶ μιὰ σατανικὴ ἰδέα ἀρχίζει νὰ γεννιέται στὸ μυαλό του. Νὰ ἐκδικηθῇ· Νὰ πάρῃ μαζί του, στὸν τάφο τὴν γυναῖκα του! Εἴτε γιατὶ δὲν νοιώθει τὸ θάρρος νὰ τὴν σκοτώσῃ μὲ μιὰ πιστολιά, εἴτε γιατὶ τρελλάθηκε, καταστρώνει ἕνα καταχθόνιο σχέδιο καὶ μὲ ἐγκληματικὴ ψυχραιμία ἀρχίζει τὴν ἐκτέλεσί του. Γράφει τὴν διαθήκη του καὶ τὴν καθιστᾷ κληρονόμο του, ἀλλὰ δὲν παραλείπει νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ νεκροψία τοῦ πτώματός του! Ἀφήνει καὶ μιὰ σφραγισμένη μὲ βουλοκέρι ἐπιστολὴ στὸν συμβολαιογράφο. Τί εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, θὰ τὴν δοῦμε σὲ λίγο. Ἔτοιμα πιὰ ὅλα! Τῆς ἀφήνει ὅλη τὴν περιουσία του γιὰ νὰ φανοῦν ἀμείλικτοι οἱ δικασταί της! Γιὰ τὸν ἄλλον, τὸν ἐραστή της, ἀδιαφορεῖ! Χθὲς τὴν στέλνει στὸ μαγειρεῖο νὰ τοῦ ἑτοιμάσῃ τὸ ζεστό του. Στὸ δωμάτιό του μέσα βρίσκεται ὁ οἰκονόμος του. Τὸν ἀπομακρύνει ζητῶντας του τὸ βιβλίο ἐξόδων παρελθόντος μηνός, γιατὶ ἐξέχασε δῆθεν ἕνα λογαριασμό! Τρέχει στὸ φλυτζάνι του καὶ ἀδειάζει μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ φιαλιδίου. Δὲν τὸ ξετυλίγει ὅμως! Τὸ ἀδειάζει ὅπως ἦταν τυλιγμένο, μὲ τὸ λευκὸ χαρτάκι! Κατόπιν, πιέζοντας μὲ τὰ δάκτυλά του τὸ χαρτάκι, πετάει στὸν κῆπο τὸ φιαλίδιο χωρὶς δακτυλικὰ ἀποτυπώματα! Εἶνε βέβαιος πὼς ἡ ἀστυνομία θὰ βρῇ τὸ φιαλίδιο! Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι αὐτὸ βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτό! Τὸ χαρτάκι ποὺ κρατεῖ στὸ χέρι του, ἔχει τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα! Τὰ σβήνει ὁπωσδήποτε καὶ τὸ πετάει στὴ μέση τοῦ δωματίου. Κάθεται στὴ θέσι του ὁ ἐκδικητικὸς μελλοθάνατος καὶ περιμένει. Ὀλίγον σκοτίζεται ἂν πεθάνῃ μιὰ-δυὸ ἢ καὶ πέντε μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα του. Εἶνε εὐτυχὴς γιατὶ τὴν παίρνει μαζί του στὸν τάφο! Μπαίνει ὁ οἰκονόμος μὲ τὸ βιβλίο του, μπαίνει καὶ ἡ τραγικὴ αὐτὴ γυναῖκα μὲ τὸ τσαγερό! Παίρνει τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ δηλητήριο, σκεπασμένο μὲ τὸ ἀσημένιο σουρωτῆρι καὶ τὸ γεμίζει μὲ τὸ ζεστό, μέσα στὸ ὁποῖο ἐκεῖ νος εἶχε ρίξει τὶς στάλες του. Τῆς δείχνει τὸ λευκὸ χαρτάκι λέγοντάς της νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ ἐκείνη, ἀνύποπτη, τὸ σηκώνει καὶ τὸ πετάει στὰ σκουπίδια, ἀφήνοντας ἐπάνω σ' αὐτὸ τὰ δακτυλικά της ἀποτυπώματα, ποὺ τὰ ἄφησε καὶ ἐπάνω στὸ φλυτζάνι! Ὁ οἰκονόμος κατέθεσε μεταξὺ ἄλλων ὅτι: ὁ Ζίλμπερσον, παίρνοντας τὸ ζεστό του, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε τὸ κερασυνοβόλο δηλητήριο, δὲν ἔκαμ ε τὸν παραμικρὸ μορφασμό! Προκαλῶ ὁποιονδήποτε νὰ βάλῃ στὸ στόμα του μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο ζεστό, μὲ στριχνίνη καὶ νὰ μὴ μορφάσῃ! Ἐγνώριζε καλὰ ὁ Ζίμπερσον ὅτι πίνοντας τὸ ζεστό του, ἔπινε τὸν θάνατό! Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐμόρφασε! Ἔχουμε ἐπὶ πλέον τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος κατέθεσεν ὅτι ὁ Ζίμπερσον, μιὰ ἢ δυὸ μέρες πρὶν γράψῃ τὴν περίφημη διαθήκη του, τὸν ρώτησε πόσων ἀκόμη ἑβδομάδων εἶχε ζωή! Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ περισσότερο ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος ζωή! Ἀφοῦ ἤπιε κα τὴν τελευταία γουλιὰ καταβάλλοντας προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ μορφάσῃ, ἡ στριχνίνη ἀρχισε στὰ σπλάχνα του τὸ καταστρεπτικό της ἔργο καὶ ἐκεῖνος οὐολιάζοντας κυριολεκτικὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, ὀλοκλήρωνε τὸ ἔργο του κραυγάζοντας : «Βοήθεια! Ἡ γυναῖκα μου μὲ δηλητηρίασε!».

Μὲ τὶς τελευταῖες του λέξεις ἐμφανίσθηκε ὁ συμβολαιογράφος κρατῶντας τὴν τσάντα του.

— Εφέρατε τὴν διαθήκη καὶ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ σᾶς παρέδωσε ὁ μακαρίτης;

—Μάλιστα. Ἑτοιμαζόμουνα νὰ ἔλθω γιὰ νὰ ἀπαιτήσω νεκροψίαν, ὅταν μοῦ ἦλθε τὸ τηλεφώνημα. Σημειώσατε ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐντολῆς περὶ νεκροψίας ποὺ ὑπάρχει στὴν διαθήκη του, ἔχω σημειωμά του νὰ ἀπαιτήσω τὴν νεκροψία.

—Λαμπρά! Φοβήθηκε μήπως τὸν θάψουν πρὶν ἀνοιχθῇ ἡ διαθήκη του! Ἡ διαθήκη αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει. Σεῖς τὴν ἐγράψατε καὶ ἀσφαλῶς μπορεῖτε νὰ μας πῆτε ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενο.

—Μάλιστα. Ἀφήνει ὅλην του τὴν περιουσία στὴν γυναῖκα του, ἐν περιπτώσει δὲ θανάτου αὐτῆς, ὅση δὲν ἤθελε δαπανηθῇ στὸ ἀναμεταξύ, νὰ διατεθῇ ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου ἀνιάτων!

—Μέγας εὐεργέτης! Ἡ γυναῖκα του δὲν θὰ πρόφθανε νὰ κάνῃ ἄλλην δαπάνην ἀπὸ τὴν δαπάνην τῆς κηδείας του! Ὁ ἄλλος φάκελος μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσάντα του ἕνα φάκελο ἀσφαλείας σφραγισμένο μὲ βουλοκέρια καὶ διάβασε δυνατά:

«Νὰ ἀνοιχθῇ μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου μου».

—Θαῦμα! Μετὰ τὴν καταδίκην καὶ ἐκτέλεσίν της δηλαδή! Ἀνοίξατε αὐτὸν τὸν φάκελον.

—Ἀδύνατον! Ἡ Μάργκαρετ Ζίμπερσον εἶνε ζωντανή!

—Ναί, ἀλλὰ θὰ πεθάνῃ ἂν δὲν τὸν ἀνοίξετε!

—Γενναται νομικὸ ζήτημα! Ἐγὼ ἀρνοῦμαι νὰ ἀνοίξω τὸν φάκελο ἐφ' ὅσον ἡ Μάργκαρετ Ζίμπερσον εἶνε ζωντανή! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, γράφοντας αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ τὸν ἐδηλητηρίαζε! Δὲν ἐφαντάζετο ἄλλο ἀπὸ τοῦ ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ πέθαινε ὕστερα ἀπὸ πέντε, δέκα ἢ καὶ τριάντα χρόνια, ἀπὸ φυσικὸ θάνατο! Περιέχει ἴσως κάποιο τρομερὸ μυστικὸ ὁ φάκελος αὐτὸς καὶ τὸ μυστικὸ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκαλυφθῇ ..αρὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ νεκροῦ, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς εἶνε σεβαστή· μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του! Γιὰ νὰ ὑποχρεωθῶ νὰ τὸν ἀνοίξω, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ προηγηθῇ δικαστικὴ πρᾶξις!

—Εἰσαγγελεύς, ἰατροδικασταί, δικασταί, ἀνακριταί, εἶνε παρόντες! Ἡ δικαιοσύνη βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ μέσα σ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ δωμάτιο. Εὐαγγέλιο θὰ ὑπάρχῃ στὴν βιβλιοθήκη. Ἂς γίνῃ λοιπὸν ἡ δικαστικὴ πρᾶξις γιὰ νὰ εἶνε ὁ κύριος συμβολαιογράφος ἐν τάξει μὲ τὴν συνείδησί του. Ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ἔχει ἀντιρρήσεις; Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὸ κεφάλι τῆς χήρας καὶ τὸ κεφάλι ἐκείνου ποὺ φέρεται ὡς ἐραστής της. Πρόκειται πιὰ γιὰ τὴν προσωρινὴ στέρησι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δυὸ καὶ θὰ εἶνε τρομερὸ νὰ στερηθοῦν τὴν ἐλευθερία τῶν ἔστω καὶ λίγο δυὸ ἀθῶοι!

—Μιλᾶτε μὲ τόση θετικότητα!

—Ναί, γιατὶ δὲν εἶχα ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ φακέλου γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητά των. Μοῦ ἀρκοῦν οἱ καταθέσεις! Ἡ δικαστικὴ πρᾶξις πρέπει νὰ γίνῃ ἀμέσως!

— Ἕνα Εὐαγγέλιο! διέταξεν ὁ εἰσαγγελεύς.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ φάκελλος ἀνοιγόταν καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἐδιάβαζε μὲ τρεμάμενη φωνὴ ἀπὸ τὴν συγκίνησί του:

«Ἄδικα κατηγορήθηκε, καταδικάσθηκε καὶ θανατώθηκε ἡ γυναῖκα μου Μάργκαρετ. Δὲν μποροῦσα νὰ ἐπιτρέψω εἰς αὐτὴν καὶ τὸν ἐραστή της νὰ χτίσουν τὴν εὐτυχία τους ἐπάνω στὸν τάφο μου. Κάμνω τὴν ὁμολογία αὐτὴ γιὰ νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος ὁ Λόϋδ Μπόλεν, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ καταδικάσθηκε ὡς συνένοχός της, ἀλλὰ μὲ πολλὰ τὰ ἐλαφρυντικά, εἰς ἰσόβια δεσμά. Καὶ τοῦτο, ὄχι γιατὶ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν ἐλευθερία του ἀλλὰ γιατὶ στὴ φυλακὴ

Τρελλὴ ἀπὸ τὸν φόβο της ἡ ὁμορφη Μάργκαρετ εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ ξαπλώνεται χάμω.

θὰ πεθάνῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὴν λύτη του καὶ θὰ ἔλθῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα νὰ τὴν συναντήσῃ στὸν ἄλλο κόσμο. Θέλω καὶ στὸν ἄλλο κόσμο νὰ τὴν ἔχω ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο καιρὸ μόνος μου.

Πῆτερ Ζίμπερσον».

★

Τρεῖς μέρες μετὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Σοῦμερ, ἡ Μάργκαρετ καὶ ὁ Λόϋδ Μπόλεν εὐχαριστοῦσαν τὴν Μάρτεν Ντάλ.

—Δὲν μοῦ ἀνήκουν οἱ εὐχαριστίες σας, ἀποκρίθηκε κοκκινίζοντας ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἀνήκουν στὴν μίς Κόρα Στίλλμαν καὶ στὸν φίλο του Σοῦμερ ποὺ μὲ πῆρε μαζί του ἐκεῖνο τὸ πρωΐ.

—Ὅλους τότε σᾶς εὐγνωμονοῦμε καὶ σᾶς θεωροῦμε ὡς τοὺς μεγαλύτερους εὐεργέτας μας.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις Τ. ΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελ. 23)

τὰ ροῦχα της μέσα στὴ βαλίτσα καὶ τὴν ξανακλείδωσε. «Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ», συλλογιζόταν μεταμελημένη. «Ἤμουνα μιὰ ἀνόητη, μιὰ ζηλιάρα. Ἡ δυσπεψία τοῦ Τζίμ θὰ χειροτερέψῃ... Θὰ τὸ ρίξῃ στὸ πιοτό».

Ἂν ἔπαιρνε ἕνα ταξί, θὰ πρόφθανε τὸ τραῖνο τῶν ὀκτώ.. Καὶ θὰ βρισκόταν στὸ σπίτι στὶς δέκα! Ναί, σπίτι! Μαζί μὲ τὸν Τζίμ!...

Ἔτρεξε στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ βρέθηκε στὶς σκάλες. Τὶς δρασκέλισε βιαστικά... Γιὰ μιὰ στιγμὴ, παραπάτησε καὶ ἔπεσε. Ζαλισμένη σηκώθηκε, πῆρε τὴ βαλίτζα της καὶ συνέχισε τὸ κατέβασμά της....

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἡ γυναῖκα τοῦ διπλανοῦ δωματίου ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τὰ χειρόγραφα ποὺ διάβαζε.

— Θεέ μου! Τί φασαρία γίνεται στὸ ἄλλο δωμάτιο! ἔκανε νευριασμένη. Πῶς συχαίνομαι τὶς πανσιὸν καὶ τοὺς λεπτοὺς ἐνδιάμεσους τοίχους, ποὺ χωρίζουν τὰ δωμάτια. Δὲν μπορεῖς νὰ ἡσυχάσῃς μὲ τὴ φασαρία τῶν ἄλλων ἐνοίκων.

Ὁ ἄνδρας ὕψωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔφερε ἐλαφρὰ τὰ δάχτυλα στὰ μαλλιά του.

— Συλβία!... Γιατὶ νὰ σ' ἐπηρεάζῃ αὐτὸς ὁ θόρυβος; Πὲς καλύτερα ὅτι δὲν σ' ἐνθουσιάζει τὸ ἔργο μου...

— Τί λές; ἔκαμε ἡ γυναῖκα, καὶ θυμωμένη προχώρησε στὴν μπαλκονόπορτα. Λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ ἔχω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ, εἶνε, ὅτι τὸ ἔργον σου εἶνε γελοῖο, ἀψυχολόγητο!

Ὁ ἄνδρας τινάχθηκε στὰ πόδια του, ἔκαμε δυὸ βήματα καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο:

— Τί εἶπες; ἐβροντοφώνησε. Τὸ ἔργο μου θὰ ἔχῃ ἐπιτυχία. Ἰδίως αὐτὴ ἡ σκηνὴ θὰ συγκινήσῃ ὅλων τὶς καρδιές.

— Χά, χά, χά!... Τὸ λές; Θὰ κλάψῃ ὁ κόσμος; Πλανᾶσαι οἰκτρά...

—Περίμενε ὅμως νὰ δῆς καὶ τὴ συνέχεια. Λοιπόν; Ὁ γιατρὸς εἶχε κάμει ἐσφαλμένη διάγνωσι. Ἦταν τρελλός. Καὶ ὅταν τὸ ἔμαθαν αὐτό, ἄρχισαν νά...

— Ναί, ἀλλὰ ὥσπου νὰ ἐξελιχθῇ ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸ ἔργο, στὴν πλατεῖα δὲν θὰ ὑπάρχουν θεαταί. Θὰ ἔχουν φύγει ὅλοι. Ἄλλωστε, ὅλοι ξέρουν ὅτι εἶσαι ἕνας ἀποτυχημένος συγγραφεύς. Τὸ τελευταῖο σου ἔργο ἔκαμε μόνο δυὸ παραστάσεις.

— Καὶ ἐσὺ εἶσαι ἡ πιὸ κακὴ ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου!...

Ἡ γυναῖκα ἀναστατώθηκε μὲ τὴν ὕβρι αὐτή. Κι' ἄρπαξε τὸ πρῶτο ἀντικείμενο ποὺ βρισκόταν κοντά της. Ἦταν ἕνα ἀγαλματάκι. Τὸ ὕψωσε καὶ ἐξάλλη τοῦ τὸ πέταξε στὸ κεφάλι. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν πέτυχε στὸ σκοπό της καὶ τὸ ἄψυχο ἀντικείμενο ἔπεσε στὸ πάτωμα καὶ θριμματίστηκε.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι καλὴ ἠθοποιός; φώναξε ὑστερικά. Σύμφωνοι... Ἀλλὰ τὴν ἀξία μου τὴν ἔχασα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σὲ παντρεύθηκα. Ἀνίκανε!

Καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα, πλησίασε τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε, καὶ τὴν ξανάκλεισε μὲ πάταγο πίσω της.

Κι' ἐνῶ γιὰ μιὰ παρεξηγημένη αἰτία χώριζε ἕνα ἀντρόγυνο, γιὰ τὴν ἴδια αὐτὴ αἰτία ἔσμιγε ἕνα ἄλλο...

ΑΙΡΘ ΓΚΑΛΛΟΟΝΕΥ

Ἡ χάρη τοῦ Παντοκράτορος

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελ. 19)

σα πῶς σύντομα ἡ καμαριέρα θὰ ξανα γύριζε· μὰ βλέποντας πῶς δὲν τόχε σκοπό, κτύπησε τὸ ἐπάνω κουδοῦνι.

—Ἄ! ἐσὺ εἶσαι πάλι; Τί θές; ἔκανε ἔκπληκτη ἡ καμαριέρα σὰν τῆς ἄνοιξε.

—Νὰ πληρωθῶ.

—Μὰ δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ κυρία. Πῆγε γιὰ ψώνια.

—Καὶ πότε θὰ γυρίση;

—Πολλὰ ζητᾶς. Ξέρω γώ; Ἴσως κιόλας νὰ φάη στῆς μητέρας της.

—Καὶ τότε ἐγώ, πότε θὰ πληρωθῶ;

—Μήπως χάθηκαν οἱ μέρες; Ἔλα μεθαύριο, ἀντιμεθαύριο. Δὲν θὰ φύγωμε δὰ ἀπὸ δῶ!

Μεθαύριο; ἀντιμεθαύριο; καὶ πῶς θὰ ζοῦσε ὥς τότε; «Ἡ κυρία πῆγε γιὰ ψώνια». Ἄμ' ἐκεῖνοι λοιπὸν πότε θὰ ψώνιζαν ἀφοῦ κανένας δὲν τοὺς ἔδινε τὸ δικό τους.

Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα. Τῆς ἦρθε νὰ κτυπᾶ τὰ πόδια της καὶ νὰ ξεφωνίση ἔτσι σὰν τὰ μικρά—μικρὰ παιδάκια, βλέποντας νὰ σβήνουν καὶ νὰ χάνωνται ἀπὸ μπρός της οἱ κουραμπιέδες, τὰ τσουρέκια καὶ τὸ καλομαγειρεμένο φαγητό.

Ἔπειτα καθὼς κατέβαινε τὶς σκάλες τῆς ἦρθε στὸν νοῦ της ὁ μπακάλης: Τί θὰ τῆς ἔλεγε πάλι κι' αὐτὸς σὰν πήγαινε μ' ἀδειανὰ χέρια; Μήπως τὴν ἔδιωχνε; μήπως τὴν ἔβριζε; Κι' ἡ μάνα της ἡ κακομοῖρα ποῦχε χαλάσει μιὰ λάμπα πετρέλαιο καὶ ξενύχτησε ὥς τὰ ξημερώματα;...

Τὰ μάτια της θολώνανε κι' οὔτε ἔβλεπε πιὰ μπροστά της ποῦ πήγαινε. Τώρα ποὺ δὲν τὴ θέρμαινε καμμιὰ προσδοκία τῆς φαινότανε πῶς τὸ κρύο εἶχε δυναμώσει κι' ἀλήθεια ὁ ἥλιος εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὰ νέφη. Βροχὴ κοντοζύγωνε. Δὲν ἔβλεπε πιὰ οὔτε τὶς βιτρίνες οὔτε τοὺς ἀνθρώπους οὔτε τίποτε.

Τί τὴν ἔνοιαζε ἡ ἑορτὴ κι' ὁ κόσμος καὶ τὰ ψώνια, ἀφοῦ γιὰ ἐκείνην ἄλλο ἀπὸ ἕνα κομμάτι ψωμί —κι' αὐτὸ λιγοστὸ— δὲν βρισκόταν;

Τὸ βλέμμα της ἦταν καρφωμένο στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της καθὼς βάδιζε καὶ παρακολουθοῦσε δύσθυμα μιὰ πλατειὰ χαραμάδα στὸ δεξί της παπουτσι ποὺ μὲ τὸ λύγισμα τοῦ ποδιοῦ σὲ κάθε βῆμα μιὰ ἄνοιγε καὶ μιὰ ἔκλεινε σὰν μάτι, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται ἀπὸ μέσα ἡ γκρίζα κάλτσα.

Ξάφνου κοντοστάθηκε. Τὸ πεζοδρόμιο κοβόταν καὶ μπρός της ἦταν μιὰ μικρὴ πλατεῖα. Σήκωσε τὸ κεφάλι κι' ἀντίκρυσε τὴν Καπνικαρέα, τὴν παλιὰ ἐκκλησία ποὺ ἄνθρωποι χορτασμένοι ἀπὸ ὅλα, ἐρχόντουσαν νὰ τὴν περιεγασθοῦν σὰν ἀξιοπερίεργο, ξεχνῶντας νὰ κάνουν καὶ τὸν σταυρό τους μπρὸς στὴν Παναγία.

Ἀλήθεια κι' ἐκείνη εἶχε πῆ, σὰν πέρασε ἀπὸ κεῖ πρὶν μιὰ ὥρα πῶς στὸ γυρισμὸ ποὺ θἄχε λεπτά, θὰ ξαναρχόταν ν' ἀνάψη ἕνα κερί. Μὰ τώρα πάλι.. ἦταν ἀπένταρη ὅπως καὶ πρίν.

Ἔβαλε μ' μηχανία τὰ χέρια στὶς τσεποῦλες της τὶς ἀδειανὲς καὶ πάλι, μὰ ζάφνου τινάχτηκε τρομαγμένη ἀπὸ τὸ τρίξιμο τῶν τροχῶν ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ φρενάρισε ἀπότομα γιὰ νὰ μὴ τὴν χτυπήση καθὼς προχωροῦσε ἀφηρημένη.

Ἔκανε ἕνα πήδημα δεξιὰ καὶ ἀνέβηκε στὸ τοιχαλάκι ποὺ τριγυρνᾶ τὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας. Ἐπειτα ἐνῷ ὁ σωφὲρ σκυμμένος ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν ἔβριζε γιὰ τὴ χαζομάρα της, ἡ μικρὴ κατέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλιὰ καὶ βρέθηκε μέσ' στὴ σιωπηλὴ ἐκκλησούλα.

Ἄ! τί εὐχάριστα ποῦταν ἐδῶ ὅπου δὲν ἔφθανε τὸ φαρμακερὸ ξεροβόρι. Πλησίασε ἀμήχανα τὸ παγγάρι μὰ θυμήθηκε πάλι πῶς δὲν εἶχε πεντάρα καὶ προχώρησε ὥς τὸ προσκυνητάρι νὰ προσκυνήση.

Δὲν διαζόταν καθόλου τώρα καὶ τῆς ἦταν τόσο παρήγορη ἡ θαλπωρὴ τῆς ἐκκλησιᾶς μὲ τὴν ἤρεμη ἀτμόσφαιρα καὶ μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν μακρυνῶν μὰ τόσο γνώριμων μορφῶν τῶν τοίχων.

Χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτε, γαλήνια προσκύνησε καὶ τὸ δεύτερο προσκυνητάρι καὶ ἔπειτα κυριευμένη ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ αἴσθημα εὐλαβείας προχώρησε ὥς τὸ τέμπλο καὶ μὲ βαθειὲς ὑποκλίσεις σύμφωνα μὲ τὴν ὡρισμένη τάξι πῆρε σειρὰ ὅλες τὶς εἰκόνες.

Δὲν διατύπωσε καμμιὰ συγκεκριμένη προσευχή: ἡ ψυχή της δοκίμαζε τὴν εὐχάριστη νάρκη τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ὡρῶν δρόμο κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, κάθεται σὲ μιὰ σκιὰ νὰ ξαποστάση.

Σὰν τέλειωσε κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὸ ταπέτο ἦταν κάπως ἀνασηκωμένο κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ παραπατήση. Χαμήλωσε μονομιᾶς τὰ μάτια καὶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε σὲ κάτι ποὺ ἔλαμπε ἐκεῖ στὴ γωνιὰ ποὺ σχηματίζουν οἱ κολόνες μὲ τὰ στασίδια, στὴ θέσι ποὺ πρὶν τὸ καραβάνι τῶν ξένων στεκόταν κυττάζοντας ψηλὰ τὸν θόλο ὅπου κάτι τοὺς ἔδειχνε ὁ ὁδηγός τους.

—Νὰ ἕνα χάλκινο κουμπί, σκέφθηκε ἡ μικρὴ καὶ θέλησε νὰ τὸ σκουντήση μὲ τὸ πόδι της.

Μὰ τὸ κουμπὶ ἦταν πολὺ πλακωτό. Ἔσκυψε καὶ τὄπιασε στὸ χέρι της. Πῶς ἦταν βαρύ!

Πλησίασε καὶ τὸ κύτταξε καλύτερα στὸ φῶς τῶν καντηλιῶν.

Πάνω του ἄστραφτε ἡ μορφὴ τοῦ Ἅγιου Γιώργη, ποὺ ὅμορφος καβαλλάρης κτυποῦσε τὸ φρικτὸ θηρίο μὲ τὸ κοντάρι του.

Ἡ μικρὴ γούρλωσε τὰ μάτια της. Ἦταν μιὰ λίρα, μιὰ ὁλόκληρη χρυσὴ ἐγγλέζικη λίρα—τὴ γνώρισε εὐθύς!

Ἔκλεισε μονομιᾶς τὴ φούχτα της, σὰν νὰ φοβᾶται μὴ τῆς τὴν πάροιν, καὶ ἔρριξε γύρω ἕνα βλέμμα ἐρευνητικό. Κανεὶς δὲν ἦταν μέσ' στὴν ἐκκλησία — τέτοια μέρα εἶχαν τόσες καὶ τόσες δουλειὲς ἄλλοῦ... Μονάχα οἱ ἅγιοι στοὺς τοίχους παραστέκαν σιωπηλοὶ καὶ πάνω, ψηλὰ στὸν θόλο πάνω ἀπὸ τὰ ἡμιθόλια καὶ τὶς ἀψῖδες ποὺ ἐξηγοῦσε στοὺς ξένους πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ ὁδηγός, ὁ Παντοκράτορας κύτταζε γεμάτος καλωσύνη καὶ ἀνοχὴ καὶ καθὼς σήκωνε πατρικὰ τὸ χέρι φαινόταν σὰν νὰ στέλη λίγη παρηγοριὰ καὶ λίγη ὑπομονὴ σ' ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

—Καὶ τώρα, μπαμπᾶ, θὰ πάρης τὸ ρετσινόλαδό σου θέλεις δὲ θέλεις. Τὴν περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ ὁλόκληρη ζωή!

Ὁ σύζυγος: — Γιατὶ μοῦ τὸ πῆρες τόσο μακρὺ αὐτὸ τὸ πουκάμισο;
Ἡ σύζυγος: — Καὶ τί ἤθελες, νὰ τοὺς πῶ ὅτι ἔχω ἄνδρα τέτοιον κοντοστούπη;

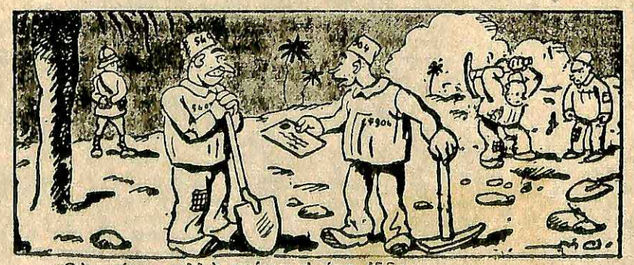

—Θὰ μείνης πολλὰ χρόνια ἀκόμη ἐδῶ;
—Εἴκοσι.
—Ἐγὼ εἶμαι ἰσόβια. Γι' αὐτὸ ὅταν θὰ βγῆς, μὴν ξεχάσης νὰ ρίξης αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο. Εἶναι ἐπεῖγον

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Σύγχρονοι διάλογοι ζώων

Τὸ λιοντάρι ἔγινε φρόνιμο

(Στὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως τὴν ἐποχὴ ποὺ, πρὸ ἐτῶν, εἶχε ἐγκατασταθῆ τὸ Ἱπποδρόμιον τοῦ Ἀμάρ. Εἶναι βράδυ καὶ οἱ ἐπισκέπται ἔχουν φύγει. Ἡ καμήλα ἔχει λυθῆ καί, κάνοντας τὸν περίπατο της, περνᾶ ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ Λιονταριοῦ).

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (χασμουριέται) : —Μπρρρ!

Η ΚΑΜΗΛΑ (φοβισμένη, ἕτοιμη νὰ φύγη) :—Τί; Τί ἔχεις;

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ:— Δὲν εἶναι τίποτε, χασμουριέμαι.

Η ΚΑΜΗΛΑ:— Ἔχεις δίκηο, ξέχασα ὅτι μεγάλωσα ἀκούγοντας τή... συμπαθητικὴ φωνούλα σου.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (μὲ κάποια ὑποψία) : — Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ λὲς μὲ κάποιον εἰρωνικὸ τόνο...

Η ΚΑΜΗΛΑ (σκυθρωπὴ, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ χανδάκι ποὺ τὴν χωρίζει ἀπ' τὸ Λιοντάρι) :— Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω, βλέπεις ὅτι στὴν Ἀφρική, κάποιος τῆς οἰκογενείας σου, ἔφαγε τὸν παπποῦ μου.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (εὔθυμα) : — Ἄ ! Ἦταν ἡ καλὴ ἐκείνη ἐποχή... (Συνερχόμενο) ἤθελα νὰ πῶ, πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Οἱ μικρὲς αὐτὲς παρεξηγήσεις ἔχουν ξεχασθῆ σή μερα. Στὴν ἔρημο, τὸ ξέρεις καλά, εἶναι ὑποχρεωτικὸ ὁ ἕνας νὰ τρώη τὸν ἄλλον, καὶ ἦταν φυσικὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ὁ παπποῦς μου.

Η ΚΑΜΗΛΑ (πειραγμένη):— Κατὰ τί ἦταν φυσικὸ αὐτό;

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (μὲ ἀγέρωχο ὕφος):— Νὰ μὲ συγχωρῆς. Δὲν θέλω νὰ σὲ προσβάλω μ' αὐτὸ, καλή μου καμήλα, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ συγκριθοῦμε. Ἀκόμα καὶ οἱ φύλακές μας κάνουν κάποια διάκρισι μεταξύ μας.

Η ΚΑΜΗΛΑ (ἔκπληκτη) : — Πῶς αὐτό;

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (μὲ ὕφος οἴκτου) : —Κύτταξε τὸ βαθὺ καὶ μακρὺ χανδάκι ποὺ περιβάλλει τὴν κατοικία μου, τὰ σίδερα καὶ τὴ χοντρὴ ἀμπάρα ποὺ κλείνει τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ μου καὶ εὔκολα θὰ καταλάβης πόσες φροντίδες παίρνουν γιὰ νὰ μὲ προστατεύσουν ἀπὸ τὴ μοχθηρία τῆς ράτσας τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐσένα, ἀντιθέτως, σ' φήνουν ἐλεύθερη, στὴ διάθεσί τους χωρὶς νὰ σὲ κλείνουν οὔτε σ' ἕνα ἁπλὸ διαμέρισμα, ὅπως τὶς ἀντιλόπες ἢ τὰ ἱσπανικὰ πρόβατα. Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει πόσο λίγο σὲ λογαριάζουν;

Η ΚΑΜΗΛΑ (σηκώνοντας τὸ κεφάλι της) :— Κάθε ἄλλο. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἁπλῶς ὅτι εἶμαι πιὸ πονηρὴ ἀπὸ σένα.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (δυσαρεστημένο) : —Πιὸ πονηρὴ ἀπὸ μένα;

Η ΚΑΜΗΛΑ (μὲ σοβαρότητα) : — Ἔ! μάλιστα, κύριε Λέων, τοὺς ἐπισκέπτας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ σὲ προστατεύουν μὲ βαθειὰ χανδάκια καὶ χονδρὰ σίδερα, ἐγὼ τοὺς ἔχω ἐξημερώσει. Βέβαια, τοὺς ἔχω ἐξημερώσει, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ ἀνεβάζω ἐπάνω στὴ ράχι μου, τρεῖς-τέσσερις ἀπ' αὐτοὺς κάθε φορά, μεγάλους καὶ μικροὺς καὶ δὲν τολμοῦν νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Γιὰ νὰ μὲ κολακεύουν μάλιστα, φαίνονται ὅτι γελοῦν καὶ διασκεδάζουν. Μόνο, καταλαβαίνω καλὰ ἀπὸ τὴν ὄψι τους ὅτι εἶνε πιὸ καθησυχασμένοι, ὅταν τοὺς κατεβάζω κάτω.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (ἀφηρημένο) : —

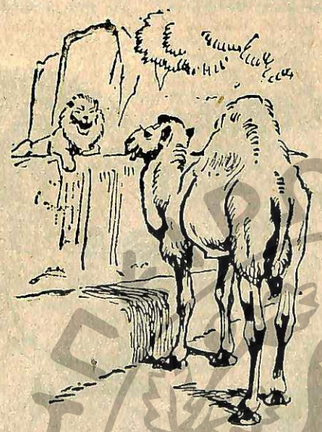

Κατὰ βάθος, αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο παράλογο.

Η ΚΑΜΗΛΑ:— Κι' ἔχω κι' ἀρκετὰ ὀφέλη ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν καλωσύνη μου, οἱ ἐπισκέπται, μοῦ προσφέρουν ψωμὶ καὶ διάφορες λιχουδιὲς, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὴν εὐχαρίστησι τοῦ περιπάτου καὶ τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (μὲ ξαφνικὴν ἔμπνευσι) :— Γιατὶ νὰ μὴν κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο; Μπρρρ! Ἡ ἐξάσκησις θὰ μοῦ κάνη καλό. Μπρρρ! Θὰ περιφέρωμαι μέσα στὴν κατασκήνωσι, ἀντὶ νὰ κάθωμαι ἐδῶ καὶ νὰ παγώνω καὶ νὰ καταμετρῶ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τοῦ κλουβιοῦ μου. Μπρρρ!

Η ΚΑΜΗΛΑ (ἀναπηδῶντας, χωρὶς νὰ τὸ θέλη σὲ κάθε βρυχηθμό) : — Δὲν θὰ καταφέρης νὰ τὸ ἐπιτύχης μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἂν βρυχᾶσαι κάθε στιγμή, ποτὲ σου δὲν θὰ ἐξημερώσης τοὺς ἀνθρώπους. Χριάζεται κάποια γλυκύτης στοὺς τρόπους.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ: Γλυκύτης! Ἄ ! Θὰ προσπαθήσω...

Η ΚΑΜΗΛΑ: — Κι' ἔπειτα, ἔχεις μιὰ κακὴ φήμη... Πάντοτε θυμοῦνται ὅτι οἱ δικοί σου εἶνε ἀγρίμια καὶ ὅτι κατεσπάρατταν ἄλλοτε τοὺς ἀνθρώπους στὸ ἀμφιθέατρο τῆς Ρώμης.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ: — Οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι τὸ ἤθελαν αὐτό. Ἀφοῦ μᾶς ἔρριχναν τοὺς ἀδελφούς τους ἀντὶ τροφῆς, αὐτοὶ δὲν εἶνε οἱ περισσότερον ὑπεύθυνοι; Ξεχνᾶς τὸν Προφήτη Δανιὴλ ποὺ οἱ ὅμοιοί του τὸν πέταξαν στὸν λάκκο τῶν λεόντων καὶ ποὺ οἱ προπάπποι μου ἀρνήθηκαν νὰ τὸν θίξουν; Κι' ἔπειτα τὸν Ἀνδροκλῆ;

Η ΚΑΜΗΛΑ:— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀνδροκλῆς;

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ:— Ἦταν ἕνας Ρωμαῖος σκλάβος, ποὺ τοὺς ἔφυγε στὴν ἔρημο καὶ πῆγε καὶ κρύφθηκε σ' ἕνα σπήλαιο. Ἐκεῖ συνήντησε ἕναν πρόγονό μου, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα ἀγκάθι ποὺ ἦταν χωμένο στὴν πατοῦσα του. Ὁ Ἀνδροκλῆς ἔβγαλε τὸ ἀγκάθι καὶ ἔδεσε τὸ πληγωμένο πόδι. Ὁ πρόγονός μου, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση, τὸν ἔτρεφε τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες μέσα στὸ ἄντρο του.

Η ΚΑΜΗΛΑ:— Πλήρωσε γενναιότατα τὸν ποδίατρό του, τὸ ἀναγνωρίζω.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ:— Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτό. Ὁ Ἀνδροκλῆς ξανασυνελήφθη καὶ κατεδικάσθη νὰ κατασπαραχθῆ ἀπ' τὰ λιοντάρια. Ἡ τύχη θέλησε, τὸν ἴδιο καιρό, νὰ αἰχμαλωτισθῆ κι' ὁ πρόγονός μου ἐκεῖνος.

Η ΚΑΜΗΛΑ:— Μαντεύω ! Βρέθηκαν καὶ οἱ δυό τους, μύτη μὲ μύτη, σὰν νὰ λέμε, μέσα στὸ τσίρκο.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ:— Βεβαίως, καὶ ὁ προπάππος μου, μ' ὅλο ποὺ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα. ὄχι μόνον δὲν πείραξε τὸν Ἀνδροκλῆ, ἀλλὰ καὶ πῆγε καὶ τοῦγλειψε τὸ χέρι. Κι' ἔκαμε τέτοια ἐντύπωσι αὐτό, ὥστε ὁ Αὐτοκράτωρ τοὺς ἐλευθέρωσε καὶ τοὺς δυό.

Η ΚΑΜΗΛΑ (συγκινημένη) :— Μὲ καταουγκίνησες...

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ:— Ὅπως βλέπεις λοιπόν, κι' ἐμεῖς ξέρομε νὰ εἴμαστε γλυκεῖς κι' εὐγενικοί. Θὰ κάμω ὅπως ἐσύ, θὰ δείχνωμαι ἀξιαγάπητος στοὺς ἐπισκέπτας... καὶ ὑποχρεωτικός. Θὰ τοὺς ἐξημερώσω ὅπως κι' ἐσύ... Θὰ τοὺς βάζω στὴ ράχι μου, ὅπως ἐσύ, μικροὺς καὶ μεγάλους. (Παρασυρμένος ἀπ' τὸ ἔνστικτο). Κι' ἂν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρεθῆ ἕνας ποὺ θὰ δείξη ὅτι φοβᾶται ἢ καλά, θὰ τὸν τραγανίσω! Μπρρρ!

(Διασκευὴ ΕΠΗΣ)

Το ωροσκόπιον του θησαυρού

Χάριν μεγαλυτέραν ευκολίαν των αναγνωστών μας, θὰ συντάσσεται ἑφεξῆς τὸ ὡροσκόπιον τῆς ἑβδομάδος κατὰ τρόπον τελείως διαφορετικὸν ἀπὸ ὅ,τι μέχρι τοῦδε, ὥστε νὰ δύνανται νὰ εὕρουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν ἀμέσως).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΑΣ

Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰς κάτωθι ὥρας, ποὺ θὰ εὐνοήσουν ἰδιαιτέρως τὰς προσπαθείας σας.

Παρασκευὴ (30) 12.30—2, Σάββατον (31) 6—8 μ.μ., Κυριακὴ (1) 9—11 π.μ. Τρίτη (3) 3—4.30, Τετάρτη (4) 8.30—11 π.μ. Ἡ Πέμπτη ὄχι μόνον δὲν θὰ εὐνοήσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ δυσχεράνῃ κάθε προσπάθειάν σας.

Τοὐναντίον ἀποφύγετε τὰς ἑξῆς ὥρας:

Παρασκευὴ (30) 9—11 π.μ., Τετάρτη (4) 3—4 μ.μ.

ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰς ὥρας:

Παρασκευὴ (30) 11—12 π.μ., Σάββατον (31) 4—6.30 μ.μ., Δευτέρα (2) 3—4.30 μ.μ., Τετάρτη (4) 10—11.30 π.μ., Πέμπτη (5) 5—7.30 μ.μ.

Τοὐναντίον μὴν προβαίνετε εἰς κανὲν διάβημα κατὰ τὰς ὥρας:

Σάββατον (31) 10—11 π.μ., Κυριακὴ (1) 4—5.30 μ.μ. καὶ Πέμπτη (5) 2—3.30 μ.μ.

ΔΙΑ ΤΑ ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ὧραι κατάλληλοι διὰ τοὺς παίκτας (ὄχι διὰ τὸν πάγκον).

Παρασκευὴ (30) 11.30 μ.μ. μέχρι τῆς 3ης πρωϊνῆς τοῦ Σαββάτου, Σάββατον (31) 8.30—11.15, Κυριακὴ (1) 5—7.30 μ.μ., Δευτέρα (2) 6—7 μ.μ., Τετάρτη (4) 10.30—1 μ.μ.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰς κάτωθι ὥρας ποὺ εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐμενεῖς:

Παρασκευὴ (30) 6—7.30 μ.μ., Σάββατον (31) 5—6 μ.μ., Κυριακὴ (1) 3—4.30 μ.μ., Δευτέρα (2) 8—9 μ.μ., Τρίτη (3) 2—3.30 μ.μ., Τετάρτη (4) 11—12.30, Πέμπτη (5) 7—8 μ.μ.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Αἰγόπτιον.— Θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ μέχρις ὅτου ἐξασφαλίσετε μίαν μόνιμον καὶ σταθερὰν θέσιν. Εἰς τοῦτο, μὴν ὑπολογίσετε πολὺ εἰς τὴν τύχην, διότι δὲν σᾶς εὐνοεῖ. Βασισθῆτε μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν πρωτοβουλίαν σας. Ἔχετε μεγάλην εὐθυκρισίαν. Ἐπωφεληθῆτε. Εἰς τὰς μισθωτὰς γενικῶς θέσεις δὲν πρόκειται νὰ προοδεύσετε, διότι ἔχετε πνεῦμα ἀνεξάρτητον καὶ δυσκόλως ὑποτασσόμενον. Ἀποφύγετε τὰ μεγάλα θαλασσινὰ ταξίδια, ποὺ ἐμπεριλείουν πολλοὺς κινδύνους γιὰ σᾶς. Ἡ ὑγεία σας θὰ εἶναι καλή, διότι εἶσθε ἰσχυροῦ ὀργανισμοῦ, τὴν ἀντοχὴν τοῦ ὁποίου ὅμως ἔχετε ἐξασθενήσει ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε ζωήν σας. Σᾶς ἀπειλοῦν ὡρισμέναι σπασμωδικαὶ ἀσθένειαι, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἡλικίαν. Αἰσθηματικῶς, θὰ δοκιμάσετε πάθη ἰσχυρὰ καὶ μόνιμα. Θὰ βραδύνετε πολὺ νὰ παντρευθῆτε. Χρήματα θ' ἀποκτήσετε ὀλίγα.

Στ. Κ., Ἀλιστράτην. Διὰ νὰ ἐπιτύχετε εἰς τὴν ζωήν, βασισθῆτε μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν σας. Ἡ τύχη μόνον εἰς δύο περιπτώσεις τῆς ζωῆς σας θὰ σᾶς βοηθήσῃ, ἡ μία τῶν ὁποίων εἶναι τὸ 1943 καὶ ἡ δευτέρα τὸ 1958. Θὰ δοκιμάσετε πολλὰς περιπετείας, ἐὰν δὲν διορθώσετε τὸ πεῖσμα ποὺ σᾶς διακρίνει. Μίαν μεγάλην μεταλλαγὴν τῆς ζωῆς σας θλέπω διὰ τὸ ἔτος 1951. Οἱ φίλοι σας ἐλάχιστα θὰ σᾶς βοηθήσουν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας. Ὑγεία σχετικῶς καλή. Θὰ ἀποκτήσετε χρήματα, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἡλικίαν. Γάμος εὐτυχὴς καὶ γόνιμος. Ἐκλέξετε ἐργασίαν ἤρεμον καὶ σταθερὰν καὶ ἀποφύγετε τὰς παρατόλμους ἐπιχειρήσεις. Μὴν ἀφήνετε τὴν δυσθυμίαν νὰ σᾶς καταλαμβάνῃ, διότι ἠμπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἐνισχύσατε τὸ θάρρος σας. Σᾶς ἐγκαταλείπει εἰς τὰς πλέον δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς σας.

Τρισεύγενη γ.— Ἐὰν δὲν ἔχω ἀκριβῆ χρονολογίαν, δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω. Προσδιορίσετέ μου περισσότερον τὴν ἡμερομηνίαν, διότι «Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον» δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐὰν δὲν μπορεῖτε, δῶστε μου στοιχεῖα διὰ τὸν σύζυγόν σας. Ἐν ἐλλείψει στείλτε μου δύο φωτογραφίας σας, μίαν προφίλ καὶ δευτέραν «ἂν φᾶς».

Γαρδένια γ.— Διαβάστε ὅ,τι γράφω εἰς τὴν Τρισεύγενην καὶ συμμερφωθῆτε καὶ σεῖς.

Ἐλπιδοφόρον.— Προσέξετε! Παρ' ὅλα τὰ καλὰ προτερήματα ποὺ σᾶς κοσμοῦν, κινδυνεύετε νὰ βυθισθῆτε καθ' ὅλην σας τὴν ζωὴν εἰς τὴν ρουτίναν, διότι σᾶς λείπει ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ τόλμη. Βλέπω σὲ σᾶς μεγάλην αἰσθηματικότητα καὶ μίαν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν, χωρὶς ὅμως δύναμιν δημιουργίας. Μεγάλη οἰκογενειακὴ ἀστάθεια. Θὰ ὑποστηριχθῆτε ἀπὸ ἰσχυρὰ πρόσωπα, χωρὶς ὅμως μεγάλην ὠφέλειαν. Βλέπω μίαν ριζικὴν ἀνατροπὴν ὅλης τῆς ζωῆς σας διὰ τὸ ἔτος 1946. Προσέξετε τὰς σχέσεις σας μὲ τὸ ἕτερον φῦλον, διότι σᾶς ἀπειλοῦν πολλαὶ ἀσθένειαι.

Ἀετιδέα.— Καὶ σὲ σᾶς, ὅπως καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σας, θὰ εἶχα νὰ συστήσω νὰ προσέξετε πολύ. Σᾶς ἀπειλοῦν πολλοὶ κίνδυνοι καὶ μεγάλαι καταστροφαί. Τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμά σας εἶναι ἡ ἀστάθεια, τὸ εὐμετάβολον καὶ ἡ μικροψυχία. Διορθῶστε τὸν χαρακτῆρα σας καὶ ἀντιμετωπίσατε θαρραλεώτερα τὴν ζωήν. Προσέξετε τοὺς φίλους σας. Θὰ ἀποπατηθῆτε εἰς πολλὰ αἰσθήματά σας. Βλέπω σὲ σᾶς οἰκογενειακὴν ζωὴν ταραχώδη καὶ ἀνώμαλον καὶ δύο γάμους. Ἐκ τῶν ὁποίων τὸν ἕνα εὐτυχῆ. Θὰ ἀνέλθετε εἰς πολὺ ὑψηλὰ ἀξιώματα, ἀλλά, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, προσέξετε! Συμβουλευθῆτε με καὶ πάλιν.

Νηρέα Κ. Λ.— Ζωὴ ταραχώδης, ἰδιόρρυθμος. Ὑψηλαὶ τάσεις, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἀδράνεια, ποὺ θὰ ἐμποδίσῃ τὴν πραγματοποίησιν πολλῶν ὀνείρων σας. Χαρακτὴρ ἰσχυρογνώμων, ἀνιχυρὰ διάνοια, ἀνάλλαγαὶ τρυφερότητος καὶ ἀστοθείας. 1) Ἡ τύχη σας εἶναι ἰδιότροπος. Θὰ ἐπιτύχετε, ἀλλὰ θὰ δοκιμάσετε πολλὰς περιπετείας. 2) Ὄχι τόσον εὐτυχῆς. Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν ἀποκτήσετε παιδιά. Μεγάλαι ἔριδες, λόγῳ διαστάσεως χαρακτήρων. 3) Πολὺ δύσκολα καὶ κατόπιν μεγάλων προσπαθειῶν. Σᾶς παρακολουθεῖ ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος τῶν φίλων λων καὶ γνωστῶν σας.

Νικ. Ρέσμ.— Τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας ποὺ ζητεῖτε μοῦ εἶνε δύσκολον νὰ σᾶς τὰς πῶ, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ μεγίστην ἐργασίαν καὶ, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Θησαυροῦ». Ἐπίσης δὲν θὰ σᾶς πῶ ἂν πρέπει νὰ πανδρευθῆτε τὴν νέαν διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε. Θὰ σᾶς πῶ μόνον ὅ,τι βλέπω σὲ σᾶς καὶ σ' αὐτήν. Τὰ συμπεράσματα βάλτε τὰ ἐγάλετε μόνος σας.— Σᾶς βλέπω ἐξαιρετικὰ φιλόδοξον, ἐγωιστὴν καὶ ὀλίγον ἀρριβιστὴν εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Ὅλα αὐτὰ κάτω ἀπὸ μίαν φαινομενικὴν ἀπάθειαν. Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ διὰ νὰ ἀνέλθετε εἰς πολὺ ὑψηλὰ ἀξιώματα. Καὶ θὰ ἐπιτύχετε, ἔπειτα ὅμως ἀπὸ μεγάλους ἀνταγωνισμούς. Αἱ συμπάθειαί σας θὲν ἔχουν μεγάλην σταθερότητα. Ἡ ζωή σας σᾶς ἐπιφυλάσσει πολλὰ ἀπρόοπτα, γενικῶς ὅμως διέπεται ἀπὸ μίαν διαρκῆ τάσιν ἀνόδου. Τὸ περιβάλλον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεσθε διάκειται ἐχθρικῶς ἀπέναντί σας καὶ ἡ ἐχθρότης του αὐτὴ θὰ ἐκδηλωθῇ μίαν ἡμέραν.— Ἡ φίλη σας εἶναι πολὺ αἰσθηματική, ἀλλὰ συγχρόνως ἀρκετὰ φιλόδοξος καὶ πείσμων. Οἱ θυμοί της περνοῦν πολὺ σύντομα. Θὰ σᾶς εἶναι πιστή, ἀλλὰ διαρκῶς θὰ ζητῇ μίαν ζωὴν πολυδάπανον καὶ γεμάτην ἀπὸ διασκεδάσεις. Αἱ τάσεις της αὐταὶ θὰ ἐκδηλωθοῦν περισσότερον μετὰ τὸν γάμον της. Θὰ σᾶς βοηθήσῃ ὅμως πολὺ εἰς τὴν σταδιοδρομίαν καὶ τὰς ἐπιδιώξεις σας, γενικῶς δὲ εἰς τὴν τάσιν ἀνόδου ποὺ σᾶς χαρακτηρίζει. Εἶναι γυναῖκα ποὺ θὰ ζήσῃ μὲ μεγάλας τιμάς, ἀλλ' ἡ ὁποία συγχρόνως θὰ δοκιμάσῃ καὶ τρομερὰς πτώσεις, πού, ὅμως, θὰ ἐπανορθωθοῦν συντόμως.

Μ. Φ. Ζ. Ἔχετε ἀρκετὴν εὐκινησίαν καὶ ὑπάρχουν μεγάλαι πιθανότητες νὰ ἐπιτύχετε, κατόπιν μεγάλων ὅμως προσπαθειῶν. Τὴν ἐπιτυχίαν σας ὅμως τὴν βλέπω ἔπειτα ἀπὸ 7 ἢ 8 χρόνια καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὸν γάμον δὲν θὰ εἶσθε πολὺ εὐτυχισμένη. Μὴν βιασθῆτε. Ἐλκύετε πολὺ τὸ ἰσχυρὸν φῦλον, ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ συγκρατήσετε. Καὶ αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὰ αἰσθήματά σας ὑφίστανται διαρκῶς μεταβολάς καὶ εἰς τὸ ὅτι ἔχετε μίαν φυσικὴν ἀδυναμίαν διὰ νὰ τὰ ἐκδηλώσετε ὅλως θὰ ἐπιθυμούσατε. Σᾶς ταιριάζουν περισσότερον τὰ φανταχτερὰ χρώματα καὶ ἰδίως τὰ κόκκινο. Ἐὰν σᾶς εἶναι δυνατόν, κάμετε ἕνα γρυσὸ ἢ πλατινένιο βακτυλίδι, στολισμένο μὲ ἕνα μικρὸν ἀμέθυστον. Θὰ τὸ παραγγείλετε μίαν Τρίτην εἰς τὰς 12 τὸ μεσημέρι καὶ θὰ τὸ φορέσετε τὴν ἑπομένην Τρίτην καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν. Διὰ τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, χωρὶς στοιχεῖα. Συμβουλευθῆτε με καὶ πάλιν.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πυτυρίδαν καὶ Τριχόπτωσιν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθῆναι. Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Η ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ὁ περίφημος Γάλλος εὐθυμογράφος Τριστὰν Μπερνάρ, ἔκανε τὴν θητεία του σὲ μιὰν ἐπαρχιακὴ φρουρά, ὅταν, δυὸ μέρες πρὸ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἔλαβε μιὰν ἐπείγουσα πρόσκλησι ἀπὸ ἕναν φίλο του, ποὺ τὸν προσκαλοῦσε νὰ κάμῃ τὰ ἀδύνατα δυνατά, γιὰ νὰ ἔλθῃ στὸ Παρίσι. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ καινούργιου χρόνου θὰ ἔκαναν ἕνα τρικούβερτο γλέντι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ λείψῃ.

Ἡ πρόσκλησις ἦταν ἀρκετὰ δελεαστική, ἀλλὰ πῶς νὰ κάμῃ γιὰ νὰ πάρῃ ἄδεια; Ἐσκέφθηκε λίγο καὶ ἔπειτα ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ λοχαγοῦ του.

— Λοχαγέ μου, εἶπε μὲ περίλυπο ὕφος, ἡ μητέρα μου εἶναι βαρειὰ ἄρρωστη καὶ θέλει νὰ μὲ ἰδῇ... Ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἄδεια σαράντα ὀκτὼ ὡρῶν γιὰ νὰ τρέξω στὸ Παρίσι...

— Πῶς τὸ ἔμαθες πὼς εἶναι ἄρρωστη;

— Λοχαγέ μου, εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴν ἴδια, ἀπήντησε ὁ Τριστὰν Μπερνάρ, ποὺ δὲν ἦταν παρασκευασμένος σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Ὥστε σοῦ ἔγραψε ὅτι εἶναι βαρειὰ ἄρρωστη!, ἔκαμε ὁ λοχαγός, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ στρατιώτης ποὺ ἦταν μπροστά του ἔλεγε ψέματα. Μὴν ἀνησυχῆς, φίλε μου, γιατὶ μόλις πρὸ ὀλίγου ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημά της μὲ τὸ ὁποῖον μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἔγινε ἐντελῶς καλὰ καὶ δὲν σὲ χρειάζεται πιά.

Ὁ Τριστὰν Μπερνὰρ ξεροκατάπιε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Τὸ «κόλπο» δὲν εἶχε ἐπιτύχει. Ἐχαιρέτησε κανονικὰ καὶ ἔφυγε.

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὸ πάθημά του. Καί, σὲ λίγη ὥρα, ξαναγύρισε καὶ πάλι.

— Λοχαγέ μου, εἶπε, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι στὸ λόχο μας ὑπάρχουν δυὸ τρομεροὶ ψεῦτες.

— Χμ!, ἔκαμε ὁ λοχαγός. Καὶ ποιοὶ εἶναι;

— Ὁ πρῶτος εἶμαι ἐγώ, λοχαγέ μου. Δὲν ἔχω μητέρα. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον τὸν ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα...

ΤΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

Τὰ ἐπιδόματα καὶ οἱ πρόσθετοι μισθοί, ποὺ παίρνουν οἱ ὑπάλληλοι κάθε Πρωτοχρονιά, δὲν εἶναι ἐφεύρεσις σημερινή. Αὐτὸ γινόταν ἀπὸ τὰ πιὸ παλιὰ χρόνια. Ἕνα ἀραῖο ἀνέκδοτο ποὺ ἀναφέρεται σ' αὐτὴ τὴ συνήθεια εἶναι τὸ ἑξῆς:

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος 18ος, προκειμένου νὰ γίνῃ ἡ διανομὴ αὐτῶν τῶν ἐπιδομάτων γιὰ τὸ ἔτος 1818, ἐκάλεσε τὸν ὑπουργό του ἀββὰ ντὲ Μοντεσκιὲ καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κατατάξῃ τοὺς ὑπαλλήλους σὲ τρεῖς κατηγορίες ἀναλόγως τοῦ μισθοῦ ποὺ ἔπαιρναν. Στὴν πρώτη θὰ ἔδιναν 1.000 φράγκα, στὴ δεύτερη 500 καὶ στὴν τρίτη μόνον 100.

Ὁ ἀγαθὸς ἀββὰς ἔκαμε ἀμέσως τὴ διανομή. Στοὺς ὑπαλλήλους ποὺ ἐπαίρναν μισθὸ 1.000 φράγκα, καθώρισε τὸ ἐπίδομα τῆς πρώτης κατηγορίας, δηλαδὴ 1.000 φράγκα, σ' ἐκείνους ποὺ ἐπαίρναν μισθὸ 1800 φράγκα, τὸ ἐπίδομα τῆς δευτέρας κατηγορίας, δηλαδὴ 500 φράγκα, καί, τέλος, σ' ἐκείνους ποὺ ἐπαίρναν μισθὸ 3.000 φράγκων τὸ ἀσήμαντο ἐπίδομα τῶν 100 φράγκων.

Ὅταν ἐπῆγε τὸ διάταγμα πρὸς ὑπογραφήν, ὁ Λουδοβῖκος 18ος ἐξεπλάγη πολὺ ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς διανομῆς, ποὺ τὴν ἤθελε τελείως διαφορετική.

— Ἐκάματε λάθος, κύριε ἀββᾶ, εἶπε. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ διανομὴ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

— Γιατί, Μεγαλειότατε;

— Σ' ἐκείνους ποὺ παίρνουν μεγαλύτερο μισθὸ θὰ δώσετε τὰ μεγαλύτερα ἐπιδόματα καὶ σ' ἐκείνους ποὺ παίρνουν μικρὸ μισθὸ ἐπίδομα ἀνάλογο.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄδικο, Μεγαλειότατε. Ἀπὸ τὸ ἐπίδομα ἔχουν ἀνάγκην ἐκεῖνοι ποὺ παίρνουν μικρὸ μισθὸ καὶ ὄχι ἐκεῖνοι ποὺ παίρνουν μεγάλο.

Ἀλλ' ὁ Λουδοβῖκος ἐπέμενε. Αὐτὸ γινόταν ἀπὸ χρόνια στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας. Πῶς τώρα θὰ ἄλλαζαν τὶς συνήθειες;

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀββὰς ντὲ Μοντεσκιὲ ἐπέμεινε ἐπίσης. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν βασιλικὴν ἐντολή, παρητήθη.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ

Σὲ πολλὰ σπίτια τοῦ Λονδίνου παίζουν ἕνα περίεργο παιχνίδι τὴν ἡμέρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Κάθονται γύρω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι καὶ παίρνουν ὁ καθένας ἐμπρός του ἕνα αὐγό. Στὴ μέση τοποθετοῦν ἕνα πιάτο, ὅπου μπαίνουν οἱ πόστες τῶν παικτῶν. Καὶ περιμένουν... Τί; Νὰ ἔλθῃ καμμιὰ μύγα νὰ κάθησῃ ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τ' αὐγά! Τότε ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖον ἀνήκει αὐτὸ τὸ αὐγό, κερδίζει τὰ χρήματα ποὺ εἶναι στὴ μέση.

Τὸ παιχνίδι λέγεται «τασσέ» καὶ τὰ μέλη τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας τρελλαίνονται μ' αὐτό. Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ 1928, ὁ λόρδος Ντύρχεμ ἔχασε 70.000 στερλίνες στὸ «τασσέ» καὶ ὁ σὲρ Ἀρτόμπλαντ Γκένταλς ἐκέρδισε 62 χιλιάδες στερλίνες!

Ὁ Ἀνρὺ Μυρζέ, ὁ πασίγνωστος συγγραφεὺς τῶν «Μπόεμ», ἦταν μανιώδης φαρσέρ. Καὶ ἐσκάρωνε διαρκῶς ὡραιότατες φάρσες σ' ὅλους τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωστούς του.

Συνέβη, λοιπόν, κάποτε, νὰ γιορτάσῃ τὴν Πρωτοχρονιὰ μαζὶ μὲ τὸν περίφημο ζωγράφο Γκαβαρνὶ καὶ ἄλλη πολυάριθμη συντροφιά.

Στὴ Γαλλία, ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως, δὲν βάζουν νόμισμα μέσα στὴν πήττα, ἀλλὰ ἕνα ξερὸ κουκί. Ὅποιος τὸ βρίσκει, εἶναι ὁ τυχερός, ἀλλὰ δὲν παίρνει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κουκί. Κάποτε μάλιστα πληρώνει στὰ γερὰ αὐτὴ τὴν εὔνοια τῆς τύχης. Αὐτὸ συνέβη καὶ ἐκείνη τὴ χρονιά. Εἶχε συμφωνηθῆ ὅτι ὁ τυχερὸς ποὺ θὰ ἔβρισκε τὸ κουκὶ θὰ ἐπλήρωνε ὅλα τὰ ἔξοδα.

Ὅταν ἐμοίρασαν τὴν πήττα, ὁ Γκαβαρνὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ κουκὶ ἦταν στὸ δικό του κομμάτι. Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ἦταν πολὺ πτωχὸς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καί, κατὰ μιὰ σύμπτωσι ποὺ δὲν ἦταν καθόλου περίεργη, δὲν εἶχε οὔτε φράγκο μαζί του. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Νὰ πῇ ἐμπρὸς σ' ὅλη τὴ συντροφιὰ ὅτι ἦταν ἀπένταρος;

Ἐπῆρε τότε μιὰν ἡρωϊκὴ ἀπόφασι. Κατάπιε στωϊκώτατα τὸ κουκί, χωρὶς νὰ πῇ τίποτα.

Ὅταν ὅμως ὅλοι ἔφαγαν τὸ κομμάτι τους, ἀλληλοκυττάχθηκαν μὲ ἀπορία. Λοιπόν; Δὲν εἶχε βρῆ κανεὶς τὸ κουκί;

Μόνον ὁ Γκαβαρνὶ φαινόταν κάπως ταραγμένος. Ὁ Μυρζὲ ὅμως δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβῆ. Καὶ παίρνοντας ἕνα ἀνήσυχο ὕφος, εἶπε:

— Διάβολε! Ἔχει γοῦστο νὰ κατάπιε κανεὶς τὸ κουκί! Καί, ξέρετε, δὲν ὑπάρχει δραστικώτερο δηλητήριο ἀπὸ τὸ ψημένο κουκί. Ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει μέσα σὲ δυὸ-τρεῖς ὧρες.

Ὁ Γκαβαρνί, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγινε κατακίτρινος. Καί, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε σὲ κανέναν, ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἔτρεξε στὸ γειτονικὸ φαρμακεῖο, ὅπου ἐπρομηθεύθη διάφορα καθαρκτικὰ καὶ ἄρχισε νὰ τὰ πίνῃ τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μυρζὲ τὸν ἐπισκέφθηκε σπίτι του. Ἦταν πτῶμα ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ τὸν τρόμο ποὺ εἶχε δοκιμάσει. Ὡς τόσο, εἶχε ἀκόμη τὴν ψυχραιμία γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Μυρζέ.

— Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή! τοῦ φώναξε μόλις τὸν εἶδε ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα. Ἀλλ' ὁ Μυρζὲ δὲν τὸν ἄφησε στοὺς ἐνθουσιασμούς του. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας καὶ τὸν πῆρε μαζί του γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴ διασκέδασι τῆς προηγούμενης νύχτας.

ΕΚΡΗΞΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙΣΜΑ

Σε μιὰ πόλι τῆς Γερμανίας συνέβη πρὸ ἡμερῶν ἕνα ἐξαιρετικὰ περίεργο δυστύχημα. Ἕνας κύριος χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας καὶ τὸ σπίτι ἀνετινάχθη στὸν ἀέρα. Αὐτὴ ἡ φοβερὴ συνέπεια ἐνὸς συνηθισμένου κουδουνίσματος συνέβη γιατὶ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ἔλειπαν οἱ ἔνοικοι καὶ ἀπὸ ἀπροσεξία των ἦσαν ἀνοικτὰ τὰ κλειδιὰ τοῦ γκαζιοῦ. Ὁ ἐπισκέπτης ὁ ὁποῖος δὲν ἀντελήφθη τὴ μυρουδιὰ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι ποὺ ἦταν ἠλεκτρικὸ καὶ ἐπροκάλεσε τὴν ἔκρηξι.

ΕΝΑΝ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΧΡΟΝΟ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Ἕνας Σουηδὸς ἐμέτρησε πόσον καιρὸ κάθεται μιὰ γυναῖκα στὸν καθρέφτη. Συνήθως ὅταν γίνεται ἡ ἐρώτησις αὐτὴ οἱ ἄντρες σας ἀπαντοῦν συνεχῶς : «Ἕνα χρόνο»! Ἐὰν ὅμως ρωτήσετε μιὰ κυρία, θὰ σᾶς πῇ: ἕνα λεπτό! Ἡ στατιστικὴ τοῦ Σουηδοῦ μᾶς δίδει ἀκριβεῖς ἀριθμούς. Τὰ νέα κορίτσια χάνουν καθημερινῶς 15 λεπτὰ στὸν καθρέφτη. Αὐτὸ μᾶς κάνει 180 ὧρες τὸ χρόνο. Σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν, λοιπόν, μιὰ γυναῖκα ἔχει μείνει περισσότερο ἀπὸ 10.000 ὧρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη της, δηλαδὴ ἀκριβῶς 420 ἡμέρες — περισσότερο ἀπὸ ἕναν χρόνο.

Μὴν βιάζεστε ὅμως, κύριοι, νὰ χαμογελάσετε εἰρωνικά, γιατὶ ἄλλες τόσες ὧρες, ἴσως καὶ περισσότερες, χάνετε ἐσεῖς γιὰ τὸ ξύρισμα, γιὰ τὴ χωρίστρα σας, γιὰ τὸ δέσιμο τῆς γραβάτας κλπ.

ΣΚΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΑΥΓΙΖΟΥΝ

Ὅτι ὑπάρχουν 70 διαφόρων εἰδῶν σκυλιά, ἴσως νὰ τὸ ξέρετε. Ἀλλὰ τὸ ὅτι ὑπάρχουν σκυλιὰ ποὺ... δὲν γαυγίζουν, αὐτὸ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ξέρετε. Κι' ὅμως σὲ μιὰ ἔκθεσι σκύλων στὸ Λονδῖνον ἐξετέθησαν τέτοια σκυλιά. Εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ ἡ ράτσα τους ὀνομάζεται «Μπασένκι».

ΜΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΥΠΟ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ

Ἡ Γκλόρια Ροὺφ ἦταν πολὺ μικρὴ ὅταν ἔχασε τὸν πατέρα της. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ μητέρα της καὶ οἱ συγγενεῖς της ἦσαν πλούσιοι κι' ἔτσι δὲν στερήθηκε τίποτε. Ὅταν ἔγινε 18 ἐτῶν, ἕνα βράδυ γύρισε λιγάκι ἀργότερα σπίτι της, ὅταν, ξαφνικά, σ' ἕναν ἔρημο δρόμο, πετάχτηκαν 4 ἄνδρες ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι καὶ τῆς εἶπαν νὰ τοὺς δώσῃ ὅσα λεπτὰ εἶχε ἐπάνω της. Τοὺς τὰ ἔδωσε. Ἦσαν περίπου 29 δολλάρια. Οἱ λωποδύτες ἔμειναν εὐχαριστημένοι κι' ἔφυγαν.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖ μόλις τοὺς εἶπε τί τῆς εἶχε συμβῆ, τῆς παρουσίασαν καμμιὰ τριανταριὰ φωτογραφίες, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἀνεγνώρισε τοὺς λωποδύτες τῆς προηγουμένης βραδυᾶς.

Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης ἔφθασε. Ἀνάμεσα στοὺς λωποδύτες βρισκόταν κι' ἕνας ποὺ ὠνομάζετο κι' αὐτὸς Ροὺφ κι' ὅπως κατάλαβε ἡ Γκλόρια ἀπὸ μερικὲς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ δικαστής, ἦταν ὁ... πατέρας της.

ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ἕνας καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου ἐργάζεται μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὰς ἀπὸ πολλὰ χρόνια σὲ μιὰ πολὺ σπουδαία ἐργασία. Πρόκειται νὰ φτιάξουν στρατιῶτες μολυβένιους μὲ στολὴ καὶ ὅπλα διαφόρων ἐποχῶν καὶ νὰ ἱδρύσουν ἕνα μουσεῖο, ὅπου θὰ ὑπάρχουν ἐκτεθειμένες ὅλες οἱ μεγάλες μάχες τῆς ἱστορίας. Κάθε πρόσωπο γίνεται ἀντικείμενον εἰδικῶν μελετῶν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐργάζονται ἕνας ἱστορικὸς ἕνας διακοσμητικὸς καὶ ἕνας ζωγράφος. Μέχρι σήμερα ἔχουν κατασκευασθῆ 80.000 στρατιῶτες καὶ 8. χιλιάδες ἄλογα. Ἡ ὅλη ἐργασία ὑπολογίζεται ὅτι θὰ τελειώσῃ μετὰ 40 χρόνια, ἐὰν βέβαια ἐν τῷ μεταξὺ δὲν γίνῃ κανένας καινούργιος πόλεμος καὶ ἀναγκάσῃ τοὺς ὀργανωτὰς τοῦ πρωτοτύπου μουσείου νὰ ἐργασθοῦν ἀκόμη.

ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἕνας ἐργοστασιάρχης ἐπίπλων στὸ Λονδῖνον γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴ γυναῖκα του ποὺ τὸν τυραννοῦσε, ἐνόσω ζοῦσε, ἐσκέφθηκε τὸν ἑξῆς περίεργο τρόπο ἐκδικήσεως : Ἔκανε τὴν διαθήκη του, κι' ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία του, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ σεβαστὴ σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ στὴ σύζυγό του ἄφησε μόνο μιὰ λίρα. Ἡ σύζυγος κατέφυγε τώρα στὰ δικαστήρια καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἦταν ἀνισόρροπος.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΟΦΗΣ ΙΔΕΑ

Ἡ μὶς Πόλυ Βάρντ, μία νεαρὰ χορεύτρια στὸ Λονδῖνον, ἐσκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνῃ κατι γιὰ νὰ τὴν προσέξῃ ὁ κόσμος. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ καταφέρῃ νὰ πάρῃ ἄδεια νὰ μπῇ στὸ κλουβὶ τῶν λύκων. Πράγματι τῆς ἐδόθη ἡ ἄδεια γιατὶ οἱ λύκοι εἶχαν ἐξημερωθῆ πλέον, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν κάνῃ πολλὲς κινήσεις. Αὐτὴ ὅμως ἐθεώρησε καλὸν νὰ φορέσῃ τουαλέττα χοροῦ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ χορεύῃ ἀνάμεσα στοὺς λύκους. Ὁ χορός της τοὺς ἀγρίεψε καὶ ὥρμησαν νὰ τὴν κατασπαράξουν. Οἱ φύλακες μόλις ἐπρόφθασαν νὰ τὴν σώσουν, ἀλλὰ σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὴν ἄλλη μέρα, ὅλο τὸ Λονδῖνον μιλοῦσε γι' αὐτήν· Ἀλλὰ δὲν βρίσκετε πὼς ἡ ρεκλάμα αὐτὴ εἶναι λιγάκι.., ἀκριβή;

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΑ

Πρὸ πολλῶν μηνῶν στὴ Βαρσοβία εἶχε χαθῆ μιὰ μικρούλα 16 ἐτῶν καὶ παρ' ὅλες τὶς ἐνέργειες τῆς ἀστυνομίας δὲν εἶχε βρεθῆ. Πρὸ ἡμερῶν ἡ ἀστυνομία συνέλαβε μιὰν ὁλόκληρη λωποδυτικὴ σπεῖρα. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς σπείρας ἦταν ἕνας νέος 25 ἐτῶν, ὡραιότατος, μεταξὺ δὲ τῶν συμμοριτῶν ἕνας νεαρώτατος ξανθός. Ὁ ξανθὸς αὐτὸς νεαρὸς ἦταν.·. ἡ μικρούλα ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας εἶχε γνωρισθῆ πέρυσι καὶ τὸν ἀγάπησε τόσο πολὺ ὥστε δὲν τὸν ἄφησε οὔτε ὅταν τῆς ὡμολόγησε ὅτι ἦταν ἀρχηγὸς λωποδυτικῆς σπείρας. Μάλιστα, ὅταν τῆς ἐπρότεινε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησι καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τοῦ ὑπέδειξε τὰ σπίτια τῶν συγγενῶν της ποὺ ὑπῆρχαν πράγματα ἀξίας!

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Στὸ Παρίσι μιὰ νέα ἔχασε τὸ τελευταῖο τραῖνο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ γιὰ νὰ πάῃ σπίτι της, ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προάστεια τῆς πόλεως, καὶ πῆγε νὰ πάρῃ ἕνα ταξί. Σ' ἕνα αὐτοκίνητο βρσκονταν δυὸ σωφὲρ καὶ τῆς ἐπρότειναν νὰ τὴν πάνε αὐτοί. Ἡ νέα ἐδέχθηκε, ὅταν ὅμως τὸ αὐτοκίνητο διέσχιζε ἕνα δάσος, οἱ δυὸ ἄνδρες τῆς ἐπετέθησαν, τὴν ἐκακοποίησαν, τῆς πῆραν τὴν τσάντα της, ποὺ εἶχε 300 φράγκα καὶ τὴν ἄφησαν ἀναίσθητη κι' ἔφυγαν.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΧΩΡΙΣ ΔΕΙΚΤΑΣ

Μὴ νομίσετε πὼς πρόκειται γιὰ καμμιὰν ἐφεύρεσι. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Πρόκειται γιὰ ἕνα ρολόϊ ποὺ βρίσκεται στὸ σταθμὸ μιᾶς πόλεως τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Τὸ ρολόϊ αὐτὸ δείχνει... ἢ μᾶλλον ἔπρεπε νὰ δείχνῃ τὴν ὥρα στοὺς ταξιδιώτας. Δὲν ἔχει ὅμως δείκτας κι' ἐπομένως δὲν μπορεῖ νὰ δείξῃ τὴν ὥρα, ἡ ὁποία δίδεται ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο τοῦ σταθμοῦ. Τὸ ρολόϊ αὐτὸ εἶναι χρόνια τώρα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Ἕνας μεθυσος ποὺ ἐκακοποίησε τὴ γυναῖκα του σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

Ὁ Αὔγουστος Δουμπροσά, 37 ἐτῶν, ὑποπροϊστάμενος σ' ἕνα γκαράζ, μέθυσε ἕνα βράδυ, πῆγε σπίτι του κι' ἄρχισε νὰ ξυλοκοπῇ ἀγρίως τὴ γυναικα του καὶ τὰ μικρά του παιδιά. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα του γιὰ νὰ σωθῇ πῆγε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της. Κατὰ τὶς 3½ τὸ πρωῒ ὁ σύζυγος ἐνεφανίσθη μεθυσμένος ἀκόμη στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς του κι' ἐζήτησε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του νὰ γυρίσῃ σπίτι. Ἔσπασε ἕνα ξύλο τῆς πόρτας γιὰ νὰ μπῇ διὰ τῆς βίας. Ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρίας Δουμπροσὰ ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀστυνομία βγαίνοντας ἀπὸ ἕνα ὑπόγειο· Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε ἡ ἀστυνομία, ὁ μέθυσος εἶχε φύγει. Δὲν ἀργησε νὰ ξαναγυρίσῃ, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὡπλισμένος μὲ μιὰ καραμπίνα, μὲ τὴν ὁποία ἀπειλοῦσε τοὺς ἀστυνομικούς. Σὲ μιὰ στιγμὴ δέ, σηκώνοντας τὸ ὅπλο του, τὸ στήριξε στὸν κρόταφο ἐνὸς ἀστυνομικοῦ καὶ θὰ πυροβολοῦσε ἂν ἕνας ἄλλος, θέλοντας νὰ σώσῃ τὸ συνάδελφό του, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν ἐπυροβόλησε στὸ στῆθος. Ὁ μεθυσμένος ἔπεσε νεκρός!

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ..

Ἕνας ἰατρὸς Ἀμερικανὸς ἔπεσε ἀπ' τὸ δέκατο πέμπτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας, μέσα στὸ χῶρο ποὺ κυκλοφορεῖ τὸ ἀσανσὲρ καὶ δὲν ἔπαθε σχεδὸν τίποτε.

Ὁ γιατρὸς Ρόσταισερ ἐπῆγε νὰ κάμῃ ἐπίσκεψι σὲ μιὰ συγγενῆ του σ' ενα ξενοδοχεῖο της Νέας Ὑόρκης. Φεύγοντας, θέλησε νὰ πάρῃ τὸ ἀσανσέρ, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ κι' ὅτι τὸ κλουβὶ δὲν ἦταν ἐκει. Προχώρησε κι' ἔπεσε, ἀλλὰ πρόφθασε κι' ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ μεταλλικὸ σύρμα τοῦ ἀσανσὲρ μὲ τὰ δυό του χέρια. Οἱ σάρκες του σχίσθηκαν μέχρι τὰ κόκκαλα, ἀλλὰ δὲν ἄφησε τὸ σύρμα κι' ἔτσι κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς κάτω χωρὶς κανένα ἄλλο τραῦμα. Δὲν ἔχασε ὅμως καθόλου τὴν ψυχραιμία του καὶ μάλιστα ζήτησε ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔτρεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν ἕνα τσιγάρο.

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΗ

Ἕνα κωμικὸ ἐπεισόδιο συνέβη κατὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι τοῦ Λόρδου Χάλιφαξ. Ἐνῷ τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει, χτύπησε μονομιᾶς τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου κι' ἐσταμάτησε. Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἁμαξοστοιχίας ἔσπευσαν ἔντρομοι, καὶ σὲ λίγο ἀνεκάλυψαν ὅτι ὅλη τὴ φάρσα τὴν ἔκανε μιὰ ἐπιβάτις Ἐγγλέζα, ἡ ὁποία εἶχε κάνει λάθος στὸ τραῖνο καὶ ὅταν τὸ ἀντελήφθη χτύπησε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου. Μ' ὅλη της δὲ τὴν ἀπάθεια κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο σκασμένη στὰ γέλια.

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΠΕΤΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΕΚΤΟ ΠΑΤΩΜΑ

Πρὸ ἡμερῶν εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία ὅτι τὴν προηγουμένην νύχτα μιὰ νέα γυναῖκα ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἕκτου πατώματος μιᾶς πολυκατοικίας. Νόμισαν στὴν ἀρχὴ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας. Ἀλλὰ ὅταν ἔπεσκέφθηκαν τὸν σύζυγο τοῦ θύματος, αὐτὸς εἶπε μερικὰ πράγματα ποὺ ἔβαλαν σὲ ὑποψίες τοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος. Εἶπε ὅτι εἶχε φιλονεικήσει μὲ τὴ γυναῖκα του, γιατὶ τὸν ἐζήλευε τρομερά. Σὲ μιὰ στιγμὴ θυμοῦ ἔκανε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ καθὼς περνοῦσε τὸ κατῶφλι ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ παραθύρου καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ γυρίσῃ ἡ γυναῖκα του εἶχε πέσει ἀπ' τὸ παράθυρο. Παρ' ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶπε, ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ ἴδιος τὴν εἶχε ρίξει σὲ μιὰ στιγμὴ μέθης καὶ φοβερῆς ζηλοτυπίας.

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΚΟΜΜΩΤΗΣ

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς ἱμπρεσάριος Τζὶμ Οὐϊντερνατ ἀνήγγειλε πρὸ ἡμερῶν ὅτι θὰ παρουσιάσῃ ἕναν θαυματουργὸν κομμωτὴ ἐνώπιον τοῦ κοσμικοῦ κοινοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ κομμωτὴς αὐτὸς εἶναι ὁ Κέννεθ Κρίστυ, ὁ ἐφευρέτης τῆς «κομμώσεως θαῦμα». Ὁ Κρίστυ ἦταν ἐπὶ δώδεκα χρόνια κουρεὺς σ' ἕνα μικρὸ κομμωτήριο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅταν τοῦ ἔφεραν κάποιον, ποὺ εἶχε χτυπήσει σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα καὶ ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ τὸν χτενίσῃ ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν φαίνεται τὸ τραῦμα του. Ὁ κουρεὺς ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πελάτη του, ἀνεκάλυψε τὸ μυστικό. Ὅλα τὰ μαλλιά, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ σκληρὰ, ἔχουν φυσικὲς ἀόρατες σκάλες καὶ ἀρκοῦν τὰ δάχτυλα γιὰ νὰ κάνουν μιὰ περμανάντ ὄχι προσωρινὴν ἀλλὰ διαρκείας. Τί εὐκολα, θὰ σκεφθοῦν οἱ σύζυγοι καὶ τί.. φθήνια!

Η ΑΞΙΑ ΕΝΟΣ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΥ ΤΟΥ ΝΤΟΥΤΣΕ

Οἱ ἰταλικὲς ἐφημερίδες γράφουν ὅτι τελευταίως ἐπωλήθη στὸ Λονδῖνον τὸ αὐτόγραφον ἑνὸς ἄρθρου τοῦ Μουσσολίνι ποὺ ἐδημοσιεύθη στὴν ἐφημερίδα «Πόπολο ντ' Ἰταλία» τὴν 28 Μαΐου 1921. Τὸ χειρόγραφο τοῦ Ντοὺτσε, γράφουν, εἶναι περιζήτητο ἀπὸ τοὺς συλλέκτας αὐτογράφων. Ἐπωλήθη σ' ἕναν συλλέκτη γιὰ ἑκατὸ λίρες στερλίνες, δηλαδὴ 55.000 δραχμές. Ὁ φασιστικὸς Τύπος τονίζει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα τιμὴ ποὺ δίδεται γιὰ αὐτόγραφον διασήμου ἀνδρός. Καὶ μέχρις ἑνὸς ὡρισμένου σημείου, οἱ ἰταλικὲς ἐφημερίδες δὲν ἔχουν ἄδικο. Πράγματι ἀνκρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν τιμὴν ποὺ πωλήθηκαν μέχρι σήμερα αὐτόγραφα διασήμων ἀνδρῶν, τὸ τοῦ κ. Μουσσολίνι κατέλαβε μίαν περιφανῆ θέσιν εἰς τὸ τιμολόγιον. Ἕνα αὐτόγραφον π. χ. τοῦ Ροὺσβελτ, σημειωτέον, κοστίζει μιὰ λίρα,

Τὸ Χριστουγεννιάτικο Αἴσθησιν ἐπροκάλεσε ἡ ἑορτὴ ποὺ ἔδωσε ἡ νεαρὰ στὰρ καὶ διάσημη χορεύτρια Ἔβελιν Μπρούκς ἡ ὁποία παρέθεσε πλουσιώτατον γεῦμα εἰς σεβαστὸν ἀριθμὸν συναδέλφων της. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐπεφύλαξε μίαν ἔκπληξιν στοὺς καλεσμένους της γιὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁπότε ἕνας σερβιτόρος ἔφερε τὴν ἴδια μέσα σὲ μιὰ μεγάλη πιατέλα μὲ τὸ κοστοῦμι τοῦ χορεύτου της καὶ τὴν ἀπέθεσε στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ. Ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας καὶ τὰς ἐπευφημίας τῶν συνδαιτημόνων ἡ Ἔβελιν ἐχόρευσε ἕναν τρελλὸν ἀμερικάνικον χορὸ ἐπάνω στὸ τραπέζι προσέχοντας μόνο ἰδιαιτέρως... νὰ μὴ σπάσῃ τὰ ἀκριβώτατα σερβίτσια της.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντοῦλες

Μία ἀπὸ τὶς καλές μου ἀναγνώστριες μοῦ ζητεῖ τὴν γνώμην μου ἂν γιὰ Πρωτοχρονιάτικο δῶρο εἶνε πρέπον νὰ διαλέγῃ κανεὶς κάτι τι χρήσιμο ἢ τοὐναντίον κάτι τι ποὺ νὰ εἶνε ἁπλῶς ὄμορφο καὶ νὰ προξενῇ εὐχαρίστησι σ' αὐτὸν ποὺ τὸ λαβαίνει.

Ἡ φίλη ἀναγνώστρια μὲ βάζει σὲ λιγάκι δύσκολη θέσι, γιατί μὲ ἀναγκάζει νὰ συμβιβάσω τὰ ἀσυμβίβαστα. Ἂν ἐξετάσωμε τὸν ἑαυτό μας καὶ κρίνωμε ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια, θὰ βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι τὰ καλύτερα δῶρα, ἐκεῖνα ποὺ λαβῇ ποὺ δεχόμαστε μὲ τὴ μεγαλύτερη χαρὰ εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἐκπληρώνουν μία ἄμεση ἀνάγκη μας, ἀλλὰ εἶνε δῶρα χαριτωμένα. Ἴσως ἑνίοτε καὶ περιττά, ποὺ δὲν θὰ σκεπτόμαστε ποτὲ νὰ τ' ἀγοράσωμε μόνοι μας γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Στὴ δύσκολη ὅμως ἐποχὴ ποὺ περνοῦμε εἶνε λογικὸ νὰ πετᾷ κανεὶς χρήματα γιὰ ν' ἀγοράζῃ πράγματα ἄχρηστα ἔστω καὶ ἂν εἶνε πεπεισμένος ὅτι θὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησι στὸν ἄλλον; Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

Ἴσως τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς τὴν ἴδια, κατὰ πόσον δηλαδὴ φιλοδοξῆτε νὰ συγχρονισθῆτε μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πωρινῆς ζωῆς ἢ ἀψηφώντας τὴν πραγματικότητα διατηρεῖτε κάποιον ρωμαντισμὸν καὶ θέλετε νὰ μείνετε πιστὴ στὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. Ἂν συμβαίνῃ λοιπὸν αὐτὸ τὸ δεύτερο τότε θὰ προτιμήσετε νὰ προσφέρετε δῶρα ποὺ νὰ προξενήσουν εὐχαρίστησι καὶ θὰ ἀδιαφορήσετε ἂν εἶνε ἄχρηστα. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὑπερβάλλετε, διότι ἂν ἀντιληφθῆτε ὅτι μία φίλη σας ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ τὸ τάδε ἢ δεῖνα πρᾶγμα εἶνε κρίμα νὰ μὴ τῆς τὸ προσφέρετε ἀνεμπορῆτε.

Μὴ ξεχνᾶτε δὲ ὅτι ἡ ἀξία τοῦ δώρου δὲν εἶνε νὰ ἔχῃ ἀξία, ἀλλὰ νὰ προσφέρεται μὲ καρδιά. Δὲν μπορεῖτε νὰ ξοδεύσετε πολλά; Ἀδιάφορο. Φροντίσετε νὰ δείξετε ὅτι κατεβάλλατε ὅλη σας τὴν προσπάθεια γιὰ νὰ διαλέξετε κάτι ποὺ θὰ εὐχαριστήσῃ τὴ φίλη σας καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Τὰ νεβεγιὸν δίβουν καὶ παίρνουν αὐτὲς τὶς ἡμέρες καὶ οἱ διάφοροι ραπτικοὶ οἴκοι εἶνε στὶς μεγάλες των φούριες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ εὐχαριστήσουν ὅλες τὶς πελάτιδες. Ὅλες ἐνοοῦν νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν καινούργιο χρόνο μὲ νέα τουαλέττα καὶ δὲν ὑπάρχει παραμονὴ Νέου Ἔτους ποὺ νὰ μὴν εἶνε κοσμικὸ γεγονός. Στὶς πολυτελεῖς αἴθουσες τοῦ «Κίγκ Τζώρτζ», στὶς ἀρχοντικὲς σάλλες τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας», στὰ σαλόνια τῶν διαφόρων σπιτιῶν, παντοῦ θλέπει κανεὶς ὄμορφες τουαλέττες, πολύτιμες γοῦνες, κτενίσματα μοδέρνα, πλοῦτον πολυτέλειαν.

Οἱ τουαλέττες γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσι εἶνε καμωμένες ὅλες μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ «φορμάρουν» τὸ σῶμα καὶ νὰ παρουσιάζουν τὴ σιλουέττα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ λεπτὴ μὲ ἀρκετὸ ἐν τούτοις πλάτος πρὸς τὰ κάτω.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶνε λαμέ, μπροσέ, μουάρ κρέπ, σατέν, μουσλίνες, δαντέλλες.

Εἴδαμε μερικὰ μοντέλλα κομψότατα καὶ πολὺ ὄμορφα.

Τὸ ἕνα συνίστατο εἰς ἕνα φουρὸ ἀπὸ θαμπὸ κρὲπ πολὺ ἐφαρμοστὸ μὲ ντεκοὺπ, ἦταν κομμένο λοξὰ καὶ εἶχε ὡς μόνο γαρνίρισμα ἕνα μεγάλο φιόγκο ἀπὸ βελοῦδο στὸ ντεκολτὲ ἐμπρός. Στοὺς ὤμους εἶχε βολὰν ἀπὸ δαντέλλα σὲ γρῶμα σκοῦρο καὶ μακρυὰ «μιτάλν» ἀπὸ τὴν ἴδια δαντέλλα.

—Ἄλλο ἀπὸ κρὲπ ἐπίσης θαμπὸ εἶχε κορσὰζ «ἀν-μπιαὶ» μὲ ἐλαφρὰ σούρα ἐμπρός, μανίκια πολὺ φουσκωτὰ στοὺς ὤμους, κορσελὲ στὴ μέση καὶ φούστα στενὴ στοὺς γοφοὺς καὶ πλατειὰ κάτω.

—Ἄλλο ἦτο «στὺλ» μὲ φούστα πολὺ «ἀν φὸρμ» ποὺ ἐθύμιζε τὰ κρινολίνα καὶ μὲ κορσὰς χωρὶς διόλου μπρετέλλες.

Εἴδαμε καὶ κορσὰζ κομμένα λοξὰ ἐμπρός, φοῦστες μὲ βολάν, ἄλλες πλισὲ καὶ ἄλλες πολὺ στενὲς ἐφαρμοστές. Τὰ λαμὲ γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λοξά, οἱ βέστες εἶνε ρηχτὲς καὶ ἐφαρμοστὲς καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρώματα προτιμοῦνται γιὰ ρεβεγιὸν τὰ κτυπητά, οἱ τόνοι τῶν παστὲλ καὶ πολλὰ ἐβέκ, μοῦβ καὶ μπρίκ.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Μὴ νομίζετε ὅτι οἱ κοπελλιτσες ποὺ ἀγαποῦν τὸ ὄμορφο καὶ κομψὸ ντύσιμο δὲν πρέπει νὰ κοπιάσουν καὶ νὰ δαπανήσουν ἄρκετά.

Ἔχουν καὶ αὐτὲς κοστούμια πρωϊνά, ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνά, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ σπορτίφ ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα.

Γιὰ τὸ πρωὶ φουστίτσες σκοῦρες μὲ ζακετοῦλες διάφορες σὲ ζωηρὰ χρώματα κι' ἔτσι ἡ ἴδια ἑνίοτε φούστα φοριέται μὲ διάφορες ζακέττες ρηχτές, σταυρωτές, ἐφαρμοστές, γιλεκάκια, σουέτερ, καζάκες.

Τὰ πρωϊνὰ ἐπανωφόρια εἶνε ἐφαρμοστά, σταυρωτά, λιγάκι μεσάτα μὲ μεγάλα πέτα, μεγάλες τσέπες καὶ βελούδινο γιακᾶ, ἢ ρεγκλάν, ριχτὰ ποὺ κουμπώνουν ὡς ἐπάνω, μὲ στρογγυλὸ γιακαδάκι καὶ μὲ τσέπες μικρὲς κοφτές.

Γιὰ περιπάτους, ἐκδρομές, αὐτοκινητάδες, ταγιὲρ ἀπὸ γονδρὸ τουΐντ φανταζῖ εἶνε ὅτι χρειάζεται ἡ φούστα γονδρὴ ἀπὸ σαμαροσκοῦτι, πλεκτὴ μπλούζα μάλλινη καὶ ἐπανωφόρι πλατύ.

Τὰ σπορτίφ κοστούμια εἶνε ἀνάλογα μὲ τὸ σπὸρ καὶ καθὼς τὸ τέννυς ἀρχίζει λίγο νὰ παραγκωνίζεται γιὰ τὸ γκόλφ καὶ τὸ σκὶ τὰ πανταλόνια ἀντικαθιστοῦν τὶς φοῦστες καὶ τὰ μάλλια γάντια καὶ οἱ μάλλινες κάλτσες θεωροῦνται ἀπαραίτητα.

Τέλος ἔρχονται οἱ βραδυνὲς τουαλέττες ποὺ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «ρόμπ ντὲ στὺλ» σὲ χρώματα ζωηρὰ μὲ ντεκολτὲ μέτριο καὶ στρογγυλὸ γιατὶ αὐτὸ εἶνε ποὺ τὶς κάνει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὶς τοαλέττες τῶν κυριῶν.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Τὰ κυριώτερα γαρνιρίσματα γίνονται μὲ «ἔνκρουστασιὸν» καὶ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὰ ὑφάσματα «ντοὺμπλ φάς» ἢ καὶ ἁπλᾶ, τοποθετημένα μὲ διάφορα σχέδια. Δὲν ἀποκλείεται ἐν τούτοις καὶ ἡ «ἔνκρουστασιὸν» ἀπὸ ζφασμα ἄλλου χρωματισμοῦ ποὺ νὰ ἀποτελῇ ἀντίθεσιν.

Ἀκολούθως ἔχομε κεντήματα ἀπὸ πολύχ ω·α μετάξια ἐπάνω σὲ σκοῦρα ὑφάσματα καὶ «ντεκοὺπ» ἀπὸ θελοῦδο ἐπάνω σὲ ὕφασμα μάλλινο.

Γαρνίρισμα ἐπίσης παρουσιάζουν τὰ μανίκια μὲ τὴν ποικιλίαν ποὺ τὰ χαρακτηρίζει. Βλέπομε μανίκια μακρυὰ καὶ ἐφαρμοστά, φουσκωτὰ στοὺς ὤμους καὶ στενὰ ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνας καὶ κάτω, ἄλλα ποὺ σταματοῦν στοὺς ἀγκῶνας, ἄλλα ποὺ σταματοῦν λίγο ἐπάνω ἀπὸ τὸν καρπό, ἄλλα ποὺ γαρνίρονται μὲ βολὰν ἢ σοῦρες κλπ.

Οἱ σοῦρες ἀποτελοῦν καὶ αὐτὲς ἕνα εἶδος γαρνιρίσματος καὶ πολλὲς φορὲς ὅλη ἡ πλάτη ἑνὸς φορέματος εἶνε σουρωτὴ καὶ ἡ σοῦρα αὐτὴ συνεχίζεται στὴν μέση καὶ τὴν περιβάλλει καταλήγουσα σὲ ἕνα φιόγκον στὸ πλάϊ.

Φορεματάκι ἀπὸ μαῦρο ἢ ἄλλου χρώματος κρὲπ-ρομαὶν, γαρνιρισμένο μὲ σταυρωτὴ βελοῦδινη κορδελλίτσα. Τὸ κορσὰζ εἶναι σουρωτὸ καὶ ἡ φούστα σὲ φόρμα κλός.

Βλέπομε ἐπίσης ἀμπισμὰν ἀπὸ δαντέλλα καὶ τοῦλι στὶς βραδυνὲς τουαλέττες καὶ ντραπαρίσμα τα ποὺ συγκρατοῦνται μὲ ἕνα μπιζοῦ.

Ὁ καλλωπισμὸς

Η ΖΩΗΡΟΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Τὰ μάτια εἶνε ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ὄργανα ποὺ ἔχουμε καὶ τὰ πλέον εὐαίσθητα γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχωμε πολὺ προκειμένου νὰ χρησιμοποιήσωμε τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο κοσμετίκ. Ἕνα κραγιὸν φθηνό, μία πάστα φτιαγμένη ἀπὸ ἄνθρωπο μὴ εὐσυνείδητο καὶ ἡ ὁρασίς μας βλάπτεται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε καὶ ὅταν τὸ καταλάβουμε εἶνε πιὰ ἀργά: Τὸ κακὸ ἔχει γίνει.

Τὰ μάτια ἔχουν βέβαια ἀνάγκη ἀπὸ κάποιο μακιγιάρισμα, ἀλλὰ τὸ μακιγιάρισμα αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὴ βοήθεια καλλυντικῶν ἀνεγνωρισμένων ὅπως ἦσαν τὰ προϊόντα τοῦ Ὀφθαλμολογικοῦ ἐργαστηρίου Κοῦζι πρὸ τῶν γεγονότων τῆς Ἰσπανίας.

Ὅλα τὰ μυροπωλεῖα ἀκόμη καὶ τὰ μικρότερα πουλοῦν καλλυντικὰ τῶν ματιῶν, ἀλλὰ στὸ ζήτημα αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ προσεκτικὲς διότι ἂν χρησιμοποιώντας μία ἄσχημη κρέμα μποροῦμε νὰ καταστρέψωμε τὴν ἐπιδερμίδα μας χρησιμοποιώντας βλαβερὲς οὐσίες γιὰ τὰ μάτια μποροῦμε νὰ στραβωθοῦμε.

Ἔχοντας λοιπὸν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν ἂς προμηθευώμεθα πάντοτε καλλυντικὰ ἀνεγνωρισμένα γιὰ τὴν τουαλέττα τῶν ματιῶν μας καὶ ἂς προβαίνομε ὡς ἑξῆς:

Σκιάζομε τὰ ἐπάνω βλέφαρα μὲ «φάρ» σκοῦρο ἢ ἀνοικτὸ ἀναλόγως τοῦ χρώματος τῶν ματιῶν. Ἂν τὰ μάτια εἶνε ἀνοικτὰ καστανὰ ἢ γαλανὰ διαλέγομε γιὰ σκιὰ τῶν βλεφάρων ἕνα χρῶμα σταχτὺ ἢ μπλὲ καὶ ἂν τὰ μάτια εἶνε σκοῦρα τότε ἡ σκιὰ θὰ εἶνε μαρόν. Μερικὲς πολὺ ξανθὲς μὲ ρόδινη ἐπιδερμίδα μποροῦν νὰ δώσουν στὰ βλέφαρά τους μία σκιὰ πρασινωπή.

Ἀκολούθως βουρτσίζομε μὲ ἕνα στενὸ βουρτσάκι τὰ φρύδια μας καὶ δίδομε καὶ εἰς αὐτὰ τὴν ἀνάλογη ἀπόχρωσι ποὺ ἑναρμονίζεται μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος μας.

Ἡ καλὴ συμπεριφορά

ΤΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ, ΤΙ ΝΑ ΕΠΙΔΙΩΚΕΤΕ

Ἀποφεύγετε νὰ μιλῆτε ἄσχημα γιὰ τοὺς γονεῖς σας. Ὅσο δίκαιο κι' ἂν ἔχετε οἱ ὄλλοι θὰ σᾶς κατηγορήσουν καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. Εἶνε προτιμότερο νὰ κρατᾶτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας τὰ παράπονά σας.

—Ἀποφεύγετε νὰ παραπονῆσθε διότι δὲν σᾶς ἐχαιρέτησε μία γνωστὴ σας κυρία, δὲν σᾶς ἐκάλεσε κλπ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐλλειψις ἀξιοπρεπείας. Καὶ ἂν νομίζετε ὅτι κάποιος σᾶς προσέβαλε μὴ δείξετε ὅτι τὸ ἐπροσέξατε ἀλλὰ φερθῆτε ἀνάλογα.

—Ἀποφεύγετε νὰ μιλῆτε σὲ μία φίλη σας ἐναντίον τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, διότι κινδυνεύετε νὰ κριθῆτε ὡς ζηλότυπος.

—Ἀποφεύγετε νὰ καταφέρεσθε ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν, διότι θὰ σᾶς κρίνουν ἄσχημα. Κρατῆτε τὰς κρίσεις σας γιὰ τὸν ἑαυτόν σας.

—Ἀποφεύγετε νὰ εἰρωνεύεσθε τοὺς πάντας, διότι αὐτὸ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἔχετε ἀντιπαθειας καὶ μὴ διατυμπανίζετε ὅτι θέλετε νὰ ἔχετε τὴν ἀνεξαρτησία σας, διότι αὐτὸ θὰ σᾶς βλάψῃ.

—Ἐπιδιώκετε τὴν συντροφιὰ ἀνθρώπων τῆς τάξεώς σας, διότι δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ συναναστρέφεσθε κατωτέρους σας. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε σιγὰ - σιγὰ ξεπέφτετε καὶ σεῖς ἢ ἴδια.

—Ἐπιδιώκετε τὸ χαμόγελο, ἀποφεύγετε νὰ ἐξάπτεσθε εὔκολα καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι ὅποιος θυμώνει ἔχει πάντα ἄδικο.

—Ἐπιδιώκετε τὸν κόσμο καὶ μὴ ἀφήνετε νὰ σᾶς καταλαμβάνῃ ἡ μισανθρωπία ποὺ ἔχει πολὺ δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Τὸ σπίτι

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ

Ὅσο κι' ἂν ἡ ἀκρίβεις τῆς σημερινῆς ζωῆς ἀπαγορεύει τὰ μεγάλα ἔξοδα γιὰ δῶρα δὲν μποροῦμε νὰ κόψωμε τὴ συνήθεια αὐτὴ ποὺ ἐπικρατεῖ καὶ ἐπιβάλλει νὰ χαρίζωμε κάτι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Χρόνου. Ἂς δοῦμε λοιπὸν τί θὰ χαρίσωμε σ' ἕνα κύριο, τί σὲ μιὰ κυρία καὶ τί σὲ μιὰ δεσποινίδα.

Σὲ κύριον μποροῦμε νὰ χαρίσωμε μία σιγαροθήκη, μία στυλό, ἕνα μπυβάρ γραφείου, μία θήκη τῆς τσέπης γιὰ κλειδιά, μία πίπα, ἕνα πορτοφόλι, μία ἐσάρπα, ἕνα ὄμορφο στακτοδοχεῖο, μία γραβάτα, ἕνα σημειωματάριο τῆς τσέπης. ἕναν ἠμεροδείκτη γραφείου κλπ.

Σὲ κυρία: Ἕνα καλὸ ἄρωμα, μία σειρὰ καλλυντικῶν, μία τσάντα, μία ἐσάρπα, ἕνα ζεβγος γάντια, μία πουδριέρα γιὰ τὴν τσάντα, ἕνα ἐπαοριζατέρ, ἕνα νεσεσαίρ, ἕνα σερβὶς τοῦ λικέρ, ἕνα τραπεζομανδήλο τσαγιοῦ, φίσες γιὰ χαρτιά, σημειωματάριο τοῦ μπρὶτζ κλπ.

Σὲ μιὰ δεσποινίδα: Ἕνα ρολογάκι χεριοῦ, ἕνα βραχιόλι τῆς μόδας, μανταῆλι λινό, κάλτσες μεταξωτές, μιὰ μπλούζα ἀπὸ ζέρσεϋ, μιὰ θήκη γιὰ τὴν τσάντα μὲ κόκκινο χειλέων, κτενάκι μαλλιῶν κλπ. ἕνα ἀναπτῆρα ἂν καπνίζῃ, μία πίπα, μία σιγαροθήκη, ἕνα ἄρωμα, μιὰ πούδρα κλπ.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους δὲν ἔχομε μεγάλη οἰκειότητα ἀρκούμεθα εἰς ἄνθη καὶ σοκολατάκια.

Ἡ κουζίνα μας

Πουρὲ ἀπὸ κάστανα.—

Δὲν εἶνε γλυκὸ καθὼς φαντάζεσθε ἀλλὰ γαρνίρισμα ὡραιότατο ποὺ μπορεῖ νὰ προσφερθῇ μαζὶ μὲ ψητὸ ἀρνάκι ἢ ψητὸ μοσχαράκι ἀντὶ τοῦ συνηθισμένου πουρὲ ἀπὸ πατάτες. Γίνεται ὡς ἑξῆς:

Ξεφλουδίζομε τὰ κάστανα προ τοῦ βράσουν καὶ τὰ βάζομε νὰ βράσουν μέσα σὲ κρύο νερό, τὸ ὁποῖον ἀλατίζομε λίγο. Τὰ ἀφήνομε νὰ βράσουν ὥσπου νὰ ἰδοῦμε ὅτι βγαίνει εὔκολα καὶ ἢ δεύτερη φλούδα τους καὶ ἀφοῦ τὰ καθαρίσωμε καλὰ τὰ ξαναβάζομε νὰ βράσουν σὲ γάλα ἐλαφρῶς ἀλατισμένο. Ἀφοῦ βράσουν μισὴ ὥρα τὰ κάνουμε πουρὲ προσθέτοντας μιὰ κουταλιὰ ζάχαρι καὶ συνεχίζοντας ὅπως γιὰ τὸν πουρὲ ἀπὸ πατάτες.

Μικρὲς συμβουλὲς

Τὸ σχολεῖο εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος ἐκπαιδεύσεως, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι συγκεντρώνει τοὺς πλέον καλοὺς καθηγητὰς — ποὺ εἶνε δύσκολο νὰ τοὺς ἔχουμε στὸ σπίτι, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ ξοδεύωμε πολλὰ —συγκεντρώνει καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα:

Τὸ παιδὶ συναναστρέφεται μὲ ἄλλα παιδιά, παίζει τὶς ὥρες τῶν διαλειμμάτων, συνηθίζει στὴν πειθαρχία καὶ πρὸ πάντων τὸ κυριώτερο, προσπαθεῖ νὰ συναγωνισθῇ τοὺς συμμαθητάς του καὶ ἡ ἅμιλλα αὐτὴ ἀποβαίνει εἰς ὄφελός του. Ἔπειτα τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου εἶνε μὲ τέτοιον τρόπο κανονισμένα, ὥστε νὰ μὴ κουράζουν, τοὐλάχιστον στὶς μικρὲς τάξεις. Ἔτσι τὸ παιδὶ μαθαίνει τὰ προκαταρκτικὰ διασκεδάζοντας.

Ὅταν ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ στείλετε τὸ παιδί σας στὸ σχολεῖο, εἴτε διὰ λόγους ὑγείας, εἴτε διὰ λόγους ἀποστάσεως, ἀλλαγῆς διαμονῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ χρόνου κ.λ.π. τότε δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐκπαιδεύσετε τὸ παιδί σας στὸ σπίτι.

Θὰ τοῦ διδάξετε μόνη σας τὰ πρῶτα μαθήματα: Τὸ ἀλφάβητο, τὸ συλλάβισμα, τοὺς ἀριθμοὺς καὶ σιγὰ - σιγὰ θὰ προχωρῆτε στὰ διάφορα βιβλία παρακολουθώντας εἰ δυνατὸν τὰ σχολικὰ τῶν διαφόρων τάξεων.

Φυσικὰ αὐτὸ θὰ σᾶς ἀπασχολῇ πολύ, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐγίνατε μητέρα, σημαίνει ὅτι ἔχετε πλήρη συναίσθησι τῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἀνελάβατε, δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίζετε ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις στὸ σπίτι θὰ εἶνε λιγώτερον δαπανηρὰ ἀφοῦ θ' ἀναγκασθῆτε ἀργότερα νὰ προσλάβετε διδασκάλους ποὺ πληρώνονται καλὰ ὅταν εἶνε εὐσυνείδητοι.

Ἕνα κάδε τόσο

ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας ὁ Πάπας γευματίζει πάντοτε μόνος του καὶ σὲ κανέναν δὲν ἐπιτρέπεται πολὺ δὲ περισσότερον σὲ γυναίκες, νὰ πλησιάσῃ στὴν τράπεζα τοῦ Ποντιφηκος.

Ὡστόσο καὶ ὁ κανονισμὸς αὐτὸς ἔχει μιὰ ἐξαίρεσι καὶ μάλιστα περισσότερο ἐκπληκτικὴ διότι κάποτε ὁ ὁμοτράπεζος τοῦ Πάπα ὑπῆρξε μιὰ γυναῖκα καὶ ὁ Πάπας αὐτὸς ἦταν ὁ Πίος ὁ 9ος ποὺ ἐφημιζόταν διὰ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τυπικοῦ.

Ὅταν ὁ Μαξιμιλιανὸς τῆς Αὐστρίας βρισκόταν σὲ τραγικωτάτη θέσι στὸ Μεξικό, ἡ γυναῖκα του, πριγκήπισσα Σαρλόττα, κάποια μέρα εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν δηλητηριάσουν.

Ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ τῆς ἔγινε τόσο ἐνοχλητικὴ ὥστε ἐφθασε στὸ σημεῖο νὰ μὴ δέχεται κανένα εἶδος τροφίμου ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ τῆς σερβίριζαν στὸ «Γκράντ Ὀτὲλ ντὲ Ρόμ», στὴ πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας ὅπου εἶχε καταφύγει.

Ὁ Πίος ὁ 9ος ἔμαθε τὴν φρικτὴ αὐτὴ τραγῳδία τῆς πριγκηπίσσης, τὴν ἐκάλεσε στὸ Βατικανὸν καὶ πολλὲς φορὲς μοιράσθηκε μαζί της τὰ πιάτα ποὺ τοῦ σερβίριζαν.

Δυστυχῶς ὅμως κι' αὐτὴ ἡ ὅλο καλωσύνη χειρονομία τοῦ Ποντιφηκος δὲν κατώρθωσε ν' ἀποτρέψῃ τὴν παραφροσύνη τῆς πριγκηπίσσης.

Πάντως ὅμως ἡ παραφροσύνη αὐτὴ τὴν φύλαξε ἀπὸ τοῦ νὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶχε τυφεκισθῆ στὸ Μεξικό.

Συμβουλὲς γιὰ τὶς νέες

ΟΤΑΝ «ΕΚΕΙΝΟΣ» ΕΙΝΑΙ ΔΕΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΟΣ ΤΟΤΕ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ...

...Μένετε φυσικὲς, χαριτωμένες καὶ ἐπιφυλακτικές... χωρὶς ὅμως ὑπερβολικότητες.

1) Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ—ντὲ—σὶν βὲρ—μπουτέϊν, μὲ ἀμπὲσμὰν ἀπὸ κρὲπ—ντὲ—σὶν μπορντώ. 2) Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ μάτ μπλὲ, γαρνιρισμένο μὲ μπάντες ἀπὸ κρὲπ μάτ μπορντώ. (3,75 κρὲπ μπλὲ καὶ 0,75 κρὲπ μπορντώ).

... Μὴ φοβᾶσθε νὰ τοῦ δείξετε ὅτι σᾶς ἀρέσει νὰ παίζετε μὲ μικρὰ παιδιά... καὶ ὅτι ἐρέετε ν' ἀγαπηθῆτε ἀπ' αὐτά.

... Μὴ διστάζετε νὰ τοῦ δείξετε ὅτι καὶ ἄλλοι νεαροὶ σᾶς θαυμάζουν... ὄχι ὅμως ὅτι ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς περικλείει ἕνα εἶδος φλέρτ.

...Μὴν περιτριγυρίζεσθε ἀπὸ φίλους ποὺ ἔχουν τὴ μανία τῆς κριτικῆς: αὐτὸ θὰ τὸν φοβίσῃ.

Στὸ χορὸ, ἂν δὲν τοῦ ἀρέσῃ πολὺ νὰ χορεύῃ, μὴν τὸν πιέζετε νὰ φανῇ πρόθυμος, σὲ κάθε χορὸ, ἀντιθέτως πέστε του ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ νὰ συζητήτε μαζί του.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἐλ. Χαλκιοπούλου, Κέρκυραν. — Ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς τῶν φύλλων σας ἀσφαλῶς πρὸς ἔρχεται ἀπὸ κάτι ἐρεθιστικὸν ποὺ θὰ ἐφάγατε. Ἐνίοτε τὰ καρύδια προκαλοῦν αὐτὸν τὸν ἐρεθισμὸν ἢ ὁ ζεστὸς καφές, ἢ ζεστὴ σούπα κλπ. Ἤδη θὰ σᾶς ἔχῃ περάσει, ἀλλ' εἰς παρομοίαν περίπτωσιν σᾶς συνιστῶ πλύσιν τοῦ στόματος μὲ διάλυσιν σκόνης βόρακος (1 κουταλάκι γλυκοῦ σὲ ἕνα ποτήρι βρασμένο νερό).

Μαρίαν Κ., Πάτρας.— Σᾶς ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἐλυπήθηκα γιὰ τὸ ἀτύχημά σας, ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε ἀφοῦ δὲν σᾶς ἀφῆκε μεγαλύτερα ἴχνη. Ἡ οὐλὴ αὐτὴ θὰ ἐξαφανισθῆ ἐντελῶς μὲ τὴν παρέλευσιν 3—4 μηνῶν. Δὲν σᾶς συνιστῶ τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀλλὰ μετὰ ἕνα μῆνα ἀρχίζετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ μὲ βαζελίνην γιὰ νὰ ὑποβοηθήσετε τὴν ἐξάλειψιν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οἱ Διασταυρόλεξοι

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 30

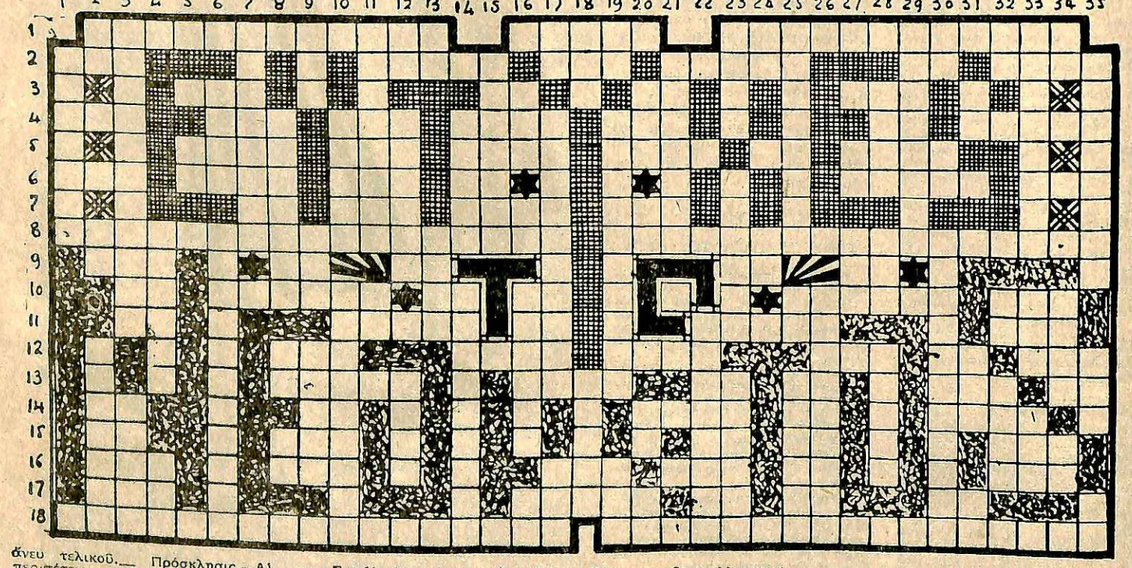

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πάθησις ἐξ ἧς ὑποφέρουν οἱ νοσηλευόμενοι τῶν νευρολογικῶν κλινικῶν.— Εὐρωπαϊκὸν κράτος. — Πρωτεύουσα πόλις τοῦ Νιζάμ τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἑτέρα τοιαύτη παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ.

2) Μέγας σκηνοθέτης τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κινηματογράφου. — Ὥρα τὸν χειμῶνα τὰς πρωϊνὰς ὥρας εἶνε γλυκύτερος (Αἰτ.). — Χρονικὸν ἐπίρρημα, πάντοτε. — Εἷς τῶν δώδεκα ἀδελφῶν τοῦ Ἰωσήφ. — Μουσικὸς φθόγγος. — Συνηθίζεται εἰς τὰ τηλεγραφήματα.

3) Τὸ μικρὸν ὄνομα Γερμανίδος ἠθοποιοῦ τοῦ Κινηματογράφου. — Ἄρθρον (δοτ.). — Φωνῆεν εἰς διπλοῦν.— Ἀρχαία θεά.

4) Ξακουστὸς τύραννος τῶν Ἰωαννίνων, τὸ μικρὸν του ὄνομα ἄνευ τελικοῦ.— Πρόσκλησις.—Αἱ περιπέτειαι τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος...— Ὅταν εἶνε τέσσαρες στὸ χαρτοπαίγνιον τὸ συμπληρώνουν.— Πρόθεσις.— Ὁ πέμπτος μὴν τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους Λογίου. — Κατάλογος φαγητῶν (Ξεν.).

5) Γνωστὴ ἀπὸ τὴν τρομακτικὴν δράσιν της ἐπαναστατικὴ ὀργάνωσις Κροατῶν. — Τέταρτος Φαραὼ τῆς πρώτης θινιτικῆς δυναστείας. — Νυκτερινὴ ὀπτασία. — Τὸ μικρὸν ὄνομα τῆς ἄλλοτε περίφημης ἠθοποιοῦ τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, Οὐάϊτ.— Πόλις τοῦ Βελγίου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ντέντρ φημισμένη διὰ τὸ ἐμπόριον βάμβακος καὶ τὰ ὑφαντουργικά ἐργοστάσιά της. — Τύπος περιστρόφου.

6) Γαλλὶς συγγραφεὺς γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Θησαυροῦ.— Λαὸς καὶ χώρα τῆς Ἀραβίας, ἡ βασίλισσα τοῦ ὁποίου ἐπεσκέφθη εἰς Ἱερουσαλὴμ τὸν Σολομῶντα.— Τιμητικὸς τίτλος τῶν Ἄγγλων. — Μουσικὸς φθόγγος.—Γίγας ὑπεράνθρωπος. — Δηλητήριον.

7) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Μικρὸν ὄνομα ἀμερικανοῦ ἠθοποιοῦ καὶ κάου - μπόϋ.— Δι' αὐτῆς γράφομεν. — Μόριον ὁμοιοματικόν.

8) Μεγαλούπολις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας.— Γραφεῖον ἐξευρέσεως πρὸς ἐνοικίασιν ἢ πώλησιν οἰκοπέδων, οἰκιῶν, κτημάτων κλπ. ('Υπάρχει ἐντὸς τῆς λέξεως ἕνα «Σ» περιττόν)'

9) Ὑπερήφανον ζῶον. — Ἄνθος (χωρὶς τὸ τελικὸν «Σ»). — Μουσικὸς φθόγγος.— «"ΟΧΙ» εἰς τὴν ἀγγλικήν.

10) Πλάσμα.— Ἐντατικὴ ἐργασία. ἐνέργεια πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ποθουμένου.— Βυζαντινὴ νότα.— Ἀποτρεπτικόν.— Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.— Ποταμὸς τῆς Γαλλίας διασχίζων τὴν κοιλάδα τῆς Σαμονές.

11) Νότα.— Ὕμνος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.— Μέτρον ἐπιφανείας (ξεν.). — Κακόβουλον αἴσθημα.— Πρόθεσις.

12) «Ντροπὴ» στὴν τουρκική.

18) Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν πλουσίων ἐλάχιστοι ἀνήκουν (ἐλαφρῶς ἀνορθογραφον).— Ὁ τυχὼν καλῆς ἀνατροφῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς τοῦ 19ου αἰῶνος.

2) Σύμφωνον.— Προϊόντα κατοικιδίων.— Ἀντικαθιστᾷ τὴν θερμάστρα καὶ τὸ καλοριφὲρ τὸν χειμῶνα.

3) Στενὴ λωρὶς θαλάσσης ἡ ὁποία χωρίζει τὴν Προποντίδα ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον. — Ἀρπακτικὸν πτηνόν.

4) Μεγάλη Αὐτοκρατορία τῆς Ἀνατολῆς. — Προέρχεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἄφες.

5) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.

6) Τὸ ἀκάθαρτον δὲν πίνεται (πληθ.). — Ἡρωϊκὴ πρᾶξις ἀνδρός, κοινῶς παλληκαριά.

7) Ἀμερικανὶς ἠθοποιὸς γνωστὴ ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας της εἰς τὰς ταινίας τοῦ Ταρζάν.

8) Ἀρχαία πόλις τῆς Ὀρεστιάδος κειμένη παρὰ τὸν Ἀλιάκμονα ποταμόν.— Δύο ὅμοια φωνήεντα.— Δεικτικόν.

9) Τοπικὸν ἐπίρρημα.— Δηλητήριον.— Ὅλοι κόπτονται δι' αὐτὴν (πληθ.).

10) Ἀόριστος ἀντωνυμία (Αἰτ. θυλ.).— Ὑπηρέτης εἰδικὸς ἐπιβλέπων τὴν περιποίησιν τῶν ἵππων (Γεν.).

11) Τὸ ἔχον μεγαλύτερον πλάτος ἢ ἔκτασιν (δημοτική).—Τὰ Ἰδικά σου.

12) «Σχοινὶ» στὴν τουρκική.—

13) Ὑποθετικόν.— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περισσότερον τὴν μεταχειρίζονται οἱ Ἄγγλοι διὰ τὸ κάπνισμα.

14) Τὸν δένει κανεὶς κάποτε καὶ στὸ μανδῆλι του (ἄνευ τελικοῦ).— Ὁ εἰς τὴν ἀπέναντι θέσιν εὑρισκόμενος ἀντίπαλος (εἰς τὴν γενικήν).

15) Τὸ μικρὸν ὄνομα τῆς περιφημοτέρας Γαλλίδος ἐφευρέτιδος τοῦ κινηματογράφου.

16) Χρονικὸν διάστημα.— Σύμφωνον.— Εἷς ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν.— Ἄρθρον οὐδέτερον.

17) Νότα.—Χῶροι εἰδικοὶ πρὸς ἐκτέλεσιν οἰασδήποτε χειρονακτικῆς ἐργασίας.— Σῆμα κινδύνου.

18) Νομισματικὴ μονὰς τῆς Ρουμανίας.— Στενὸν καὶ ἐπίμηκες τεμάχιον οἰασδήποτε ἐπιφανείας.

19) Ἄρθρον (πληθ.).— ...ὑμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.— Τὰ ἀρχικὰ συμμορίας τῆς Ἀμερικῆς.

20) Κάποτε γίνεται καὶ στὸ νερό.— Ἡ 5η λέξις τοῦ 5 ὁριζοντίως.— Σύμφωνον.— Ὄνομα πολλῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης.

21) Λίμνη τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὰ Ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα.

22) Λέξις κοινῶς χρησιμοποιουμένη πρὸς παροχὴν θάρρους, παρηγορίας εἰς ἀπελπισμένους.

23) Ρευστὸν (δημ.). — Βόρειος χώρα τῆς Ἀμερικῆς.— Σκουπίζω τὴν νῆν, τὸ ἔδαφος κοινῶς.

34) Ἄρθρον — Θεὸς τῶν Φοινίκων. — Ἀνοφορικὴ ἀντωνυμία (Αἰτ.).

35) Μέγας Ἰταλὸς Μελοδραματικὸς συνθέτης. — Μὴν τῆς ἀνοίξεως (ξεν.) — Ὁμοιωματικόν.

Ἀποστολεύς:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ
Θεσσαλονίκη

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 29ον

Ὁριζοντίως καὶ Καθέτως

1) ΜΕΝΤΙΟΥΜ — ΟΥΣΤΑΣΑ — ΑΔΡΙΑΝΟΣ. 2) ΑΛΥΣ — ΑΠΩΝ. 3) ΧΑΛΔΑΙΟΙ — ΟΡΑ — ΟΡΙΝΟΚΟΣ. 4) ΣΑΡΟΣ — ΑΙΜΟΣ — ΑΣΩΤΕ. 5) ΛΕ — ΣΑΣ — ΜΠΛΑΣΚΟ — ΑΕΙ — ΑΥ. 6) ΔΑΣ — ΑΠΡΕ — ΤΟΞΑ — ΑΡΜ. 7) ΑΡΑ — ΕΡΡΙΩ — ΙΠΠΟΣ — ΙΝΑ. 8) ΜΑΙΟΣ — ΒΑΛΣ — ΝΟΡΑΣΙΤΟΣ. 9) ΛΟΣ — ΑΡΒ — ΒΕΣΙ — ΒΑΧ — ΑΡΣ. 10) ΟΥΙ — ΜΠΡΑΒΟ — ΑΙΝ — ΑΙΑΝΟΣ — ΑΙΜ. 11) ΥΣ — ΑΠΡΙΛΕ — ΑΣΣΑΜ — ΣΑΥΛΩΚ — ΑΑ. 12) ΟΙΛΕΩΣ — ΑΣΑ — ΣΙΑ — ΛΑΜΠΕΙ. 13) ΤΕΡΜΑ — ΤΙΣ — ΣΕΚ — ΑΡΝΑΛ. 14) ΑΟΣΤΙΝ — ΝΑΣ — ΚΟΚ — ΧΑΛΙΜΑ. 15) ΣΑΣΚΟΠΟΣ — ΜΙΣΟΣ — ΑΡΙΑΝΑ — ΑΒ. 16) ΑΠΟ — ΟΣΠΡΙΑ — Α.Ε.Κ. — ΑΚΕΣΙΩ — ΚΕΑ. 17) ΩΡΑ — ΑΟΑ — ΙΣ — ΑΚ — ΗΩΣ — ΣΕΤ. 18) ΑΝΙΣΑ — ΒΑΑΛ — ΧΡΕΗ Α-ΙΦΕΛ. 19) ΝΩΕ — ΜΑΝΥΑ — ΑΙΣΩΝ — ΡΕΑ. 20) ΟΤΙ — ΧΟΛΜ — ΛΑΙΣ — ΑΡΛ. 21) ΚΕ — ΑΙΣ — ΣΩΠΑΙΝΩ — ΑΡΑ — ΑΛ. 22) ΑΡΝΙΑ — ΚΕΡΜΑ — ΣΙΕΡΑ. 23) ΣΟΥΜΑΤΡΑ — ΙΝΑ — ΚΕΦΑΛΗΝ. 24) ΟΣΙΑ — Α. Ε. Τ. Ε. 25) ΣΤΑΘΕΡΟΣ — ΜΑΣΛΟΒΑ — ΛΑΘΡΑΙΟΣ.

ΛΥΤΑΙ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ Α. ΣΤΗΡ)

16) Παναγ. Πετρόπουλος (Κυπαρισσία). 17) Καρᾶς Μιχαὴλ (Θεσσαλονίκη). 18) Νίκη Δικαίου (Παγκράτι) 19) Παναγιώτης Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη). 20) Κάρολος Κιλιζέος ('Αθῆναι). 21) Κωνσταντῖνος Δημητριάδης ('Αθῆναι). 22) Μηνᾶς Σ. Ματσάκης (Πειραιεύς). 23) Ἰωάννης Δρακούλης ('Αθῆναι). 24) Ἰωάννης Κυρώσης (Λευκάδα). 25) Ρώσσης Μιχαὴλ ('Αθῆναι) 26) Ἡρακλῆς Κόκκαλης (Παλαιὸν Φάληρον).

Τὸ ὄνομα ἦταν:
ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ

ΛΥΤΑΙ Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(ΤΑ ΙΣΤΙΟΦΟΡΑ)

1) Μηνᾶς Ε. Ματσάκης (Πειραιεύς). 2) Παναγιώτης Πετρόπουλος (Κυπαρισσία). 3) Χρῖστος Ἀνδρακιᾶς (Παγκράτι—'Αθηνῶν). 4) Ἡρακλῆς Κόκκαλης (Παλ. Φάληρον). 5) Ἰσαὰκ Ἀμαρίγλιο (Ξάνθη) 6) Ἰωάννης Χ. Κυρώσης (Λευκάδα). 8) Τακτικὸς ἀναγνώστης (Νάξος). 9) Παναγιώτης Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη). 10) Ἀντ. Χαρουπιάδης (Θεσσαλονίκη). 11) Ἀλέξανδρος Καρδαρᾶς ('Αθῆναι). 12) Λέανδρος Τούμπας ('Αθῆναι). 13) Καίτη Παπαστεφάνου ('Αθῆναι).

Κάθε 28 μέρες...

ἡ φύσις ὑποχρεώνει τὴν γυναῖκα νὰ κάμῃ ἰδιαίτερη ἐσωτερικὴ τουαλέττα. Στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἡ γυναῖκες κατήργησαν πιὰ τοὺς ἀηδεῖς πανένιους ἐπιδέσμους καὶ τὰ βαμβάκια καὶ χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικῶς τὶς σερβιέττες ὑγείας "SANITEX„. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Διότι ἡ σερβιέττες "SANITEX„ εἶνε πρακτικὲς καὶ ὑγιεινές. Μπορεῖτε νὰ τὶς ἀλλάζετε ὁποιοδήποτε καὶ ἂν βρεθῆτε, πετῶντας τὴ μία καὶ βάζοντας ἄλλη καθαρή. Δὲν εἶνε ὀγκώδεις καὶ συνεπῶς δὲν σᾶς προδίδουν ὅτι εἴσθε «ἀδιάθετη», οὔτε σᾶς κάμουν νὰ φαίνεσθε χονδρὴ καὶ νὰ ἀλλοιώνεται ἡ γραμμὴ τοῦ σώματος καὶ τοῦ φορέματός σας. Δὲν σᾶς ἐμποδίζουν στὸ βάδισμα, οὔτε στὸ κάθισμα καὶ δὲν προκαλοῦν τοπικὸν ἐρεθισμόν. Εἶνε καιρὸς νὰ καταργήσετε πιὰ κι' ἐσεῖς τὰ ἀντιαισθητικὰ καὶ ἀνθυγιεινὰ μέσα, τὰ βαμβάκια καὶ τοὺς ἀηδεῖς ἐπιδέσμους καὶ νὰ χρησιμοποιεῖτε τὶς σερβιέττες ὑγείας :

Sanitex

Αὐτὸ ἀπαιτεῖ
ἡ ὑγιεινή ἡ ἐξέλιξις καὶ τὸ κομφόρ.

Ἡ σερβιέττες ὑγείας "SANITEX„ πωλοῦνται εἰς τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεῖα, Μυροπωλεῖα καὶ Καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας. Προσέχετε ὅμως νὰ σᾶς δίνουν τὴ μάρκα "SANITEX„ διότι σερβιέττες ἀδν τὴν ποιότητα τῆς "SANITEX„ ἄλλες δὲν ὑπάρχουν.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ «ΑΦΡΟΔΙΤΗ»
Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Nº 169 — B

Προϊόντα Clarks Paris Καλλυντικὰ Venus
Μητροπόλεως — Ὑπατίας 11. Ἀθῆναι

Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΥΟ ΣΟΦΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 7)

—Τὸ μῆλο ποὺ σοῦδωκα τὸ πρωϊ τί τόκαμες;

—Τόφαγα!... Εἶπε ἡ Ἀθηναῖς κι' ἐκοκκίνισε.

—Τὸν Παυλῖνο τὸν εἶδες τὸ μεσημέρι, ἐδῶ μέσα, δὲν εἶν' ἔτσι; Μὴν τὸ ἀρνηθῆς! Δὲν τοῦλεγες, τοὐλάχιστο, ὅτι τὸ μῆλο ἦταν ἀπὸ μένα;

Καὶ τῆς τόδειξε!

★

Ἡ αὐτοκράτειρα Αὔγουστα Αἰλία Εὐδοκία ἔφυγε γιὰ νέο ταξίδι στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὄχι ὅμως γιὰ νὰ γυρίσῃ πιὰ ποτέ. Βυθισμένη στὴ λατρεία τοῦ Κυρίου, πέθανε, γρηά, σὲ ἡλικία 67 ἐτῶν, κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ!.

. . . . . .

Ἡ Πουλχερία δὲν ὑπέφερε λιγώτερο ἀπὸ τὸν Θεοδόσιο. Γιὰ νύχη βοηθοῦ στιβαρὸ στὰ τρομερά της καθήκοντα· ἀναγκάστηκε νὰ παντρευτῇ. Ἕνας συγκλητικὸς ἀπὸ τὴ Θράκη, ὁ Μαρκιανός, τῆς φάνηκε γιὰ κατάλληλος σύντροφος. Ἀλλά, προτοῦ τὸν πάρῃ, τὸν ἔβαλε νὰ ὁρκιστῇ ὅτι θὰ σεβασθῇ τὴν παρθενία της ποὺ τὴν εἶχε τάξει ἀπὸ μικρὴ στὸ Θεό. Ὁ Μαρκιανὸς δούλεψε μὲ σθένος στὰ αὐτοκρατορικά του καθήκοντα. Οἱ ὀρδὲς τῶν Οὔννων μὲ τὸν Ἀττίλα φάνηκαν ἔξω τῶν τειχῶν. Ἀπαιτοῦσαν χρυσάφι —καντάρια — γιὰ νὰ φύγουν, ἀλλοιῶς θὰ βουτοῦσαν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα στὸ αἷμα καὶ στὴ φωτιά. Τὸ Βυζάντιο ἔνοιωσε τρεμούλα. Ὁ Μαρκιανὸς δὲν τῶβαλε κάτω. Οἱ ὑπήκοοί του ἔτρεχαν κι' ἔρριχναν στὰ πόδια του τὰ δαχτυλίδια τους. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ καταδεχότανε. Δέχτηκε τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν βαρβάρων καὶ τοὺς ἀπάντησε ἀγέρωχα:

— Πηγαίνετε νὰ πῆτε στὸν ἀρχηγό σας ὅτι χρυσάφι ἔχω παραπολύ! Ἀλλὰ τὸ κρατάω γιὰ μένα. Καὶ γι' αὐτὸν θὰ πάρω τὸ σίδερο!

Οἱ δυὸ σοφὲς γυναῖκες, μὲ τὴ δύναμι τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, εἶχαν βάλει τόσο ἀκλόνητα θεμέλια στὸ Κράτος, ὥστε μποροῦσαν οἱ ἄρχοντες ν' ἀντιμετωπίζουν μὲ τέτοιο κουράγιο τοὺς ἐπιδρομεῖς.

Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ

(Εἰκονογράφησις Ν. ΖΩΓΡΑΦΟΥ)

Ἐσώρρουχα

Τό δῶρον πού ἐπιθυμεῖ καὶ ἱκανοποιεῖ κάθε γυναῖκα: Ἐσώρρουχα ΕΤΑΜ σὲ μοντέρνα σχέδια, σὲ εἰδικό πακετάρισμα διὰ δῶρα

Etam

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 30

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21 ΑΙΟΛΟΥ-ΣΤΑΔΙΟΥ 96

Ἀληθινές ἱστορίες

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνις πού κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρεα Ρ. ἀπαντᾶ ἀπὸ τὴ παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ ὑίαν αἰσθηματικὴ τους περιπέτεια, γιὰ τὴ ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

ΧΡΟΝΙΑ πολλά, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες κι' ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται. Καθὼς γράφω τὰ λόγια αὐτά, καθισμένη μπρὸς στὸ γραφεῖο μου κοντὰ στὸ μεγάλο παράθυρο ἀπ' ὅπου φαίνεται ἡ μεγάλη πεδιάδα — ζῶ ἀποτραβηγμένη ἀπὸ χρόνια στὸ μικρὸ σπιτάκι μου, στὴν Κηφισιὰ—θαρρῶ πὼς βλέπω ἕνα σωρὸ ἀνήσυχα κεφαλάκια νὰ ψάχνουν μὲ νευρικότητα στὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλαν, μιὰ παρηγοριὰ στὸν πόνο τους... Μὲ στοργὴ ἀντικρύζω αὐτὰ τὰ κεφαλάκια, ποὺ εἶνε κι' ἐμένα οἱ καλύτεροί μου σύντροφοι, οἱ πιὸ εἰλικρινεῖς κι' ἀγαπημένοι φίλοι, καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά μου τοὺς ἀπευθύνω μιὰ εὐχή: Ὁ καινούργιος χρόνος 1939 νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν ξεγνοιασιά, τὴν χαρά, τὴν εὐτυχία, τὴν ὑγεία...

Καὶ τώρα, ἂς ἔλθωμε... στὸ προκείμενον:

Πάρτυ - Νέττελ

Εἶνε νέος ὁ φίλος μου ποὺ κρύβεται ὑπὸ τὸ παράδοξον αὐτὸ ψευδώνυμο. Πολὺ νέος. Καὶ ἀπὸ τώρα ἡ ζωὴ τὸν ἔθεσε ἀντιμέτωπο σ' ἕνα πρόβλημα κάπως περίπλοκο—σ' ἕνα πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζουν συχνά, ὡστόσο, οἱ νέοι. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ θίξω ἕνα τόσο λεπτὸ ζήτημα.

Ἂς ἀκούσωμε ὅμως τὸν ἴδιο τὸν φίλο μου:

«Τὸ ἐπάγγελμά μου — μοῦ γράφει — εἶνε ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ κανεὶς ὅλο μὲ τὸν γυναικόκοσμο. Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸ δὲν μὲ εἶχε προσελκύσει καμμιὰ γυναῖκα οὔτε ἀπὸ τὴν πόλι μας οὔτε ἀπὸ τὴν πελατεία μας. Πρὸ ἑνὸς ὅμως ἔτους τἄμπλεξα — ἢ μᾶλλον «μ' ἔμπλεξε» — μὲ μιὰ γυναῖκα παντρεμένη ἕως 30 χρόνων.

»Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσα σημασία στὸν σύνδεσμό μου αὐτόν, γιατὶ ὑπελόγιζα πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ μιὰ γυναῖκα κατὰ 10 χρόνια μεγαλύτερή μου. Τὸ ἐθεωροῦσα ὡς ἕναν ἐφήμερο ἔρωτα.

»Δυστυχῶς ὅμως, μὲ τὴν πάροδο τοῦ καιροῦ ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἔγινε ἀπαραίτητη. Εἰλικρινῶς σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ὅπου καὶ ἂν πάω, ὅπου καὶ ἂν βρίσκωμαι, ἔχω διαρκῶς τὴν εἰκόνα της ἐμπρός μου.

»Δὲν εἶνε ὅμως μόνον αὐτό.

»Ἐφέτος τὸ καλοκαίρι, γνωρίσθηκα στὴν ἐξοχὴ μὲ μιὰ νέα τῆς ἡλικίας μου. Σιγὰ - σιγὰ ἀγαπηθήκαμε. Μιλήσαμε γιὰ τὸ μέλλον μας, μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ μὲ περιμένῃ ἕως ὅτου τελειώσω τὴ θητεία μου... Ἀλλ' ἐνῷ τὴν ἀγαπῶ, ἔρχεται τὸ ὅραμα τῆς κυρίας τῆς παντρεμένης πάντοτε μπρὸς στὰ μάτια μου... Εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω χωρὶς νὰ τὴν βλέπω... Ἔχει κάτι ποὺ μὲ ἑλκύει. Καταλαβαίνω πὼς αὐτὴν ἀγαπῶ πραγματικά, ἐνῷ τὴν ἄλλην τὴν ἐκτιμῶ ἐξαιρετικὰ μέν, ἀλλά...»

...Ἀλλὰ τὴν ἀγαπᾶς, ἀγαπητέ μου! Ναί, ἀγαπᾶς τὴν ἀθῶα κοπέλλα ποὺ ἐγνώρισες τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχὴ καὶ μὲ τὴν ὁποίαν πλάθετε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ αὐτὴ μόνο θὰ μπορέσῃ νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία.

«Τὴν παντρεμένη κυρία» δὲν τὴν ἀγαπᾶς! Μὴν παραξενεύεσαι μὲ τὰ λόγια μου, καὶ κυρίως μὴν διαμαρτύρεσαι. Ὁ σύνδεσμός σου μὲ αὐτὴν ἔχει τὴν γοητείαν τοῦ ἀπηγορευμένου, τοῦ ἁμαρτωλοῦ, γι' αὐτὸ σὲ ἑλκύει καὶ σὲ κάμει νὰ νομίζῃς ὅτι εἶνε ἀγάπη. Ἔπειτα, σὰν πιὸ πεπειραμένη ἀπὸ σένα ποὺ εἶνε στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα, ἡ «κυρία» αὐτὴ ἐμίλησε πιὸ ἔντονα στὶς αἰσθήσεις σου. Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν συμβαίνει, πίστευέ με. Ἡ δηλητηριασμένη ἐρωτικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ σὲ κάνει νὰ ἀναπνέῃς ἔχει συσκοτίσει τὸ λογικό σου, σὲ κάνει νὰ ἔχῃς χάσει τὴν αἴσθησι τῆς πραγματικότητος. Γρήγορα ὅμως θὰ ξυπνήσῃς. Κι' ἀλλοίμονο ἐὰν ξυπνήσῃς ὕστερ' ἀπὸ καμμιὰ καταστροφὴ — ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι, τυχόν, τῶν σχέσεών σας καὶ ἀνάληψιν ἐκ μέρους σου διαφόρων ὑποχρεώσεων.

Ὥστε μιὰ λύσις μόνον ὑπάρχει: Ἀποχαιρέτησε ἀμέσως καὶ γιὰ πάντα τὴν παντρεμένη ἀφοσιώσου στὴν νέα καὶ ἀγνὴ κόρη.

Κόρη τοῦ Βορρᾶ

Ὥστε εἶσαι μόλις δεκαπεντέμισυ ἐτῶν καὶ ἀγαπᾶς τόσο φλογερὰ... ἂν καὶ κόρη τοῦ βορρᾶ;

Μὲ ρωτᾶς ἂν εἶνε καλῆς οἰκογενείας ὁ ἀγαπημένος σου. Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω ὅμως, ἀφοῦ δὲν μοῦ δίνεις καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὴν οἰκογένειά του τὴν ὁποίαν... δὲν γνωρίζεις οὔτε ἐσύ;

ΡΕΑ Ρ.

Αἱ ἄλλαι ἀπαντήσεις στὸ προσεχές.

ΜΑΡΗ ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1912

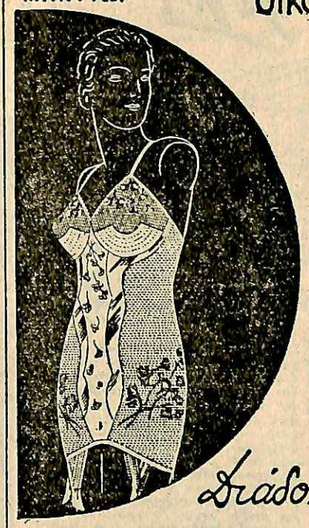

Η ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ • Η ΚΟΜΨΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΕΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΡΣΕΔΩΝ ΜΑΣ ΕΧΟΥΝ ΑΠΟ 26 ΕΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΦΗΜΗΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ

•

Διάδοχοι τοῦ Οἴκου

BERTHE MARCHAUD

ΑΘΗΝΑΙ ΕΡΜΟΥ 14 - ΤΗΛ. 24812 • ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΤΣΙΜΙΣΚΗ 82

ΔΩΡΑ

ΒΑΡΥΤΙΜΑ ΘΑ ΒΡΗΤΕ ΠΑΝΤΟΥ ΠΩΣ ΟΜΩΣ ΘΑ ΤΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ;

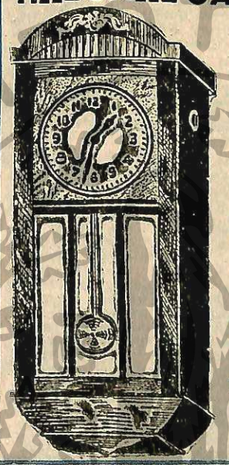

Μὲ μιὰ μικρὴ προκαταβολὴ καὶ 50 δραχμὰς ἑβδομαδιαίως ἢ 200 μηνιαίως, ἔχετε:

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ (ἔπιπλον)

ΕΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΚΚΡΕΜΕΣ Ἢ ΧΕΙΡΟΣ Ἢ ΤΣΕΠΗΣ

Δ. ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗΣ

ΚΡΑΤΙΝΟΥ 11 (Μέγαρον Κιοσποῦλου, Γ' ὄροφος) ἀριθ. γραφείου 9.

ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

Ὑφάσματα—Μεταξωτὰ—Βελουτὲ—Πλοὺς Ζουὶ κ.λ.π. Μουσαμάδες πατωμάτων καὶ Ταπετσαρίας, Τάπητες κλπ.

ΗΡΑΚΛΗΣ Ι. ΜΑΓΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας) Τηλ. 32-192

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτῆρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ παρέχῃ καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.

Προσέξατε ὅμως: Ὅταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθῆστε νὰ εἶσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδευθῆτε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς βλάψῃ χωρὶς νὰ σᾶς ὠφελήσῃ σὲ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιῶδες.

Ἀπαραιτήτως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε.

Ἐκάστη ἐπιστολὴ ἐφεξῆς πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ 5 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα, δι' ἑκάστην ἀπάντησιν.

ΝΙΚ. ΝΤΕΟ.—Ἡ ζωή σας θὰ κυλήσῃ ἤρεμος καὶ χωρὶς πολλὰς διακυμάνσεις. Εἶσθε πολὺ προσεκτικὸς καὶ ἐπιμελὴς στὸ κάθε τί ποὺ κάνετε καὶ αὐτὸ πολὺ θὰ σᾶς ὠφελήσῃ εἰς ὅλην σας τὴν σταδιοδρομίαν. Σᾶς λείπει ἡ πρωτοβουλία καὶ ἡ ἰσχυρὰ παρόρμησις, ποὺ θὰ σᾶς ἔκανε νὰ ξεφύγετε ἔξω ἀπὸ τὴν ρουτίναν. Ὅ,τι ὅμως ἐπιχειρήσετε θὰ τὸ φέρετε ἀπαραιτήτως εἰς πέρας.

Ἔχετε ἀκόμη πολλὰ ὄνειρα, ἀλλὰ πολὺ γρήγορα θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸν χαρακτῆρα σας τὸ πνεῦμα τῆς πρακτικότητος.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ, Σπυλίδα.—Ζωὴ χωρὶς περιπετείας. Ἔχετε ἕνα φυσικὸν ἐγωϊσμόν, ποὺ τὸν βρίσκω γ' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ προτερήματα καὶ τὰς φιλοδοξίας ποὺ ἔχετε καὶ ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὲ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κατὰ βάθος εὔθυμον χαρακτῆρα σας. Εἶσθε ἄλλως τε πολὺ λογικὸς καὶ μετρημένος εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὴν ζωήν σας. Σᾶς διακρίνει μία μεγάλη εὐαισθησία ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ὑποφέρετε αἰσθηματικῶς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ πρυτανεύσῃ ἡ λογική. Πρέπει ἀκόμη νὰ δώσετε μίαν διέξοδον εἰς τὴν φιλοδοξίαν σας, νὰ τῆς τάξετε ἕνα σκοπόν. Διότι, ὅπως σᾶς εἶπα, τὴν βρίσκω ἀπολύτως δικαιολογημένην, ἀλλ' ἀκατάπιστον ἀκόμη.

ΧΡΗΣΤ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΝ.—Ἐνῶ ἔχετε αἰσθήματα καλὰ κι' εὐγενικά, ὁ χαρακτήρ σας εἶναι βύσταροπος καὶ φιλόνεικος. Ζῆτε πάντοτε μέσα εἰς ἕνα ἐχθρικὸ περιβάλλον, χωρὶς μεγάλας συμπαθείας. Σᾶς λείπει ἡ πρωτοβουλία, ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ δραστηριότης. 1) Κινδύνους σοβαροὺς ὄχι. Ἀλλ' ἀρκετὰς περιπετείας καὶ συγκρούσεις. 2) Περὶ τὰ μέσα τῆς ζωῆς σας. Γιὰ σήμερα δὲν βλέπω μενάλα πράγματα.

ΟΛΙΒΙΑΝ Χανιά.—Φοβοῦμαι, ἀγαπητὴ φίλη, ὅτι τὰ βάσανά σας δὲν ἐτελείωσαν. Καὶ σ' αὐνετε καμμίαν ἀντίδρασι καὶ ἀφήνεσθε νὰ παρασύρεσθε τυφλὰ ἀπὸ τὸ μοιραῖον. Εἶσθε ὑπερβολικὰ ἀδύνατου χαρακτῆρος, χωρὶς καμμίαν θέλησιν σχεδόν. Ἡ εὐαισθησία σας κατανταῖ παθολογική. Χρειάζεται νὰ ἔχετε μεγαλύτερον θάρρος. Ἡ ζωή σας, ὅμως, πρόκειται νὰ ὑποστῇ μίαν ριζικὴν μεταβολὴν ἐντὸς μιᾶς διετίας ἀπὸ σήμερον. Καὶ ἡ ριζικὴ αὐτὴ μεταβολὴ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν χαρὰν ποὺ ποθεῖτε. Τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὁποῖον μᾶς γράφετε εἶναι χαρακτῆρος θαρραλέου καὶ δυνατοῦ. Εἰς τὰ προτερήματα αὐτὰ συνδυάζει καὶ μίαν τρυφερότητα καὶ στοργήν, ποὺ σᾶς ἀφορᾷ κατὰ μέγα μέρος. Σᾶς περιβάλλει μὲ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην αἰσθηματολογίαν. Ἡ ἕνωσις μαζί του θὰ εἶναι κάπως δύσκολος.

ΠΩΛΑΝ. — Ὁ χαρακτὴρ καὶ τῶν δύο σας ταιριάζει, διότι ἔλως δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει. χει πολλὰ κοινὰ σημεῖα: τὴν εὐαισθησίαν, τὴν αἰσθηματικότητα καὶ τὴν διάθεσιν τοῦ ρεμβασμοῦ καὶ τῆς ὀνειροπολήσεως. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι περισσότερον δυνατὰ εἰς τὸν φίλον σας παρὰ σὲ σᾶς. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ὁρμητικὸς καὶ δραστήριος, ἀλλὰ λιγάκι ἄστατος καὶ ἄτακτος. Ἔχει μεγάλον αὐθορμητισμόν, ἀλλὰ πολὺ λίγην ψυχραιμίαν καὶ λογικήν. Ἀντιθέτως, σεῖς εἶσθε περισσότερον ἰσορροπημένη καὶ πρακτική. Σ' αὐτὸν βρίσκω ἕνα φλογερὸν ἔρωτα. Ἀντιθέτως σὲ σᾶς βρίσκω μίαν μεγάλην ἐπιφυλακτικότητα. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ εἶσθε πραγματικὰ θερμὴ καὶ φλέγεσθε ὅλη ἀπὸ ἔρωτα. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι περνοῦν πολὺ γρήγορα αὐτὲς οἱ στιγμὲς καὶ τὰς διαδέχεται μία κούρασις καὶ μία ὀπογοήτευσις. Μελετῆστε καλύτερα τὸν ἑαυτόν σας προτοῦ νὰ κάμετε ὅ,τι δήποτε.

ΜΥΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ.—Ψυχὴ ποιητική, καημένη γιὰ τὴν ρέμβην καὶ τὸ ὄνειρον. Ἡ ἀγάπη της εἶναι ἐξιδανικευμένη. ὁ πόνος της βαθὺς καὶ πραγματικός. Γιάντως εἶναι πολὺ ἄπειρη ἀκόμη ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ ὑπερβάλλει κάπως τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις της. Καίτοι δὲν μὲ ρωτᾶτε, σᾶς προειδοποιῶ ὅτι οἱ χαρακτῆρες σας δὲν συμβιβάζονται. Ἔχω τὴν ἀντίληψιν ὅτι τὸ μεγάλον αἴσθημα θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσε, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐκούραζε. Κι' ἔπειτα ἡ σταθερότης σας εἶναι πολὺ ἀμφισβητήσιμος. Δὲν εἶν' ἔτοι;

ΛΑΚΗΝ ΛΙΔΗΝ, Θήνας.—Χαρακτὴρ αἰσθηματικός, γεμάτος στοργήν, ποὺ ὅμως ἐκδηλώνεται μὲ πολὺ μεγάλην δυσκολίαν. Σᾶς λείπει τὸ θάρρος καὶ ἡ πρωτοβουλία. Ἔχετε ὅμως πολὺ ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα τῆς τάξεως. Αἱ προσπάθειαί σας θὰ εἶνε ἤρεμοι καὶ χωρὶς μεγάλην ὁρμήν, ἀλλὰ συνεχεῖς καὶ σταθεραί. Αὐτὸ δὲ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἀνέλθετε σιγὰ—σιγὰ εἰς τὴν ζωήν. Τὸ μέλλον σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ καλόν. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ πολύ καὶ, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς αἰσθηματικὲς ἀπογοητεύσεις, θὰ σᾶς δώσῃ τὸν πλοῦτον, τὴν κοινωνικὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν χαράν.

ΑΜΑΡΤΩΛΟΗ.— Ἡ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε ἔχει ἀναμφισβητήτως τὸ χάρισμα τῆς εἰλικρινείας. Εἶνε ὅμως χαρακτὴρ μεμψίμοιρος καὶ εὐαίσθητος. Ἡ ἀγάπη της εἶνε πραγματική. τῆς λείπει ὅμως ἡ μεγάλη στοργή. Πάντως θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀφοσιωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου καὶ νὰ εἶνε πολὺ εὐτυχισμένη γι' αὐτό. Ἀφῆστε την νὰ ἐκδηλωθῇ περισσότερον. Σὲ σᾶς βλέπω μενάλην αἰσθηματικότητα καὶ τρυφερότητα. Θὰ μποροῦσατε νὰ ἐγκαταλειφθῆτε ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ πάθος σας. Ἀλλὰ τὸ πάθος σας αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλην φλόγα. Εἶνε ἤρεμον καὶ σταθερὸν μὲ μερικὰς ἐξάψεις μικρᾶς ὅμως διαρκείας.

ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΝ τοῦ 1961. — μπορῶ νὰ παραδώσω μαθήματα γραφολογίας. Συντόμως ὅμως θὰ ἐκδόσω ἕνα βιβλίον, ποὺ θὰ εἶνε μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του διὰ τὴν Ἑλλάδα Ἂν θέλετε στεῖλτε μου τὴν διεύθυνσίν σας, διὰ νὰ σᾶς ἔχω ὑπ' ὄψιν μου. Εἶσθε χαρακτὴρ ψύχραιμος καὶ πολὺ ἰσορροπημένος. Ἡ εὐαισθησία σας δὲν εἶνε μεγάλη, ἀλλ' ἡ φιλοδοξία σας ἀπέραντος. Τρέφετε μεγάλα ὄνειρα, ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ ἐκάματε τίποτε ἕως σήμερα διὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσετε. Μὴν ἀφήνετε νὰ σᾶς παρασύρῃ ἡ φαντασία καὶ μὴν ἐγκαταλείπετε εἰς τὴν τύχην ὅ,τι ἀρχίζετε. Διότι, δυστυχῶς, αὐτὸ βλέπω. Εἰς τὴν ζωὴν θὰ προοδεύσετε πολύ. Ὁ φίλος σας εἶνε ἄνθρωπος μὲ βαθειὰ αἰσθήματα καὶ πολλὰς Ψυχικὰς ἀρετάς. Τὸν διακρίνει μιὰ μεγάλη σταθερότης καὶ ἐπιμονή. Θὰ ἐπιτύχῃ εἰς ὅλας του τὰς προσπαθείας, ἰδιαιτέρως δὲ τὰς αἰσθηματικάς του ὑποθέσεις.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Ὅταν στὸ κεφάλι σας ἀναφανῇ ἡ ἀηδὴς πιτυρίδα, σημαίνει ὅτι τὰ μαλλιά σας ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ ἀσθένειαν καὶ ὅτι πολὺ σύντομα θ' ἀρχίσῃ ἡ

Τριχόπτωσις

διὰ νὰ καταληξῃ εἰς τὴν ἀπαισίαν φαλάκραν.

Ἐπιδερμὶς τῆς κεφαλῆς ἀσθενοῦς, πρὸ τῆς χρήσεως τῆς Τριλυζίν.

Ἡ αὐτὴ ἐπιδερμὶς μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς Τριλυζίν Εἶνε τελείως ὑγιής

Μόνον μέσον ὑπάρχει διὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴν ἀσθένειαν αὐτήν: ἡ Τριλυζίν. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις:

● Μὴν ἀμελήσετε τὴν θεραπείαν αὐτήν, διότι ἀργότερον θὰ εἶνε ἴσως ἀργά. Καὶ πρὸ παντὸς μὴ χρησιμοποιεῖτε ἐπιπολαίως τὸ κάθε φάρμακον ποὺ ρεκλαμάρεται πομποδῶς στὰς ἐφημερίδας, διότι ὄχι μόνον θὰ χρεταξετε ἀδίκως τὰ λεπτά σας, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου χωρὶς ἀποτέλεσμα, νὰ ἐπιδεινώσετε τὴν κατάστασίν σας.

● Χρησιμοποιήσατε τὴν «Τριλυζίν» εἰς τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον διότι εἶνε παρασκευάσμα αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν. διότι ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς Τριχοπτώσεως, καὶ διότι τέλος παρασκευάζεται ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καὶ σοβαρότερα Ἐργοστάσια Βιολογικῶν προϊόντων τῆς Γερμανίας. Μὲ τὴν τὴν τριχόπτωσιν καὶ ὡς τὴν πιτυρίδα, θὰ σταματήσετε θὰ ἐξαλείψετε ἀσφαλῶς θὰ προλάβετε τὴν φαλάκραν.

Τριλυζίν

Ζητήσατε την στὰ Κεντρικὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα. Ζρά. φατε εἰς τὴν Γραμματοθυρίδα 195 Ἀθήνας ἢ τηλεφωνήσατε στὸν ἀριθμὸν 70-401 καὶ θὰ σᾶς σταλῇ δωρεὰν ἡ εἰκονογραφημένη ἐπιστημονικὴ βιβλιογραφία τῆς «Τριλυζίν».

ΓΚΡΕΚΑ

Μὲ τὶ χαρὰ θὰ δεχθῇ...

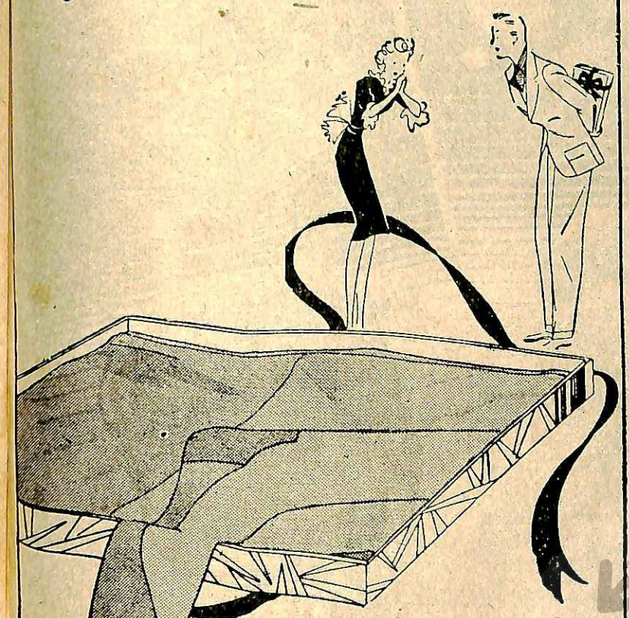

ἕνα κουτὶ μὲ τῆς περίφημες κάλτσες KAYSER "MIR-O-KLEER,,

Εἶναι τὸ ὡραιότερο καὶ πρακτικώτερο δῶρο γιὰ ὅλες γενικῶς τὶς γυναῖκες

KAYSER

ΕΡΜΟΥ 30 - ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ Δρ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτ. λίρ. Ἀγγ. 1.10
Ἑξάμηνος Ἀμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΙΑΞΕΩΣ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ (Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Ἐκδόται: ταιρία «Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ ΣΙΑ»

Διευθυντὴς Τυπογραφείου ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Δαμάρεως 4

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 17)

τὴν ξαναβγάλῃ σὲ λιγάκι.

Ἄρχισε ὁ μπακαρᾶς.

Κατάπληξις!

Ἐννηάρι ὁ Ἀτυχής!

Ἐκύτταζε τὸ χαρτί του, δὲν πίστευε. Ἔτρεμαν τὰ χέρια του. Ἑφτὰ ἡ μπάνκα, ὀκτὼ ὁ Ἀριστείδης, Ὀκτὼ ἡ μπάνκα, ἐννηὰ ὁ Ἀτυχής! Ἐμάζευε τὰ λεφτά, ξανοιγόταν, ξαναμάζευε, κάτωχρος ἀπ' τὴν συγκίνησι καὶ ὅλο ἐψιθύριζε:

—Εἶνε καταπληκτικό!

—Τὸ παιγνίδι σας, κύριε!

Ξαναμάζευε ὁ Ἀριστείδης. Ὁ κ. Μπουρτζόπουλος, ποὺ ἔκανε μπάνκα, ἔχανε κατὰ τὴν μία, δέκα χιλιάδες! Κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν διεβιβάσθη ἡ μπάνκα στὸν τυχερὸ τῆς βραδυᾶς τὸν Ἀριστείδη. Ἐθέρισε ὅλους. Ἄρχιζε κι' ἔβγαζε συνέχεια ἐννηάρια καὶ ὀχτάρια ποὺ ἐθέριζε ὅλους. Καὶ ὅλο ἐψιθύριζε:

—Ἤλθα μὲ ἕνα κατοστάρικο κι' ἔχω μπροστά μου δώδεκα χιλιάδες!

Ματαίως τοῦ πατοῦσε τὸ πόδι ἡ γυναῖκα του. Στὶς ἕξη τὸ πρωὶ ὁ Ἀτυχὴς ἐκέρδιζε δεκαοχτὼ χιλιάδες κι' ἦταν ἀδύνατον πλέον νὰ παίξῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησί του. Ἐκινδύνευε νὰ λιποθυμήσῃ. Τὸ παιχνίδι ἔληξε στὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ. Ἐσηκώθηκε ὁ Ἀριστείδης μὲ εἴκοσι χιλιάδες!

—Ποῦ θὰ τὰ βάλω τὰ λεφτά;

—Στὶς τσέπες σου, βλάκα, ἐμαίνετο ἡ Λουλοῦ.

—Δὲν χωρᾶνε! Πρώτη φορὰ μπαίνουν τόσα λεφτὰ στὴν τσέπη μου.

Καὶ ἔφυγε ὁ Ἀριστείδης μὲ τὴν γυναῖκα του ὑπὸ τὰ κύματα τῶν γελώτων, κερδισμένων καὶ χαμένων. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιέφερε. Ἀρκεῖ ὅτι ἐγύρισε τὸ φύλλο. Ἀρκεῖ ὅτι τοῦ ἐμειδίασε ἡ τύχη...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μυστικὰ Ὡραιότητος ὅπου κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παγκοσμίως Περιφήμους

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε ἀναμφιβόλως ἄφθαστοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος. Τὸ τελευταῖο τους μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας «ἀεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορὰς λεπτοτέρα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Παρασκευασμένη κατὰ ἕνα νέον τρόπον καθίσταται τόσον ἐλαφρά, ὥστε ἀπλώνεται κανονικῶς καὶ ἐνιαίως ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σὰν ἕνα ἀδιόρατο πέπλο ὡραιότητος. Δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα φυσικὴν ὄψιν ὡραιότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέον κολακευτικάς, πολὺ διαφορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέσματά της ἀπὸ τὰς ὑφαρείας πούδρας, περασμένες μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος ἀεροποιήσεως χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Γοκαλὸν... καὶ ἡ πούδρα Γοκαλὸν περιέχει mousse de creme, ἡ ὁποία τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἄνεμος, ἡ ὀρχή, καὶ ἡ ἐφίδρωσις κατὰ τὸν χορὸν δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν τὸ θαυμάσιον χρῶμα ὅπου δίδει ἡ πούδρα Γοκαλόν. Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡραιότητος τῶν Γαλλίδων, τὴν «ἀεροποιημένην» πούδραν Γοκαλόν.

Ὅτι φορτωθῆτε καὶ ὅτι θὰ ἀρέσει....

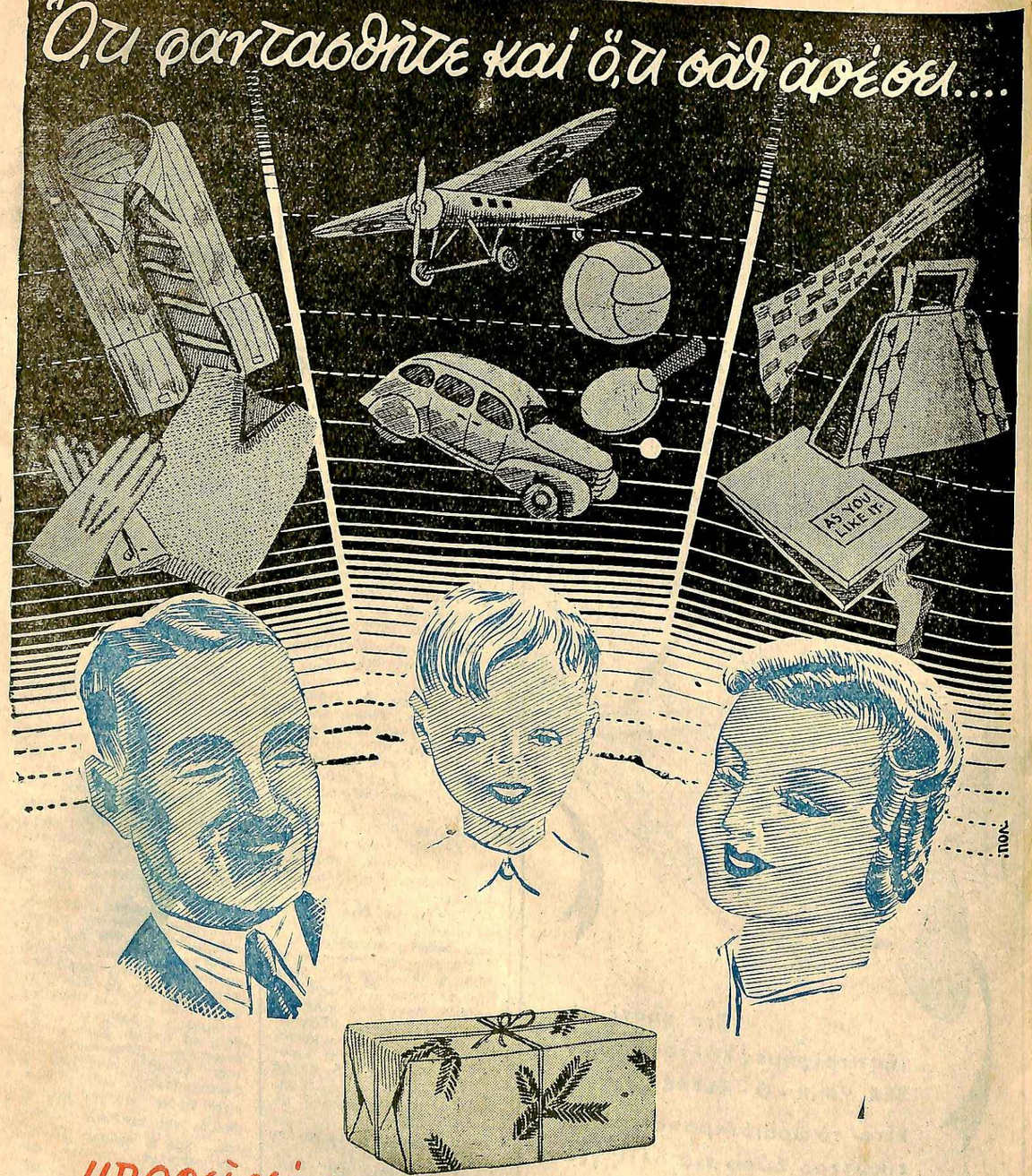

....μπορεῖ νὰ περιέχει ἕνα κουτὶ ἀπὸ τοὺ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΠΕ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΑΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΟΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑ
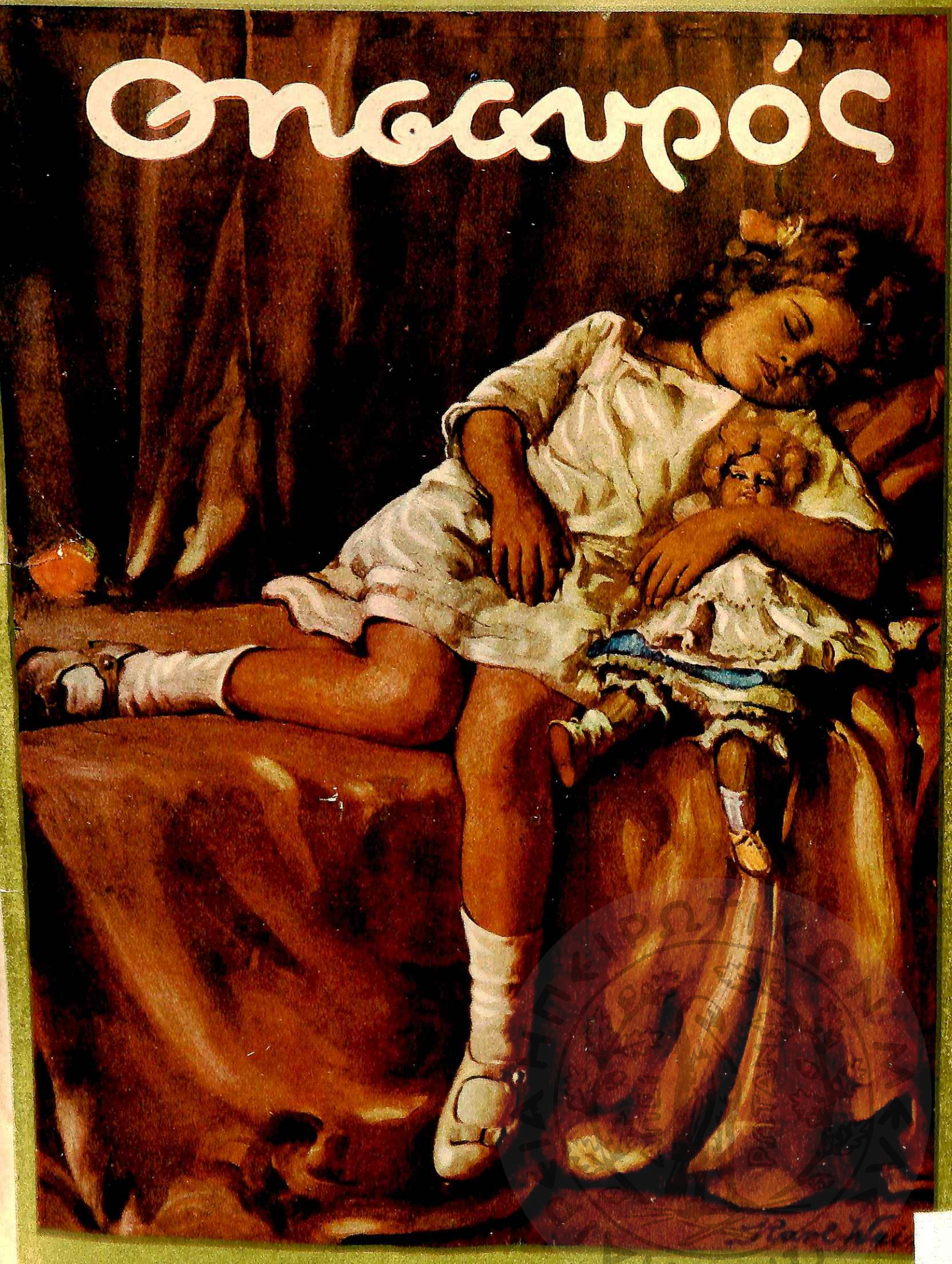
ΟΝΕΙΡΟΣ